

Thuần dưỡng

Contents

Thuần dưỡng	2
1. Chương 01a	2
2. Chương 01b	7
3. Chương 01c	11
4. Chương 02a	15
5. Chương 02b	20
6. Chương 03a	23
7. Chương 03b	28
8. Chương 04a	32
9. Chương 04b	37
10. Chương 05a	39
11. Chương 05b	44
12. Chương 06a	49
13. Chương 06b	54
14. Chương 07a	59
15. Chương 07b	64
16. Chương 07c	68
17. Chương 08a	73
18. Chương 08b	79
19. Chương 08c	82
20. Chương 09a	87
21. Chương 09b	92
22. Chương 09c	98
23. Chương 10a	102
24. Chương 10b	107
25. Chương 11a	112
26. Chương 11b	118
27. Chương 11c	123
28. Chương 12a	127
29. Chương 12b	131
30. Chương 12c	136
31. Chương 13a	141
32. Chương 13b	146
33. Chương 14a	151
34. Chương 14b	155
35. Chương 14c	159
36. Chương 15a	163
37. Chương 15b	167
38. Chương 15c	171
39. Chương 16a	176
40. Chương 16b	182
41. Chương 17a	187

42. Chương 17b End	191
43. Ngoại Truyện 01	194
44. Ngoại Truyện 02	199
45. Ngoại Truyện 03	204

Thuần dưỡng

Giới thiệu

Giới thiệu Người ta nói, trên thế giới chia làm ba loại người: đàn ông, phụ nữ và nữ tiến sĩ. Tôi thuộc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuan-duong>

1. Chương 01a

Mở đầu: Phật

Tôi nhìn chiếc xe Bentley màu đen dừng trước cổng phía Đông. Hiện giờ mới hơn tám giờ, là giờ cao điểm của trường học, liên tục có sinh viên ra ra vào vào cổng trường. Trong một hàng xe đạp xếp chỉnh tề, chiếc xe này như lạc giữa bầy gà, bắt mắt đến mức một vài người hiểu biết các nhãn hiệu xe phải dừng lại nhìn.

Tôi thà chen chúc mấy tiếng trên xe buýt đi tìm anh ta còn hơn để anh ta công khai tới trường học tìm tôi như thế này.

Tôi căng thẳng nhìn bốn phía, thừa dịp không ai chú ý, giật mạnh cửa xe.

Có lẽ Tần Thiệu ở trong xe vẫn luôn quan sát dáng vẻ có tật giật mình của tôi, vì vậy, khi tôi ngồi vào xe, trong mắt anh ta chỉ có khinh bỉ. Anh ta nói: “Vừa muốn làm tình nhân lại muốn lập đền thờ trình tiết.”

Bề ngoài Tần Thiệu có vẻ là một người rất nho nhã, giống như đeo kính lên là có thể lên giảng đường đại học giảng bài, bỏ kính xuống là có thể tới bờ sông ngắm hoa. Những lời nói thô tục như vậy không hề tương xứng với tướng mạo của anh ta.

Thế nhưng tôi lại không có cách nào phản bác, lời này tuy thô tục nhưng vô cùng có lý. Một tấm gương sáng về thái độ làm người như tôi lại đi làm tình nhân, câu nói “mặt người dạ thú” chính là để dành cho tôi.

Tôi không có gì để nói, đành phải im lặng. Mùi nước hoa trong chiếc Bentley này rất nhẹ, vừa như có lại vừa như không. Rất giống với mùi hoa Hòe đầu hạ trong trí nhớ của tôi khi tôi còn bé. Trong sân căn nhà cũ của tôi có một vài loại cây, trong số đó có một cây Hòe. Cây Hòe đó dù phải trải qua gió sương mưa tuyết, nắng gió sấm sét nhưng vẫn cao lớn mạnh mẽ, tháng Năm vừa tới, những đóa hoa nho nhỏ màu vàng nở rộ. Gió khẽ thổi qua, hương hoa thoang thoảng.

Tần Thiệu cũng đang im lặng.

Tôi không biết vì sao anh ta gọi tôi ra ngoài. Chắc không phải chỉ vì ngồi gần người cùng tôi trong xe đẩy chứ. Tôi liếc nhìn đồng hồ đeo tay, lễ đón tiếp tân sinh viên còn chưa kết thúc, anh ta đã vội vàng gọi tôi ra ngoài gặp mặt giống như có việc gì khẩn cấp vậy. Nhưng hiện giờ xem ra, anh ta không hề nóng vội, dù chỉ một chút.

Đại khái là dáng vẻ nhìn đồng hồ của tôi khiến anh ta hiểu lầm rằng tôi rất mất kiên nhẫn. Anh ta bỗng nhiên đẩy ghế nằm ngang xuống, tôi hoảng sợ nhìn anh ta. Tôi không biết chuyện gặp của anh ta là chuyện này, hơn nữa còn làm việc ngay trước cổng trường chúng tôi.

Tôi thốt ra, nói: “Ồ đây không được.”

Anh ta nói: “Điều kiện lần trước cô nói cấm SM gì đó không bao gồm địa điểm ở trong xe.”

Tôi nói: “Vậy anh lái xe tới chỗ nào cách xa trường học một chút.”

Đây là nơi chứa đựng khoảng thời gian tươi đẹp nhất cuộc đời tôi, tôi không muốn một chuyện như thế này xảy ra nữa.

Thế nhưng hiển nhiên tôi đã sai rồi, Tần Thiệu là kim chủ của tôi, đâu có đạo lý nào bắt kim chủ phải thỏa hiệp. Sức lực từ bàn tay anh ta rất lớn, dễ dàng đặt tôi lên ghế.

Tôi dùng cả tứ chi để đạp anh ta ra. Tần Thiệu kiềm chế tôi quá chặt. Tôi như con cá nằm trên thớt, còn anh ta là một con dao đã được mài bóng loáng đặt ngay bên cạnh. Tôi không thể nghĩ ra bất cứ một biện pháp nào.

Có lẽ tôi giãy dụa ra tiếng thu hút sự chú ý của người đi đường. Có một hai người dừng lại, tôi không biết bọn họ chỉ thuần túy nhìn chiếc xe đắt tiền hay đang nhìn chúng tôi ở trong xe. Vừa rồi tôi quên quan sát xem nếu từ bên ngoài nhìn vào có thể nhìn thấy tình hình trong xe hay không, nhất là khi đèn đường còn sáng thế này.

Thừa lúc này, Tần Thiệu đã cởi áo sơ-mi của tôi ra. Tôi vừa mới tắm, mùi sữa tắm còn chưa tan đi hết, mở áo sơ-mi ra, ngay cả tôi cũng có thể ngửi thấy mùi sữa tắm hương thảo mộc trên người mình.

Tôi muốn chống cự nhưng lại không dám. Tôi không chống cự, lại không cam lòng. Tôi chỉ hy vọng anh ta cách xa khỏi trường học một chút mà thôi, cách xa khỏi nơi tôi cất giữ bảo bối của tôi một chút mà thôi, cũng không phải không đáp ứng yêu cầu cảm thú của anh ta, vì sao anh ta cứ phải cố ý so đo với tôi?

Tay anh ta đã di chuyển về phía dây thắt lưng của tôi. Tôi đã cố ý, khi ra khỏi phòng đã cố ý mặc vào một chiếc quần jean bó sát, dùng một chiếc thắt lưng có cách thắt rất cổ quái, tôi không muốn để anh ta thực hiện được ý đồ một cách dễ dàng như vậy. Khi người ta biết mình là một quả trứng phải đựng vào một hòn đá, người ta cũng muốn biến bản thân thành một quả trứng đã được luộc chín rồi mới đi chơi đá. Tuy rằng, đối với hòn đá mà nói là chẳng có mấy khác biệt, nhưng đối với quả trứng, ít nhất đó cũng là một chỗ dựa để chống lại cảm giác tuyệt vọng.

Dây lưng đó tôi mua được từ một cô gái dân tộc Tạng. Phải cuộn vài vòng rồi mới thắt nút, nhét vào đầu của dây lưng. Có đôi lúc khẩn cấp vào toilet, ngay cả tôi cũng không cởi được chứ đừng nói người khác.

Tôi không thêm từ chối nữa. Không phải anh muốn sao? Có bản lĩnh thì lấy đi.

Hiệu quả cách âm của Bentley tốt lắm, một đám người qua đường đi tới đi lui ngoài xe, học kỳ mới vừa bắt đầu, mọi người đã hai tháng không gặp, đều vui vẻ tôi xô cậu đấy, hẳn là rất ồn ào, nhưng từ trong xe nhìn ra lại giống như đang xem kịch câm.

Tôi nhìn thấy bàn tay của Tần Thiệu dừng lại, anh ta nở nụ cười với tôi.

Tôi cảm thấy nụ cười này rất đáng sợ, giống như sự yên lặng trước cơn bão. Tôi thử đoán xem anh ta định làm gì. Tôi chỉ mới làm với anh ta ba lần, hai lần là ý thức rõ ràng. Nhưng tôi nghĩ cho dù tôi đã làm với anh ta hai trăm lần, tôi cũng không thể lý giải loại người trong ngoài không đồng nhất như anh ta. Giống như một con sứa biển, ung dung, đẹp đẽ như vậy, nhưng mỗi xúc tua đều chứa độc. Nếu chạm vào nó, độc của nó rất nhanh sẽ làm tê liệt trái tim bạn, giết chết bạn vô cùng nhanh chóng. Bạn vĩnh viễn không nghĩ rằng thì ra nó là một loài động vật còn ác động hơn cả rắn hổ mang.

Tần Thiệu đề sát lên người tôi, giống như một nghiên cứu sinh cầm ống nghiệm quan sát kết quả phản ứng. Anh ta tỉ mỉ nhìn cái dây lưng của tôi một lần, anh ta cứ bình tĩnh như vậy, cứ kiên nhẫn như vậy, sau đó, giống như đang chơi trò ngược chướng ngại vật, anh ta chậm rãi di chuyển dây lưng của tôi, từng bước một giải một đề bài.

Tôi sai rồi, tôi không nên khiêu khích anh ta. Hiện giờ anh ta chẳng khác gì một tên biến thái, tâm thần trong “Saw” hay “Sự im lặng của bầy cừu”.

Cuối cùng, dây lưng buông lỏng, tôi biết tôi sẽ chết càng thảm hơn. Khi anh ta cởi quần tôi ra, thô bạo tiến vào trong cơ thể tôi, ngay cả dũng khí để cầu cứu tôi cũng không có.

Anh ta như một quân vương chinh phục Man tộc, đổ mồ hôi hưởng thụ thành quả anh ta đáng có được. Tôi chết lặng nằm đó, nhìn ra ngoài cửa xe, những sinh viên của tôi đang tụ tập đi ra ngoài cùng nhau. Hẳn là bọn chúng sẽ đi chúc mừng buổi diễn tối nay, không biết bọn chúng có từng cố gắng liên lạc với tôi hay không. Tôi lại nhìn thấy Khúc Thế Thành đột nhiên dừng lại. Cậu ta đứng cách đó không xa, dò xét chúng tôi, giống như đang cố gắng nhìn rõ một thứ gì đó không cách nào nhìn rõ.

Cậu ta dừng lại rất lâu, tôi nhìn thấy, dưới ánh đèn đường, lông mày cậu ta đang nhíu chặt. Tôi lại nghĩ đến Ôn Khiếu Thiên. Cách nhíu mày của Khúc Thế Thành giống anh ấy như đúc, anh từng cau mày nói với tôi: “Heo, em đã ngủ bao nhiêu tiếng rồi mà giờ còn ngủ!”. Anh cũng từng cau mày nói với tôi: “Đừng lúc nào cũng ăn những thực phẩm độc hại như thế, em đã ăn ba bữa McDonald liên tục rồi!”. Anh còn cau mày nói với tôi: “Nhiên Nhiên, có phải em lại động vào túi sách của anh không!”

Tôi cho rằng tôi sẽ không còn nhìn thấy dáng vẻ nhíu mày như thế nữa, không ngờ còn có thể thấy được trên gương mặt một sinh viên của tôi. Cho dù ở trong một tình huống khó tả thế này.

Rốt cuộc Khúc Thế Thành cũng xoay người bỏ đi. Tôi bỗng nhiên như mất đi chỗ dựa, những thứ trong dạ dày bắt đầu cuộn lên. Tôi há miệng, chờ những tàn dư trong bụng trào ra ngoài.

Tần Thiệu lạnh lùng nhìn tôi, nói: “Sự bất quá tam. Muốn nôn cũng phải nuốt lại cho tôi.”

Khi tôi nghe thấy câu “sự bất quá tam” này, tôi bỗng nhớ tới khi đó, tôi từng giơ ngón tay, nói với Ôn Khiếu Thiên một câu “sự bất quá tam”, nước mắt lập tức giống như đập xả nước, liên tục ào ra ngoài. Tôi chưa từng nghĩ tôi sẽ khóc, thế nhưng nước mắt chúng cứ tự mình chảy ra ngoài, hơn nữa, càng chảy càng mãnh liệt, giống như muốn chảy thành một dòng suối nhỏ, chảy thành biển rộng, bao phủ cả chiếc xe.

Tôi nghĩ, nếu đã vậy, chúng mày cứ chảy đi.

Tôi chỉ phải phụ trách nuốt xuống những gì tôi muốn nôn ra là được.

Dịch chua bốc lên từ dạ dày chạy thẳng lên miệng, tôi không ngừng ngăn cản, ép bọn chúng trở lại. Thế nhưng nghị lực của bọn chúng mạnh mẽ hơn của tôi, giống như bị cưỡng chế chấp hành mệnh lệnh, kiên nhẫn muốn thoát ra ngoài.

Cuối cùng, tôi cũng sụp đổ. Tôi ngẩng đầu nhìn trần xe, tuyệt vọng kêu một tiếng: “Khiếu Thiên, cứu em!”

Chương 1: Mới gặp gỡ - Duyên

Có khi nào anh bỗng xuất hiện,

Tại quán cà phê nơi góc phố.

Em sẽ vui vẻ,

Vẫn chào anh,

Cùng anh,

Ngồi xuống chuyện trò...

Trần Dịch Tấn, “Đã lâu không gặp”

Hai tháng trước.

Một ngày tháng Bảy, trời nắng chói chang, để xác nhận một mục số liệu của Cục thống kê đất đai và tài nguyên, tôi và Ngải Tĩnh bị giáo sư hướng dẫn sai đến thôn Thảo Điện, nằm tại khu vực ngoại thành thành phố A. Tên nào đất vậy, trong thôn Thảo Điện, từng đám cỏ Biển Súc héo rũ, ngã mình lên mặt đất khô cằn. Tôi và Ngải Tĩnh đã kéo sụp chiếc mũ che nắng chuyên dụng của các bác gái xuống từ lâu, dùng nó che kín mặt. Hai chúng tôi thè lưỡi thở hổn hển như chó, muốn tìm một bóng râm để nghỉ chân một lát, nhưng phóng tầm mắt nhìn khắp nơi, trước không thôn sau không quán, giống như một phiên bản của miền Tây hoang dã, ngoại trừ một con đường nhựa bị phơi nắng đến mức lấp lánh ánh nước cùng biển lúa gợn sóng hai bên, ngay cả một cây cột điện cũng không có. Tôi lau mồ hôi trên cổ, cùng Ngải Tĩnh liên mồm mắng giáo sư không có não, cuối cùng, mắng đến mức miệng lưỡi khô cong, môi như muốn nứt ra. Nước lọc mang theo người đã uống cạn nhãn, hai chúng tôi đành phải liếm môi đi bộ về.

Thật ra không phải giáo sư không có não, người không có não là hai chúng tôi mới đúng. Lúc đó, khi chọn hướng nghiên cứu, nghĩ rằng giáo sư hướng dẫn có danh tiếng trong ngành, luận văn về vấn đề sử dụng đất đai và tài nguyên của ông ấy cũng đã được xuất bản ở nước ngoài, theo ông ấy sẽ có việc để làm, có tiền để tiêu, có thịt để ăn, có rượu để uống, nhất định chuẩn không cần chỉnh. Vì vậy, hai chúng tôi đã sử dụng bộ não đơn giản như của loài chim, bị những lời nói có cánh của ông ấy kích thích, bước một bước lên con đường không có ngày trở về.

Chúng tôi nào có biết rằng mấy năm gần đây, giáo sư càng ngày càng kích động, mỗi một luận văn phát hành đều chỉ thẳng mũi nhọn về phía văn phòng bất động sản, vạch trần sợi xích kinh tế giữa chính phủ và bọn họ, liên tục công kích chính sách công nghiệp hóa đất ruộng, làm như mình là phóng viên của phòng điều tra tin tức. Kết quả là, văn phòng bất động sản trong nước coi ông ấy như cái gai trong mắt, không âm thầm nhờ quan hệ đuổi ông ấy ra khỏi trường đã là may mắn lắm rồi. Dù các học viện nước ngoài có khen ngợi ông ấy đến thế nào chẳng nữa, rõ ràng họ cũng không có quyền lực và thực lực để mời ông ấy đi khai phá đất đai trong nước, vì vậy, giáo sư trở thành một thành phần trí thức bị đá ra ngoài rìa, bà ngoại không thương, ông cậu không đau, nửa sống nửa chết trong trường chúng tôi, mỗi khi nổi cơn điên là lại muốn hành hạ người khác, sai chúng tôi tới những chỗ như thế này.

Khi sắp cảm nắng đến nơi, cuối cùng, chúng tôi cũng nhìn thấy một cái rạp giản dị ở ven đường. Vải bạt màu xanh lục ở trong mắt tôi chính là ốc đảo giữa sa mạc. Tôi kéo Ngải Tĩnh nay đã không còn chút sức lực vào trong, cầm lên một chai nước trái cây dốc thẳng vào miệng. Cái gì gọi là hạnh phúc? Chính là đêm đông có áo bông, ngày hè có điều hòa, là có một ngụm nước đổ thẳng vào cổ họng đang bốc khói. Tôi hào phóng móc năm đồng trong ví ra, đập lên quầy, nói: “Không cần trả lại.”

Người đàn ông bán hàng với hai cánh tay đen bóng để trần phe phẩy một cái quạt nhỏ, nói với tôi: “Mười đồng một chai.”

Tôi nhìn chai nước một cái, trên nhãn hiệu viết “Trà xanh Khang Suất Phó” bằng phong chữ Cottage, óan móc ra năm đồng nữa ném cho anh ta. Hắc điểm vùng thôn quê hoang dã, đúng là muốn cắt cổ người ta.

Ngải Tĩnh đã uống hết một chai nước, thở hổn hển, ngồi phịch dưới đất không muốn động dậy. Khi đang ngồi ngẩn người như vậy, hai mắt con bé bỗng nhiên phát sáng, đứng phắt dậy, đi về một góc của chiếc rạp màu xanh lục. Tôi nhìn lại, hay thật, một nơi heo lánh thế này còn có người dùng một cái bảng đen mốc meo, bên trên vết hai chữ “đoán số” xiêu vẹo, bên cạnh tấm bảng là một ông thầy tướng số đang nằm ườn ra bàn ngủ ngon lành.

Ngải Tĩnh, dừng nhìn vào cái danh nữ tiến sĩ của con bé, thật ra con bé đặc biệt hứng thú với chuyện bói toán này. Bất kể là chòm sao, nhóm máu, bài tarot, chiêm tinh, giải mộng, tất cả đều phải chen một chân. Nghe nói, khi còn học trung học, con bé phải lằm bằm hai tuần mới thuộc được bảng tuần hoàn nguyên tố hóa học, nhưng tên tiếng Anh của mười hai chòm sao đã in vào đầu chỉ trong vòng mười phút, nghiên cứu thâm sâu về mười hai cung hoàng đạo chỉ trong hai ngày, không cần ai chỉ dạy, tự đọc là hiểu, được coi như một nửa bậc thầy về các chòm sao. Còn về phương diện tướng số này, Ngải Tĩnh thuộc phong cách “học, học nữa, học mãi”, biến học không bến bờ, không ngừng cố gắng, chỉ cần nghe nói nơi nào có thầy bói có tiếng là nhất định sẽ tìm đến để bàn luận. Tôi nói con bé quá mê tín, phong kiến, con bé lại dùng một câu “học vấn vô tận nhất trên thế giới là thần học” để đập lại tôi.

Thầy tướng số kia bị Ngải Tĩnh lay tỉnh, mơ mơ màng màng lấy ra một cái bản đồ vận mệnh, nói ra nói

vào vận mệnh của Ngải Tĩnh vài vòng rồi dùng một câu “thiên tử trong vận mệnh của cô nhất định sẽ xuất hiện trong vòng ba tháng tới” cao vút, hùng hồn để kết thúc đoạn đối thoại, khiến cho Ngải Tĩnh kích động không thôi, kéo tôi qua, nói với ông thầy tướng số: “Ngài xem cho nó xem. Sinh ngày 25 tháng 10 năm 1981. Tên là Lô Hân Nhiên, Đại sư ngài tính nhân duyên cho nó với ạ.”

Nhìn gần mới thấy trên đầu cái đầu trọc lóc của ông thầy tướng số này còn mờ mờ những vết lốm đốm trắng của bệnh chốc đầu, trên ria mép hoa râu còn dính cặn trà, gân xanh nổi lên rõ ràng dưới lớp da tay nứt nẻ như da chân gà, kẽ móng tay còn đen đen bẩn bẩn, hai con mắt đục ngầu, nhìn giống như sắp mù. Tôi nhìn ông ta, cảm thấy trên trán ông ta viết mấy chữ to tướng: “lừa đảo”, “mắc lừa tự chịu”, ra vẻ khinh thường nhìn xem ông ta có thể đoán số của tôi thế nào.

Đại sư kia loay hoay với cái sơ đồ vận mệnh một lúc, hai mắt trợn ngược, bấm đốt ngón tay: “Nóng tính, đột nhiên có tiền, cần kiệm, vô mưu, thiếu dũng, thị phi đa đoan, cha mẹ đặc lực, được chồng giúp đỡ, nhân duyên sớm tới.”

Tôi bỏ mũ xuống phe phẩy quạt: “Vậy xin hỏi sớm là năm nào?”

Đại sư nói: “Năm 23 tuổi, cô đã gieo hạt, cũng đã nảy mầm.”

Năm tôi hai mươi ba tuổi, là một năm đất trời đảo lộn. Tôi đột nhiên thất tình, bố tôi phá sản, mẹ tôi đòi tự sát, tôi cố chấp học nghiên cứu. Tôi không hiểu, trong một đồng hồ sơ phong phú như thế, cái lại “hạt” kia đã được gieo xuống ở góc nào, không biết loại đất của tôi có thể khiến nó lớn lên khỏe mạnh hay không. Có lẽ cái “mầm” kia đã héo úa từ lâu rồi, muốn sinh ra Na Tra cũng chỉ cần có ba năm, nay đã bảy năm, ngay cả cái bóng cũng không thấy.

Tôi nói: “Đại sư, ông đừng có mang chữ nghĩa ra dọa tôi, tôi thiếu văn hóa, ông nói một lời xác định đi. Con tôi còn đang ở nhà chờ bú, chồng tôi đang lái xe tới đón tôi rồi đấy.”

Đôi mắt vẫn trợn ngược của đại sư kia cuối cùng cũng di chuyển về vị trí bình thường, ông ta nói: “Cô cả đời ăn ngon mặc đẹp, tuổi đôi mươi tìm được lang quân như ý, ba mươi sinh quý tử, mặc dù không nhảy bén trí tuệ, không đại tài mỹ đức, nhưng thu hút thần tài tứ phương.”

Tôi nghiêng rằng nhìn vị bán tiên này, nghĩ rằng quả nhiên ông ta bị mù, tôi đang mặc một cái áo phong đồ cổ có giá hai mươi đồng, da bị phơi nắng trong cái lồng hấp này đến mức đen như than đá, vậy mà ông ta dám nói tôi ăn ngon mặc đẹp, tôi không khỏi quát càng mạnh, nói: “Đại sư, nhà tôi làm ruộng, cũng không phải loại ruộng tốt mà người ta tranh nhau nhận thầu, chỉ là loại đất ruộng cần cỗi bình thường thôi. Gần ba tháng nữa tôi đã ba mươi rồi, ông hỏi giúp tôi cậu quý tử kia của tôi trên đường tới đâu thai có vội lắm không, đi máy bay hay tàu cao tốc? Nói tôi không trí tuệ, không tài năng phải không? Đại sư, tôi đang học tiến sĩ đấy.”

Mí mắt đại sư giật giật, gân xanh trên trán cũng run run nổi lên, vuốt râu nói khô khốc: “Vì vậy mới nói, cô gái, tri thức thay đổi số phận.”

Tôi vỗ bàn, chỉ vào mũi ông ta mà nói: “Nếu không nể mặt ông là người tàn tật, bà đây lập tức gọi điện báo cảnh sát. Tri thức thay đổi số phận cái con bà nhà nó.”

Sau khi trở về ký túc xá của trường, Ngải Tĩnh oán trách tôi có phải mấy ngày nay ăn nhầm thuốc nổ hay không, mở miệng là chợ búa như thế, không có một chút đáng vẽ của phần tử trí thức. Tôi quay sang soi gương, giữa lông mày lại mọc thêm một cái mụn đặc biệt to, song song với chóp mũi, không lệch một li, như gái Ấn Độ.

Cầm hộp cơm, Ngải Tĩnh hỏi tôi: “Buổi tối ăn gì?”

Tôi sờ sờ cái mụn vừa mới nổi lên, nói: “Tối cổng Tây ăn đồ cay đi. Tớ nhớ thịt xiên của căn tin lắm rồi, căn tin trường mình thật sự không biết thông cảm với những sinh viên già như chúng ta, vừa nghỉ hè đã đóng cửa. Các em sinh viên bé nhỏ, mau quay về trường đi.”

Cuối cùng, kế hoạch ăn đồ cay buổi tối cũng không thực hiện được. Vừa mới đặt chân tới cổng Tây, tôi nhận được điện thoại của Trịnh Ngôn Kỳ.

“A lô, bạn yêu, đang ở đâu vậy?” Cho dù đã nghe câu “bạn yêu” này bao nhiêu lần, tôi cũng không cách nào thích ứng được.

Tôi nhìn sang những người đang đi lại trên đường, nói: “Còn ở đâu được nữa. Làm ỏ trong trường thôi.”

“Mau tới đây cho bạn xem nào, dạo này gầy hay béo?”

Tôi nói: “Cậu đang ở đâu?”

“Ở Starbucks cao ốc Tân Quang. Mau tới đây, bạn đưa đi chơi.”

Ngắt máy, tôi hỏi Ngải Tĩnh tuyến xe buýt từ trường chúng tôi tới cao ốc Tân Quang đi đường nào?

Ngải Tĩnh là dân bản xứ, trong đầu có hẳn một cái bản đồ giao thông công cộng của thành phố A. Mỗi lần hỏi con bé, tôi đều cảm giác như nhìn thấy một cái màn hình công nghệ cao trong suốt, lơ lửng giữ không trung như trong mấy bộ phim điện ảnh, đang chiếu chiếu cấp tốc tính toán ra kết quả.

Quả nhiên, ba giây sau, Ngải Tĩnh trả lời: “Ày, có hơi xa. Dù cậu đi tuyến nào cũng phải chuyển bến một lần. Trường chúng ta đúng là vùng hẻo lánh, muốn đi đâu cũng phải đổi tuyến.”

Tôi nghĩ, hay là tìm một cái cơ để không đi. Ý định vừa mới hình thành trong đầu, Trịnh Ngôn Kỳ đã như con giun trong bụng tôi, lập tức gửi tin nhắn, bảo tôi gọi xe taxi tới, tiền xe cô ta trả.

Tôi vừa đọc xong tin nhắn, lập tức giơ tay ra ngoài đường.

2. Chương 01b

Trịnh Ngôn Kỳ và tôi là đồng hương, tuy không học cùng một trường đại học, nhưng khi đó, chỉ có tôi và cô ta tới thành phố A. Ngày đó, hai chúng tôi nắm tay nhau cùng đặt chân tới thành phố A, ngay cả quần áo cũng không phân chia, tôi còn tặng một nửa số quần áo mà ông bố nhà giàu mới nổi của tôi mua cho tôi, cũng ngây ngô nghĩ rằng đây là tình đồng hương mà người xưa thường nhắc tới. Lúc đó, cô ta còn quê mùa chết được, giờ một bước lên đời, cuối cùng cũng trà trộn được vào giới thời trang, ngày ngày tô tô vẽ vẽ, ngẩng đầu một góc 45 độ, giơ điện thoại, chu môi trợn mắt tự sướng. Có một ngày, trong một cuộc thi tuyển người mẫu trên ti vi, tôi còn nhìn thấy cô ta mặc một chiếc váy màu hồng, vẽ mắt đen sì như mắt gấu mèo, đi làm khách mời của người ta, cùng Cát Mễ giơ bảng chấm điểm. Nay tôi ở trong trường làm một thư sinh nghèo, cô ta lại đã bước vào giới giải trí lấp lánh. Đời người thật sự luân chuyển nhanh lắm. Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, quãng thời gian bảy năm quá đủ để thay đổi hoàn toàn diện biến của một vở kịch.

Thật ra Trịnh Ngôn Kỳ đã gần như cắt đứt liên lạc với tất cả bạn cũ, chỉ còn mình tôi là vẫn duy trì liên hệ như có như không. Nguyên nhân, đại khái tôi cũng hiểu được chút ít. Thứ nhất, tôi là một người nghe ưu tú. Tôi im lặng những lúc nên im lặng, lên tiếng những lúc nên lên tiếng, cô ta thường nhân lúc say rượu tìm đến tôi, coi tôi là cái thùng rác mà xả hết một lần, bla bla nói không ngừng, cảm ơn tôi, sau đó lại vui vẻ tiếp tục ăn chơi nhảy múa. Tôi thường có ảo giác, tôi là người bị cưỡng hiếp, còn tên cưỡng hiếp sau khi phạm tội xong còn nhân nhả ngồi bên cạnh hút thuốc. Thứ hai là tôi kín miệng, không thích bàn chuyện thị phi, điểm này rất quan trọng. Tuy rằng đôi khi tôi thật sự không nhịn được, muốn lên diễn đàn Thiên Nhai viết một cái “Bát quái về cô nàng hám tiền bên cạnh tôi mấy năm nay, bà đây muốn lật bàn”. Nhưng cũng chỉ là nghĩ vậy, phần lớn thời gian, tôi vẫn giữ cái tính khoái bị nô dịch, để cô ta cưỡng hiếp lỗ tai tôi hết lần này đến lần khác.

Bởi vì ý thức được rằng mình phải đi làm thùng rác, vì vậy những đái ngộ như phương tiện đi lại này tôi tiếp nhận vô cùng thoải mái. Đang là thời gian cơm tối, đường phố thành A rất đông đúc. Trên ba làn đường, đèn ở đuôi xe cứ chớp chớp tắt tắt. Tôi nhìn con số trong bảng tính giá không ngừng nhảy lên, mặc

dù không cần tự bỏ tiền túi nhưng trái tim yếu đuối vẫn nhói đau, đành phải lấy tiền ra trả rồi xuống xe trước.

Quãng đường tôi đã đi bộ hôm nay phải đủ cho cả năm. Nếu khi còn bé tôi chưa từng làm ruộng, chưa từng đi đường núi, hiện giờ hai cái đùi của tôi chắc chắn sẽ không bước vào nổi Starbucks. Tôi đặt hóa đơn tiền xe xuống trước mặt Trịnh Ngôn Kỳ. Hôm nay, Trịnh Ngôn Kỳ mặc một cái váy ngắn Channel, lộ ra đôi chân dài trắng nõn như ngó sen. Khi nhìn thấy tôi, còn chưa kịp liếc tới cái hóa đơn taxi đã cau mày nói: “Bạn yêu, tớ sắp buồn đến chết rồi.”

Mỗi lần Trịnh Ngôn Kỳ phun nước miếng vào mặt tôi đều dùng những lời này để đạo đầu. Ngay cả trật tự của những câu tiếp theo cũng không hề thay đổi.

Tôi theo thường lệ đáp lời: “Sao vậy?”

Sau đó, nhất định tôi sẽ được nghe một đoạn độc thoại rất dài. Xen trong đó là “sao anh ta có thể đối xử với tớ như vậy”, “XXX đúng là một con điểm”, “cô ta nhất định đã rơi vào bẫy của bọn chúng rồi”, “XX gần đây lên như điều gặp gió, cậu biết người phía sau là ai không?”.

Hôm nay Trịnh Ngôn Kỳ không uống rượu, vì vậy lời nói coi như có trật tự. Về cơ bản là một thằng nhóc, bố nó có tiền, chơi bời với cô ta chán rồi đi tìm niềm vui mới, Trịnh Ngôn Kỳ có chút không cam lòng vì nhanh như vậy đã bị đá, hơn nữa cô ta nghĩ cô ta thật sự có cảm tình với hắn, vì vậy muốn gặp hắn một lần, cứu vãn đoạn tình cảm này.

Thật ra khi nghe thấy cô ta nói cô ta thật sự có tình cảm, tôi suýt nữa đã phì cười ra tiếng. Theo tôi thấy, Trịnh Ngôn Kỳ đúng là giàu tình cảm. Lần nào cũng thề sống thề chết là có tình cảm thật, chưa được mấy ngày đã tình được người đàn ông khác mà cô ta cũng có tình cảm thật. Có thể so sánh tình cảm của cô nàng với hệ thống cung cấp nước, ào ào chảy, đây chậu này lại lấy một cái chậu khác ra hứng.

Mỗi lần Trịnh Ngôn Kỳ kết thúc một cuộc tình đều tới tìm tôi. Mỗi tháng một lần, đều đặn hơn cả nghĩ lễ.

Tôi nói: “Vậy cậu định làm gì?”

Trịnh Ngôn Kỳ đảo mắt nhìn tôi nói: “Nghe nói tối nay bọn họ tụ tập ở Star. Tớ muốn tới góp vui.”

Tôi nói trước sau như một: “Ừ. Cậu đi đi.”

Trịnh Ngôn Kỳ chớp chớp mắt, đôi lông mi giả dày bạch, cong vút, tôi rất sợ bọn chúng sẽ rơi xuống cốc cà phê. Cô nàng nói: “Cậu đi cùng tớ đi.”

Tôi nói: “Tớ đi làm gì? Tớ là sinh viên, không thích hợp để tới chỗ các cậu.”

Tôi vô cùng muốn nói rằng: “Không thích hợp để tới nơi thác loạn đó của các người.”

Trịnh Ngôn Kỳ chuyển vị trí, ngồi xuống bên cạnh tôi: “Bạn yêu, đi cùng tớ đi mà. Tớ xin cậu đấy. Tớ phải tìm hắn tính sổ. Nhưng tớ không đủ sức, cậu cho tớ thêm cam đảm đi.”

Tôi lắc đầu, nói: “Tớ không biết đánh nhau, nếu thật sự có đánh nhau, tớ chỉ có thể giúp cậu tính điểm.”

Trịnh Ngôn Kỳ đẩy cánh tay tôi, nói: “Đồ ngốc này, ai bảo cậu đi đánh nhau. Tớ chỉ muốn cậu dùng đi động chụp giúp tớ một bức hai bọn tớ đứng cạnh nhau thôi.”

À, tôi hiểu rồi, đây gọi là chiêu tự quảng cáo online. Chụp một tấm, phơi bày ra trước dư luận, lướt xem tăng vọt, mở một cuộc họp báo chính thức, có thể trở thành trọng tâm chú ý, nổi bật dăm bữa nửa tháng là không thành vấn đề.

Tôi kiên quyết lắc đầu. Tôi thích xem tin bát quái, nhưng không có nghĩa tôi thích tạo ra bát quái.

Trịnh Ngôn Kỳ dùng đòn sát thủ: “Papa tớ nhờ cậu chăm sóc tớ, có chút chuyện như vậy cậu cũng không giúp, lẽ nào mở to mắt nhìn tớ đi chết hay sao?”

Tôi nghĩ cô còn dám nói về bố cô hay sao, năm năm chưa về thăm nhà lấy một lần, mặt mũi người trong nhà thế nào cũng sắp quên đến nơi, chỉ có những lúc thể này mới có thể nghe cô nhắc tới bố cô một lần.

Tôi nói: “Đây là vấn đề nguyên tắc. Tôi không lẫn lộn vào giới của các cậu. Tôi không rõ quan hệ phức tạp giữa các cậu, lúc đấy lại càng thêm phiền.”

Trịnh Ngôn Kỳ lay tôi như con lật đật, nói: “Xin cậu đấy, bạn yêu. Chỉ lần này thôi, không có lần sau nữa đâu.”

Tôi dùng ánh mắt cương quyết nói cho cô ta, không có cửa đâu.

Trịnh Ngôn Kỳ bỗng dừng lại, nói với tôi: “Bạn yêu, nghe nói tối nay người kia cũng tới.”

Tôi giương mắt nhìn gương mặt chất phần trắng bóc và cái mũi nhọn như dùi khoan của Trịnh Ngôn Kỳ, thờ ơ nói: “Ai cơ?”

“Ôn Khiếu Thiên.”

Tôi nghe thấy cái miệng mình nói: “Thối hoắc, sao có thể? Không phải anh ta chết rồi sao?” Nhưng suy nghĩ của tôi lại dần dần trống rỗng, hoặc giống như có người hắt từng thùng sơn đỏ trong đầu tôi, đầm đìa máu chảy. Ôn Khiếu Thiên là một mật mã bằng tiếng trong tôi, chỉ cần có người nhắc đến cái tên này, trí não của tôi lại tự động phản ứng, tôi không cách nào không chế được. Sau đó là đôi mắt cong cong của anh, sống mũi thẳng thẳng của anh, giống như trong “pháp chứng tiên phong”, từng bộ phận trên gương mặt chậm rãi hợp thành gương mặt bị tình nghi.

Thật ra lời của ông thầy tướng số kia không phải nói láo hoàn toàn, khi đôi mươi tôi thật sự đã yêu một lần. Nếu theo như kế hoạch ban đầu, tốt nghiệp xong lập tức kết hôn, con của chúng tôi có lẽ đã học tiểu học rồi. Tôi nào có càng ngày càng đi xa trên con đường của gái ế chồng này? Mấy người trên Thiên Nhai nói rất đúng, người không thể yêu lần thứ hai, trong tim thường có hình bóng của một người khác. Trong trái tim tôi có muôn ngàn cụm cỏ Biển Sức như ở thôn Thảo Điện, tất cả đều là Ôn Khiếu Thiên, lan ra khắp núi đồi. Sức sống của chúng vô cùng mãnh liệt, dù có là sương giá hay nắng cháy cũng không cách nào giết được bọn chúng.

Trịnh Ngôn Kỳ nói: “Sao cậu có thể ăn nói thất đức như thế? Một người đang sống sờ sờ, chết thế nào được mà chết?”

Tôi cũng tự nhủ: “Đúng vậy, một người đang sống sờ sờ, sao lại chết được đây.”

Trịnh Ngôn Kỳ nói nơi tụ tập của hội STAR rất gần với cao ốc Tân Quang, hai chúng tôi có thể đi bộ tới. Trịnh Ngôn Kỳ còn cố gắng giữ một khoảng cách với tôi, đại khái là sợ người ta chụp được ảnh chúng tôi ở cạnh nhau. Dù sao, hôm nay tôi mặc một chiếc áo phong hạ giá màu xám, vết mồ hôi từ buổi sáng vẫn còn in bên trên, so với chiếc váy ngắn Channel đỏ rực của Trịnh Ngôn Kỳ, thật sự ngay cả tư cách làm nền cũng không có.

Tôi thức thời đi theo phía sau cô ta. Tới một đoạn đường vắng người, Trịnh Ngôn Kỳ lại kéo tay tôi, tiếp tục thao thao bất tuyệt kể cho tôi những chuyện bần lõ tai không thể không nói giữa cô ta và thằng nhóc ăn bám bố mẹ kia.

Ai cũng cảm thấy chuyện của mình thật cảm động trời đất, lời thề mình từng thốt ra là khí thế ngất trời, là vô cùng đáng quý, nhưng trong mắt người khác, nói trắng ra đó chỉ là một trò cười, có thể người ta còn tặng kèm thêm một câu “ngu thì chết” cũng không chừng.

Mà tôi cũng không còn tâm trí đâu để đáp lại bất cứ lời nói nào của Trịnh Ngôn Kỳ như từ trước tới giờ. Trái tim tôi đang không ngừng run rẩy. Trịnh Ngôn Kỳ nói anh sẽ xuất hiện ở đó, nếu vậy, rất có thể anh cũng đang đi trên một con đường như chúng tôi, hoặc là đang dừng lại ở cùng một chiếc đèn đỏ, cũng có thể đang băng qua cùng một ngã tư đường, bấy năm không gặp, không biết có còn như trước đây hay không, trong dòng người tấp nập, liếc mắt một cái là có thể nhận ra anh.

Khi đó, tôi đang chìm đắm trong giấc mộng đẹp của mình, cảm thấy hoa tàn là đẹp, trời đầy mây là lãng mạn, tôi còn cảm quyền sách buồn nôn, thâm tình nói với anh: giữa hai người yêu nhau có một từ trường đặc biệt, chỉ cần trong trái tim hai người có nhau, cho dù chen chúc trong một tuyến tàu điện ngầm giữa giờ cao điểm, cũng có thể cảm nhận được đối phương đang ở toa nào.

Hiện giờ nghĩ lại những câu nói này, không thể nghĩ ngờ đó là đã ngu còn thích chơi chữ. Trong tuyến tàu điện ngầm giữa giờ cao điểm, người người đều bị dè dặt lép như giấy, thẳng lưng hít thở đã khó, muốn ngẩng đầu tìm người chính là nằm mơ giữa ban ngày. Không cần nói đến chuyện ở toa xe khác nhau, cho dù ở trong cùng một toa, cách nhau một mét đã là ở những không gian khác. Loại siêu năng lực này loại phạm phu tục tử như chúng ta làm sao có được?

Thế nhưng, lúc đó anh đã im lặng nghe tôi nói đến những tiếng cuối cùng, còn hiếm khi nào phối hợp, nhéo má tôi nói: “Chẳng trách em đi đến đâu, anh chỉ cần nhắm mắt lại nghĩ một chút, mở mắt ra là có thể nhìn thấy em.”

Khi đó tôi mới bao nhiêu tuổi nhỉ, cái tuổi mà nghe những lời này, cảm thấy ông Trời nhất định đã sắp xếp cho chúng tôi ở bên nhau, nhìn nhau đầy tình ý, nhìn chán rồi lại quay ra gặm môi nhau.

Cũng chẳng phải có cánh cửa thần kỳ của Doreamon, sao có thể nhắm mắt lại, mở ra là có thể nhìn thấy tôi? Lại là một lời nói dối nữa.

Trịnh Ngôn Kỳ lắc lắc cánh tay của tôi, nói: “Bạn yêu, có nghe thấy gì không đấy? Sau khi tớ đưa cậu vào, chúng ta lập tức tách ra, coi như không quen biết nhau. Cậu cầm lấy cái điện thoại này, lên chụp giúp tớ hai tấm ảnh. Nhớ phải thừa dịp hai bọn tớ ở cùng trong khung ảnh mới chụp nha.”

Nói xong, cô ta nhét cái điện thoại Iphone màu trắng vào trong túi quần tôi. Tôi lấy ra mày mò một chút, phát hiện chỉ số tương đối cao, ảnh chụp cũng vô cùng sắc nét, nghĩ rằng nếu có cơ hội, tôi nhất định phải dùng nó để chụp Ôn Khiếu Thiên. Ngày đó, khi phát hiện anh biến mất, tôi trẻ tuổi nông nổi, nghĩ nếu anh không cần tôi nữa, tôi cũng chẳng thèm anh, cắt vụn tất cả ảnh chụp, ngay cả tấm ảnh Hàn Quốc tôi thích nhất trong ví tiền cũng bị cắt nát. Vì vậy, mỗi khi nhớ anh, tôi đành phải dựa vào trí tưởng tượng, thật lao lực. “Một chút kỷ niệm cũng không để lại”, nghe có vẻ rất hào hiệp, thật ra chỉ là làm khổ chính mình. Người ta mất chồng còn có thể ôm di ảnh khóc một hồi, tôi thì ngược lại, mấy năm đầu kia chỉ biết ôm hai tay không mà khóc, một chút đáng về đau khổ, đáng thương cũng không có.

Trụ sở của Star Club thật ra không phô trương như tôi đã tưởng tượng mà tọa lạc sâu sau một hàng cây hoa hòe. Đó là một tòa nhà hai tầng nhỏ màu trắng, bề ngoài nhìn giống như căn tin của trường đại học chúng tôi. Chỉ là, trước cửa căn tin chúng tôi không có một chiếc xe đạp không chuông thì cũng có một chiếc xe không rọ, còn ở đây là đủ loại ô tô thể thao, từ Porche, Lamborghini đến Maserati.

Rượu thơm không sợ ngô nhỏ. Khác hẳn với ông bố nhà giàu mới nổi của tôi khi đó, mỗi lần đưa tôi ra ngoài khoe khoang đều đến những nơi trang hoàng như hoàng cung, xanh xanh đỏ đỏ, đèn đuốc sáng trưng, khiến người ta nhìn mà lóa mắt.

Lễ tân không ngăn cản tôi. Dù so với Trịnh Ngôn Kỳ, nhìn tôi như một tên ăn mày vừa chui từ mỏ than ra. Có thể thấy rằng lễ tân ở đây được huấn luyện tốt hơn nhiều so với những nơi khác. Trước kia, bố tôi còn thật thích thú chuyện lễ tân ngăn cản những người khách không đủ đẳng cấp. Ông ấy cho rằng như vậy mới chứng tỏ được trí tuệ không giống người bình thường của ông ấy.

Có điều, đã qua nhiều năm như vậy, cũng có thể không chỉ club này, mà tất cả những nơi cao cấp khác, lễ tân đều được huấn luyện kỹ càng như vậy cũng không chừng. Hoặc là gần đây nhà giàu mới nổi nhiều lắm. Bọn họ nhìn tôi thế này có lẽ đoán rằng phía sau là một đại gia khoáng sản, gặp nhiều, lễ tân cũng thành quen. Nói chung, tôi cứ thế yên bình vào được bên trong.

Trịnh Ngôn Kỳ đưa tôi tới một phòng giải trí ở tầng hai, chỉ một thằng nhóc mặc quần màu phấn hồng ở phía xa, cũng chính là mục tiêu của tôi ngày hôm nay. Tôi nhìn bên đó một chút, nghĩ rằng Trịnh Ngôn Kỳ này về mặt như gấu trúc thì không nói làm gì, con mắt thẩm mỹ vì sao cũng lấy gấu trúc để làm chuẩn thế kia? Thằng nhóc kia ăn mặc như cầu vồng, còn nhuộm vài sợi tóc vàng vàng, nhìn như một người từ thập niên 90 vượt thời gian tới đây.

Tôi nói: “Trẻ nhỏ thế này cậu cũng không tha?”

Trịnh Ngôn Kỳ trừng mắt, giận dữ nói: “Hiện giờ đang thịnh hành tình chị em, trâu già gặm cỏ non, như vậy là cảm dỗ nhất.”

Cô ta bảo tôi đến cái bàn cạnh cậu em quần hồng kia lấy chút đồ uống. Một lát nữa cô ta sẽ đến, nếu không sẽ dễ lộ ra sơ hở.

Cuối cùng tôi cũng hiểu được một chút về sự sắp xếp của Trịnh Ngôn Kỳ.

3. Chương 01c

Tôi đi đến đâu là trở thành tiêu điểm ở đó. Lúc này Trịnh Ngôn Kỳ nói nhiều với tôi như vậy, không làm người ta chú ý mới là lạ. Không phải tôi tự đề cao bản thân, chủ yếu là vì bộ quần áo tôi đang mặc tạo nên một sự đối nghịch rất lớn với cách trang trí ở đây. Tôi thấy đám đại gia kia đều mặc những nhãn hiệu từ Italia, Pháp, số lượng có hạn, ngay cả LV cũng không có ai dám mặc. Còn bộ quần áo của tôi ngay cả nhãn hiệu cũng không có, áo thun là hàng xuất khẩu lỗi bán tống bán tháo, thật sự là rất – không – phù hợp.

Thế nhưng, đây là cơ hội để gặp được anh. Người ta nói một ngày vợ chồng trăm ngày tình nghĩa, tôi và anh yêu nhau ba năm, tính ra cũng hơn mười vạn ngày tình nghĩa. Sao có thể nói quên là quên.

Xung quanh bàn của cậu em quần hồng kia là một lô sofa hình tròn bằng da thật, từ góc của tôi nhìn lại có thể nhìn thấy bảy, tám cái đầu, còn có thể nhìn rõ bốn, năm gương mặt. Có một người đàn ông trực đầu mỗi tay ôm một cô gái mặc váy trễ ngực, hai tảng thịt trước ngực thật vô cùng sinh động. Hai cô gái đều dính chặt lấy anh chàng trực đầu như dính lấy thẻ ngân hàng. Nói đến chuyện này, đạo gần đây loại chuyện đôi bên cùng có lợi này trước tiên cứ phải đưa nhau ra ngoài nói chuyện, con người bây giờ càng ngày càng tình thú, nếu là ông cha già hư hỏng của tôi trước kia, có lẽ đã khẩn cấp đặt phòng rồi, nào có nhả hứng ở đây nói chuyện trời ơi đất hỡi?

Trịnh Ngôn Kỳ giống như diễn viên hàng đầu trong nước, giẫm giày cao gót, từng bước một đi tới, khi đi qua lô ghế hình tròn kia bỗng nhiên quay đầu lại, khẽ hô lên với cậu em quần hồng: “A, Kavın, thật khéo nha, đến đây còn gặp cậu.”

Tôi nghĩ giải Oscar cho nữ diễn viên xuất sắc nhất năm nay nhất định phải trao cho cô ta. Biểu hiện do dự cất tiếng gọi này thật tự nhiên, giống như tình cờ gặp mặt vậy, gương mặt không hồng lấy một chút.

Tôi giơ điện thoại lên, bắt đầu điều chỉnh tiêu cự.

Cậu em quần hồng có lẽ không nhận ra Trịnh Ngôn Kỳ, một lúc lâu sau mới nói: “A, không phải chị Trịnh đây sao? Hôm nay sao lại có thời gian tới đây thế này?”

Tôi nói thầm trong lòng: đương nhiên là tới để lợi dụng tiềm năng của cậu rồi.

Trịnh Ngôn Kỳ tiện thể đặt tay lên cánh tay của cậu em quần hồng, nói: “Thật đáng ghét, Kavın, mới có mấy ngày mà đã quên chị rồi. Còn chị thì thật nhớ cậu đấy nha.”

Tôi nhin cơn buồn nôn bốc lên từ dạ dày, đè xuống một lớp da gà nổi lên trên cánh tay, ấn phím chụp.

Tôi đã phạm phải một sai lầm chết người. Tôi không ngờ đến rằng đèn ở đây rất tối. Một loạt đèn nhỏ xếp song song trên tường, cố ý tạo ra ánh sáng đèn dầu kiểu thế kỷ 19.

Cái điện thoại Iphone tự thừa nhận trạng thái đó và bật đèn flash nhoang nhoáng. Tôi ấn một cái, điện thoại phát ra một chùm tia sáng trắng chói mắt, sáng đến mức mắt tôi nổ đom đóm, khiến cho nhóm người bên kia quay đầu nhìn tôi chằm chằm. Tôi còn giơ chiếc điện thoại, ngăn người nhìn Trịnh Ngôn Kỳ.

Trong mắt Trịnh Ngôn Kỳ hiện lên một tia hoảng sợ, phát tín hiệu cầu cứu về phía tôi.

Phải nói dọc sách không phải vô dụng, tôi tìm được đường sống ngay trong chỗ chết, cái khó ló cái khôn, sáng kiến lóe lên, cầm điện thoại đi tới trước nắm lấy tay Trịnh Ngôn Kỳ, nói: “Cô Trịnh, chào cô. Tôi là

fan của cô. Vai diễn của cô trong “Siêu điệp viên thời đại mới” đã để lại cho tôi ấn tượng rất sâu. Cô có thể chụp cùng tôi một bức ảnh được không?”

Trịnh Ngôn Kỳ vội vàng gật đầu nói được.

Có thể không được hay sao? Ngay lúc chương trình cháy khét lẹt thế này còn cái rắm gì để nói, có nói cũng chẳng trôi chảy bằng tài xế taxi buôn chuyện trong thành A ấy chứ.

Hai chúng tôi lập tức quay vào nhau tự chụp như điên.

Một người đàn ông ngồi trong góc khuất đột nhiên nói: “Tự chụp thật rắc rối. Để tôi chụp cho các cô.”

Tôi liếc mắt nhìn anh ta, gương mặt đường nét rõ ràng, sống mũi cao thẳng, anh ta vừa mới sang Hàn Quốc phẫu thuật hay sao vậy? Có lẽ là mô phỏng theo hình mẫu Jang Dong Gun cũng nên. Bạn nói xem, người đã hơn ba mươi tuổi rồi còn chỉnh sửa mặt mũi làm gì, đúng là rồi hơi.

Tôi cười cười với anh ta, nói: “Không cần. Iphone chỉ có điểm này là tốt, khi tự chụp còn có thể soi gương, tôi không thể chụp cả cái mụn trên trán vào.”

Kể có tiền đều rất tinh ý, tuyệt đối không thể để điện thoại rơi vào tay bọn họ. Nếu không, bại lộ chỉ là chuyện sớm muộn.

Tôi và Trịnh Ngôn Kỳ lại quay ra cười với cái Iphone, hớn hở hô “Một... Hai... Ba” rồi chụp một bức ảnh chung. Giờ cẩn thận nhớ lại, ngoại trừ lúc vừa mới lên đại học, chúng tôi tự chụp một bức với tấm biển tên trường, đây là lần đầu tiên trong mười năm qua chúng tôi chụp ảnh chung. Thời gian trôi qua thật nhanh, chuyện cũ đã như mây khói.

Tôi sờ sờ màn hình điện thoại, nói với Trịnh Ngôn Kỳ: “Cảm ơn nhé. Sau này nhất định phải cho ra những tác phẩm thật tốt đấy. Cố lên ~”

Khi nói những lời trái với lương tâm này, tôi nghĩ thật ra tôi cũng có cơ hội tranh giải Oscar cho nữ diễn viên xuất sắc nhất với Trịnh Ngôn Kỳ.

Không ngờ anh chàng Jang Dong Gun kia lại khoanh tay nói: “Nếu Trịnh Ngôn Kỳ và A Xương đã quen biết thì ngồi cùng luôn đi. Cả vị fan hâm mộ này nữa. Dù sao mọi người cũng đang nhàm chán.”

Tôi biết kể có tiền khi nhàm chán sẽ làm ra vài chuyện “tổn nhân bất lợi kỷ” (gây hại cho người khác mà không có lợi gì mình), ví dụ như thích chỗ mũi vào chuyện người khác như lúc này.

Tôi âm thầm bấm vằm tên Jang Dong Gun này vài lần trong suy nghĩ, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ hoảng hốt mà nói: “Như vậy thật xấu hổ nha. Cuộc sống của các ngôi sao, dân chúng tầm thường như chúng tôi sao có thể mặt dày tham dự.”

Bởi vì câu nói này, tôi đã phạm phải một sai lầm cực lớn. Cũng có thể tôi trà trộn với đám sinh viên mới lớn lâu quá, cụm từ “dân chúng tầm thường” trở thành câu cửa miệng, vì vậy mới dẫn tới một sai lầm lớn như vậy. Những người bước vào đây ai chẳng là minh tinh, nếu thật sự thích một minh tinh cũng không nên tự hạ thấp thân phận mình mà nói như vậy. Tiếc rằng lúc đó tôi nói sai còn không biết, hết sức ra vẻ mình là một người hâm mộ có lý trí, có tự chủ, không có ý định quấy nhiễu cuộc sống của Trịnh Ngôn Kỳ.

Cậu em quần hồng đại khái không nhận được nữa, nói: “Nếu anh Tần bảo cô ngồi thì cô cứ ngồi đi. Không biết ai đang nói hay sao.”

Tôi đoán thực lực của tên Jang Dong Gun này là mạnh nhất trong số những người ngồi đây, anh ta vừa mở miệng là bọn họ lập tức yên lặng, ngay cả một câu nói đùa để đuổi tôi đi cũng không có.

Tôi đã mơ mơ màng màng ngồi xuống như thế.

Nếu nói một cách công bằng, có đôi khi Trịnh Ngôn Kỳ cũng nhanh trí, có đôi khi lại vờ ngớ ngẩn quá lố. Có lẽ là lo lắng tình hình sẽ tiến triển đến một mức không khống chế được, cô ta đã làm một chuyện giấu đầu lòi đuôi để chứng minh tôi và cô ta chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi.

Cô ta cầm một ly rượu lên hỏi tôi: “Nếu cô đã yêu mến tôi như thế, vậy, tên cô là gì?”

Tôi thầm ân cần hỏi thăm ông nội cô ta trong lòng, đương nhiên, tôi cũng thật sự quen biết ông nội cô ta, nhà bọn họ là hàng xóm của nhà tôi, từ khi còn nhỏ tôi đã thích chơi cờ vua cùng ông ấy. Khi đó ông ấy nhấp một ngụm rượu, phe phẩy cây quạt rách, ngồi dưới tàng cây rợp bóng trong sân, vừa đuổi muỗi cho tôi vừa cho phép tôi đi lại hết bước này tới bước khác.

Tôi ra về mừng rỡ đáp lời: “Tôi là Lô Hân Nhiên.”

Tôi chỉ có thể ăn ngay nói thật. Đã có một lời nói dối rồi, nếu lại nói dối thêm lần nữa sẽ khiến sự việc càng phức tạp, cái đuôi thò ra sẽ càng ngày càng dài. Hơn nữa tôi cũng sợ cái óc ngẩn của Trịnh Ngôn Kỳ không nhớ được thêm một cái tên giả.

Trịnh Ngôn Kỳ muốn giả vờ đến cùng, lại hăng hái hỏi tôi: “Vậy hiện giờ cô đang làm gì? Nhìn cô có vẻ cũng không còn ít tuổi, đã kết hôn chưa?”

Tôi thật sự muốn đập cái Iphone lên trán cô ta. Cô đóng phim là muốn đóng nguyên bộ, có phải bị bệnh nghề nghiệp rồi không? Hơn nữa, cô cũng giống tôi, đều đã ba mươi tuổi, tưởng mình hay lắm ấy mà nói móc người khác?

Tôi vẫn phải mỉm cười nói: “Hiện giờ tôi vẫn còn đang nghiên cứu tiến sĩ. Đang bận rộn bài vở, chưa nghĩ đến chuyện nhân sinh đại sự. Ha ha, ha ha.”

Thật ra, mấy tiếng ha ha phía sau, tôi muốn đổi thành mấy ánh mắt hình viên đạn.

Trịnh Ngôn Kỳ vung tay lên, bộ móng tay đỏ chót nhoáng lên trước mắt tôi, cô ta nói: “À, thì ra là một sinh viên tài năng. Đây là lần đầu tiên tôi gặp một người có văn bằng cao như thế. Thật sự là lần đầu tiên đấy.”

Nếu không nể mặt ông nội cô ta, tôi thật sự muốn bỏ đi không quay đầu lại, để xem cô ta thu dọn cái mớ be bét này thế nào.

Anh chàng trợ thủ đầu nói với hai con hồ ly tinh bên cạnh: “Các em xem, người ta đã học đến tiến sĩ rồi kia kìa. Còn các em, đại học còn không tốt nghiệp nổi, sau này lấy chồng phải lấy người giống như chị gái đây, đọc sách nhiều một chút.”

Hai con hồ ly nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh. Trong lòng tôi nghĩ, có gì hay ho, trẻ ranh vặt mũi chưa sạch đã ra ngoài bán thịt, còn chơi trò “song phi” (ý là 2 nàng 1 chàng, nhất thời chưa nghĩ ra được từ tiếng Việt nào tương đương), nếu bố mẹ các cô biết các cô ở đây là loại đức hạnh này, không tự vào rừng tìm một nhánh cây mới là lạ.

Có lẽ bàn đạp của tên trợ thủ đầu kia cũng rất lợi hại, hoặc có lẽ mỗi người ở đây đều có bàn đạp khiến Trịnh Ngôn Kỳ không thể chọc vào, ngay cả hồ ly tinh cũng không thể trêu vào, bởi vì Trịnh Ngôn Kỳ lập tức nói: “Đầu có, người ta nói hiện giờ loài người chia làm ba loại: đàn ông, phụ nữ và nữ tiến sĩ. Phụ nữ ấy mà, không tài mới là đức. Giống các em ấy mới là rất tốt, nên thừa lúc còn trẻ đi theo tổng giám đốc Vương học chút bản lĩnh, sau này cũng có thể chia sẻ với tổng giám đốc Vương.”

Đúng vậy, nên học nhiều một chút bản lĩnh trên giường, nhìn dáng vẻ tên trợ thủ đầu kia, nhất định đừng khiến cho hần lao lực quá mà chết, riêng chuyện này đã được tính là đại ân rồi.

Tôi khinh bỉ liếc Trịnh Ngôn Kỳ một cái, dự định quên cái chuyện kẻ xướng người họa với cái loại khinh người này đi. Cô ta mắng tôi, tôi còn phải phối hợp để cô ta mắng, tôi lại chẳng nợ gì cô ta, không cần hạ thấp mình đến trình độ này.

Anh trai Jang Dong Gun đột nhiên nói: “Cô Trịnh nói fan của chính mình hơi quá rồi. Thích học tập dù sao cũng tốt hơn không thích.”

Tôi thấy lời này có lý, liền nhìn anh ta cảm ơn.

Ánh mắt tôi còn chưa đến đích, anh ta đã nói: “Chỉ là, học nhiều quá, cũng dễ học đến mức ngớ ngẩn. Công ty tôi cũng có mấy người cầm bằng tiến sĩ, chỉ để ngắm chứ không để dùng, nhìn đến bọn họ là thấy bức bối, đều bị tôi gửi về tiếp tục đi học rồi.”

Tôi cảm thấy tôi đang bị khinh thường, một sự khinh thường không thể nói hết bằng lời. Tôi còn đặc biệt tới đây để cho người ta nhục nhã.

Tôi thở dài nhìn ra bên ngoài lô xô pha, đột nhiên nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc đứng ở cửa, cực kỳ giống một người đã ở bên tôi bảy năm trước. Tôi hoài nghi không biết đôi mắt tôi có đang lừa gạt tôi hay không. Tôi nhắm chặt mắt lại, thở sâu một hơi rồi mở mắt ra, bên cửa, ngoại trừ một chậu cây cảnh, không có bất cứ thứ gì khác, giống như thứ tôi vừa thấy chỉ là một ảo ảnh.

Tôi không cam lòng, dụi mắt. Kính sát trùng tôi đeo hôm nay có hơi khô, nhất định là mắt kính có vấn đề. Tôi xoa nhẹ một lúc lâu, lại nhìn về phía cửa, bên kia vẫn chỉ có một chậu cây cảnh đứng cô đơn, bên cạnh là lối đi trống trơn và làn gió mỏng manh, cô đơn giống như tôi nhiều năm qua.

Khóe mắt tôi tự nhiên ngấn nước. Mấy năm qua, tôi luôn nghi ngờ chính mình không yêu anh. Bởi vì mỗi khi nhớ đến anh, tôi không hề cảm thấy muốn khóc, giống như một mảnh sa mạc giữa đất liền, cho dù có nhiều nước thế nào cũng sẽ bị bốc hơi hoàn toàn chỉ trong một ngày. Tôi chỉ cảm thấy trái tim tôi nhớ anh ấy, ví dụ như trong một bộ phim kiếm hiệp, diễn viên trong phim hô lên “Khiếu Thiên”, tôi cũng cảm thấy trái tim nhói lên, nhưng không gì hơn ngoài chuyện đó. Sẽ không như lúc ban đầu, đập vỡ một cái bát, nhỏ vài giọt nước mắt. Thật ra, khi đó tôi nào có nhiều thời gian khóc vì anh như vậy. Sự kiện tranh nhau tự tử trong nhà tôi loạn đến mức khiến tôi đầu bù tóc rối, thậm chí mẹ tôi đã dứt khoát uống thuốc ngủ, nhiều lắm tôi cũng chỉ có thể khóc một lúc khi cả hai người đều đã ngủ. Khóc vài lần, cuối cùng cũng chẳng cảm thấy gì nữa.

Thế nhưng, ngày hôm nay, khi nhìn thấy một cái bóng như thật như ảo, tôi lại có chút kích động muốn khóc. Cũng không biết là vì bị Trịnh Ngôn Kỳ và Jang Dong Gun làm cho uất ức, hay vì nhớ lại cuộc sống đầy hối tiếc trước kia nữa.

Tôi cảm thấy trong người tôi có một con đập rất lớn, ngăn lại tất cả nước mắt trong mấy năm nay. Vốn nghĩ rằng con đập này vừa lớn vừa chắc, nhưng Ôn Khiếu Thiên lại dẫn tới địa chấn và sóng thần, khiến con đập vững chãi của tôi nghiêng ngả, chỉ cần không chú ý một chút sẽ gây ra đại hồng thủy. Vì vậy, tôi phải gia cố con đập của tôi ngày một chắc chắn hơn.

Tôi liếc mắt nhìn Trịnh Ngôn Kỳ, vẫy vẫy di động với cô ta, nhắc nhở cô ta đồ của cô ta vẫn còn ở trong tay tôi, sau đó tôi ngoắc nhân viên phục vụ, gọi một chai Black Label. Thật ra tôi không thích uống rượu, khi có tiền tôi cũng không thích đi quán bar. Nhưng tôi còn nhớ được một loại rượu mạnh tên Black Label, khi đó tôi từng mua một chai, dự định cố ý uống say sau đó làm thịt anh ấy ngay tại chỗ. Nhưng anh rất nhanh đã nhận ra quỷ kế của tôi, nói tôi còn nhỏ, đợi vài năm nữa. Rõ ràng là cùng một tuổi, sinh nhật còn tổ chức chung một ngày, nói cứ như thể anh ấy lớn hơn tôi nhiều lắm vậy. Nhưng cuối cùng không phải vẫn không kiên trì được, bị tôi dụ dỗ đấy sao?

Bây giờ nghĩ lại, không biết là ai dụ dỗ ai nữa. Dù sao xét từ góc độ kết quả, hẳn là tôi bị anh dụ dỗ mới đúng. Dù sao người biến mất không một tiếng động, ngay cả lời chia tay cũng lười nói là anh, không phải tôi.

Trịnh Ngôn Kỳ nhìn tôi, cuối cùng cũng có chút lương tâm, nói: “Vì sao bỗng nhiên cô lại uống rượu?”

Tôi cầm cốc rượu nói: “Hôm nay tôi gặp được thần tượng nên rất vui, muốn thần tượng mời tôi cốc rượu, không thành vấn đề chứ?”

Ngửa cổ uống cạn một ly, rượu cay nồng chảy qua cổ họng tôi, giống như đốt lửa.

Nước nóng dù sao cũng dễ uống hơn nước đắng, tôi lại rót một ly. Cậu em quần hồng bắt đầu hưng phấn nói: “Không nhìn ra fan này của chị thật ra có tửu lượng tốt như vậy.”

Tôi nghĩ thầm, tôi chưa uống đến cốc thứ hai cậu đã dám khen tôi tửu lượng tốt. Tôi uống một chai, không biết cậu sẽ khen tôi thế nào?

Nghĩ tới đây, tôi dứt khoát cầm lấy chai rượu tu ừng ực.

Cậu em quần hồng vỗ tay nói: “Oa, được lắm!”

Tôi vừa uống vừa nghĩ, đọc sách vẫn có ích hơn. Bạn xem cậu em này đi, khen người ta cũng chỉ biết khen như thế, không cảm thấy một câu: “Hoa Mộc Lan nữ trung hào kiệt, Hộ tam nương Nhật Nguyệt song đao! Vị cô nương này thật bản lĩnh, tiểu sinh bội phục” mới có thể phù hợp với tôi lúc này hay sao?

Nghĩ xong, tôi lập tức nằm úp sấp xuống bất động. Khi nhắm mắt lại, tôi cảm thấy rất rõ ràng rằng cái đập lớn trong lòng tôi đã âm âm sụp đổ, nước trong đập ào ào chảy ra, giống như trong một bộ phim về thảm họa thiên nhiên, cuốn phăng tôi theo dòng nước. Tôi khó khăn chuyển động cơ thể trong dòng nước dữ, cơ thể nhẹ đến mức giống như không có trọng lượng, tôi nghĩ, thì ra vỡ đập là cảm giác thoải mái như thế, sớm biết thế này tôi đã để nó vỡ sớm một chút. Tôi tiếp tục nhắm mắt trôi trong nước, coi như bản thân đã tới thiên đường.

4. Chương 02a

Chương 2: Ngoài ý muốn - Ác

Đêm xuống gặp mặt, ngày lên chia ly, như vậy mới không có nhược điểm.

Trương Quốc Vinh, “Trắc diện”

Khi tỉnh lại, trong phòng không còn một ai. Tường màu vàng nhạt, bức tranh trầu tượng sắc sỡ, ghế mây bập bênh, tôi đoán được đây là một trong những khách sạn của thành A. Nhiều năm như vậy, phong cách trang trí của nó vẫn không thay đổi. Năm đó, khi tôi cùng mẹ tới bắt gian, cũng chính là phong cách như thế này. Khi đó, tôi lạnh lùng nhìn cô gái hoảng sợ ngồi trên giường ôm chăn lụa, mái tóc rối tung, đáng vẻ vờ như ngây thơ, không hiểu gì. Mẹ tôi phát điên lên, giật phăng tấm chăn trên người cô ta, luôn miệng mắng chửi cô ta là kỹ nữ, còn nóng nảy đánh cô ta vài cái tát thật vang. Bố tôi sợ đến mức trốn vào trong toilet, nghe tiếng bập tãi cũng không dám ra. Ngày đó hình như là đầu thu năm 2004 thì phải, vì tiện cho tôi đến trường, cả nhà tôi chuyển tới thành A đã hơn hai năm, nháo nhảng một cái, biết bao nhiêu năm đã qua đi, không ngờ người nằm trên giường lúc này lại là tôi.

Tôi nhích người, cảm thấy không thể động dậy, cố gắng ngồi dậy, nhìn thấy mấy cái áo mưa đã dùng nằm trên mặt đất, giống như đang cười nhạo tôi. Tôi nghĩ lại một lúc lâu vẫn không nhớ nổi đêm qua là một gã cường bức tôi vài lần hay vài gã cường bức tôi một lần. Áo mưa trên mặt đất cũng không cách nào chứng minh nó có xuất phát từ một cùng một người hay không, chẳng lẽ tôi còn phải cầm tới chỗ bạn học làm bác sĩ kiểm tra DNA tinh dịch hay sao?

Từ bảy năm trước, tôi bắt đầu tin vào các loại luân hồi báo ứng. Tôi vốn cho rằng báo ứng đã đến gần hết rồi, không ngờ số phận lại cứ thích trêu người như thế, luôn cho người ta một cú trí mạng vào lúc bọn họ bắt đầu lơ là cảnh giác. Đáng tiếc rằng số chuyện có thể đánh gục tôi trên thế giới này đã không còn nhiều lắm. Tôi giơ ngón giữa lên với ông Trời: “Có bản lĩnh thì ông chơi ác hơn một chút đi!”

Nếu đã ở khách sạn, tôi phải hưởng thụ hết tất cả dịch vụ mới được. Tôi đi tới bên bồn tắm, vặn vòi nước đến mức lớn nhất, đổ tất cả các loại sữa tắm, hương liệu vào rồi chậm rãi ngâm mình vào trong bồn.

May là lần đầu tiên của tôi đã cho Ôn Khiếu Thiên.

Tôi nghĩ có lẽ tôi cũng không hận Ôn Khiếu Thiên. Ít nhất, sau khi phát sinh loại chuyện này, tôi còn cảm thấy may mắn vì đã tặng anh thứ quý giá nhất của mình.

Ngày hôm đó, vì sao mọi chuyện lại xảy ra nhỉ? À, đúng rồi, lúc đó tôi bị sốt nhẹ, trong ký túc xá của Ôn Khiếu Thiên không một bóng người, đại khái là vì gần tới kỳ thi nên mọi người đều ra ngoài tự học. Tôi nằm trên giường của anh, không ngừng kêu nóng. Khi đó Ôn Khiếu Thiên đem tất cả các loại chăn ra trùm lên người tôi, ngay cả một chút không khí cũng không lọt vào được. Tôi nóng đến mức không chịu được nữa, len lén cởi bớt quần áo trong chăn. Anh còn ngồi kia chăm chú đọc hướng dẫn sử dụng trên hộp thuốc, đọc xong, anh lấy một viên thuốc ra rồi mới nâng tôi dậy, ép tôi uống thuốc. Tôi của ngày đó vẫn còn đặc biệt

say mê đáng vẻ nghiêm túc làm việc của anh, cảm thấy anh đọc hướng dẫn sử dụng thôi cũng toát ra một vẻ đẹp thần thánh. Vì vậy, tôi hà hơi nóng, vươn tới hôn lên môi anh.

Anh đè cái trán tôi lại, nói với tôi: “Đừng nghịch, uống thuốc trước đã.”

Tôi liều chết chống cự, ngoan cố nói: “Hôn trước rồi uống.” Khi đó tôi thật tùy hứng, da mặt thật là dày nha. Tôi còn thâm nghĩ không biết anh có thể giống nam chính trên tivi, ngậm thuốc trong miệng rồi bón cho tôi hay không. Tôi càng nghĩ càng làm loạn, vung tay một cái, chiếc chăn rơi xuống. Tôi lộ ra hơn một nửa ngọn núi nhỏ.

Khi đó, tôi còn phối hợp kêu “A” lên một tiếng, làm như anh muốn cưỡng bức tôi vậy. Nếu bạn cùng phòng của anh trở về, nhất định cũng sẽ nghĩ như thế.

Gương mặt anh cũng lập tức đỏ bừng. Thật là một đôi tình nhân thuần khiết nha, lộ chút da thịt như thế đã mặt đỏ tim đập rồi.

Tôi nhìn vẻ ngượng ngùng của Ôn Khiếu Thiên, cũng không biết mượn lá gan ở đâu, còn giang hai tay ôm lấy anh, chậm rãi vươn tới hôn anh.

Ôn Khiếu Thiên cũng không từ chối. Anh luôn là người thuộc trường phái lý trí. Nhưng ngày hôm đó, anh đã không từ chối nụ hôn của một người bệnh.

Anh bắt đầu đáp lại nụ hôn của tôi. Bởi vì vậy mà chăn trên người tôi chậm rãi rơi xuống. Bàn tay lạnh lẽo của anh chạm tới tấm lưng trần của tôi. Tôi run lên như bị điện giật.

Anh mở mắt nhìn tôi.

Tôi che mắt anh lại, tiếp tục hôn anh, trong lòng tôi biết rất rõ chuyện gì sắp xảy ra, nhưng tôi không hề hối hận, thậm chí tôi còn có chút chờ mong. Tôi đợi ngày này đã lâu, sao có thể để tuột mất cơ hội này.

Lên giường, bước tiếp theo sẽ là lừa anh làm đám cưới. Kế hoạch ngắn hạn của tôi chính là như vậy. Tôi không giống với những người phụ nữ của bố tôi, bọn họ chỉ yêu tiền của bố tôi nên mới vắt hết chất xám, bày đủ âm mưu quỷ kế để lên giường của cha già nhà tôi. Còn tôi, tôi yêu chàng trai này, tất cả sự quyến rũ của tôi, tất cả mảnh khóc của tôi đều mang danh nghĩa tình yêu.

Thật ra cẩn thận nhớ lại, lần đó làm không quá trôi chảy. Hai chúng tôi đều là tay mơ, toàn bộ tri thức đối với loại chuyện này trước giờ chỉ đến từ khóa học sinh lý. Tôi không biết Ôn Khiếu Thiên có xem mấy bộ phim người lớn hay không, thế nhưng nhìn từ đáng vẻ vụng về của anh ngày hôm đó, có thể biết rằng dù có anh cũng không xem quá kỹ lưỡng. Anh là một chàng trai thông minh đến mức nào, tất cả mọi chuyện anh làm đều có tính toán từ trước. Nhưng ngày hôm đó, anh xấu hổ thử nhiều lần mà vẫn không nắm bắt được kỹ thuật. Lúc đó, mặt anh đỏ như con tôm nướng ngoài cổng Tây. Tôi kiên nhẫn giờ ba ngón tay nói: “Round 3 nhé, sự bất quá tam.”

Quả nhiên, sự bất quá tam, khi anh tiến vào cơ thể tôi, tôi nghĩ, vạn vật thật tĩnh lặng, chúng sinh thật viên mãn. Mặc dù tôi đau đến mức chảy nước mắt nhưng trong lòng vẫn cảm thấy thật hạnh phúc. Nụ hôn của anh nhẹ nhàng hạ xuống khoe mắt tôi, tôi nghĩ nước mắt tôi hẳn là ngọt lắm, nếu không anh sẽ không hôn sạch nước mắt của tôi như thế.

Chuyện này xảy ra khi nào nhỉ?

Cũng là bảy năm trước thì phải, cách ngày chúng tôi quen biết 1025 ngày và cách ngày chúng tôi xa nhau 75 ngày. Không ngờ rằng giữa tôi và Ôn Khiếu Thiên cũng chỉ là tình một đêm. Tròn 1100 quen nhau, chỉ xảy ra một đêm đó.

Chuyện đã xa xôi như vậy còn nhớ rõ ràng, ngay cả một chi tiết nhỏ nhất cũng chưa từng mờ nhạt, đời người thật sự vô nghĩa.

Tôi nằm trong bồn tắm, mặt nước đập dềnh vỗ vào miệng tôi, mũi tôi, trán tôi, tôi chậm rãi chìm xuống đáy nước, giống như giấc mơ đêm qua, trôi nổi trong một đập nước đầy tràn được xây lên bằng máu và nước mắt của tôi biết bao năm qua.

Chuyện cũ trôi qua vùn vụt, chỉ để lại một màn ngày hôm nay khiến tôi quay về điểm xuất phát.

Khi mặc quần áo tôi mới phát hiện trong túi quần có một tấm danh thiếp, phía trên viết hai chữ Tần Thiệu, ngoại trừ cái tên chỉ có một dãy số điện thoại, không hề có một tin tức nào khác. Danh thiếp của kẻ có tiền đều như vậy, thần bí mới có vẻ tôn quý. Ông cha già nhà giàu mới nổi của tôi không hiểu được điều đó, in đầy lên danh thiếp tất cả các danh hiệu, khiến nó nhìn như một cái tờ tài liệu để mang vào phòng thi. Tôi từng nhắc nhở ông ấy vài lần, nhưng lần nào ông ấy cũng nói, thật vất vả mới có được nhiều danh hiệu như vậy, vì sao lại không được khoe ra toàn bộ? Vừa nhìn đã thấy được số mệnh sắp phá sản. Có một lần, ông bị nghiền danh thiếp, còn in cả danh thiếp cho tôi, bên trên có tên của tôi, trường học vân vân, danh hiệu chính là con gái tổng giám đốc công ty điện tử Lô thị. Tôi dùng tấm danh thiếp này làm thẻ kẹp sách, thỉnh thoảng, khi đi giúp mẹ tiêu diệt tình nhân của bố tôi, tôi sợ những người phụ nữ đó cho rằng tôi cũng là tình nhân nhỏ của ông ấy, vì vậy tôi thường thích ném danh thiếp vào người bọn họ, sau này chơi hoài thành nghiện, chỉ cần là tình nhân của bố tôi, tôi đều ném lại một cái.

“Tần Thiệu, Tần Thiệu.” Tôi không khỏi lẩm nhẩm vài lần, bố mẹ anh ta đúng là để tâm suy nghĩ, đặt tên cho anh ta xong có thể đổi miệng gọi anh ta là “cầm thú” (phát âm gần giống với Tần Thiệu), thật sự phù hợp với hành vi anh ta đã làm. Chỉ là, xem ra đêm qua chỉ do một mình anh ta gây nên, không đến mức như suy đoán tệ nhất của tôi. Tôi thoáng có chút vừa lòng, giống như trong cái rủi có cái may.

Bạn xem, chỉ cần hạ giá trị của sự kỳ vọng xuống thấp hết mức có thể, người ta mới có thể tiếp tục kiên trì được.

Tôi nhét danh thiếp vào lại túi quần, dự định một ngày nào đó, khi tôi không kiên trì được nữa sẽ căn cứ vào thông tin trên tấm danh thiếp, điều tra ra kẻ này, mang một lọ axit nồng độ cao tới hất hất. Tưởng tượng đến cảnh một gã bị hất vào mắt, ôm đầu quay cuồng, tôi mới chậm rãi lê cơ thể nặng nề ra khỏi căn phòng này.

Khi đóng cửa, bốn con số “1024” màu vàng trên cánh cửa khiến tim tôi không ngừng nảy lên. Khi đó, bố tôi và cô gái kia cũng vừa khéo thuê chính căn phòng này. Tôi nhớ rõ số phòng như vậy bởi vì con số này là sinh nhật của Ôn Khiếu Thiên, khi đó tôi còn rửa thầm vài câu, nghĩ rằng bố tôi nên tìm một căn phòng khác, đừng làm bẩn sinh nhật của Khiếu Thiên nhà tôi.

Có thể thấy rằng, rất nhiều chuyện thật sự là thiên đạo có luân hồi. Đạo quanh một vòng, tôi lại ở trong cùng một khách sạn, cùng một phòng, làm cùng một chuyện như cô gái đó.

Trở lại trường học, giáo sư gọi tôi mang luận văn tiến sĩ đã sửa tới cho ông ta xem. Tôi đành phải hiến dâng một tháng tiếp theo cho thư viện.

Thật ra tôi không hề muốn ra khỏi ngôi trường này. Tôi hàng năm bám trụ nơi đây cũng không phải vì tôi quá yêu học tập. Mỗi ngày trước kia Ôn Khiếu Thiên phải giở trò lừa gạt mới có thể khiến tôi tới thư viện đọc sách, đọc được một lúc tôi đã ngủ gật, ngủ say đến mức nước miếng có thể tẩy trắng quyển sách một lần. Nay không còn anh, tôi vẫn có ý chí tiếp tục học tập như thế, tóm lại chỉ vì một hy vọng, nghĩ rằng đột nhiên có một ngày Ôn Khiếu Thiên trở về trường cũ, đi dạo trong trường một vòng, có lẽ chúng tôi sẽ không hẹn mà gặp. Tôi có thể nhẹ nhàng hỏi anh một câu, khi đó vì sao anh lại biến mất không nói một lời như vậy, có người còn đồn anh được cục an ninh bí mật quốc gia gọi đi làm nhiệm vụ, lừng lẫy hi sinh ấy chứ, anh nhìn anh xem, không phải vẫn tốt lắm hay sao.

Tôi đợi anh bảy năm. Luận văn tiến sĩ cũng đã sắp hoàn thành, nhưng anh vẫn chưa xuất hiện. Tôi nghĩ tôi sắp không kiên trì nổi nữa.

Tôi chuyên tâm học tập một tháng, bên Ngải Tĩnh lại có một tin tức rất lớn. Ngày đó, tôi đang ở trong ký túc xá vừa nhai mì sống vừa đọc sách, con bé bỗng thần thần bí bí ghé vào tai tôi nói: tớ tìm được chân mệnh thiên tử của mình rồi nhé. Ông thầy bói hôm đó thật là chuẩn.

Trong lòng tôi mắng chuẩn cái rắm, ông ta nói tôi cả đời ăn sung mặc sướng, tôi cũng thật sự ăn sung mặc sướng tám tám năm. “Cuộc đời” này của tôi có phải hơi ngắn không.

Nhưng hiện giờ không phải lúc tranh luận ông thầy bói nói có chính xác hay không, việc lớn ở đây là cây khô Ngải Tĩnh gặp mưa xuân, vạn tuế nở hoa, tôi vội vàng hỏi: “Ai? Tớ có quen không?”

Ngải Tĩnh cầm lấy miếng mì sống trong tay tôi, nói: “Anh ấy đang ở dưới lầu chờ chúng ta đi ăn cơm tối kia. Không phải cậu luôn mong ngóng mấy quán ăn mở cửa sao? Hai ngày trước quán cơm Văn Hiến đã

mở cửa rồi. Tiện thể cậu giúp tớ đánh giá xem anh ấy có qua cửa không. Nếu không qua cửa, cậu phải nói cho tớ biết ngay đấy.”

Tôi mang theo ba phần kinh ngạc, ba phần chua xót, ba phần chúc phúc, còn có một phần cay đắng theo Ngải Tĩnh xuống lầu.

Ngoài ký túc xá, màn đêm đã buông xuống, bóng cây lay động, đèn đường mờ ảo. Dưới ánh đèn mờ ảo như vậy có một khối thịt.

Khối thịt kia nhìn thấy Ngải Tĩnh, cười hì hì.

Quán cơm Văn Hiến ở ngay bên cạnh ký túc xá, đi bộ chưa đến ba phút đã tới nơi. Trong ba phút này, tôi vẫn luôn cố gắng tìm kiếm trong đầu những từ khen ngợi có thể khiến Ngải Tĩnh vui vẻ mà không quá lộ liễu.

Tôi cứ cúi đầu suy nghĩ như vậy đến khi bước vào một căn phòng trong quán cơm.

Trong quán bật rất nhiều đèn huỳnh quang, ngọn đèn sáng đến chói mắt. Tôi rất hối hận, vừa rồi không thừa dịp bóng đêm nói vài lời, giờ tầm nhìn thoáng đảng như vậy mà nói ra vài câu khen ngợi khiến ngay chính tôi cũng cảm thấy có chút giả dối.

Đầu của khối thịt kia vừa ít tóc vừa bóng loáng, đôi mắt vừa nhỏ vừa hẹp, cái mũi hồng hồng, đôi môi giầy phồng lên như xúc xích, mấy lỗ mụn trên mặt làm tôi nhớ tới thừa ruộng mà ông nội dùng quốc xối qua trước vụ mùa xuân, cổ áo còn có một vết ố màu vàng nhạt.

Ngải Tĩnh nói: “Đây là Lưu Chí.” Rồi lại giới thiệu với Lưu Chí: “Đây là bạn thân của em, Lô Hân Nhiên.”

Lúc này, Lưu Chí ở đối diện đối diện vươn ra mấy ngón tay vừa ngắn vừa béo. Tôi vội vàng nắm lấy, lòng bàn tay lập tức dính một lớp mồ hôi trơn tuột trên tay đối phương.

Tôi vẫn nắm thật chặt, dùng sức mà nắm.

Sau khi ngồi xuống, Lưu Chí gãi gãi đầu, cười ngốc nghếch: “Hì hì, bề ngoài của tôi quá khó coi, không biết có thể qua cửa hay không.”

Tôi đáp lại bằng một nụ cười mỉm chân thành: “Nào có? Đôi mắt anh giống như Chu Kiệt Luân vậy. Hơn nữa vành tai rộng, nhìn rất có phúc. Xem ra, sau này Ngải Tĩnh của tôi theo anh cũng sẽ có phúc như thế cho xem. Sau này phát tài thì đừng quên bạn bè nhé, tớ chỉ cần hưởng sái một chút thôi.”

Lưu Chí cười toe toét. Gương mặt tròn như bánh, đôi mắt hoàn toàn biến mất.

Ngải Tĩnh bổ sung: “Anh ấy là tiến sĩ vật lý của đại học H.”

Khác nghề như cách núi, kiến thức vật lý của tôi chỉ dừng ở thí nghiệm thả hai quả cầu rơi xuống trong trạng thái chân không hồi trung học. Nhưng những tiến sĩ thuộc nhóm khoa học tự nhiên này có đầu ra tốt hơn những tiến sĩ khoa học xã hội như chúng tôi rất nhiều.

Tôi liền nói: “Quả nhiên là người có phúc học chuyên ngành có phúc.”

Buổi tối tắt đèn, trong buổi “nằm đàm” giữa tôi và Ngải Tĩnh, tôi không nhận được mà hỏi: “Tớ thấy cậu bề ngoài không đến nỗi, sao không tìm một người dễ nhìn một chút?”

Ngải Tĩnh trở mình một cái ở phía đối diện, nói: “Kết hôn thôi, tìm người dễ nhìn cũng có tác dụng gì. Hơn nữa, tớ đã hơn ba mươi rồi, đã qua cái tuổi được quyền kén chọn rồi. Người ta nhìn có vẻ đáng để dựa vào là được. Cậu vẫn còn chờ người đó à?”

Ngải Tĩnh coi như hiểu rõ tôi, không tùy tiện nhắc đến tên người kia trước mặt tôi. Tôi lắc đầu, nói: “Chờ cái gì. Cuộc sống vẫn cứ ngày ngày trôi qua, chán đơn gối chiếc mà thôi, cũng không phải vì đặc biệt chờ anh ấy.”

Ngải Tĩnh thở dài, nói: “Cậu đấy. Đã nói với cậu rồi, đừng nhớ đến người đó nữa. Nếu cậu dựa theo tiêu chuẩn đó để tìm chồng, cả đời cũng không tìm được. Cậu phải hạ thấp tiêu chuẩn xuống một tí, trừ phần trăm, cho dù là thử một lần.”

Tôi bỗng nhớ tới một câu nói của Ôn Khiếu Thiên, anh nói: “Một ngày nào đó nếu em bỏ trốn cùng người khác, em nhất định sẽ hối hận. Trên đời này làm gì còn ai chiều em như anh. Đến lúc đó em sẽ len lén trở về tìm anh.” Khi đó tôi nghĩ, tên nhóc này tự sướng hết thuốc chữa.

Thế nhưng nhiều năm qua đi, sự thực chứng minh anh thật sự không nói bừa. Tuy phần lớn thời gian anh đối xử với tôi không tình ý sâu đậm như vậy, nhưng anh vẫn khiến tiêu chuẩn của tôi leo thang, tôi nghĩ tôi không có cách nào có thể bỏ trốn cùng người khác. Tôi cũng không biết thì ra anh là một người mưu mẹo như thế.

Ngày hôm sau, tôi nộp đề cương luận văn cho giáo sư một lần nữa, sau đó, chuyện mà tôi giờ ngón giữa thách thức ông Trời tạo ra đã kích lớn hơn, cuối cùng ông Trời cũng đáp lại tôi.

Mẹ tôi khóc lóc gọi điện cho tôi, bảo tôi mau trở về. Bà nói bố tôi kiểm tra ra bị nhiễm độc niu, có khả năng dẫn đến suy thận.

Bàn tay cầm điện thoại của tôi run run, nhưng vẫn dặn mẹ tôi bình tĩnh một chút, cũng không phải bệnh nan y, có gì mà khóc. Sau đó, tôi cẩn thận, quét thẻ tín dụng mua vé máy bay cùng ngày trở về quê cũ, thành phố H.

Khi còn có tiền, mẹ tôi đặc biệt hưng dữ, giống như bà vợ ác độc thường thấy trên TVB, hở ra một cái là tát người. Nhưng cứ khi nào có việc là lại hoảng đến mức hoang mang lo sợ, muốn tìm cái chết. Những người thích xem kênh TVB đại khái là sẽ rất thích kết cục thể này, người đàn bà độc ác cuối cùng cũng không xu dính túi, về ngoài hào nhoáng không còn, chỉ còn lại mái tóc hoa râm. Nhưng tôi không cách nào vui vẻ, đây là mẹ tôi. Điều đầu tiên không thể chọn lựa trong cuộc đời con người chính là cha mẹ.

Từ khi chuyển về quê, bố mẹ tôi vẫn ở lại trên vài mẫu đất của nhà cũ, sống một cuộc sống đơn giản. Tôi nghĩ như vậy rất tốt, bạn xem, rất nhiều kẻ có tiền sau khi về hưu cũng tìm một biệt thự nhỏ vùng nông thôn, nuôi hoa nuôi cỏ, bố mẹ tôi cũng đã đến tuổi về hưu, tuy tiền đều không còn, nhưng vẫn về cùng một đích với những kẻ có tiền, nghĩ thoáng ra, như vậy cũng rất tốt.

Đương nhiên tiền đề của việc này là hai người đều khỏe mạnh mới có thể sống thanh thản, ổn định như những kẻ có tiền. Một khi xuất hiện bệnh hiểm nghèo như thế, cuộc sống đó sẽ tan thành từng mảnh nhỏ. Kẻ có tiền có thể lập tức dùng phi cơ, trực thăng đưa bác sĩ tới biệt thự, còn bố mẹ tôi phải mang theo bệnh tật, ngồi xe buýt mấy vòng mới đến được bệnh viện.

Bác sĩ trong bệnh viện nói với tôi bằng vẻ mặt lạnh như tiền: “Đã là giai đoạn cuối rồi. Phải thay thận, hoặc chạy thận nhân tạo.”

Trong phòng tràn ngập mùi khử trùng đặc trưng của bệnh viện. Đèn huỳnh quang chiếu vào bờ tường trắng đến mức như có thể phản quang. Đêm tháng Chín mà đã khiến tôi cảm thấy khí lạnh dòn nén. Tay tôi siết thật chặt, móng tay đâm mạnh vào thịt. Tôi hỏi: “Cái nào mới tốt? Bác sĩ?”

“Nếu thay thận, tốt nhất là dùng của anh chị em trong nhà, như vậy tỷ lệ phù hợp sẽ tương đối cao, nếu không có thận phù hợp, tìm kiếm sẽ tương đối phiền phức. Sau khi phẫu thuật thay thận có thể xuất hiện phản ứng bài xích. Tuổi ông ấy đã cao, sức khỏe cũng không tốt, hiện nay thay thận không quá an toàn. Chạy thận nhân tạo là một phương pháp tương đối an toàn, hai người có thể chờ thân thể ông ấy tốt lên rồi thay thận. Chuyện này đều phải đi một bước tính một bước.”

Nói đến hiến thận, anh chị em của bố tôi sẽ không đời nào tình nguyện. Khi nhà tôi có tiền, mấy người cô dì chú bác của tôi thật sự thân thiết, người này “Tiểu Nhiên”, người kia “Tiểu Nhiên”, ngày ngày kéo tôi đến nhà bọn họ ăn cơm, khi nhà tôi phá sản, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không thấy ai gọi đến. Tôi thật khó khăn mới gọi được cho bọn họ mượn chút tiền, lời còn chưa nói hết, điện thoại đã ngắt. Còn có mấy người sợ chúng tôi tới tìm bọn họ nên đã chuyển nhà. Thứ gọi là lòng người dễ thay đổi, tôi đã trải nghiệm sâu sắc hơn bất cứ ai.

Tôi nói: “Dùng thận của tôi được không?”

Bác sĩ nghiêm mặt nói: “Tôi sẽ làm kiểm tra cho cô. Cùng một trục hệ, tỉ lệ phù hợp khoảng 70%. Nhưng tôi không đề nghị cô làm vậy. Cô còn trẻ, thiếu một quả thận sẽ ảnh hưởng rất lớn tới cuộc sống của cô.”

Tôi nào có sống? Tôi chỉ đang tồn tại. Chỉ cần sống sót là được rồi. Sống là một từ thật xa xỉ, tôi tạm thời chưa dùng tới được. Tôi nói: “Bác sĩ, bố tôi không có bảo hiểm y tế. Tất cả phí tổn đều phải tự chi trả. Phí phẫu thuật ghép thận có cao không?”

Bác sĩ cau mày trả lời tôi: “Bất kể là ghép thận hay lọc máu, nếu không có bảo hiểm, chi phí đều rất cao. Ghép thận cần tới hai mươi vạn tệ, sau đó còn cần chăm sóc cả đời, còn chạy thận nhân tạo, phải nhìn bệnh trạng để quyết định. Nhưng ít nhất cô cũng phải chuẩn bị một số tiền tương đương như thế. Bệnh này là bệnh nhà giàu, hai mươi vạn có thể chống đỡ được hết năm nay, sau đó hàng năm đều phải cần một khoản tiền lớn. Nếu phẫu thuật, phải nộp tiền trước cho bệnh viện. Còn lọc máu, nộp viện phí sau mỗi lần lọc.”

Hai mươi vạn, trong mắt bố tôi khi còn giàu có, số tiền đó chỉ bằng hai trăm đồng của hiện tại. Nhưng hiện giờ, tóc ông đã trắng xóa, gầy trơ xương, mặt hõm sâu, nằm trên giường bệnh, từ lâu đã không còn hình tượng thương nhân thành đạt kiêu căng ngạo mạn xưa kia. Hai mươi vạn, chúng tôi phải lên trời mới kiếm được.

Tôi ngồi bên cạnh bố tôi, nói: “Bố, trước kia bố than phiền rằng mình không có vẻ ngoài phú quý, giờ cuối cùng cũng được mắc bệnh nhà giàu rồi, cũng coi như thỏa mãn tâm nguyện của bố.” Thật ra, bố tôi đối xử với tôi không tệ. Tôi là một con chim phượng hoàng bay ra từ khe suối, đối với ông, việc tôi đỗ đại học A còn làm rạng rỡ tổ tông hơn việc làm ăn phát lên. Mỗi lần ông đưa một sấp tiền bảo tôi đi mua đồ dùng, sách vở, tôi đều nghĩ ông thô tục. Ngày nay người ta tặng nhau thẻ ngân hàng, đâu còn cầm một sấp tiền mặt trong người. Hơn nữa, tôi lại không thích tiêu tiền, ông có cho tới nhiều thế nào tôi cũng không muốn nhận. Tôi càng như vậy bố tôi lại càng cho tôi là một con phượng hoàng. Đôi khi ông không gọi “Tiểu Nhiên” mà nói thẳng: “Phượng hoàng vàng của bố, chờ con tốt nghiệp rồi, con sẽ tới giúp bố. Bầu trời của bố rất rộng, chỉ chờ thiên tài như con tới bay lượn.”

5. Chương 02b

Đáng tiếc, con phượng hoàng vàng là tôi không nhớ ra lông vàng, kết quả còn vì tiền mà chạy ngược chạy xuôi.

Trước khi đi làm xét nghiệm, tôi hỏi qua mẹ tôi xem trong nhà còn tồn bao nhiêu tiền. Mấy năm nay mẹ tôi già đi thật nhanh. Tuy lúc đầu nhà tôi chỉ là nhà nông, mẹ tôi từng là cao thủ cấy mạ trong thôn. Nhưng khi nhà tôi có tiền, mẹ tôi bôi tất cả các loại mỹ phẩm đắt tiền lên mặt, ngày ngày giống như chuyển đến ở luôn trong thẩm mỹ viện, làn da còn căng mịn sáng bóng hơn cả tôi. Nay tất cả trở về với cát bụi, nhà chúng tôi bị đánh trở về nguyên hình, mẹ tôi cũng thể hiện ra vẻ bề dẫu xứng đôi với độ tuổi này của bà. Chỉ là, điểm xuất phát cao hơn bình thường, từ gương mặt của một phu nhân được chăm sóc cẩn thận biến thành một người phụ nữ có chồng luống tuổi đầy tàn nhan, vì vậy có vẻ già nhanh đến thần tốc, khiến tôi nhìn mà vô cùng không đành lòng.

Mẹ tôi lau nước mắt nói với tôi: “Trong nhà còn một vạn nữa, là tiền chuẩn bị mua quan tài. Lão già chết tiết ấy, đến nước này rồi còn dày vò nhau. Kiếp trước mẹ mắc tội gì mà kiếp này lại kiếm phải một kẻ đốt tiền như thế.”

Nói đoạn, mẹ tôi lập tức khóc thảm thiết, giống như trong phòng bệnh chúng tôi vừa có người chết vậy.

Tôi vỗ vỗ lưng mẹ tôi trấn an, nghĩ lại khi bố tôi có tiền, mẹ tôi còn vừa sơn móng tay vừa nói với tôi, kiếp trước không biết tích được đức gì mà kiếp này lại kiếm được một người phát tài như bố tôi. Đời người thật sự giống như leo núi, nó nâng chúng ta lên đến chỗ cao nhất, đôi mắt nhìn ra trời đất mênh mông, cảm thấy mọi thứ đều là của chúng ta, có thể gào lên “I am the king of the world” như Jack, sau đó “rầm” một tiếng, chưa đợi chúng ta tỉnh táo lại, chúng ta đã bị ném tới vực sâu.

Tôi thì ngược lại, thật ra cũng không có gì oán giận. Phúc đã hưởng, tội đã chịu, lấy bàn tính ra tính, coi như chúng tôi còn có lời. Nếu ngay trong lúc phát tài, chúng tôi cứ ở trong khe suối kia không ra ngoài thì

đâu có tình tiết ngày tận thế như lúc này.

Trước đây tôi là một con bé ngốc làm việc theo cảm tính, nay tôi đã lột xác, bên trong tôi là một người rất kiên định, càng là lúc hỗn loạn tôi càng cần bình tĩnh.

Tiền, tiền, tiền, việc khẩn cấp lúc này là chuẩn bị tiền. Bác sĩ nói rất đúng, cho dù tìm được thận phù hợp, cơ thể của bố tôi cũng không thể tiến hành phẫu thuật. Thừa dịp tôi còn chưa cần hiến thận, tôi phải chuẩn bị đầy đủ tiền phẫu thuật của cả hai bố con và phí chạy thận nhân tạo.

Tôi nhớ trong thẻ của tôi còn hai vạn tệ. Ngày đó trong nhà xảy ra chuyện, tôi vì trốn tránh mà một lòng học nghiên cứu sinh. Vì không có tiền nên tôi đã bán tất cả túi xách và quần áo hàng hiệu, bằng khoản thu nhập này tôi đã cầm cự được hai năm. Tôi lại bắt đầu đi làm thêm, vừa học vừa làm, giảm ăn giảm uống, cũng tiết kiệm được một chút tiền.

Tôi nhét cái thẻ vào trong tay mẹ tôi, nói cho bà biết mật mã, bảo bà ở trong bệnh viện có việc gì cần dùng tiền gấp thì dùng. Tôi làm xét nghiệm xong lập tức mua vé tàu trở về thành A.

Thành phố A vẫn khô nóng như trước. Khoảng sân rộng của trạm tàu hỏa bị mặt trời chói chang nướng đến mức sắp nóng chảy. Tôi đứng giữa khoảng sân, cảm thấy từng đợt choáng váng, những dãy nhà cao tầng hai bên giống như đang nổi nhau sụp đổ, mặt đất cũng lún xuống. Tôi ngồi xổm tại chỗ, thở hổn hển.

Ở những nơi như thế này, con người luôn có một ảo giác bơ vơ lạc lõng, không nơi nương tựa. Thật ra cũng không phải ảo giác, đây chính là thế giới chân thật trong mắt tôi.

Đầu tiên, tôi gọi điện cho Trịnh Ngôn Kỳ. Cô ta là người có tiền duy nhất mà tôi có thể nghĩ đến. Đây là lần đầu tiên tôi chủ động gọi điện cho cô ta trong mấy năm qua. Ở đầu dây bên kia, giọng nói của Trịnh Ngôn Kỳ run run, quanh co một lúc lâu mới nói: “Tiểu Nhiên, tớ thật sự không cố ý. Hôm đó cậu uống say, người kia nói sẽ đưa cậu về. Dù sao tớ cũng không thể đưa người hâm mộ về đúng không?”

Suýt nữa tôi đã quên chuyện này, vội vàng sửa luận văn, vội vàng chuẩn bị tiền, quên mất rằng trước đó không lâu tôi còn trải qua một chuyện dở khóc dở cười như thế. Tôi coi như bị chó cắn một cái thôi, lẽ nào lại thật sự cầm danh thiếp đi tạt axit người ta? Dù có tạt cũng không thể khiến thời gian quay trở lại, lịch sử đảo lưu.

Đương nhiên, Trịnh Ngôn Kỳ nói cũng rất buồn cười. Nhìn dáng vẻ dà dặt hiện giờ của cô ta, đại khái cũng hiểu tối hôm đó xảy ra chuyện gì với tôi, hiện giờ đã hiểu, khi đó chẳng lẽ còn không hiểu? Rốt cuộc là cố ý hay vô ý, tôi cũng lười truy cứu. Ván đã đóng thuyền, nhiều lời vô ích, không bằng làm chút chuyện để thay đổi tương lai. Tôi nói: “Cậu ở đâu, tớ tới.”

Cô ta rất sợ tôi mang dao đến chọc cô ta một cái, nói năng lộn xộn, có cái rắm cũng không phóng cho thoải mái.

Tôi nói: “Tớ không tính toán chuyện này với cậu. Tớ có việc nhờ cậu giúp. Cậu đang ở đâu?”

Cô ta lại ở cà phê Starbucks cao ốc Tân Quang, giống như quán Starbucks đó là cô ta mở vậy.

Tôi lại vuốt mồ hôi, chen chúc trong xe buýt. Cái quạt điện trên xe tích đầy bụi, yếu ớt phe phẩy, mỗi khi gầm xe nảy lên, nó cũng run run lên theo, phát ra những tiếng cọt kẹt, giống như một người không cẩn thận còn có thể ngã xuống xe. Tôi nhìn cái quạt điện, cảm thấy bản thân lúc này thật giống nó, người đầy bụi bặm, không thể chịu nổi một kích, chỉ cần thêm một cọng cỏ chạm vào, tôi sẽ tan vỡ.

Trịnh Ngôn Kỳ mặc một chiếc váy Dior, đi gày cao gót Ralph Lauren. Hai bên còn đặt mấy cái túi hiệu Chloe.

Tôi tính toán nhanh trong đầu, bán ba thứ này đi là có thể bằng với tất cả tiền tiết kiệm của gia đình tôi hiện tại, thậm chí còn có dư.

Vì vậy, tôi còn chưa ngồi ấm chỗ đã đi thẳng vào vấn đề, hỏi cô ta: “Trong tài khoản của cậu có bao nhiêu tiền?”

Trịnh Ngôn Kỳ mắt tự nhiên nhìn tôi, nói: “Đột nhiên hỏi cái này làm gì? Không nhiều lắm.”

Tôi nói: “Có 20 vạn không?”

Cô ta mở to mắt, đôi mắt đẹp chợt lóe lên theo lời tôi nói: “Nào có nhiều như vậy. Tổ chỉ có 5000 thôi.”

Tổ sư, cô đừng nói mấy thứ trên người cô là hàng nhái mua trên Taobao. Tốt xấu gì tôi cũng từng là kẻ có tiền, hàng thật hàng nhái tôi vẫn nhìn ra được. Toàn thân cô ta toàn hàng hiệu là không thể giả được, làm gì có chuyện tài khoản chỉ có 5000.

Tôi nói: “Đừng nói đùa. Món hàng hiệu rẻ tiền nhất trên người cậu cũng không có cái giá ấy đâu.”

Trịnh Ngôn Kỳ oan ức nói: “Bạn yêu, đối với bọn tớ, những thứ trên người đều là đầu tư, giống như một thương nhân bỏ tiền mua nguyên liệu vậy. Tớ phải mặc cái này mới vào được giới giải trí kia. Hơn nữa, phần lớn đều là các honey mua cho tớ. Tự tớ thì kiếm được mấy đồng, trong tay lại không có chương trình nào, mấy vai diễn khách mời thì không có thu nhập.”

Tôi nhìn gương mặt trang điểm tinh tế của cô ta, nói: “Kỳ Kỳ, cậu nói thật với tớ đi, rốt cuộc cậu có bao nhiêu tiền.”

Đã lâu tôi không còn gọi cô ta là Kỳ Kỳ. Kỳ Kỳ là tên gọi khi còn bé của cô ta. Vài năm nay tôi không cách nào gọi cái tên này nữa. Cô ta nghe vậy cũng có chút không quen, nói: “Tớ thật sự không nói dối cậu. Nếu không hai chúng ta tới ngân hàng, tớ kiểm tra cho cậu xem. Tớ còn nợ một đồng tiền tín dụng kia.”

Tôi cảm thấy cộng cỏ kia đang chậm rãi rơi từ trên trời xuống, vẽ ra những đường cong thật mềm mại trong không trung.

Tôi nói: “Bố tớ bị suy thận, cậu xem có thể vay giúp tớ ít tiền không?”

Trịnh Ngôn Kỳ không nói gì. Bố tôi khi đó đối xử với cô ta không tệ. Tuy hai chúng tôi không học cùng một trường nhưng xuất phát từ cùng một nơi, tới cùng một thành phố học tập. Bố tôi nói đây là duyên phận. Vì vậy, mỗi khi ông mua quà cho tôi đều mua hai bộ, một bộ cho Trịnh Ngôn Kỳ, một bộ cho tôi. Có đôi khi tôi không mặc hết còn mang một túi quần áo mới tới cho cô ta.

Hiện giờ tôi chỉ hy vọng cô ta đưa tiền quần áo năm đó cho tôi.

Trịnh Ngôn Kỳ rút một chiếc thẻ ra từ trong ví, đặt vào tay tôi: “5000 này cho cậu được không? Đây là tất cả số tiền hiện tại của tớ.”

Tôi nắm chặt tấm thẻ, bàn tay run lên. Tôi phải có khí thế, tôi muốn ném cái thẻ đó vào mặt cô ta. Nhưng tôi không làm, 5000 cũng là tiền, chân ruồi cũng là thịt, hiện giờ tôi thật sự cần tiền.

Tôi run run đứng lên, nói với cô ta: “Vay cảm ơn.”

Tôi chậm rãi ra khỏi Starbucks, cốc cà phê trên bàn tôi không uống một ngụm. Bên ngoài, ánh chiều tàn đỏ như máu, bầu trời cao vời vợi, không có lấy một ngọn gió. Tôi lại cảm thấy bản thân lung lay sắp đổ.

“Tiểu Nhiên.” Trịnh Ngôn Kỳ ở phía sau gọi tôi lại.

Cô ta mím đôi môi anh đào nhỏ nhắn, do dự một chút rồi nói: “Hay là cậu liên hệ với tổng giám đốc Tần hôm đó xem sao. Tớ thấy anh ta có vẻ rất hứng thú với cậu... Anh ta ra tay luôn rất hào phóng.”

Trong giờ phút đó, tôi hiểu ra thật rõ ràng, ba mươi năm tình bạn, trải qua biết bao gió táp mưa sa, cuối cùng đã bị chèn ép đến mức kiệt quệ, mài mòn đến mức chỉ còn cát bụi. Trong tấm ảnh chụp trước cổng trường đại học kia, có hai người hồn nhiên ôm lấy nhau, họ đã vĩnh viễn không thể trở lại được nữa.

Tôi đi lung tung trong trường như một con ruồi mất đầu. Lúc này tôi mới biết lần phá sản khi đó thật sự không phải chuyện đáng sợ nhất. Tất cả bất động sản của chúng tôi bị niêm phong, may là họ chưa niêm phong tới trong trường tôi. Tôi có một căn nhà trong trường, treo đầy quần áo rực rỡ muôn màu. Méo mó có còn hơn không. Khi đó trên người tôi có một chiếc đồng hồ đeo tay hiệu Vacheron Constantin, đó là quà tặng lên tinh thần thi nghiến cứu sinh mà bố đã tặng cho tôi, bởi vì nóng lòng muốn bán, một chiếc đồng hồ mua vào hơn một trăm vạn, bán ra chỉ có mười lăm vạn. Nhưng số tiền này cũng đủ để trả tiền viện phí ẹ tôi sau khi bà uống thuốc ngủ, số tiền còn lại có thể giúp bố mẹ tôi mua chút gia sản sống tạm.

Thì ra khi đó vẫn chưa phải cùng đường, giờ mới là “sơn cùng thủy tận”. Ông Trời nhất định đang trêu đùa tôi. Ngày đó, trong tay tôi còn hơn hai mươi vạn tệ tiền bán quần áo, tôi đã khóc như trời sắp sụp xuống

đến nơi. Không biết tiết kiệm nước mắt một chút, nếu không thì tốt rồi, bằng lưu lượng đó cũng đủ để khóc đổ Trường Thành rồi cũng nên.

Tôi đi trên con đường nhựa, nhìn một đám sinh viên trẻ tuổi tràn đầy sức sống quần nhau với quả bóng rổ. Trời đã tối nhưng bọn chúng còn rơi mồ hôi, liên tiếp hướng tới cái rổ không biết mệt mỏi. Tuổi trẻ thật là tốt.

Tuổi trẻ của tôi đều qua đi trong ngôi trường này. Tôi bỗng nhiên cảm thấy hận Ôn Khiếu Thiên. Nếu không có anh, tôi sẽ không chờ lâu như vậy trong trường này, có lẽ tôi đã dựa vào bằng tốt nghiệp đại học A để tìm được một công việc không tệ trong xã hội, phấn đấu sáu, bảy năm, hiện giờ có lẽ đã tranh được một chức quản lý lương hơn mười vạn một năm cũng không chừng, tôi hoàn toàn không cần vay tiền, cũng không cần chật vật và bất lực như thế.

Người con trai không biết còn sống hay đã chết kia. Nếu anh ở bên cạnh tôi lúc này... Nhất định anh sẽ không nở nhìn tôi sống khó khăn đến thế.

Buổi tối, khi tôi quay về ký túc xá, Ngải Tĩnh đang lật sổ tiết kiệm dưới ngọn đèn bàn. Cô ấy nói có bạn trai rồi nên phải tính đến tiền kết hôn, đến khi cần dùng mới hận thiếu tiền, ngay cả tiền để chụp ảnh cưới cũng không đủ.

Đến khi cần dùng mới hận thiếu tiền, thật là một chân lý.

Tôi suy tính không biết có nên đăng một bài quyền tiền online hay không. Nhưng tôi biết, chỉ cần tôi đăng tên bố tôi lên mạng, rất có khả năng sẽ không quyền được tiền, mà quyền được mấy kẻ thù, oan gia cũng không chừng. Khi đó, bố tôi không coi ai ra gì, đặc tội không ít thương nhân. Nếu bọn họ thấy bố tôi như vậy, ý đồ chạy tới tặng thêm mấy đao cũng có, làm gì có chuyện quyền tiền?

Tôi nằm trên giường, không còn chút hy vọng.

Mấy ngày sau, tôi nhận được một tin tốt và một tin xấu. Tin tốt là bệnh viện cho tôi biết, thận của tôi và của bố tôi vô cùng phù hợp. Còn tin xấu do mẹ tôi mang đến. Tôi luôn nghĩ ngôn ngữ mẹ đẻ của tôi uyên bác thâm thúy, những từ như “không còn chút hy vọng” là không thể dùng tùy tiện. Bởi vì chúng ta sẽ vĩnh viễn không biết tình huống thế nào càng làm người ta mất hết hy vọng.

Mẹ tôi nói, các loại viện phí, phí kiểm tra cho giai đoạn trước đều rất đắt. Lần đầu tiên bố tôi chạy thận nhân tạo bị biến chứng đau thắt ngực, vừa xử lý xong, tiền đã cạn kiệt.

Tôi biết cái ngày dùng hết tiền nhất định sẽ đến. Nhưng tôi không ngờ nó sẽ tới nhanh như vậy. Tôi cảm giác tôi đang đứng trên một đỉnh núi rất cao, tiến thêm một bước về phía trước là vách đá, lùi về phía sau một bước là vực sâu, dưới chân núi là một đám yêu ma quỷ quái đang hoa tay múa chân vui sướng, ngoại trừ mọc một đôi cánh, tôi không cách nào thoát khỏi nơi đó.

6. Chương 03a

Chương 3: Sa ngã – Sắc

Không yêu sẽ không yêu, khó chống cự sẽ không chống cự.

Mạc Văn Ủy, “Nếu anh là Lý Bạch”

Trong giây lát đó, tôi nghĩ đến con đường mà Trịnh Ngôn Kỳ đã chỉ cho tôi. Chỉ là, tôi còn vì lòng tự trọng và sự hổ thẹn không đáng tiền mà gạt bỏ con đường này ngay từ giây phút đầu tiên. Thế nhưng, đứng trước cuộc sống khó khăn, tôi cần lòng tự trọng và sự hổ thẹn kia làm gì? Nếu bản thân tôi bị nhiễm độc niệu, tôi sẽ nhắm mắt nhảy từ vách núi xuống cho xong chuyện, giống như một liệt nữ trung trinh vậy. Nhưng hiện giờ người bị nhiễm độc niệu là bố tôi, thời xưa còn có người bán mình chôn cha, Tào Nga vì cứu cha

mà gieo mình xuống sông tự vẫn, nếu nhảy sông tự tử có thể cứu được bố tôi, tôi cũng làm, đáng tiếc nhảy sông vô ích, bán thịt mới có ích.

Tôi bắt đầu lục tung đồ đạc tìm tấm danh thiếp kia. Ngày đó, khi giặt quần, tôi đã tùy tiện ném nó lên bàn, không biết có còn ở đó hay không.

Tấm danh thiếp kia bị tôi dùng làm thẻ đánh dấu trang kẹp trong một quyển luận cương về tài nguyên quốc thổ, khi tìm được nó, tôi như trút được gánh nặng. Khi đó tôi giữ lại tấm danh thiếp này vì muốn đi tạt axit, không ngờ hiện giờ lại phải cầm nó đi thu tiền bán thân. Thật là xưa đâu bằng nay, ngày ngày biến chuyển, tình hình đã không thể so sánh với trước kia nữa.

Mỗi khi căng thẳng, trong đầu tôi lại hiện lên những thành ngữ kỳ quái. Tôi bấm số theo dãy số trên tấm danh thiếp, toàn thân run run, nhưng tôi vẫn kiên nhẫn nghe từng tiếng tút tút.

Bên kia truyền đến một giọng nói trầm thấp: “A lô.”

Tôi cầm di động đứng trên ban công, sắc trời bên ngoài tối đến mức vươn tay ra không nhìn thấy năm ngón. Tôi nói: “Xin hỏi có phải Tần Thiệu tiên sinh đây không?”

Anh ta nói: “Là tôi.”

Tôi nghe thấy âm thanh như vậy, lập tức nhận ra người này nhất định là anh chàng Jang Dong Gun tôi đã gặp ở Star. Giọng nói anh ta giống như vang ra từ những đĩa nhạc cổ, trầm thấp mà từ tốn, lười nhác lại chín chắn.

Tôi dè dặt nói: “Xin chào, hôm đó anh để lại danh thiếp cho tôi.”

Anh ta không nhanh không chậm nói: “Có chuyện gì?”

Mỗi câu nói của anh ta đều quá ngắn, gây cho người ta một cảm giác áp bức rất lớn.

Tôi nói: “Hiện giờ ngài có tiện gặp tôi một lát không? Tôi chỉ cần năm phút thôi.”

Tôi biết kẻ có tiền luôn dùng năm phút để tính một đơn vị thời gian. Tôi chỉ cần đủ thời gian ra giá là được. “Không tiện.”

Tôi không ngờ anh ta lại từ chối thẳng thừng như thế. Nếu đã vậy, ngày đó anh ta để lại danh thiếp cho tôi làm gì?

Tôi nhất thời không biết trả lời thế nào, lại không cam lòng ngắt máy. Hai chúng tôi đều im lặng, anh ta cũng không ngắt máy.

“Cô đang ở đâu?” Anh ta hỏi tôi.

“Tôi đang ở đại học A.”

“Cô tới cửa Đông của đại học A, sẽ có một chiếc Bentley màu đen tới đón cô. Cô lên xe đó đến gặp tôi.”

Tôi vội vàng gật đầu nói vâng.

Một người phụ nữ bị ăn, không chỉ không thể tạt axit gã đàn ông đi ăn, mà còn phải cúi đầu cầu xin được gặp hẳn ta năm phút, đây là cái thói đời gì? Đây là thói đời mà tôi phải đối mặt.

Tôi đứng ở cửa Đông, chờ Bentley tới đón tôi. Trước kia bố tôi cũng có một chiếc, tôi chê chữ “B” giữa nắp xe quá chói mắt, luôn xúi giục ông ấy đổi xe. Tôi không tham tiền, khi ở nông thôn, tôi không cảm thấy bản thân có gì không tốt, cũng không có khái niệm cụ thể nào với tiền, nghĩ rằng ai có tiền thì người đó tiêu. Trước đây tính cách tôi thờ ơ, lạnh nhạt, chỉ khi đối mặt với Ôn Khiếu Thiên mới có thể nhiệt tình hơn một chút. Nhưng một chút nhiệt tình duy nhất ấy cũng không làm nên trò trống gì, thật khiến người ta nuối tiếc.

Xe phóng như bay trên đường. Đường vành đai thường xuyên kẹt xe nay đang trôi tuột về phía sau. Những ngọn đèn vùn vút lao qua chiếu lên cửa sổ. Sống trong một thành phố lớn, cho dù là đêm khuya cũng không khiến người ta cảm thấy quạnh hiu, có rất nhiều ánh đèn neon thức cùng bạn. Tôi kéo cửa kính xuống, một cơn gió nhẹ cuốn vào, mang theo không khí trong lành hiếm có. Mái tóc ngắn của tôi bị gió thổi

rối tung, nhưng tôi không có tâm trạng để ý đến chúng. Tôi vẫn luôn nhầm lại lời thoại cần nói trong năm phút này, căng thẳng như khi bảo vệ luận văn tốt nghiệp thạc sĩ. Chỉ khác là, giây phút đó chỉ liên quan đến một tờ giấy chứng nhận, còn lúc này liên quan đến mạng sống của bố tôi. Tôi không dám có gì sai sót.

Chiếc xe vòng lên một con đường trên núi, dừng lại sâu trong một mảnh rừng Phong. Tôi không biết thì ra trong thành A âm ỉ, vội vã lại có một mảnh rừng Phong như thế. Tôi cho rằng Phong là loài cây tượng trưng cho sự thanh thản và nặng tình. Không có lý do gì cả, tôi chỉ cảm thấy như vậy. Còn chưa tới mùa lá Phong chuyển sang màu đỏ, dưới ánh đèn khuya, nơi đây càng có vẻ thần bí, quỷ quái giống như u cốc ẩn mình sau rừng rậm trong tiểu thuyết võ hiệp, khiến người ta cảm thấy bên trong thâm sâu không lường được, chỉ cần thoáng vô ý sẽ rơi vào cạm bẫy nguy hiểm.

Phía sau rừng Phong là một thảm cỏ xanh mướt, xung quanh bãi cỏ có vài ngọn đèn. Ánh đèn thu hút một số loại côn trùng, loạng choạng bay. Trên mặt cỏ trải những phiến đá lát đường. Bước lên những phiến đá đó mới có thể tới được căn biệt thự nhỏ theo phong cách Châu Âu kia.

Thật ra không thể gọi căn biệt thự đó là nhỏ, chỉ vì nó dựa một nửa vào núi nên nhìn bề ngoài có vẻ tương đối nhỏ mà thôi. Khi vào trong còn có những khoảng không khác, trong phòng khách vắng vẻ, rộng lớn có một hồ nước nhỏ với dòng nước chảy ra từ núi, mạch nước ngầm nhỏ từng giọt vào trong hồ, phát ra những tiếng vang rất chói tai trong căn phòng quá mức vắng vẻ này.

Thưởng thức của kẻ có tiền chính là thế này. Không thể chuyển đến nông thôn thì mang nông thôn về nhà. Nhà cũ của chúng tôi cũng có một hồ nước thế này, cũng do mạch nước ngầm tạo thành. Đông ấm Hạ lạnh, chúng tôi ai cũng thích ngâm mình trong đó giặt quần áo, chơi đùa. Nhưng tôi tin hồ nước này chỉ để trang trí, chủ nhân của nó không thể nào lại ngâm mình vào đó. Đây là chỗ khác nhau giữa người giàu và người nghèo.

Tôi được dẫn tới phòng đọc sách của Tần Thiệu. Rất may tôi không bị đưa thẳng tới phòng ngủ của anh ta. Nếu bị đưa tới phòng ngủ, một chút biện pháp tôi cũng không có. Vì vậy mới nói là may mắn.

Tần Thiệu mặc một bộ quần áo ở nhà thoải mái, màu đen tôn lên vẻ cương quyết trên gương mặt anh ta. Tuy lần trước tôi và anh ta đã nói với nhau mấy câu, nhưng hiện giờ là một đối một, tôi còn có chuyện muốn nhờ vả anh ta, áp lực thật lớn.

Anh ta cứ thờ ơ ngồi đó, tôi có thể cảm nhận được từng hơi thở khí thể phát ra từ trên người anh ta. Anh ta vừa mở miệng, tôi đã có một sự kích động muốn tông cửa chạy đi.

Anh ta nói: “Cô có năm phút.” Anh ta móc đồng hồ bỏ túi ra, gần giống loại đồng hồ bấm giây mà thầy giáo thể dục của tôi từng dùng, tôi cho rằng đồng hồ bỏ túi là đồ trang sức lưu hành ở thời đại Sherlock Holmes và Polo, không ngờ thời đại này còn có người dùng thứ đó. Tôi ác độc nghĩ, nói không chừng thứ anh ta dùng cũng chỉ là đồng hồ bấm giây như thầy giáo thể dục thôi.

Thế nhưng tôi không có thời gian để nghĩ lung tung, tôi phải dùng toàn bộ sức lực để đối phó. Tôi hít vào một hơi, nhìn vào mắt anh ta và nói: “Chuyện lần trước ở khách sạn, ngài còn nhớ chứ?”

Anh ta gật đầu.

Tôi cảm thấy rất mất mặt, chuyện kinh khủng như vậy tôi còn phải thẳng thắn hỏi. Nhưng tôi phải tranh thủ từng giây từng phút, nào có để ý đến chuyện mất mặt hay không.

Tôi lại nói: “Vậy ngài cũng không thể không trả tôi tiền chứ?”

Anh ta không thèm nhắc mắt lên một lần, nói với tôi: “Cô muốn bao nhiêu?”

Kẻ có tiền đều phung phí như thế. Tôi vươn hai ngón tay, ra vẻ chuyên nghiệp nói với anh ta: “Bằng này!”

Anh ta liếc bàn tay tôi, hỏi: “Đó là bao nhiêu? Hai trăm?”

Tôi vội vàng xua tay, nói: “Hai mươi vạn.”

Anh ta liếc nhìn tôi không có chút biểu cảm nào, nói: “Lô tiểu thư, mời cô nói cho tôi biết vì sao cô đáng giá này?”

Tôi xoắn góc áo nghĩ: vì sao tôi đáng giá hai mươi vạn? Vì sao tôi đáng giá hai mươi vạn? Tôi phải nghĩ ra thật nhanh. Nếu Ôn Khiếu Thiên ở đây, anh sẽ nói cho tôi biết đáp án chứ?

Tôi nói: “Bởi vì tôi là tiến sĩ.”

“Nhưng cô đã ba mươi tuổi.”

Đối với giá thịt của tôi, hai chúng tôi xảy ra tranh chấp, giá cả rất quan trọng, ảnh hưởng trực tiếp tới thành bại của chuyến đi này của tôi.

Tôi không phải sinh viên tốt nghiệp khoa quản lý doanh nghiệp, thương nhân lớn mà tôi biết chỉ có mình bố tôi, nhưng tôi thấy mỗi lần bố tôi bàn chuyện làm ăn đều vung tay lên nói: cứ theo giá này đi. Chính là như vậy.

Tôi không có kinh nghiệm, đành phải học mấy bác gái dậy sớm bán hoa quả, nói: “VẬY anh nói xem tôi đáng giá bao nhiêu?”

Tôi chỉ còn thiếu nước nói: vậy anh xem rồi ra giá đi, chỉ cần đứng quá thấp là được.

Có lẽ anh ta vừa gội đầu, những sợi tóc đen mềm mại khẽ lay động trong gió điều hòa. Nghe nói những ai tóc mềm tính cách cũng ôn hòa. Tôi hy vọng anh ta có thể giết người nhẹ nhàng một chút.

Anh ta đổi chủ đề, hỏi tôi: “Vì sao cô cần tiền?”

“Bố tôi bị bệnh. Cần một số tiền lớn để chữa trị.”

“À.” Anh ta gật đầu. Nhưng vẫn chưa ra giá.

Tôi có chút nóng ruột, năm phút sẽ qua rất nhanh.

Tôi cố gắng lấy dũng khí nói: “Tần tiên sinh, tôi cũng có tự tôn. Nếu không vì bố tôi, tôi hoàn toàn không muốn tới đây. Hy vọng ngài hiểu cho chữ hiếu của tôi mà cho tôi hai mươi vạn. Ngài coi như làm từ thiện đi. Ông Trời nhất định sẽ phù hộ ngài, người tốt sẽ được báo đáp.”

Cuối cùng tôi cũng nhớ tới lời kịch tôi đã chuẩn bị sẵn, dùng chiêu bài tình thân, hy vọng anh ta có thể cho tôi hai mươi vạn. Tôi đã hèn mọn đến hết mức có thể, gần như một kẻ ăn xin.

Anh ta nói: “Tôi không tin ông Trời. Cô nói cho tôi biết, nếu làm vậy, tôi được lợi gì?”

Thương nhân quả nhiên vừa bạc bẽo vừa kiêu ngạo. Bố tôi khi đó cũng nghĩ rằng con người mới là kẻ chế ngự thiên nhiên, cuối cùng lại bị ông Trời đùa giỡn thành như bây giờ.

Tôi hỏi ngược lại: “Ngài muốn có bao nhiêu lợi ích?” Trong lòng tôi hoàn toàn lạnh buốt, tôi đang giao dịch, cũng đã nhìn ra đầu mối.

Anh ta nói: “Cô tìm đến tôi trước. Vì sao lại là tôi nói ra nhu cầu?”

Tôi cảm thấy Tần Thiệu thật đáng sợ. Anh ta không có điểm nào giống Jang Dong Gun trong “All about Eve”, đó là một nhân vật dịu dàng và hoàn mỹ. Tần Thiệu, anh ta thật ung dung, ngay cả chuyện bán mình cũng phải tự tôi nói ra, giống như anh ta cố gắng tiếp nhận cơ thể tôi vậy.

Tôi lạnh giọng nói: “Tôi còn có thân thể này. Nếu Tần tiên sinh cảm thấy hứng thú, cứ việc lấy.” Tôi cảm thấy gió điều hòa thổi ra là những lưỡi dao nhỏ, từng dao cắt vào mặt tôi.

Tần Thiệu nói: “Được. Sau này nhất định phải có mặt bất cứ khi nào được gọi.”

Tôi cảm thấy bản thân giống một kỹ nữ thanh lâu, khách nhân tới, cho dù kinh nguyệt tới cũng phải tắm rửa sạch sẽ chờ hân. Cái này gọi là có mặt bất cứ khi nào được gọi.

Tôi nghĩ dù sao tôi cũng từng là con gái của một thương nhân, trong máu hân vẫn còn chút ít phẩm chất thương nhân. Tôi lại nói: “Nếu đã vậy, bằng giá có thể cao hơn một chút không?”

Trong giây lát đó, cuối cùng biểu cảm của Tần Thiệu cũng thay đổi một chút, khóe mắt anh ta hiện lên ý cười, đuôi mắt hơi cong lên, nói: “Mỗi tháng tôi cho cô ba vạn, nếu kéo dài được nửa năm, tôi cho cô thêm

hai mươi vạn. Kéo dài được một năm, tôi cho cô bốn mươi vạn. Nếu cô cần dùng gấp, tôi có thể dự chi cho cô mười vạn. Tôi có gia đình, vì vậy quy củ thế nào cô chắc là hiểu rồi đấy.”

Tôi không biết làm tình nhân còn có cơ chế ưu đãi này, giống như công ty khen thưởng cuối năm vậy, hoặc giống như tích lũy số km đường bay của công ty hàng không, anh ta làm việc thật chuyên nghiệp. Anh ta cấp tiền đủ để khiến người ta không nói được một lời, còn bố tôi, số tiền ông hoang phí vào phụ nữ trong một tháng đủ để tôi dùng trong nửa năm. Tôi không hiểu vì sao Trịnh Ngôn Kỳ lại nói anh ta ra tay hào phóng, nhưng người lẫn lộn trên thương trường lại vung tiền vào một người phụ nữ không có gì tình thú như tôi, tôi nghĩ có lẽ vậy cũng được coi là hào phóng rồi. Tôi tính toán nửa năm sau đã có tiền để làm phẫu thuật ghép thận, lập tức đồng ý. Tôi không có thời gian để do dự, nào có cơ hội để nói “Tôi sẽ về nhà suy nghĩ lại”.

Tần Thiệu liếc mắt nhìn đồng hồ, nói: “Còn một phút nữa. Cô còn gì muốn nói không?”

Thật ra tôi đã không còn gì để nói, nhưng khi đó, nhất định vì đã hoàn thành nhiệm vụ nên tôi lập tức bình tĩnh lại, giống như chạy xong một nghìn mét rồi đột nhiên thả chậm tốc độ, tôi bỗng bổ sung thêm một câu: “Tôi phải nói rõ ràng, những thứ như SM, 3P gì đó, tôi không thể tiếp nhận.”

Tôi thấy tôi là một tú bà trời sinh, khi nói ra những lời này, tôi hoàn toàn không có biểu hiện gì, chỉ giống như thảo luận để thêm một điều khoản vào hợp đồng, không có một chút ngưng ngừng.

Sau khi nói xong tôi cũng không hối hận. Bề ngoài của tôi rất dễ nhìn, nhưng không thể nào bị được với những mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành mà bọn họ đã gặp, so với những người đó, tôi chỉ có thể coi như một người qua đường. Hiện nay đang lưu hành tình nhân trẻ tuổi, tốt nhất là những cô gái thuần khiết như nụ hoa chớm nở, hoặc là những thực nữ tính cách có chút phóng túng, nói thật, trên giường tôi cũng không có kỹ xảo gì, không cách nào lấy lòng mỏ vàng. Nghĩ thế nào tôi cũng là một tình nhân chưa đủ tiêu chuẩn. Vì vậy, tới nay đến đây, tôi vốn chỉ định thu phí tình một đêm mà thôi. Không ngờ lại đàm phán được một hợp đồng dài hạn.

Bố tôi từng nói, càng là người nhả nhận càng là kẻ mặt người dạ thú. Tôi sợ ở trên giường Tần Thiệu là một gã cổ quái.

Có lẽ Tần Thiệu thật sự bất ngờ, giống như còn thật nén giận nên khẽ nhíu mày.

Hoặc là không làm, nếu làm phải làm cho đến nơi đến chốn, tôi bổ sung: “Anh xem nữ diễn viên Nhật Bản trước khi đóng phim đều nói rõ ràng chuyện này. Nếu không đồng ý, có thể thêm tiền hoặc từ chối làm việc.”

Lông mày Tần Thiệu nhăn lại càng rõ hơn một chút. Tôi nghĩ nhất định anh ta đang rất hối hận, có lẽ anh ta vừa mất tôi vì tôi là một tiền sĩ. Trương Bách Chi trong “Vua hài kịch” mặc một bộ đồng phục nữ sinh viên ra sân khấu, vẽ ngày thơ thỏ mãi rất nhiều gã đàn ông trung niên đáng khinh có dục vọng chinh phục, nhưng ngày nay sinh viên đầy đường, không đáng để ra tay nữa, tiền sĩ tài năng mới sinh ra cảm giác về sự ưu việt. Dù sao kẻ có tiền đều dựa vào địa vị để tìm cảm giác an toàn.

Ánh mắt Tần Thiệu nhìn về phía tôi lần thứ hai mang theo một chút chán ghét. Tuy đó cũng có thể chỉ là ảo giác của tôi, bởi vì khi tôi nhìn kỹ lại, anh ta đã giống như lúc đầu, không chút biểu cảm, ngồi đối diện tôi giống như một pho tượng.

Hắn là cảm giác sai chăng. Nếu không vì sao lại tìm một người đáng ghét làm tình nhân cơ chứ?

Năm phút hắn đã qua. Tôi đứng lên, thoáng cúi người với anh ta rồi bước ra khỏi cái lồng giam này.

Tần Thiệu bỗng lên tiếng ở phía sau tôi: “Tắm xong tới đây với tôi.”

Tôi hoài nghi lỗ tai mình nghe nhầm, xoay người nhìn anh ta đang đi về phía căn phòng bên trong, có chút không tin nổi mà hỏi: “Tần tiên sinh, ngài vừa nói gì vậy?”

Tần Thiệu không thèm quay đầu lại: “Tôi không muốn lặp lại lần thứ hai.”

Tôi không biết giao dịch có hiệu lực tức thời. Ký kết một hợp đồng thương mại xong cũng phải bật sấm panh chúc mừng rồi mới thi hành chứ. Không ngờ tôi vừa đồng ý, việc này đã lập tức thực thi. Tôi phải thừa nhận, thật ra tôi vẫn luôn phải gồng mình, phải ngậm một ngụm chân khí mới sống qua năm phút vừa

rồi. Tôi hoàn toàn không nghĩ tới khi vận dụng vào thực tế, tôi sẽ thế nào. Vì vậy, khi anh ta mở miệng, tôi cảm thấy một ngụm chân khí kia đã tan sạch, sẽ phun máu đến mức miệng đầy máu đỏ.

Trên thực tế, tôi đâu có nhiều máu như vậy để phun ra, máu toàn thân tôi đều đã đọng lại một chỗ.

Có lẽ Tần Thiệu nhận ra tôi không hề cử động, quay đầu lại nói: “Giờ cô hồi hận vẫn còn kịp.”

Tôi nói: “Tôi chỉ đang nghĩ, không biết phòng tắm ở đâu.”

Chân khí tan thì lại tiếp tục tụ lại, vạn sự khởi đầu nan, nghìn dặm đường bắt đầu từ đôi bàn chân, cửa ải mệnh môn vững như sắt, mà nay cất bước nhẹ nhàng băng qua*.

* Nguyên văn:

Ngìn dặm đường bắt đầu từ đôi bàn chân = thiên lý chi hành thủy vu túc hạ.

Cửa ải mệnh môn vững như sắt, mà nay cất bước nhẹ nhàng băng qua = hùng quan mạn mạn chân như thiết, nhi kim mại bộ tông đầu việt. (Hai câu trong bài thơ “Úc Tần Nga – Lâu Sơn quan” của Mao Trạch Đông)

Tôi lại bắt đầu nhắm thành ngữ, thơ từ rồi.

Khi bước vào phòng tắm, tôi nhìn thấy chiếc bồn tắm đa năng sáng bóng, thể tích lớn bằng một bồn tắm nước nóng. Từng làm người giàu có chỗ tốt của nó, tôi sẽ không kinh ngạc trước cuộc sống của bọn họ như những cô nàng nhà quê mới lên tỉnh. Tôi chỉ cần ôn lại cuộc sống trước đây là được. Tôi thông thả nhìn các loại nút bấm, khoa học kỹ thuật đổi mới từng ngày, công năng của bồn tắm phong phú đến mức giống như người ta sẽ sống cả đời trong đó vậy. Thế nhưng, cuối cùng, bạn cũng chỉ dùng mỗi một vòi tắm nước nóng, những công dụng khác chỉ để thỏa mãn dục vọng chinh phục của con người. Giống như càng có nhiều tiền, bạn càng bận rộn và ăn uống qua loa.

Tôi ở trong gương, bởi vì thiếu ngủ mà đôi mắt thâm quầng. Cái mụn giữa trán đã biến mất, chỉ để lại một vết thâm nhỏ khó phát hiện, nhưng chóp mũi lại mọc lên một cái mụn bọc không lớn không nhỏ. Có một lọn tóc xơ xác bị gió thổi tung, cứng nhắc vểnh lên không trung. Đối với một hình tượng như vậy, vừa rồi Tần Thiệu làm thế nào nảy lên hứng thú bao nuôi?

Khi tắm, tôi nghĩ biết đâu thời gian tôi loay hoay trong này dài một chút, Tần Thiệu có khi nào sẽ ngủ luôn rồi hay không? Nhưng tôi biết đây là sự huyền tưởng của một mình tôi. Cuối cùng tôi vẫn không thể chống lại số mệnh của mình. Tôi nhất định phải trở thành một con hồ ly tinh, loại hồ ly tinh chia rẽ gia đình người khác bị cả thế gian chửi rủa. Tôi nghĩ, qua đêm nay, tôi sẽ không còn bất cứ mong đợi gì với Ôn Khiếu Thiên nữa. Còn sống hay đã chết, tương lai, anh đều là người dưng nước lã. Sau này, khi bố mẹ tôi nhắm mắt xuôi tay, tôi cũng lập tức đi theo. Cuộc sống này thật sự không còn gì đáng để tôi lưu luyến nữa.

Lần trước, khi phát sinh tình một đêm với Tần Thiệu, tôi không có cảm giác gì. Lần này, tôi cũng hy vọng ai đó đưa cho tôi một cốc rượu mạnh, để tôi say ngất đi là tốt nhất. Sâu trong lòng, tôi còn hy vọng Tần Thiệu là một kẻ cuồng xác chết, nếu vậy, anh ta giết tôi, tôi hết chuyện, thì thế gì đó đều tặng cho anh ta, chỉ cần anh ta chuyển tiền tới chỗ bố mẹ tôi là được.

7. Chương 03b

Nhưng dù sao Tần Thiệu cũng không phải kẻ biến thái như thế. Anh ta nhàn nhã nằm trên giường, nhìn tôi khoác áo choàng tắm, đứng ngay người giữa phòng ngủ như một con ngốc.

Phòng ngủ của anh ta bày biện vô cùng đơn giản. Ngoại trừ một cái giường lớn và một cái tủ, không còn gì khác.

Tần Thiệu vẫy tay với tôi. Tôi ngoan ngoãn bước tới.

Anh ta vỗ vỗ khoảng trống bên cạnh, tôi lại ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh anh ta.

Tôi nghĩ, diễn viên, khi quay bộ phim đầu tiên, không biết bọn họ đã đối mặt với ống kính thế nào? Có câu nói “hết phim, ta chia tay”, nếu phim thật sự đã hết, không biết cố nhân có thật sự bị trục xuất khỏi trí nhớ hay không?

Tần Thiệu thật sự là “cầm thú”. Bố tôi nói rất đúng, càng là người nhả nhận, nội tâm lại càng mặt người dạ thú.

Khi Tần Thiệu sát lại gần, tôi cảm giác như một ngọn núi lớn đang ập tới. Bản thân anh ta đã là một người có khí thế quân vương, với những nhân vật như thế, dù có ngu ngốc cỡ nào tôi cũng cảm nhận được. Vì vậy, tôi quay đầu đi theo bản năng.

Tần Thiệu lại dùng bàn tay to lớn, lạnh lẽo của anh ta để nắm lấy cầm tôi, nhẹ nhàng xoay đầu tôi lại. Ánh mắt anh ta là một sự xâm chiếm mãnh liệt, nhưng không phải ánh mắt thú tính khi nhìn thấy phụ nữ khỏa thân, mà là chán ghét, là căm thù, là khinh thường. Tôi không nhìn lầm, từ khi nói chuyện, anh ta đã bắt đầu chán ghét tôi. Tôi cảm thấy chuyện này là một âm mưu, nhưng tôi nghĩ, tôi không xu dính túi, bố tôi đang nằm trên giường bệnh, tôi thật sự không có gì đáng để người ta âm mưu với chẳng đương mưu.

Tôi nhìn vào mắt anh ta, không tránh khỏi sợ hãi, đành phải liều mạng giãy dụa lùi sang bên cạnh. Nhưng Tần Thiệu đè trên người tôi, tôi di chuyển một lúc lâu cũng không có một chút tác dụng.

Anh ta lạnh lùng nói: “Vừa rồi đã cho cô cơ hội, hiện giờ hối hận đã không kịp nữa rồi.”

Giống như một bộ phim hành động Hồng Kông những năm 90, dường như câu nói đó vừa chấm dứt, tôi nên bị bắn chết.

Đôi môi của anh ta hạ xuống trên môi tôi. Hàm răng găm vào môi tôi. Đây hoàn toàn không phải hôn, cái này phải gọi là cắn xé mới đúng. Tôi đau chết được. Nhưng mắt vẫn mở lớn, không có một chút biện pháp. Khi tay anh ta sờ qua ngực tôi, tôi lắc đầu, cầu xin nhìn anh ta, tôi muốn nói tôi hối hận, tôi hối hận rồi. Tôi không biết khi thực hiện lại khó khăn như thế. Cho dù lằng trề xử tử bản thân, tôi cũng không muốn quan hệ không có tình yêu.

Có lẽ anh ta không nhìn thấy, hoặc là dù có thấy, anh ta cũng trực tiếp không đếm xỉa đến. Cơ thể anh ta chậm rãi trượt xuống, đôi môi cắn vào cổ tôi. Giống cách thức của một con báo săn mồi. Tôi đau đến mức không nhìn được, nhưng kỳ quái là càng đau suy nghĩ của tôi càng tỉnh táo. Tôi biết tôi đang tiến hành một cuộc giao dịch thân thể. Tôi nghĩ đến người cha gầy trơ xương nằm trên giường bệnh, nhớ tới người mẹ điên cuồng khóc lóc, và nhớ tới Ôn Khiếu Thiên. Anh từng dụ dỗ hôn tôi như hôn một khối thủy tinh dễ vỡ.

Tôi nghĩ có lẽ anh thật sự đã chết, nếu không, sao anh có thể nhẫn tâm nhìn tôi ở đây, bị người ta ức hiếp?

Khi Tần Thiệu tách hai chân tôi ra, tôi đột nhiên cảm thấy buồn nôn, là một cơn buồn nôn sinh lý, axit trong dạ dày đang cuộn lên. Có lẽ tôi không cách nào tiếp nhận một người đàn ông khác ngoài Ôn Khiếu Thiên chạm vào cơ thể tôi, nó say đắm chủ nhân trước kia của nó như vậy, trung thành như vậy, khiến linh hồn cư ngụ bên trong chìm vào u mê.

Tần Thiệu còn đang bận rộn việc của anh ta, khi cơ thể bắt đầu chuyển động có tiết tấu, rốt cuộc tôi không nhìn được nữa, “ọe” một tiếng nôn ra chiếc giường lớn khắc hoa, đẹp đẽ, quý giá kia.

Tôi nghĩ Ôn Khiếu Thiên thật sự đã chết, vì vậy linh hồn anh đang biểu thị sự kháng nghị.

Còn tôi cảm thấy mọi chuyện thật sự hồng bét, tôi chưa từng xem bất cứ bộ tiểu thuyết hay phim ảnh nào đề cập tới chuyện đang làm tình tới một nửa mà nôn ra thì giải quyết thế nào, hướng hồ song phương còn là quan hệ thuê mướn. Tôi lo lắng không biết hành vi của tôi có khiến Tần Thiệu sợ hãi, khiến cuộc sống sau này của anh ta bị ám ảnh hay không, nếu có, tôi không chỉ không lấy được tiền mà rất có thể còn bị truy sát.

Anh ta đứng lên, dáng vẻ giống như đã gặp quen sóng to gió lớn, nói: “Đi rửa sạch.” Có lẽ anh ta chỉ đang làm bộ gió êm biển lặng, ra vẻ lạnh lùng phong độ mà thôi.

Tôi hoảng hốt lập tức trốn vào phòng tắm. Ở trong đó, tôi ôm bồn cầu ho khản, nhưng không hề nôn ra bất cứ thứ gì. Mấy ngày nay tôi không ăn uống tử tế, tôi cũng không rõ vừa rồi trong bụng tôi có gì để nôn ra nữa. Chuyện này dường như đi ngược với chủ nghĩa duy vật.

Khi tôi ra khỏi phòng tắm, Tần Thiệu đã ở trong căn phòng vừa nói chuyện chờ tôi.

Tôi run như cây sậy nói: “Tần tiên sinh, tôi thật sự không cố ý.”

Tần Thiệu nói: “Lại đây.”

Tôi làm theo lời anh ta.

Anh ta nói: “Cởi áo choàng ra.”

Tôi cũng làm theo.

Anh ta nói: “Ngồi lên.”

Tôi do dự một chút rồi cũng ngoan ngoãn ngồi lên.

Tần Thiệu rất nhanh đã tìm đúng vị trí, không có bất cứ khúc đạo đầu nào, cứ thế tiến vào.

Anh ta nói: “Tự cô chuyển động.”

Tôi nghĩ đây là chuyện nhục nhã nhất xảy ra trong đêm nay. Nhưng cảm giác hối hận vừa rồi không còn nữa. Khi đó sợ hãi nên mới như vậy, hiện giờ tôi đã điều chỉnh được, tôi phải đối mặt với hiện thực lần thứ hai.

Đối với chuyện làm tình này tôi chỉ có một lần kinh nghiệm, hoàn toàn chưa từng thử tư thế như thế này, anh ta bảo tôi chuyển động, tôi đành chuyển động.

Tôi đặt hai tay lên vai anh ta, còn tay anh ta đặt trên lưng tôi. Tôi không dám nhìn anh ta, đành phải nhìn chiếc đồng hồ treo tường lớn phía sau. Quả lắc không ngừng lay động, tính toán sự cam chịu, nhục nhã của tôi dài bao lâu. Lớp thủy tinh dưới ánh đèn phản chiếu ra hình ảnh trần trụi của hai chúng tôi. Chúng tôi gặp mặt hai lần, tính đến nay đã làm tình hai lần, hiện giờ đang là lần thứ ba.

Trong tấm kính, tôi như một con rắn độc phun cái lưỡi của mình, quấn trên một người đàn ông xa lạ. Tôi nhìn thấy một ảo giác, hoặc là sự thật: trên gương mặt xấu xí của tôi đầy vết máu, tôi đang dùng sức cào xé nó, từng mảng da nhuộm máu lá tả rơi xuống. Dưới chân tôi là nham thạch nóng chảy, là những thanh sắt đỏ rực, ánh lên gương mặt đầy máu của tôi, giống như rơi xuống địa ngục.

Dạ dày tôi đột nhiên lại bốc lên cảm giác buồn nôn. Nước axit trào lên quá nhanh, tôi không khống chế kịp, lập tức phun lên cơ thể trơn bóng của Tần Thiệu.

Tôi chưa từng ngờ được rằng thì ra tôi là một người có bệnh cuồng sạch về tinh thần như thế. Tôi không có cách nào tiếp nhận quan hệ không tình yêu. Ngay cả tư cách làm tình nhân tôi cũng không có.

Tôi nên vỗ tay tuyên dương chính mình hay là bi ai đây ?

Tần Thiệu vung tay một cái hất tôi xuống đất. Tôi đập lên sàn đá cẩm thạch, trán đột nhiên rất đau. Tôi nghĩ anh ta có quyền tức giận. Tôi không chỉ không hợp cách mà còn là một tình nhân kém cỏi nhất. Ngay cả sự phục vụ cơ bản nhất tôi cũng không cung cấp được.

Bóng lưng Tần Thiệu đi vào phòng tắm giống như một con hổ đang nổi trận lôi đình. Tôi rất sợ, nằm tại chỗ không dám động đậy, chờ anh ta đi ra.

Nhưng khi đi ra, anh ta còn tức giận hơn cả lúc bước vào phòng tắm. Anh ta bước nhanh về phía cầu thanh, gầm lên với người dưới lầu: “Chú Minh, gọi bác sĩ tới đây.”

Tôi vốn là một người tính cách lạnh nhạt, nhưng “vô dục tắc cương*”, thỉnh thoảng sẽ nói một vài lời thô tục, làm một ít hành động vĩ đại. Mặc dù chưa tới trình độ dũng mãnh, nhưng tốt xấu gì cũng không phải một kẻ hay khom lưng cúi mình. Nhưng sự tình trong buổi tối ngày hôm nay đã phát triển hoàn toàn vượt qua dự đoán của tôi, hơn nữa mỗi một chuyện ngoài dự đoán đó lại làm tôi vô cùng sợ hãi. Tôi bị dày vò đến mức tinh thần yếu đuối, có chút hoài nghi tính hiện thực của những chuyện trong tối nay. Tôi vẫn luôn

chờ đợi có người vỗ tay một cái, hoặc bên cạnh có một tiếng “tách” vang lên, sau đó tôi có thể an toàn tỉnh lại, tuy còn sợ hãi nhưng phát hiện ra tất cả chỉ là ảo ảnh, mọi chuyện chỉ là một đoạn kịch tức cười tự biên tự diễn.

* Vô dục tắc cương: trích từ cặp câu đối của Lâm Tắc Từ “Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại. Bích lập thiên nhân, vô dục tắc cương.” (Biển lớn dung nạp trăm nghìn dòng sông, tấm lòng bao dung mới có thể trở nên vĩ đại. Vách núi nghìn trượng sừng sững, không mang dục vọng thì có thể giữ mình cương trực.)

Trên thực tế, dường như đây thật sự là một màn kịch, hơn nữa còn là một màn kịch câm, Tôi ngơ ngác chờ trên mặt đất, khi Tần Thiệu nói với tôi “đứng lên”, tôi không nghe thấy gì, chỉ nhìn thấy miệng anh ta mở ra đóng lại, giống như con cá vàng quần quanh trong hang, như tôi không nghe thấy anh ta đang nói gì, chỉ có thể đoán rằng anh ta đang phát âm hai chữ “đứng lên”.

Tần Thiệu đành phải ngồi xổm xuống, bế tôi lên, đi vào một phòng ngủ phía bên kia hành lang. Tôi được anh ta bọc bộ khoác ột chiếc áo sơ mi nam.

Sau đó, tôi thấy một người mang theo hộp cứu thương bước vào. Ông ta cầm cùn và băng vải bôi bôi quần trên đầu tôi.

Sau đó không biết tôi đã ngủ thế nào. Dù sao đi nữa, tôi mặc chiếc áo sơ mi kia của Tần Thiệu, cảm giác đã hỗn loạn nhắm mắt một lúc. Mấy ngày nay, thần kinh của tôi luôn căng như một sợi dây đàn, toàn bộ bộ não giống như một quả bom đã giật kíp nổ. Tôi thật sự cần một giấc ngủ.

Khi tỉnh lại, tôi phát hiện ngoài trời tối đen. Cũng là lúc giờ tay không nhìn thấy năm ngón. Tôi không biết thời gian đã trôi qua 24 giờ hay vẫn còn dừng lại ở nguyên vị trí.

Tôi đi chân trần tới cửa phòng. Hai bên hành lang đều là một căn phòng nối tiếp một căn phòng. Nhìn từ ngoài cửa không thấy có bất cứ điểm gì khác biệt. Tôi không hiểu một căn biệt thự cần nhiều phòng như vậy để làm gì? Cũng chẳng phải mở khách sạn, ít nhất khách sạn còn đánh số phòng, nhưng ở đây ngay cả biển số cũng không có. Hay là, những căn phòng này cũng cất giấu một đám tình nhân như tôi? Giống như trong phim thường hay chiếu, mỗi phòng là một thi thể, nghĩ tới đây, tóc gáy tôi dựng đứng cả lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Tôi nghĩ rất có thể tôi đã ngủ 24 tiếng, nếu không tôi lấy đầu ra tinh thần và sức lực để tự dọa mình như thế.

Một bức tường giữa hai cánh cửa treo một bức tranh non nước. Tôi lợi dụng hình ảnh phản quang mờ mờ nhìn thấy trên trán tôi có một miếng băng gạc, tóc dựng đứng lên, giống một tên lưu manh lang thang vừa bị đánh. Đây là vai diễn tôi vẫn hằng mơ ước, không ngờ từ bề ngoài nhìn vào tôi đã đạt được mong ước, tôi cười ngậy ngô với tấm kính trong một giây.

Tôi không biết khi đó Tần Thiệu đã đứng ngay gần tôi. Có lẽ tôi đã quên hết tất cả nên không cảm nhận được hơi thở của anh ta.

Anh ta nói: “Có tinh thần rồi? Xuống nhà ăn cơm.”

Tôi đành theo anh ta xuống dưới. Trên bàn đều là những món ăn vô cùng giản dị, món chính là một bát cháo hoa. Trước đây, ông bố nhà giàu mới nổi của tôi thích bày một bàn sơn hào hải vị như Từ Hi thái hậu, tôi còn thường nói với ông rằng kẻ có tiền thật sự trọng chất không trọng lượng. Hiện giờ xem ra kẻ có tiền cả chất và lượng đều không coi trọng.

Tôi cũng không có gì ghét bỏ, chỉ cần có ăn là được. Trên bàn cơm, tôi và Tần Thiệu đều không nói gì. Nhà giàu ấy mà, đều tương đối có giáo dưỡng, ăn không nói, uống không rằng. Trong phòng ăn chỉ có tiếng thìa chạm vào bát leng keng.

Tôi nghĩ ăn xong bữa cơm này, hai chúng tôi cứ thế giải tán. Dù sao tôi không nghĩ ra được biện pháp nào, ăn không một bữa cơm đã là không tệ rồi.

Tần Thiệu nhìn bát cháo đã thấy đáy của tôi, không biết lấy từ đâu ra một cái thìa, để trước mặt tôi.

“Trong đó có mười vạn tệ, mặt mã cũng là mười vạn.”

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, không biết Tần Thiệu có ý gì. Tôi cho rằng, ngay thời khắc mấu chốt, tôi nôn ra người anh ta, anh ta hẳn sẽ hận tôi đến mức nghiền răng nghiền lợi. Nhưng anh ta vẫn khăng khăng cho tôi

tiền, khiến tôi có chút vui mừng, giống như công nhân đáng bị đuổi việc mà vẫn được lĩnh tiền lương vậy.

“Nuôi tóc dài đi.”

Tần Thiệu còn chưa ăn xong, vì vậy anh ta lại tiếp tục cúi đầu uống cháo.

Tôi không hiểu được, không biết yêu cầu về ngoại hình này có phải là một trong những nghĩa vụ mà tình nhân phải thực hiện hay không.

“Cô nuôi tóc dài. Mười vạn trong thẻ này là chi phí để nuôi tóc.”

Tôi ngẫm hiểu, ý của anh ta là mười vạn này không tính là dự chi, chỉ là số tiền ột hạng mục khác.

Tôi vui vẻ đến mức có chút quên mình là ai, hỏi: “Có phải bạn gái trước đây của anh rất giống tôi không? Còn để tóc dài nữa?”

Tôi nghĩ nếu là một câu chuyện như vậy thì tôi có thể hiểu được. Anh ta từng yêu một cô gái, nhưng cô ta đá anh ta (vì sao lại đá anh ta? Bởi vì anh ta là một tên cầm thú), sau đó, anh ta điên cuồng tìm kiếm những người phụ nữ bề ngoài giống bạn gái cũ, biến bọn họ thành dáng vẻ giống bạn gái cũ. Cha của Lý Y Bình trong “Tân dòng sông ly biệt” chẳng phải cũng làm vậy hay sao?

Nói vậy thì phù hợp và logic rồi. Nhan sắc như tôi, tuổi tác như tôi, trở thành tình nhân của anh ta, còn vô duyên vô cớ bị anh ta nhìn bằng ánh mắt căm hận. Tất cả đều thật hợp lý.

Tần Thiệu nhẹ nhàng liếc mắt nhìn tôi, tôi lập tức ý thức được mình lỡ lời, ngậm miệng lại.

Ăn xong cơm tối, Tần Thiệu sai lái xe đưa tôi về trường. Anh ta nói sẽ liên lạc lại với tôi, bảo tôi mở máy 24/24. Tôi lập tức gạt đầu đồng ý.

8. Chương 04a

Chương 4: Chuyển biến - Kinh

Biệt ly tam niên thất tái,

Em vẫn đợi nơi đây, đợi một tình yêu không quay trở lại,

Dù chờ đợi mòn mỏi thế nào chẳng nữa cũng không đành lòng bỏ cuộc.

“I wait, I say” – Dương Thiên Hoa

Sáng sớm hôm sau, tôi lập tức tới ngân hàng gửi số tiền mười vạn tệ kia về nhà. Mẹ tôi không hỏi tiền ở đâu ra. Bà vẫn cho rằng tiền sĩ vào giáo sư là hai khái niệm tương đương, bà lại cho rằng giáo sư sẽ kiếm được rất nhiều tiền, vì vậy trước đây khi gọi điện thoại cho tôi, bà luôn nhắc tới chuyện tiền tiết kiệm sắp dùng hết, luôn ám chỉ tôi nhanh gửi tiền về. Hiện giờ bố tôi sinh bệnh, bà nghĩ tôi gửi về mười vạn là một chuyện hết sức bình thường. Bà còn nhắc nhở tôi về nhà thăm bố. Tôi sợ nhờ may Tần Thiệu gọi điện muốn “lâm hạnh” mà tôi lại không ở thành phố A, tiền đã chôn xuống đất lại phải đào lên. Tôi đành mượn cớ nói công việc trong trường bận rộn, nhất thời không về được, dặn mẹ tôi chăm sóc bố cho tốt.

Một tháng trôi qua, tôi thấp thỏm nắm chặt điện thoại, sợ nó xuất hiện một dãy số khiến tôi nhìn mà giật mình. Thế nhưng, sau lần ăn cháo ở nhà Tần Thiệu trở về, anh ta không còn liên lạc với tôi nữa. Ngược lại, tôi như mắc phải hội chứng Stockholm, lo lắng không biết có phải anh ta đã quên có một người như tôi tồn tại hay không. Đến cuối tháng, tôi đi kiểm tra chiếc thẻ mà Tần Thiệu đã đưa cho tôi. Ba vạn tệ đúng hên được chuyển vào. Tôi thở phào một hơi, chuyển tiền vào thẻ của mẹ tôi, thuận tiện chấp tay cầu xin ông Trời cứ duy trì trạng thái như vậy hơn nửa năm nữa.

Từ ngân hàng đi ra, tôi vuốt lên một chuỗi số màu vàng nổi lên trên chiếc thẻ, nghĩ rằng mình hẳn là một tên tội phạm bị giam trong một nhà tù mang tên Tần Thiệu. Trong mắt anh ta, tôi không có tên, tên của tôi chính là dãy số này. Anh ta là quản lý trại giam, sai khiến nhân viên tài vụ mỗi cuối tháng phát cho những tên tội phạm chúng tôi một khoản trợ cấp định kỳ.

Nghĩ đến mối quan hệ giữa tôi và anh ta chỉ đơn giản như vậy, tâm trạng tâm tôi trước kia của tôi thoáng tiêu tan.

Mấy ngày nay, học kỳ mới lại bắt đầu. Trường học bắt đầu lấy lại quang cảnh trước kia. Tuy không có tiếng trống vang trời, nhưng có một tấm biểu ngữ chào đón tân sinh viên rất lớn giăng từ thân cây phía Nam sang phía Bắc, giống như câu đối xuân đầu năm mới, vui mừng náo nhiệt hơn bình thường rất nhiều.

Ngải Tĩnh vốn có một công việc bên đoàn trường, hàng năm đều làm chủ nhiệm lớp, dẫn dắt tân sinh viên. Năm nay con bé và anh chàng Lưu Chí kia bận yêu đương đến mức quên hết tất cả, một ngày bỗng nói với trường học xem xét xem có thể chuyển công việc này cho tôi trong nửa năm hay không. Từ khi bắt đầu học nghiên cứu sinh, tôi đã thêm khát công việc này, chủ nhiệm lớp đại học là một chức vụ thùng rỗng kêu to, công việc dễ dàng lại có thể kiếm tiền, đương nhiên, trước khi vui vẻ thì phải nhận được việc đã.

Tôi cũng không biết chủ nhiệm lớp đại học của tôi là ai. Khi đó, tôi bận hẹn hò với Ôn Khiếu Thiên. Ngay cả chính bạn học cùng lớp mình cũng không nhớ được mấy cái tên, ngược lại lại vô cùng then thiết với bạn bè của Ôn Khiếu Thiên. Lúc đó, Ngải Tĩnh còn nói với tôi, tôi đây đã nắm chắc mạch máu của Ôn Khiếu Thiên, tên nhóc này có ý đồ ong bướm bên ngoài cũng không có chỗ nào để thực hiện.

Ngày đó tôi thật sự tin vậy, tôi nghĩ đặt Ôn Khiếu Thiên ở những nơi thích hợp, những nơi tôi có thể nhìn thấy thì anh đi tới đâu tôi đều có thể biết được rõ ràng. Thế nhưng cho dù tôi có sắp xếp cho anh cẩn thận đến mức nào, anh cũng có thể đột nhiên biến mất. Tất cả phương thức liên lạc đều bị cắt đứt, tìm theo địa chỉ trường học lưu lại, người đi nhà trống, ngay cả một chút dấu vết cũng không còn. Chuyện đó giống như tôi đã mơ một giấc mơ rất dài, khi tỉnh lại, anh cũng theo giấc mơ đó mà biến mất.

Cuối cùng, nhà trường thật sự đồng ý giao công việc của Ngải Tĩnh cho tôi. Khi tôi gia nhập lớp đó, sinh viên trong lớp đều đã làm quen lẫn nhau, hơn nữa còn đang tích cực chuẩn bị cho đêm liên hoan chào đón người mới.

Tôi vẫn nghĩ rằng những chương trình chào đón tân sinh viên thế này chính là mời thủ khoa lên sân khấu giới thiệu cho những người không phải thủ khoa dưới sân khấu, khiến người đứng thì tự hào còn người ngồi thì tự ti. Vì vậy, trước giờ tôi vẫn có thái độ phản cảm với những chuyện như vậy, ngoại trừ năm tôi mới vào học.

Mười năm trước, tôi từng ngồi dưới khán đài, nhìn Ôn Khiếu Thiên mặc áo sơ-mi trắng, quần đen, ngồi trước một chiếc dương cầm, đàn một khúc nhạc mà người ta chỉ biết nhạc chứ không biết tên. Khi đó, sân khấu rất tối, ánh đèn duy nhất chiếu vào anh. Những nốt nhạc đẹp đẽ tuôn ra dưới đầu ngón tay anh, giống như những tia sáng uyển chuyển, như tơ lụa mềm mại, anh như một nhân vật vừa bước ra từ tiểu thuyết. Trái tim tôi bị đánh mạnh vào, lập tức quyết tâm phải theo đuổi anh bằng được. Sau này, tôi biết được khúc nhạc đó tên là “kỷ niệm tình yêu”, kỷ niệm, kỷ niệm, mất đi rồi mới cần đến kỷ niệm. Thì ra ngay từ giây phút đầu tiên, tình yêu của chúng tôi đã được định trước sẽ không lâu dài, chỉ có thể trở thành kỷ niệm.

Các bạn sinh viên chuẩn bị một vở nhạc kịch, nghe nói đã qua vòng sơ tuyển của nhà trường, toàn bộ hai mươi lăm sinh viên của khoa đều tham gia, nội dung kể lại những mối tình đầu không bệnh mà chết thời trung học. Đại khái là thời trung học, bọn trẻ phải lên lút yêu đương quá mức kìm nén, vừa lên đại học là khẩn cấp muốn phơi bày tất cả chuyện cũ bị thương lên sân khấu.

Tôi đọc từng câu thoại buồn nôn trong kịch bản, nghĩ rằng tuổi trẻ thật tốt. Bỗng nhiên, trong khóe mắt tôi hiện lên một bóng người, tôi giật mình hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn lại, thì ra không phải anh. Nhưng nét mặt, dáng người đều rất giống, chỉ là, Ôn Khiếu Thiên tuấn tú, lãng tử hơn cậu ta một chút.

Người kia nhìn thấy tôi, nhiệt tình đi tới, nói: “Chị là Lô Hân Nhiên phải không?”

Cũng giống như năm đó tôi đã nhiệt tình đi tới: “Anh là Ôn Khiếu Thiên phải không?”

Tôi thoáng cảm thấy thời không đan xen vào nhau. Tôi xuất thần nhìn cậu ta. Người kia giơ tay vẫy vẫy trước mắt tôi, nói: “Chị là chủ nhiệm lớp phải không? Em là lớp trưởng, em tên Khúc Thế Thành.”

Tôi tỉnh lại, vội vàng nói: “Thì ra các em đã chọn được lớp trưởng rồi. Vậy trên cơ bản không còn chuyện gì cho cô nữa.”

Khúc Thế Thành cười giảo hoạt. Tôi lại bị nụ cười đó làm cho hoảng hốt, nhưng rất nhanh tôi đã ép mình giữ vững lý trí. Gần đây tôi luôn đắm chìm trong hồi ức để rồi mua dây buộc mình, tôi không muốn như vậy.

Tôi nói: “Em nên gọi là cô Lô.”

Cậu ta liếc mắt nhìn tôi, nói: “Chị hơn em được bao nhiêu tuổi?”

Tôi nói: “Mười tuổi, cậu bé ạ.”

Cậu ta bĩu môi, giống như rất bất mãn vì bị gọi là “cậu bé”, chỉ là rất nhanh đã vui vẻ nói với tôi: “Cô Lô, trong buổi đón tân sinh viên lần này, cô lên diễn với bọn em đi.”

“Các em có 25 người còn chưa đủ sao?”

Đôi lông mi đen dày của cậu ta chớp lên dưới ánh mặt trời: “Trong vở nhạc kịch có một cảnh “bỏ trốn đến mặt trăng”, trong đó sẽ có một cảnh hôn môi nho nhỏ. Cô cũng biết trước mặt mấy thầy giáo cổ hủ trường mình, làm sao có thể công khai hôn môi được?”

Cậu ta mới nhập học chưa bao lâu đã dám phán xét giáo viên trường này cổ hủ, còn có chút ý tứ không coi tôi là cán bộ nhà trường, nhưng những lời cậu ta nói là thật, tôi không thể quá mức phủ nhận, đành phải hỏi: “Các em định hôn thật à? Giả hôn là được mà?”

Cậu ta nói: “Giả hôn hay không là chuyện của diễn viên bọn em. Điều quan trọng là khiến các thầy cô tin rằng bọn em hôn giả, còn khán giả lại cho rằng bọn em hôn thật mới đủ hào hứng.”

Trong nháy mắt, tôi cảm thấy đối thoại với bọn trẻ thật mất sức, dâng lên một chút cảm giác già nua, bất lực. Tôi nói: “Vậy các em cần cô làm gì?”

Đôi mắt cậu ta cong lên, nói: “Cô giáo, cô chỉ cần làm một cái cây là được.”

Bởi vì đôi mắt cậu ta vừa cong lên đã hoàn toàn trùng lặp với đôi mắt Ôn Khiếu Thiên trong trí nhớ của tôi, dĩ nhiên tôi cũng cứ thế đồng ý. Khi đứng trên sân khấu, tôi hối hận đã không còn kịp nữa. Tôi nhớ năm hai mươi tuổi, tôi từng xem một bộ phim Hàn Quốc không ai không biết, lời thoại trong đó là “Anh, kiếp sau em muốn làm một cái cây”. Tôi nghĩ, chỉ cần cô ấy nhìn thấy hình dáng khi làm cây của tôi lúc này, tuyệt đối sẽ không có lời nói ngu ngốc như vậy nữa.

Tôi sống tới tuổi này, hơn hai mươi năm học tập trong trường, chưa một lần lên sân khấu. Tôi chỉ cần ngửa cổ nhìn lên những màn diễn hoặc là đặc sắc vô cùng hoặc khô khan nhàm chán là đủ rồi, không ngờ rằng về già lại không giữ được mình, đã một đồng tuổi còn lên sân khấu làm diễn viên khách mời.

Tôi nhìn biển khán giả mênh mông dưới khán đài đang nhiệt liệt vỗ tay với lời giới thiệu vở nhạc kịch. Thật ra vở nhạc kịch này chính là xâu chuỗi tất cả những ca khúc được yêu thích lại với nhau, xen vào đó vài tình tiết trung học, tôi vốn tưởng rằng sẽ chẳng có mấy người hứng thú, không ngờ những đàn em 9x lại dùng tiếng vỗ tay để biểu hiện rằng đây là một vở diễn vui tai vui mắt.

Thật ra tôi không phải làm gì cả. Tôi chỉ cần ôm một cái thùng giấy màu xanh lục cao đến mắt là được. Nhưng tôi vẫn có chút căng thẳng, giờ tôi mới biết những nhân vật trên sân khấu không phải để trưng cho đẹp, không chỉ cần có tài nghệ mà còn phải bình tĩnh, nói vậy Ôn Khiếu Thiên thật sự là một thiên tài, khi đó ngón tay anh tung bay như bướm lượn, nếu là tôi có lẽ mười ngón sẽ dính cả vào với nhau.

Tiếng nhạc của “bỏ trốn đến mặt trăng” vang lên, theo kịch bản, Khúc Thế Thành và một cô bé tên Diệp Cẩm Cẩm sẽ hôn môi phía sau tôi. Còn tôi phải giơ thùng giấy màu xanh lên lắc lư, tần suất lay động gần giống như tần suất lắc lư trái phải của dàn hợp ca trong nhà thờ. Chuyển động đẹp mắt là phải có một đám người cùng nhau thực hiện, giờ thì ngược lại, cả sân khấu chỉ có một mình tôi nhón đầu ngón chân lắc lư vô cùng thần kinh, còn phải đảm bảo độ cao của cành cây trên bảo thùng giấy màu xanh che được tầm

nhìn của hàng ghế chủ tịch, lại phải đảm bảo bọn trẻ phía xa xa có thể nhìn thấy màn hôn môi phía sau mà điên cuồng huyết sát.

Tôi cảm thấy tôi ngốc nghếch vô cùng. Một người sắp ba mươi tuổi còn làm bấy trên sân khấu với giới 9x, cộng thêm một bộ áo liền quần màu xanh bóng loáng, làm chuyện mất mặt như vậy, nếu giữa lúc trời quang có một tia sét đánh xuống, nhất định sẽ đánh thẳng lên đầu tôi.

Cuối cùng, thật sự có một tia sét đánh xuống. Khi màn che được kéo vào, lúc sắp khép lại, tôi nhìn thấy một bóng người quen thuộc trên đài chủ tịch. Tần Thiệu ngồi giữa đài, nhìn tôi chăm chăm như nhìn quái vật.

Toàn thân tôi phát run, tôi không biết Tần Thiệu còn có liên quan tới trường học của chúng tôi. Nếu anh ta tiết lộ ra tình hình của tôi với bất cứ người nào ngồi hai bên, tôi đều sẽ chết rất khó coi.

Tôi đã cho rằng tôi không còn gì để mất, nhưng tôi quên rằng, tôi còn ngôi trường mà tôi đã chờ đợi ở đây mười năm.

Vì sao Tần Thiệu lại ngồi ở đây? Còn ngồi trên đài chủ tịch? Tôi ngăn người, hoàn toàn tôi không biết gì.

Xuống khỏi sân khấu, tôi không kịp chào bọn trẻ, vội vàng bỏ chạy về ký túc xá. Một tháng nay anh ta không xuất hiện, tôi cho rằng anh ta đã rời khỏi tôi, không ngờ khi trở về, anh ta lại lấy phong thái quý tộc ra dọa tôi.

Đầu tôi đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, trên người còn bốc lên mùi nhựa của bộ quần áo bó. Tôi bị cái mùi khó ngửi ấy hun đến mức đầu đập thành thịch đau đớn. Tôi cảm thấy từng vai diễn trong vở kịch cuộc đời này đều quá mạnh mẽ. Bọn họ không gì không làm được, lên trời xuống đất, tôi không không chế được vai diễn như vậy, dù chỉ là một vai diễn nho nhỏ trong đã có thể đập tôi dẹp lép như gián.

Tôi run cầm cập, toát mồ hôi lạnh, trong lúc hoảng sợ đã quyết định tới phòng tắm để tỉnh táo lại, giải quyết những suy nghĩ hỗn loạn trong lòng.

Phòng tắm nằm cùng một tầng với phòng ký túc xá của tôi, tôi ôm khăn tắm và quần áo bước vào. Trong lòng giống như có dự cảm nào đó, cũng cầm cả di động theo.

Nước chảy ra từ vòi sen hơi lạnh, dòng nước ào ào khiến tôi giật mình, cũng khiến tôi tỉnh táo lại. Tôi đoán Tần Thiệu sẽ không nói ra quan hệ của tôi và anh ta với người khác. Tình nhân của Tần Thiệu hẳn là còn rất nhiều, anh ta không hơi đâu làm chuyện như vậy. Tần Thiệu xuất hiện ở trường, rất có thể vì anh ta đã quyền tiền cho trường tôi, là mỏ vàng của trường chúng tôi. Thật ra cơ cấu của rất nhiều tổ chức đều giống như làm tình nhân, khi dùng tiền đều hỏi đến người giàu có, trường học cũng khắc một chiếc cúp vàng tiến sĩ danh sự tặng lại để hồi báo, thỏa mãn cảm giác được làm phần tử trí thức cấp cao của bọn họ. Có lẽ từ trước Tần Thiệu đã có liên hệ với trường chúng tôi, chỉ là trước đây tôi không biết anh ta, vì vậy không chú ý tới. Anh ta tới trường cũng như tới gặp tình nhân thôi, vì vậy không liên quan đến tôi, dù có nhìn thấy tôi cũng chỉ là gặp thoáng qua mà thôi.

Khi thành lập xong những trụ cột tâm lý này, cảm thấy thân thể lại có một chút sức lực, tôi đổ sữa tắm, bắt đầu chậm rãi tắm rửa.

Nhưng cho dù những trụ cột tâm lý của tôi có vững vàng đến đâu cũng không địch lại được một cuộc điện thoại của Tần Thiệu.

Khi nhìn vào màn hình, toàn bộ bức tường tâm lý của tôi đều sụp đổ. Tôi vội vàng nhận điện. Dòng nước dội thẳng xuống mặt đất, phát ra những tiếng động ầm ĩ.

Tôi còn chưa mở miệng, tiếng nói của Tần Thiệu đã truyền đến. Anh ta nói: “Cô đến cửa Đông. Tôi ở trong xe chờ cô.”

Ngay cả tâm trạng để tắm sữa tắm cũng không có, tôi cầm khăn bông lau khô thân thể, thay quần bò áo sơ-mi đi về cửa phía Đông.

Lần trước anh ta cũng phái người tới cửa Đông đón tôi. Lần này anh ta tự mình tới, tôi dự cảm rằng mọi việc không ổn.

Dự cảm của tôi trở thành sự thật. Tần Thiệu biến thành một kẻ điên, anh ta không để ý đến lời cầu xin đau khổ của tôi, ở trong xe, ngay trước cổng trường, tỉ mỉ nghiên cứu nút thắt lưng của tôi. Khúc Thế Thành đứng ngay bên ngoài nhìn tôi chăm chăm, còn tôi chỉ có thể hoảng sợ nhìn ánh mắt điên cuồng của Tần Thiệu, nó giống như muốn cắn xé tôi.

Khi nghe anh ta nói “sự bất quá tam”, giới hạn cuối cùng trong lòng tôi bị chọc phá, dịch dạ dày cuộn cuộn trào lên miệng. Tôi tê tái hô lên: “Khiếu Thiên, cứu em!”

Sau đó, dịch dạ dày cuối cùng cũng nghe lời tôi, trong khoảnh khắc đó, chúng bắt đầu lùi về. Nhưng miệng tôi vẫn không ngừng lại. Tôi liên tục lặp lại những lời này: “Khiếu Thiên cứu em, Khiếu Thiên cứu em, Khiếu Thiên cứu em...”

Tôi không biết Tần Thiệu đưa tôi về nhà anh ta thế nào.

Thần trí tôi từ lúc đó đã không còn tỉnh táo cho lắm. Nhưng tôi lại tưởng rằng nó tỉnh táo. Khi thì lầm bầm “Khiếu Thiên, em đau quá...”, khi lại thì thầm “Bố, chúng ta cùng nhau tìm cái chết đi...” Tuy nhiên, cái tên tôi đã gọi nhiều nhất hẳn là Khiếu Thiên. Tôi gọi để bù đắp lại tất cả những gì phải chịu đựng lại trong bảy năm qua. Mỗi một lần gọi là một lần cảm thấy trái tim bị xé toang. Tôi gọi đến mức cổ họng đau nhức, trong lòng có trăm nghìn lỗ thủng, thế nhưng tôi vẫn muốn tiếp tục gọi.

Tên của anh làm đau tôi, thế nhưng cũng cho tôi sự trấn tĩnh. Chỉ khi nào gươm lên con dao nhỏ tự tổn thương chính mình, tôi mới có thể dễ chịu.

Tôi cũng bất chấp tương lai sẽ thế nào. Ngay cả anh sống hay chết tôi còn không biết, vì sao tôi phải kéo dài hơi tàn như thế này. Tốt nhất ngày mai hãy là tận thế, mọi người đều bị hủy diệt cùng địa cầu này đi.

Sau đó, tôi cảm thấy hình như tôi nhìn thấy Ôn Khiếu Thiên ở ngay bên giường. Anh bắt đầu nhìn tôi, giống như chuẩn bị đầu hàng trước sự mềm mại của tôi. Tôi vượt lên lòng mây anh, vượt lên sống mũi anh, vượt lên bờ môi anh. Nhưng rất nhanh anh đã cố gắng hất tay tôi ra. Tôi không thêm để ý, tôi vốn đã dựa vào cách thức như vậy để cửa sổ anh, tôi sao có thể bỏ cuộc? Tôi tiếp tục ôm lấy gương mặt anh, quỳ trên giường, dâng đôi môi mình cho anh. Anh vẫn còn trốn tránh. Còn tôi dùng môi cố gắng tìm kiếm anh. Khi thì dịu dàng, khi thì mạnh mẽ, khi lại nhẹ nhàng, khi lại nặng nề, tôi dâng tất cả mọi thứ thuộc về tôi cho anh. Bạn xem, anh đã chậm rãi đáp lại tôi. Anh còn mãnh liệt ôm tôi như thế. Tôi thỏa mãn nở nụ cười. Tôi biết anh thích nhất tôi cười. Tuy bình thường anh hay dạy dỗ tôi, nhưng anh cũng từng nói một số lời dễ nghe dễ ngọt. Anh nói khi tôi cười rõ lên là lúc làm người ta say đắm nhất. Bởi vì chỉ khi cười rõ lên, chiếc má lúm đồng tiền ở một bên mới có thể nở rõ như hoa Hải Đường. Anh nói người có má lúm là người được Thượng Đế ưu ái, bởi vì má lúm đồng tiền là nơi Thượng Đế từng đặt nụ hôn.

Vì vậy tôi lớn tiếng nở nụ cười. Suốt bảy năm qua, đây là lần đầu tiên tôi cười vui vẻ như thế. Má lúm của tôi đã rời xa tôi bảy năm. Bông hoa Hải Đường của tôi đã héo tàn bảy năm. Tôi ôm anh trong lòng, tôi gối đầu lên vai anh, ghé vào tai anh uất ức nói: “Khiếu Thiên, em nhớ anh. Vì sao anh không dẫn em đi cùng?”

Sau đó, tôi cảm thấy bàn tay phía sau lưng thoáng cứng lại. Nhưng tôi vẫn cảm thấy an tâm không gì sánh được, cứ thế ngủ trên vai anh.

Khi tỉnh lại, thứ đầu tiên đập vào mắt tôi chính là một tia ánh sáng dọc theo khung cửa sổ. Rèm cửa dày không che kín, ánh mặt trời bên ngoài theo khe hở chiếu vào gian phòng, sinh ra hiện tượng giống như cực quang. Nó khiến tôi nhớ lại khi còn học đại học, tôi thường lôi kéo Ôn Khiếu Thiên đang bận đến mức chân không chạm đất đọc truyện tranh Conan, mỗi lần trước khi sự thật được công bố đều xuất hiện một vài cánh hoa, một cánh cửa gỗ che ánh sáng ở bên ngoài, ánh sáng cũng lọt qua khe hở, tượng trưng cho sự thật bị che giấu ở ngay bên ngoài. Hiện giờ, cuộc đời tôi cũng giống một quyển truyện trinh thám. Ôn Khiếu Thiên sống chết chưa rõ, bố tôi mệnh ở sớm tối, còn tôi như rơi xuống chín tầng địa ngục.

Tôi quay đầu, nhìn thấy Tần Thiệu đang ngủ bên cạnh. Trong ánh sáng mờ mờ, gương mặt vốn góc cạnh rõ ràng của anh ta mờ nhạt đi, nhu hòa hơn nhiều, lông mi thật dài yên tĩnh bám trên mí mắt, nhìn giống như một con hổ đang ngủ say, con hổ con trên trang bìa tấm lịch để bàn năm mới. Chuyện tối hôm qua, một số chuyện tôi còn nhớ được, một số chuyện cũng không xác định có phải ảo giác hay không. Tôi thoáng cúi đầu, nhìn thấy quần áo mình vẫn bình thường như lúc đầu, chỉ cởi giày và tất.

Có lẽ Tần Thiệu ngủ không quá say, tôi hơi có chút động tĩnh, anh ta đã tỉnh dậy. Tôi lo sợ liếc mắt nhìn anh ta, anh ta không nói với tôi một lời, lập tức đứng dậy ra khỏi cửa.

Tôi ngồi dậy, ngồi tại mép giường thật lâu mới đứng lên, nhẹ nhàng kéo rèm cửa sổ ra, ánh mặt trời trút xuống, tôi có thể cảm nhận được nó ào ạt dạt vào như sóng biển, vội vàng dùng khí thể thiên quân nghìn tướng xông vào mũi, bao trùm lấy tôi.

Tôi ngồi về giường, co chân lên, nhìn ra ngoài cửa sổ.

9. Chương 04b

Chỉ chốc lát sau, nữ giúp việc nhà Tần Thiệu đã đi lên, nhìn thấy tôi ngồi bên giường vội vàng hoảng hốt nói: “Lô tiểu thư, ngài mau đứng dậy đi.”

Tôi ngạc nhiên, không hiểu nhìn cô ấy.

Cô ấy giải thích: “Thiếu gia không thích người khác mặc quần áo ngồi trên giường.”

Đây là lần đầu tiên tôi nghe có người gọi “thiếu gia” trong đời thật, tôi cứ tưởng rằng xưng hô này đã dần biến mất từ thời dân quốc. Tôi lại nghĩ, Tần Thiệu quả nhiên là cầm thú, thích lỏa thể đến mức độ như vậy.

Nữ giúp việc còn nói thêm: “Thiếu gia có tính thích sạch sẽ nghiêm trọng. Lô tiểu thư, bình thường ngài chú ý một chút.”

Tôi nghĩ đề nghị này đã chậm rồi, có lẽ không còn hữu dụng nữa. Tôi đây đã nôn hai lần trên giường và trên người thiếu gia có bệnh cuồng sạch nghiêm trọng, tôi còn sống quả thật là kỳ tích thứ chín của thế giới.

Một lần thì lạ, hai lần thì quen, lần này, rất nhanh tôi đã tìm thấy cầu thang. Đi xuống lầu, tôi nhìn thấy Tần Thiệu đang đọc báo, uống trà bên cạnh bàn, giống y như những người giàu có trên TVB. Còn ông bố nhà giàu mới nổi của tôi lại không như vậy, mỗi buổi sáng, ông thích ăn bánh quẩy, có khi thay đổi khẩu vị lại thành bánh chiên trái cây, ngay cả giả bộ cũng không giả bộ được.

Tôi chậm rãi ngồi xuống phía đối diện Tần Thiệu. Không phải tôi muốn ăn sáng cùng anh ta, mà là đã nhớ lại được phần lớn cảnh tượng khốc lốc trong xe ngày hôm qua. Anh ta không có lý nào lại cho việc này yên lặng sang trang. Chết sớm đầu thai sớm, nếu có tin dữ gì thì chấm dứt ngay trên bàn ăn sáng đi.

Câu đầu tiên Tần Thiệu nói với tôi là: “Xóa hình xăm đi.”

Tôi nói: “Hình xăm nào?”

Tần Thiệu dùng thìa cà phê chỉ vào mắt cá chân của tôi.

Trên mắt cá chân của tôi có xăm hai chữ X in hoa, giữa hai chữ đó là hình hai con bọ cạp vàng nhạt ôm chặt lấy nhau. Sau ngày đó, tôi đau khổ, trong lòng giống như cất giấu một quả lựu đạn đã giật kíp nổ. Tôi đặc biệt cần một cơn đau khác trên thân thể để dời sự chú ý, lúc đó tôi không có tiền, chỉ tới một cửa hàng xăm nhìn có vẻ không được chính quy cho lắm. Mặt tiền của cửa hàng nhỏ hẹp, khói thuốc lượn lờ, bóng đèn lơ lửng trong không gian thấp bé, cực kỳ giống nơi tụ họp của dân xã hội đen trong những bộ phim hành động Hồng Kông. Tôi hỏi người ta xăm ở đâu là đau nhất. Anh ta nói những nơi chạm tới xương đều đau. Tôi suy nghĩ một chút rồi giơ mắt cá chân ra cho anh ta. Tay chân tôi thường xuyên lạnh ngắt, điều này phù hợp với tâm trạng khi đi xăm của tôi, hơn nữa cũng đủ đau đớn, đủ để phóng thích Nitroglycerin đang ngập đầy trong lòng tôi.

Chữ số La Mã XX biểu thị cho con số hai mươi, tôi đã bắt đầu tình yêu của tôi vào độ tuổi đẹp nhất. X là “Hân” của “Lô Hân Nhiên”, cũng là “Khiếu” của “Ôn Khiếu Thiên”, chúng tôi đều thuộc chòm sao bọ cạp, màu sắc may mắn của chúng tôi là vàng nhạt. Vì vậy tôi mới xăm hình vẽ như vậy. Tiếc rằng đã lâu, màu

sắc bắt đầu phai đi, con bọt cạp biến thành những chấm nhỏ. Giống như rất nhiều cuộc tình tưởng rằng sông cạn đá mòn thế nhưng cũng sẽ xoay vần.

Nếu không phải nhìn gần thật kỹ, hầu như không nhìn thấy hình xăm này. Nhưng Tần Thiệu vẫn phát hiện. Tôi nghi ngờ anh ta phát hiện ra khi tháo tất cho tôi, thế nhưng Tần Thiệu cuống sạch, không có lý nào lại làm chuyện như vậy. Việc này thật kỳ quái.

Tôi mở to hai mắt nói: “Hình xăm này là tên hồi bé của tôi. Tên thân mật của tôi là Hân Hân.”

Tần Thiệu ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt tôi, giống như nhìn thẳng vào tim tôi. Tôi không biết thị giác của anh ta nhạy bén đến mức độ nào, chỉ có thể liều mạng thử một lần.

Gương mặt tôi rất nhỏ, đôi mắt lại quá lớn, cửa sổ tâm hồn quá lớn luôn dễ dàng để lọt thông tin.

Tần Thiệu hí hóp mắt nói: “Xóa đi.”

Cuối cùng tôi cũng không lừa được anh ta. Anh ta đã biết tên của Ôn Khiếu Thiên. Tất cả đàn ông đều không thích vợ ngoại tình, cho dù là tình nhân.

Tôi còn chưa bỏ cuộc mà hỏi: “Không xóa có được không, nó đã nhạt đến mức gần như không còn nhìn thấy nữa rồi. Hơn nữa xóa đi sẽ rất đau.”

Về mặt Tần Thiệu không thay đổi: “Khi xăm không sợ đau, giờ xóa còn sợ?”

Tôi hiểu tôi không có bất kỳ lý do gì để từ chối việc này. Nhưng tôi đã mất đi mọi thứ của Ôn Khiếu Thiên. Một ngày anh đột nhiên biến mất, ngay cả máy tính, sách vở, quần áo trong ký túc xá đều không còn, mà tôi đã thiêu hủy toàn bộ quà tặng và ảnh chụp của anh, tôi thật sự muốn giữ lại một chút gì đó đáng để kỷ niệm.

Tính ngang bướng của tôi nổi lên, nói: “Tôi không xóa. Mặc kệ anh.”

Tôi sợ anh ta sẽ dùng tiền chèn ép tôi, tôi vốn chỉ là nhân viên tạm thời, khai trừ là phương pháp hiệu quả nhất khi ông chủ muốn đối phó với nhân viên không nghe lời.

Tần Thiệu nói: “Nếu cô không xóa, ngay bây giờ tôi sẽ gọi người tới xóa.”

Tôi trừng mắt nhìn anh ta. Tôi không còn cách nào khác, đành phải dùng ánh mắt tàn bạo lườm anh ta. Tôi tin rằng anh ta nói được làm được, nhưng không ngờ anh ta lại thực hiện nhanh như vậy. Anh ta chỉ liếc mắt nhìn quản gia đứng bên cạnh một cái, quản gia lập tức lui xuống.

Tôi vẫn tiếp tục trừng mắt nhìn anh ta, trừng đến mức mắt tôi mỏi nhừ. Tôi không biết làm vậy thì chứng minh được điều gì, nhưng nếu tôi không làm gì thì có vẻ không có khí thế, là một con dê béo chờ người tới làm thịt.

Chưa tới hai mươi phút, một người mặc áo blouse đẩy một bàn dụng cụ đi vào. Tôi hoài nghi bọn họ có phi cơ, trực thăng, hoặc là quản gia này tốt nghiệp từ một trường quản gia chuyên nghiệp của anh, cùng trình độ với quản gia của Batman, cũng có thể trong núi này còn che giấu một nơi đầy những người có tay nghề thiện nghệ như Lương Sơn Bạc, vậy mới có thể trong một khoảng thời gian ngắn gọi được một người và một bàn dụng cụ thế này, còn có thể phái bọn họ tới một căn biệt thự giữa sườn núi.

Khi áo blouse tới gần tôi, tôi đập anh ta một cái. Cuối cùng Tần Thiệu cũng tức giận, anh ta dùng hành động nói cho tôi biết, lời anh ta nói là quyết định tối cao. Anh ta dùng một tay giữ lấy tôi, khiến tôi dùng sức thế nào cũng không thể giãy ra được. Tiếng máy laser tổn thương làn da truyền đến như đang cười nhạo sự bất lực của tôi. Nhưng tôi đã không khóc ra được.

Tôi chỉ nghĩ, nếu tất cả ký ức đều có thể xóa đi như thế thì thật là tốt.

Xóa hình xăm xong, tôi bị đuổi về trường học. Tôi ở trong ký túc xá gặp ác mộng giữa ban ngày. Tôi mơ thấy Tần Thiệu hóa thành một con hổ cắn xé cái cổ tôi, máu tươi tuôn trào. Còn Ôn Khiếu Thiên thì đứng bên cạnh nhưng không làm gì, chỉ lạnh lùng vô tình nhìn từng miếng thịt của tôi bị cắn xuống, tôi còn vươn một tay ra, cố gắng với tới chỗ anh.

Tôi bị Ngải Tĩnh lay tỉnh. Con bé lo lắng cầm một cốc nước lạnh nhìn tôi: “Hân Nhiên, cậu làm sao vậy?”

Tôi lau mồ hôi, lắc đầu, nhận lấy cốc nước uống một hơi cạn sạch.

Ngải Tĩnh nói: “Lần trước tớ nói cậu ăn nhầm thuốc nổ, cứ mở miệng là mắng chữ người, ngay cả thầy tướng số cũng mắng, nhưng gần đây cậu cũng quá kỳ quái. Sắc mặt không tốt lắm, nói năng cũng không có sức lực. Có phải xảy ra chuyện gì không?”

Tôi nhớ lại một tháng trước, quả thật tôi còn có chút thần sắc, ít nhất còn có sức lượn diễn đàn, học những tiếng lóng mới lưu hành trên mạng. Mới có một tháng, tôi đã thành tù nhân của Tần Thiệu.

Tôi nói: “Bố tớ bị bệnh. Tớ có chút lo lắng.”

Ngải Tĩnh lo lắng hỏi thăm: “Chú không sao chứ?”

Tôi miễn cưỡng cười cười, nói: “Không có việc gì, lớn tuổi rồi, luôn bị vài bệnh vặt vãnh quấy rầy. Đúng rồi, cậu và Lưu Chí thế nào rồi?”

Ngải Tĩnh vừa nghe nhắc đến Lưu Chí lập tức liếc mắt nhìn tôi nói: “Đừng nhắc đến nữa, tên đó một chút lãng mạn cũng không có, cứ hở ra là lại thao thao bất tuyệt với tớ về mạch điện cái gì đó, cậu nói xem tớ có gì bàn luận với anh ấy về vấn đề này?”

Tôi nói: “Mãi rồi thành quen thôi, ban đầu đều như vậy cả. Nhấn nhin một chút rồi sẽ qua cả thôi.”

Tôi đã dùng những lời này nhắc nhở bản thân bảy năm. Hiện giờ tôi cảm thấy tác dụng của những lời này đối với tôi đã là rất nhỏ, có lẽ đã dùng quá nhiều, khiến cho cơ thể tự sản sinh chất đề kháng.

Sau khi rời khỏi giường, tôi gõ hai chữ “Tần Thiệu” vào trang tư liệu của trường, trên đó lập tức hiện ra, Tần Thiệu, sinh ngày 19 tháng 6 năm 1975, từng học khoa quản trị kinh doanh thuộc đại học A, dùng thành tích xuất sắc trúng tuyển đại học Harvard, năm 2004 nhận được học vị tiến sĩ bộ môn quản trị kinh doanh của đại học Wharton trực thuộc đại học Pennsylvania và học vị tiến sĩ bộ môn tài chính của đại học Cambrigde trở về nước, một năm sau sát nhập tập đoàn Hằng Viễn của gia đình và tập đoàn khoa học kỹ thuật Lục Dương, sáng lập ngành công nghiệp quy mô lớn mang tên “tập đoàn Thiệu Dương”. Năm 2005, Tần Thiệu không quên trường cũ, giúp đại học A xây mới tòa nhà khoa quản trị kinh doanh, trong vài năm tiếp theo, “tập đoàn Thiệu Dương” của Tần Thiệu nhận vào hơn một trăm sinh viên tốt nghiệp từ khoa quản trị kinh doanh của trường, quyên góp giúp đỡ hàng nghìn sinh viên nghèo khó, có vô cùng nhiều cống hiến không thể xóa nhòa đối với sự phát triển của đại học A.

Tôi rất ít khi quan tâm tới những nhân vật danh dự, có uy tín đối với nhà trường, khác nghề như cách núi, sinh viên khoa quản trị kinh doanh mỗi ngày hẳn là học tập dưới ánh sáng soi đường của Tần Thiệu, lấy mục tiêu có một chỗ đứng trong tập đoàn Thiệu Dương là đích đến để cố gắng. Tôi vẫn biết Tần Thiệu không phải kẻ có tiền bình thường, lại không ngờ anh ta chính là người sáng lập tập đoàn Thiệu Dương. Tập đoàn Hằng Viễn và tập đoàn khoa học kỹ thuật Lục Dương vốn là hai công ty vô cùng nổi danh trong thành phố A, tôi không biết Tần Thiệu đã dùng biện pháp gì mới có thể khiến hai công ty mạnh như vậy liên hợp, sáng lập ra một công ty mới càng lớn mạnh hơn, nhưng tôi tin anh ta có bản lĩnh như vậy.

Tôi nghĩ nếu Tần Thiệu muốn kết thúc cuộc đời tôi trong trường này thật sự dễ như trở bàn tay, giống như giẫm chết một con kiến, chỉ cần vung tay một cái là xong việc.

10. Chương 05a

Ôn Khiếu Thiên cũng mặc một bộ đồ vàng nhạt, tôi nhìn anh đi vào sân bóng, thấy rằng ngay cả quần áo cũng là đồ đôi, nghĩ thế nào cũng thấy may mắn. Kết quả là người ta vừa bước vào, nghe tôi nói sân bóng này đã được tôi bao trọn, lập tức quay đầu bỏ đi không nói một lời, ngay cả câu hỏi vì sao cũng không có.

Tốt xấu gì Sam Thái cũng đã lên đến thuyền rồi. Nội dung vở kịch phát triển hoàn toàn không giống với mong đợi.

Tôi đành phải đuổi theo ngăn Ôn Khiếu Thiên lại. Tôi nói anh là Ôn Khiếu Thiên phải không? Đánh một ván đi, em mời.

Anh do dự một chút rồi nói được.

Tôi thăm hô to một tiếng yes, vội vàng cầm vợt chạy ra phía đối diện.

Ôn Khiếu Thiên ném quả bóng lên không trung, phong độ nhảy lên, dùng sức đập, quả bóng bay vù về phía tôi.

Tôi tròn mắt nhìn quả bóng bay về phía tôi càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, cuối cùng “bụp” một tiếng đập thẳng vào mũi tôi. Tôi cảm thấy một dòng chất lỏng ấm áp chảy từ trong mũi ra, tôi đưa tay lên sờ, suýt chút nữa tự dọa mình chết đứng.

Thật là một tình tiết cũ rích trong tiểu thuyết tình cảm. Tôi ngăn người chưa được bao lâu, vừa lau máu mũi vừa hô trong lòng một tiếng yes!

Ôn Khiếu Thiên vội vàng chạy tới, luống cuống hỏi tôi: “Bạn học, bạn không sao chứ?”

Tôi bịt mũi, máu chảy qua kẽ tay tôi nhỏ từng giọt xuống quần áo, tôi ghen ghét nói: “Em là Lô Hân Nhiên. Sinh viên năm nhất khoa xã hội học, ở phòng 301 khu ký túc xá số 20. Anh phải chịu trách nhiệm với em.”

Tôi nghĩ, những năm tháng thơ ngây, tươi đẹp như vậy vĩnh viễn sẽ không trở về. Tôi thích anh một cách ngốc nghếch, từng bước bám riết, từng bước tiếp cận, dùng hết tất cả mảnh khốc, dùng phương pháp của Đạo Minh Tự để theo đuổi được Takashi.

“Hong liễu anh đào, lục liễu ba tiêu”, biết đâu “lưu quang dung dịch bả nhân phao”^{*}.

Tôi ghé vào bên giường bệnh, ngay cả hít thở cũng cảm thấy đau thấu tâm can, rồi cứ như vậy bước vào mộng đẹp.

^{*} Trích từ bài thơ “Thuyền quá sông Ngô” – Tưởng Tiệp.

Dịch thơ Nguyễn Chí Viễn:

Một mảnh xuân sâu đợi rượu chiều

Dòng nước chèo thuyền

Cờ rượu lầu treo

Thu Nương độ với Tần Nương kiều

Gió lại hiu hiu

Mưa lại leo teo

Tới lúc nao về tẩy khách bào

Sinh chữ ngân điều

Hương chữ tâm thiêu

Lưu quang khéo dễ đẩy người theo

Hồng đậm anh đào

Lục đậm ba tiêu

Đây là bài thơ xuất phát từ thương xuân mà cảm hoài, bày tỏ nỗi nhớ quê nhà của kẻ tha phương.

Có lẽ hồi ức làm người ta quá mức mệt mỏi, khi tôi tỉnh lại đã là hơn năm giờ sáng ngày hôm sau, Khúc Thế Thành đang ngồi nghiêm chỉnh trên giường bệnh, đôi mắt cong cong nhìn tôi.

Thấy tôi tỉnh dậy, mặt cậu ta bỗng đỏ lên, lập tức quay sang chỗ khác. Tôi nghĩ đại khái là thằng bé này đã nhìn thấy chuyện xảy ra trong xe Bentley ngày hôm đó, cũng thật khó cho cậu ta còn phải đánh nhau vì tôi.

Tôi nói: “Tỉnh rồi? Có cần thông báo cho người nhà không?”

Cậu ta lắc đầu nói: “Người nhà em đều ở Mỹ rồi. Em còn một ông cậu ở thành phố A, chỉ là, quên đi, em và ông ấy không có tiếng nói chung, thông báo cho ông ấy chỉ khiến cả hai khó xử.”

Tôi nghĩ, quả là như vậy, vừa nghe đến danh xưng ông cậu đã khiến người ta cảm thấy xa cách, chẳng khác gì một bài phát biểu.

Tôi nói: “Có đói không? Từ tối hôm qua tới giờ chưa có gì vào bụng, phải dựa vào nước đường cầm hơi đây.”

Cậu ta xoa bụng, gật đầu nói: “Em nhớ món cháo rau thịt xông khói mẹ em tự tay làm, tươi ngon, đặc quánh lại không ngấy, nghĩ đến thôi đã chảy nước miếng rồi.”

Tôi nói: “Cái này có gì khó, trên đường chỗ nào chẳng bán.”

Cậu ta bĩu môi: “Món đó trên đường không mua được. Em ăn nhiều hàng lắm rồi, chưa từng thấy chỗ nào chính tông như mẹ em làm. Cô giáo, cô biết làm không?”

Đương nhiên là.... không biết làm. Không phải tôi ghét dính mùi dầu khói, chủ yếu vì ngoại trừ là một cao thủ gieo mạ, mẹ tôi còn là một cao thủ nấu ăn, khi còn ở nông thôn, mẹ tôi chiếm giữ phòng bếp không cho người khác bước vào. Sau này có tiền, thuê người nấu ăn, tôi lại càng không cần bước vào phòng bếp. Hiện giờ có muốn nấu cũng không có chỗ mà nấu.

Tôi lại đột nhiên nhớ tới hôm nay là thứ Bảy, Tần Thiệu nói sáng thứ Bảy anh ta đều đi ăn sáng, chơi golf với bạn bè. Hay là nói, nếu tôi đi ngay lập tức là có thể mượn phòng bếp nhà anh ta một lát.

Có lẽ tôi cảm động vì Khúc Thế Thành đã đánh nhau vì tôi, muốn biểu đạt chút thành ý, cũng có thể tôi không chịu nổi khi cậu ta dùng vẻ mặt như vậy nói với tôi rằng cậu ta muốn ăn thứ gì đó. Tôi buột miệng đồng ý mạo hiểm quay về chỗ Tần Thiệu làm chút đồ ăn sáng.

Tôi nói với Khúc Thế Thành: “Nếu em thật sự muốn ăn cháo cô nấu thì chờ một lát, cô sẽ nấu cho em.”

Hai mắt Khúc Thế Thành tỏa sáng, nói với tôi: “Thật sao? Cảm ơn cô giáo.”

Tôi nhìn đôi mắt lấp lánh của cậu ta, lại thoáng cảm thấy hốt hoảng, nghĩ rằng lần mạo hiểm này cũng đáng.

Tôi lấy ví ra xem, trả tiền thuốc men xong, trong ví tôi còn hơn hai trăm đồng, tuy đây là tất cả số tiền trên người, nhưng nghĩ đến cái bụng đói sôi ùng ục của Khúc Thế Thành, tôi dứt khoát quyết định gọi taxi.

Khi tôi đứng trước camera ngoài cổng chính chào hỏi quản gia, ông ấy có vẻ vô cùng ngạc nhiên vì mới sáng sớm tôi đã tự mình tìm tới, nhưng vẫn mở cửa cho tôi.

Câu đầu tiên tôi hỏi quản gia là Tần Thiệu có ở nhà không.

Quản gia cung kính nói với tôi: “Lô tiểu thư, Tần tiên sinh đã ra ngoài. Cô có việc tìm tiên sinh sao? Tôi có thể chuyển lời giúp cô.”

Tôi vội vàng nói không cần, không cần. Quản gia luôn luôn cung kính với tôi, dù đã nhìn thấy dáng vẻ chật vật của tôi khi bị Tần Thiệu đè ra xóa hình xăm, ông ấy vẫn trước sau như một, duy trì thái độ hiền hòa, cẩn thận. Tôi cảm thấy ông ấy thật sự giống Sebastian hầu hạ chủ nhân như trong “Hắc quản gia”, đến từ thế kỷ 19, có thể bỏ mũ khom người, khoa trương nói: “Yes, my lord.”

Tôi nói với quản gia, tôi muốn mượn phòng bếp nhà chủ nhân của ông ta một lúc. Để tăng độ tin cậy của lời nói này và thuyết phục ông ta rằng chuyện này có lợi cho sức khỏe tương lai của Tần Thiệu, tôi nói: “Tôi vốn có ý định làm chút đồ ăn sáng cho Tần tiên sinh, tuy anh ấy không ở đây, nhưng nếu đã tới, tôi cũng không muốn lãng phí tiền xe, vẫn nên làm một chút cho anh ấy. Nhờ ông giao lại cho anh ấy sau vậy.”

Quản gia coi như bị tôi thuyết phục. Tôi vội vàng đi vào phòng bếp. Tuy tôi từng là người giàu có, nhưng rất ít khi bước vào phòng bếp của biệt thự nhà tôi, vì vậy, đối với mấy thứ đồ cao cấp như bếp gas, lò nướng, lò vi sóng này rất không quen tay. Thứ mà tôi quen thuộc nhất trong phòng bếp chính là tủ lạnh, bởi vì thỉnh thoảng nửa đêm đói bụng, đành phải tự mình mò tới tủ lạnh tìm mấy thứ về phòng ăn.

Nhưng cũng may phòng bếp nhà Tần Thiệu đủ rộng, bàn chế biến cũng thoải mái, gia vị đầy đủ, tươi mới. Những thứ này đều là bước khởi đầu thuận lợi của người mới vào nghề. Tôi lấy điện thoại ra tìm cách nấu, thực hiện theo từng bước một. Cách nấu đơn giản đến mức ngay cả người lần đầu nấu cơm như tôi đọc cũng hiểu.

1. Vo gạo, sau đó bỏ vào nồi.
2. Đổ nước vào, đun to lửa.
3. Tiếp tục đun nhỏ lửa 20 phút.
4. Thêm rau xanh, thịt xông khói, và một chút muối ăn.

Đơn giản đến mức gần giống như chuyện cười “cho con voi vào tủ lạnh cần mấy bước” của Triệu Bản Sơn.

Tôi mặc tạp dề, nghĩ rằng chuyện này thật dễ dàng, trong lòng không khỏi có chút đắc ý. Một khi đắc ý sẽ dễ lơ là, một khi lơ là sẽ dễ bị sét đánh.

Phía sau tôi bỗng vang lên một giọng nói quen thuộc: “Sao cô lại tới đây?”

Tôi kinh ngạc xoay người, cảm thấy chút nữa rơi vào trong nồi hầm cùng cháo.

Tôi nói: “Vì sao anh đã trở về?” Không phải anh còn ăn sáng, đánh bóng sao? Tôi căng thẳng đến mức định nói: “Không phải anh còn định ngồi xe lửa ra khỏi thành, ăn uống ca hát sao?” May mà tôi chưa nói những lời này ra, thừa lúc vẫn còn ý thức, tôi phải sửa ngay cái bệnh hễ căng thẳng là lại nói bậy này.

Anh ta còn chưa thay quần áo đánh golf, trên tóc còn vương sương sớm, những sợi tóc mềm mượt như nhung rủ mình xuống trán, cực kỳ giống Jang Dong Gun khi đi chèo thuyền cùng Chae Rim trong “All About Eve”. Lần thứ hai tôi nghĩ rằng gương mặt này nhất định là phẫu thuật thẩm mỹ mà thành.

Anh ta nói: “Tôi nghe nói cô tới làm đồ ăn sáng cho tôi?”

Tôi thấy tâm trạng anh ta không tệ, nếu là bình thường, anh ta sẽ nói: “Tôi hỏi trước.” Ngụ ý là tôi phải trả lời trước.

Tôi nghĩ ông quản gia này làm việc thật hiệu quả, ngay cả đánh cái rắm cũng phải lập tức báo cáo với anh ta. Vì sao không thông báo chậm một chút, chỉ khoảng nửa tiếng nữa là tôi xong việc rồi.

Tôi đành gật đầu, chỉ chỉ nồi cháo nói: “Chỉ là có lẽ không được dễ ăn cho lắm, tốt nhất anh đừng ăn. Nhỡ may đau dạ dày thì...”

“Cô hạ độc à?” Anh ta nhướn mày hỏi tôi.

Tôi vội vàng lắc đầu như trống bỏi, có ột trăm lá gan tôi không không dám làm vậy.

Anh ta hất cằm nói: “Vậy chẳng phải được rồi sao.”

Nói xong, anh ta dựa vào cạnh bàn bếp, nhìn tôi nấu cháo.

Hiện giờ tôi lại oán giận công thức nấu ăn đơn giản như vậy. Ví dụ như ở bước thứ ba, đun nhỏ lửa 20 phút, tôi không còn chuyện gì để làm. Vốn khi chỉ có một mình, tôi có thể để tâm hồn du hành ngoài không gian, nhưng bên cạnh có một cái máy làm lạnh tự nhiên, tôi nào dám du hành không gian, tôi phải cảnh giác cao độ, đề phòng anh ta có ý định kỳ quái lại gây ra chuyện gì đó.

Vì vậy, trong thời đại này, việc khó làm nhất chính là ở bên cạnh một kẻ điên vừa có ham muốn khổng lồ chế lại vừa có thực lực để khống chế.

Tôi dùng thìa nguẩy cháo trong nồi, đếm mỗi một giây dài như một năm chậm rãi trôi qua, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn trộm Tần Thiệu. Bên ngoài, mặt trời đã lên, sương sớm tan đi, nửa long lanh, nửa u buồn.

Tần Thiệu giống như một người mẫu quảng cáo dụng cụ bếp, tùy tiện dựa vào đâu là nồi niêu bát đĩa ở đó như phát sáng theo.

Tôi đoán tuy Tần Thiệu đã ba mươi sáu tuổi nhưng anh ta nhất định là con cháu nhà giàu có hoặc quyền quý, nếu anh ta dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng thì không thể nào luyện được khí chất như vậy. Trong tư liệu trường viết bố anh ta là chủ tập đoàn Hằng Viễn chính là chứng cứ. Mọi người nhìn ông bố nhà giàu mới nổi của tôi thì biết. Giờ nghĩ lại mới thấy những người giàu có tôi quen biết không được mấy người, tôi cũng không biết gia cảnh của Ôn Khiếu Thiên thế nào, khi đó tôi chỉ nghĩ cần nhiều tiền như vậy làm gì, gì chứ tiền thì nhà tôi có đủ rồi, nếu bố mẹ tôi ép kết hôn theo kiểu môn đăng hộ đối, tôi sẽ dẫn Ôn Khiếu Thiên bỏ trốn. Sau này, khi anh đột nhiên biến mất, tôi đi tìm tới nhà anh, đó là một căn biệt thự với kiến trúc khí phái cũng tầm tầm như biệt thự nhà tôi khi chưa phá sản, lúc đó tôi mới biết thì ra Ôn Khiếu Thiên cũng là người có tiền, chỉ là, anh không huênh hoang như tôi, một mình ở một phòng trong trường, bao cả sân tennis, hứng lên còn bao cả rạp chiếu phim. Tôi hoàn toàn thể hiện khả năng ném tiền qua cửa sổ của mình với anh. Khi đó, tôi thật sự cho rằng gia đình anh chỉ là một gia đình bình thường, nếu không phải anh biến mất trước khi nhà tôi phá sản, có khi tôi còn cho rằng anh nhìn vào gia cảnh nhà tôi nên mới hẹn hò với tôi, vừa thấy nhà tôi sa sút lập tức vô mộng bỏ chạy lấy người.

Thỉnh thoảng Tần Thiệu lại bước tới xem sự thay đổi của nồi cháo. Tôi vừa xuất thần, anh ta đã nói: “Ngấy tiếp đi.” Mỗi lần anh ta tới gần, toàn thân tôi lại căng cứng, sợ anh ta làm chuyện gì thiếu đạo đức.

Mãi rồi tôi có chút mất kiên nhẫn, nói: “Tần tiên sinh, phòng bếp vừa lộn xộn vừa bẩn, chi bằng anh chờ ở ngoài đi. Nấu xong, tôi sẽ bưng ra ngoài cho anh.”

Tần Thiệu đáp lại một câu: “Làm việc của cô đi, không cần lo cho tôi.” Rồi lại tiếp tục đứng đó.

Tôi nghĩ thầm, tôi tin được lời này của anh mới là lạ. Không cần lo cho anh, cái mạng này của tôi còn giữ được chắc? Không biết cô giúp việc kia đã làm ở đây bao lâu, còn dám nói anh ta thích sạch sẽ. Có trời mới tin.

Nếu thời gian là một con dao chọc tiết heo, tôi nghĩ hai mươi phút này đủ để mài lưỡi dao sáng loáng rồi chọc về phía Tần Thiệu.

Lần cuối cùng xem đồng hồ đeo tay, khi kim giây chỉ tới số mười hai lần cuối cùng, tôi như một tuyến thủ việt dã chạy tới đích, thật sự muốn vung tay hô to.

Tôi thả rau, thịt xông khói và muối ăn vào, múc ra một bát, nhẹ nhàng đặt lên bàn ăn bên ngoài, trong lòng liên tục cầu khẩn, bát cháo xử nữ này nhất định phải ngon mới được, nếu chọc giận anh ta, hôm nay tôi đừng hòng ra khỏi căn nhà này.

Hôm nay tâm trạng anh ta có vẻ thật sự không tệ, còn hất cằm nói với tôi: “Cô cũng ăn cùng đi, đứng ngăn người nhìn tôi ăn làm gì?”

Tôi nghĩ thầm, cũng đúng, nhờ may anh ta cảm thấy không thể nuốt trôi ngay từ miếng đầu tiên, có khả năng sẽ hất bát cháo lên mặt tôi, tỉ lệ bị hủy hoại nhan sắc là không cần phải tính nữa rồi, tôi vẫn nên trốn xa một chút thì tốt hơn. Tôi lập tức mượn cơ hội bỏ vào phòng bếp, chậm chạp múc một bát, lại bần thần ở trong đó một lúc lâu mới đi ra.

Tần Thiệu nói: “Cô trốn trong đó ăn vụng đấy à? Lẽ mề cả buổi.”

Tôi nhìn bát cháo vẫn chưa bị chạm vào của anh ta, nghĩ, đây là ý gì? Muốn tôi ăn trước, sợ tôi hạ độc hay sao? Chuyện này chẳng khác gì thái giám thử độc cho hoàng đế cố đại ấy nhỉ!

Tôi múc một thìa cháo, thổi cho bớt nóng, bỏ vào miệng, nếm thử một chút, cảm thấy hương vị cũng không tệ, không khỏi lại ăn thêm một thìa nữa. Thì ra tôi có thiên phú trong lĩnh vực này, ít nhất gen nấu ăn tốt đẹp của mẹ tôi cũng được truyền cho tôi, tôi có chút mở cơ trong bụng, đã lâu chưa có cảm giác thành công như thế này, đây đúng là một thu hoạch bất ngờ.

Tần Thiệu cũng chậm rãi ăn, mỗi một cử động đều mang theo vẻ thưởng thức nhã nhặn. Kể có tiền chính là như vậy, cũng chẳng phải rượu Mao Đài, mỗi một ngụm còn lưu lại dư vị.

Tôi cảm thấy nếu Tần Thiệu cứ chậm chạp như vậy, khi anh ta ăn xong, Khúc Thế Thành đã chết đói rồi. Thừa dịp tâm trạng anh ta còn tốt, tôi thương lượng: “Tần tiên sinh, chỗ cháo này tôi nấu hơi nhiều. Tôi mang đi một chút được chứ?”

Tần Thiệu còn chẳng thèm nhắc mắt: “Chỗ còn thừa để vào tủ lạnh, tôi đói bụng làm bữa khuya.”

Tôi ngã ngửa, không thể ngờ rằng kẻ có tiền còn có thể keo kiệt như vậy, ngay cả một chút cháo cũng phải chia thành hai bữa. Lúc này tôi mới tin tưởng câu mà mọi người thường nói: “càng giàu càng keo”. Tôi nhìn nồi cháo trong phòng bếp, cảm thấy chuyện này đúng là hơi cho con sói này. Khúc Thế Thành đáng thương, tôi đành tới căn tin bệnh viện mua chút đồ ăn cho cậu vậy, cậu cố mà chịu đi.

11. Chương 05b

chương 5: Nhân nhĩ – Chạm

Nhân tình ở

Hoa không nở

Mùa xuân qua, phải đợi chờ.

“Ánh trăng nói” – Vương Uyển Chi

Một ngày sau, Tần Thiệu lại phái người tới đón tôi đi. Tôi nghĩ rất có thể anh ta muốn thanh toán nợ nần với tôi, trong lòng thấp thỏm bất an, ngay cả giọng nói cũng run run.

Chiếc xe không dừng lại trước biệt thự mà tiếp tục dọc theo đường núi, vòng lên trên, sau khi rẽ trái rẽ phải vài lần thì dừng lại. Tần Thiệu đang đứng ở kia chờ tôi.

Anh ta mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng, dáng vẻ chờ tôi giống như mệnh quan cao cấp của triều đình đội mũ gắn lông công ba mắt chờ trọng phạm bị mang lên nha môn trong “Thẩm tử quan”.

Nói đúng ra, nơi anh ta dẫn tôi vào quả thật cũng rất giống mấy nơi như nha môn, lao ngục. Xung quanh là hàng rào cao cao, ngoài cửa là xích sắt quấn quanh, còn treo một ổ khóa rất nặng.

Bảo vệ cửa nhìn thấy anh ta tới, lập tức mở khóa, để chúng tôi đi vào. Tôi nghĩ Tần Thiệu sẽ không nhốt tôi ở đây đấy chứ? Tuy tôi luôn nói tôi là tù nhân nhưng cũng không thể hiểu theo mặt chữ nha.

Tôi len lén liếc mắt nhìn anh ta: “Hạn chế tự do cá nhân của người khác là phạm pháp.”

Anh ta dừng lại, xoay người nhìn tôi. Thật ra chiều cao của tôi đã là một mét bảy, vậy mà vẫn phải ngửa cổ lên mới có thể nhìn rõ gương mặt anh ta.

Anh ta hừ một tiếng: “Giờ mới biết sợ, muộn rồi.”

Tôi nghe vậy càng hoảng, một đoạn phim giết người diệt khẩu lướt qua trong đầu, tôi sợ sệt nói: “Anh làm ăn lớn như vậy, đừng vì một người như tôi mà làm chuyện thiếu suy nghĩ. Lưới trời thưa nhưng khó lọt, thiên lý sáng tỏ, pháp luật khó thoát, người đang làm trời đang nhìn, không tin ngẩng đầu nhìn lên xem trời xanh tha cho ai...”

Tôi lại bắt đầu không khống chế được mà phun ra những từ ngữ kỳ quái.

Anh ta lại nhìn tôi như nhìn quái vật, gần giống như buổi liên hoan chào đón tân sinh viên lần trước.

Anh ta bỗng vươn tay ra, tôi vội vàng lùi về sau. Tay anh ta cứng nhắc giữa không trung. Tôi nhìn độ cao kia, có vẻ không phải định bóp cổ tôi mà là muốn nắm lấy đầu tôi.

Nhưng gần chỗ chúng tôi đang đi cũng không có vật gì hình trụ để có thể đập đầu vào.

Anh ta lạnh lùng thu tay lại, liếc mắt nhìn tôi, im lặng dẫn tôi vào trong lớp hàng rào thứ hai. Hàng rào vừa được bảo vệ mở khóa, bên trong lập tức nhào ra hai con vật đen sì, quần quýt quanh anh ta.

Tôi lại càng hoảng sợ, trốn phía sau anh ta theo bản năng. Anh ta ở phía trước làm một động tác, hai con vật kia ngoan ngoãn ngồi xuống.

Tôi thò đầu ra nhìn. Không nhìn thì không sao, vừa nhìn thấy đã tôi đã suýt chết ngất. Hai con vật kia thì ra là sói. May mà tôi đã từng là một kẻ có tiền, từng nghe nói có mấy tên tư bản nhàn đến sắp chết vì buồn thường nuôi sói để thỏa mãn khát vọng chinh phục của bản thân, vì vậy tôi mới cố ý tìm mấy bức ảnh sói trên mạng, nếu không nhìn mấy con sói mắt xanh này còn tưởng là một giống chó cao cấp nào ấy chứ.

Tần Thiệu lấy từ chỗ bảo vệ một miếng thịt sống, ném về phía xa. Hai con sói đứng dậy vù chạy. Chưa đến vài phút đã ăn xong, rồi lại ngoan ngoãn chạy về, ghé vào hai bên chân Tần Thiệu.

Chân tôi có chút nhũn ra. Nhưng Tần Thiệu không nói gì, chỉ lẳng lặng cho sói ăn, huấn luyện những tư thế cơ bản.

Tôi cảm thấy mỗi một phút đều như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than trên miếng băng mỏng. Cứ thế, một tiếng sau, cuối cùng Tần Thiệu cũng đứng lên. Tôi vội vàng theo sát phía sau.

Tài xế đang chờ bên ngoài, chúng tôi im lặng ngồi vào xe. Tới trước biệt thự, xe dừng lại. Trước khi xuống xe, Tần Thiệu nói với tôi: “Sau này mỗi tối thứ Bảy tới đây qua đêm. Hôm nay cô về trường trước đi.”

Tôi bị dọa đến mức choáng váng, anh ta nói gì cũng gật đầu.

Xe chạy được hơn nửa tiếng sau tôi mới chậm rãi ý thức được sự an toàn một lần nữa. Tôi hiểu được ý của Tần Thiệu. Anh ta lười mở miệng với tôi, chỉ cần đưa tôi ra ngoài một lần đã khiến tôi hiểu được sự phản kháng ngày hôm qua ngu xuẩn đến mức nào. Anh ta dùng hành động thực tế để chứng minh cho tôi thấy, ngay cả loài sói tàn bạo cũng bị anh ta thu phục, chỉ một con người bé nhỏ, lại là một người bị anh ta nắm nhược điểm trong tay, có thể làm gì anh ta, muốn đối nghịch với anh ta, đúng là kẻ ngốc nằm mơ. Tôi vẫn cho rằng cuộc sống không còn gì luyến tiếc, cho rằng dù có bị chặt đầu cũng chỉ là thêm một vết thương to bằng miệng bát, sống không luyến tiếc chết cũng chẳng sợ, biểu hiện như liệt sĩ chống Nhật. Nhưng vừa nhìn thấy mấy con sói, tôi đã hoảng sợ như vậy. Nhất định Tần Thiệu còn chẳng thêm phí hơi mà chế nhạo tôi. Anh ta chỉ muốn dùng một màn kịch như vậy để nói cho tôi biết, tôi là một kẻ yếu đuối, bất lực đến mức nào, hoàn toàn không xứng làm đối thủ của anh ta.

Tôi chảy mồ hôi lạnh rùng rùng, cảm nhận sâu sắc được tôi đã gặp phải một đối thủ như thế nào. Tần Thiệu là một tên cầm thú còn cầm thú hơn cả cầm thú. Anh ta có tính hoang dã của động vật, hoàn toàn nắm giữ tình huống, sử dụng phương pháp tàn nhẫn nhất nhưng cũng hiệu quả nhất, không chút nao núng.

Thứ Bảy lập tức biến thành ngày báo tử mỗi tuần của tôi.

Tôi không dám đi, lại không dám không đi, tôi nhìn căn biệt thự của anh ta, nó không còn giống trại giam như tôi hình dung trước đây, mà giống pháp trường tàn khốc hơn. Lý trí nói, cho dù tôi có thật sự làm sai, anh ta cũng sẽ không thật sự đóng cửa thả sói ra dọa tôi, nhưng tôi vô cùng sợ phương pháp làm việc của anh ta, đe dọa và uy hiếp trắng trợn, thâm độc đến mức không giống một tinh anh ngành thương nghiệp mà giống thủ lĩnh băng nhóm xã hội đen của Nhật hơn. Nếu làm trái với mong muốn của anh ta, tôi không biết anh ta sẽ dùng biện pháp gì để trừng phạt tôi. Tôi không tưởng tượng được thủ đoạn của anh ta. Anh ta ở bên ngoài phạm vi người thường như chúng ta có thể lý giải.

Tôi bước vào phòng ngủ, Tần Thiệu đeo mắt kính gọng vàng ngồi trên giường đọc sách. Kẻ bại hoại có văn hóa chính là để hình dung loại người thế này. Người như vậy ai ngờ rằng lại có một trái tim méo mó đến vậy?

Thấy tôi vào, Tần Thiệu nói với tôi: “Đi tắm đi.”

Tôi nghe lời đi vào phòng tắm. Trong phòng tắm không có gì thay đổi, chỉ khác mỗi nhãn hiệu sữa tắm. Trước đây đều là những loại hóa phẩm đầy tiếng Anh và tiếng Pháp, nay đổi thành loại tôi thường dùng, ngay cả hương thảo mộc cũng giống. Khi nhà tôi ở nông thôn thường dùng xà bông của loại sản phẩm trong nước này, lúc có tiền đổi thành sữa tắm, hiện giờ tất cả đồ hóa mỹ phẩm trong nước là hợp túi tiền nhất, tôi vẫn tiếp tục thói quen đó, không ngờ Tần Thiệu cũng dùng loại nhãn hiệu này.

Tôi không dám nghĩ anh ta đổi sữa tắm vì tôi. Nhãn hiệu sữa tắm rất nhiều, hương thơm lại càng rắc rối hơn. Nếu anh ta có thể dựa vào khứu giác để xác định, tôi càng cảm thấy sợ. Tôi thà tin rằng đây chỉ là trùng hợp thôi.

Tôi trở về phòng ngủ, ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh anh ta. Tôi nghĩ nếu tôi lại nôn ra giữa đường nữa thì phải làm sao bây giờ? Một tên cầm thú có bệnh cuồng sạch nghiêm trọng, làm thế nào có thể chịu được chuyện lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy?

Cầm thú khép quyển sách lại, tháo kính xuống, tắt đèn.

Toàn thân tôi căng cứng, mắt nhắm chặt, trái tim nảy lên như sắp bắn ra.

Một tay Tần Thiệu đặt lên eo tôi, hơi thở phả vào bên tai tôi.

Tôi chờ động tác tiếp theo của anh ta, thế nhưng nó lẽ mề không đến.

Tôi quay đầu sang nhìn, Tần Thiệu đã chuyển sang trạng thái vô hại, ôm tôi ngủ. Tôi không thể tin nổi, nhưng anh ta thật sự bình thản nằm bên cạnh tôi.

Tôi nhìn trần nhà, nghĩ rằng một vở kịch nữa lại bắt đầu.

Tần Thiệu bỗng nói: “Thả lỏng.”

Tôi hít thở sâu, nói thật, tình huống như vậy khiến tôi không cách nào thả lỏng. Giống như một con hổ bỗng biến thành con mèo nhỏ liếm lông tơ, ai mà chịu được.

Mặc kệ thế nào, dù sao cũng tốt hơn trạng thái trước kia, ít nhất cũng không phát sinh chuyện khiến tôi buồn nôn. Nếu đã vậy, tôi cũng ngủ đi, dù sao cũng không thể không ngủ được.

Mấy tuần tiếp theo, lần nào Tần Thiệu cũng phái người dùng xe riêng tới trường đón tôi, sau đó, tôi tắm rửa, trở thành gối ôm cho anh ta, tôi vừa cảm giác tỉnh ngủ, anh ta đã rời giường. Sau đó, tôi và anh ta cùng nhau ăn sáng. Ăn xong, anh ta lại bảo lái xe đuổi tôi về trường. Tôi nghĩ nếu Tần Thiệu không bị tâm thần phân liệt thì chính tôi là kẻ bị tâm thần phân liệt. Trong chuyện này, nhất định phải có một người có vấn đề. Nếu không, trước sau sao có thể tương phản lớn như vậy?

Mà nếu Tần Thiệu thật sự bị tâm kinh, tôi hy vọng anh ta vĩnh viễn ở trong trạng thái đó, đừng tỉnh lại. Tôi không quan tâm vì sao anh ta dùng số tiền lớn như vậy chỉ để mỗi tuần gọi tôi tới làm gối ôm. Tôi chỉ cần anh ta tiếp tục như vậy bốn tháng nữa là được. Khi đó, tôi đã có đủ chi phí phẫu thuật, cũng có thể làm phẫu thuật ghép thận, vĩnh viễn vẫy tay chào tạm biệt những ngày lo lắng hãi hùng.

Đảo mắt đã tới cuối tháng Mười, trong một đêm, lá cây trong trường nhuộm vàng. Gió thu thổi qua, rụng xuống vô số. Trên mặt đất tràn ngập lá rụng, bước lên đó tạo ra những tiếng xào xạc. Gió thu khi lớn khi nhỏ, lớn có thể thổi tung lá rụng lên mái nhà, nhỏ lại không đủ để khẽ chạm một phiến lá. Khí trời cũng khi ấm khi lạnh, học sinh của tôi đã có mấy người bị cảm lạnh. Nhưng dù sao vẫn là tuổi trẻ, dùng chút nước ấm, pha nước uống thuốc, ngày hôm sau lại không có chuyện gì, lại có thể năng nổ chạy nhảy.

Lớp tôi chủ nhiệm sôi nổi một cách khác thường, dưới sự lãnh đạo của Khúc Thế Thành, động một cái lại mời tôi tham gia đại hội toàn khoa. Cũng không có gì khác ngoài thi đấu giữa câu lạc bộ bóng rổ hoặc điền kinh gì đó, cuộc sống sinh viên nói phong phú thì phong phú, nói đơn giản thì cũng chỉ có vài môn như vậy lật đi lật lại.

Tôi không biết ngày đó Khúc Thế Thành có phát hiện chuyện xảy ra trong chiếc Bentley hay không. Nếu nhìn theo tình hình hiện tại, khả năng không nhìn thấy có vẻ lớn hơn. Nhưng tôi cũng không thể yên tâm hoàn toàn. Bởi vì tôi không thể quên được dáng vẻ cau mày đứng ngoài xe của cậu ta. Cậu ta và Ôn Khiếu Thiên thật sự rất giống nhau. Đôi khi, nhìn các sinh viên ngồi thảo luận trong lớp, tôi thường nhìn cậu ta đến thất thần, từng cái nhíu mày, từng nụ cười đều khiến tôi liên tưởng đến Ôn Khiếu Thiên. Nhưng Ôn Khiếu Thiên từng nói với tôi anh là con trai duy nhất, ngay cả anh họ, em họ cũng không có, vì vậy Khúc Thế Thành tuyệt đối không thể có quan hệ thân thích với Ôn Khiếu Thiên.

Tôi chỉ nghĩ đây là một bài toán khó mà ông Trời ban xuống để thử thách tôi. Ông ta để một người giống người bạn yêu ở bên cạnh bạn, trắc nghiệm xem rốt cuộc bạn yêu thể xác hay linh hồn người ta, giống như những sự tích thần tiên truyền miệng. Người yêu linh hồn thường có thể liếc mắt một cái là nhận ra, không có chút lưu luyến với người giả mạo kia. Tôi nghĩ có lẽ tôi vừa yêu linh hồn, vừa yêu thể xác của Ôn Khiếu Thiên. Tôi nhìn Khúc Thế Thành, luôn có một ham muốn vươn tay sờ vào gương mặt và mái tóc ngắn của cậu ta. Có những khi bọn họ phải gọi tôi vài lần mới có thể đánh thức linh hồn đã treo ngược cành cây của tôi.

Tôi nghĩ tới câu nói kia của Trịnh Ngôn Kỳ: “Hiện giờ đang thịnh hành tình yêu chị em, trâu già gặm cỏ non gì đó là cảm dỗ nhất.”

Tôi nghĩ tôi nên chém cô ta thành nghìn mảnh.

Tôi vẫn định kỳ báo danh chỗ Tần Thiệu mỗi tuần một lần. Có một ngày, sau khi ăn sáng xong, Tần Thiệu đưa tôi đi mua quần áo. Đã lâu tôi không tới trung tâm thương mại cao cấp, nhưng vẫn có thể phân biệt được đẳng cấp của từng cửa hàng. Lúc đó, tôi vừa bước vào cửa đã biết giá của nhãn hiệu này không rẻ, vì vậy tôi lên nói với nhân viên bán hàng chỉ cần mang đến cho tôi món đồ đắt nhất là được. Từ lúc phá sản, tôi biết được rằng quần áo hàng hiệu cũng là một loại tài sản cố định, trong tình thế bần cùng có thể chuyển đổi thành tiền mặt. Đại khái là Tần Thiệu cũng hiểu được tính toán của tôi, rất nhanh đã nói với nhân viên bán hàng, mang tới thứ rẻ tiền nhất. Nhân viên ở đây đều đã trải qua một khóa huấn luyện chuyên nghiệp, thường không biểu hiện ra bất cứ cảm xúc chủ quan nào, nhưng sau khi cô ấy nghe Tần Thiệu nói vậy, vẻ mặt thoáng biến đổi một chút, có lẽ khách hàng tới đây đều là những cô nàng kiêu ngạo, thử hết bộ này đến bộ khác, còn đàn ông chỉ việc ngắm nhìn và quẹt thẻ là được, chưa bao giờ xuất hiện trường hợp yêu cầu mặt hàng rẻ tiền nhất để làm phụ nữ khó xử. Nhưng tôi lại nghĩ cô bé này va chạm với đời quá ít, thật ra trong rất nhiều cửa hàng bình ổn giá, “rẻ tiền nhất” có thể coi là một câu cửa miệng.

Tôi vẫn rất hài lòng, cho dù là món đồ rẻ tiền nhất ở đây cũng phải đáng giá năm con số, chờ hết hạn nửa năm, nếu tôi còn chưa cắt mác, bộ quần áo này vẫn có thể bán được khối tiền. Nhưng khi Tần Thiệu nhận lấy túi quần áo, anh ta lập tức xé mác đi, còn dùng ánh mắt chăm chọc nhìn tôi rồi ném cái túi lại cho tôi. Chỉ một hành động này của anh ta mà giá trị bộ quần áo này xuống dốc không phanh, tôi vô cùng tức giận mà không dám nói, đành phải xách theo túi đi theo anh ta mua quần áo như bảo mẫu.

Có điều, ít nhất tôi đã dám nói chuyện với anh ta một lần nữa. Tôi hỏi anh ta tối thứ Bảy tuần này có thể chuyển thành tối thứ Sáu được không. Tôi còn chưa nói lý do, anh ta đã trực tiếp từ chối. Tôi hỏi anh ta vì sao, anh ta nói bởi vì sáng thứ Bảy hàng tuần anh ta đều ăn sáng, đánh golf với bạn bè. Tôi không hiểu sáng thứ Bảy anh ta ăn sáng với bạn đánh golf thì liên quan gì tới chuyện tôi ngủ cùng anh ta tối hôm đó. Anh ta cũng chẳng có lý do nào để nhất định phải ăn sáng cùng tôi. Thế nhưng tôi không dám hỏi nhiều, chỉ coi như tính cách quái dị của anh ta phát tác. Chỉ cần anh ta không chạm vào người tôi, tôi đã biết ơn lắm rồi, thời gian hay bất cứ thứ gì khác đều có thể điều chỉnh được.

Tôi chỉ nghĩ tối thứ Bảy là sinh nhật Ôn Khiếu Thiên, nằm bên cạnh Tần Thiệu khiến tôi có chút khó chịu. Nhưng hiện giờ tôi đã có thể khắc phục được vấn đề này. Tôi nghĩ anh ta cũng đã thuần hóa tôi rồi.

Những ngày an ổn luôn trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt một cái, quyền lịch đã lật tới ngày 23 tháng 10. Tiết Sương Giáng đã đến, hơi nước kết thành sương, sương muối tàn sát cây cỏ. Khí trời lạnh đi rất nhanh. Ba mươi tuổi đã có chút sợ lạnh, tôi mặc một chiếc áo gió rất dày đi tới đi lui giữa ký túc xá và thư viện, bỗng Diệp Cẩm Cẩm chạy tới kéo tay tôi. Cô bé thở hổn hển khoa tay múa chân nói với tôi: “Cô giáo, không xong rồi, Khúc Thế Thành đang đánh nhau với người ta trên sân tennis. Đánh nhau lớn lắm, Khúc Thế Thành chảy rất nhiều máu.”

Tôi vội vàng chạy tới sân tennis. Chỗ đó vốn là nơi tôi vẫn lẩn tránh, nhưng hôm nay không còn lựa chọn nào khác.

Tôi vừa bước vào sân đã thấy Khúc Thế Thành như đang diễn “trường đại học nhiệt huyết”, máu trên đầu nhỏ từng giọt vào chiếc áo khoác nhạt màu của cậu ta. Tên nhóc này còn cầm một cái vợt tennis, tức giận trừng mắt nhìn đối phương, cùng bên kia đấu mắt.

Tôi cứ tưởng rằng những chuyện đánh nhau như thế này đã mất tích trong bậc đại học. Nhất là nơi có phong cách tràn đầy tri thức như đại học A, mọi người đều theo chủ nghĩa hòa bình, thích dùng tài hùng

biện, không thích động tay động chân, không ngờ thời kỳ phản nghịch của Khúc Thế Thành còn chưa qua, tranh cãi với người ta đến mức dùng vũ lực.

Dù sao tôi cũng lớn hơn bọn trẻ mười tuổi, hơn nữa ít nhất tôi còn là chủ nhiệm lớp, tôi bày tư thế, lớn tiếng nói: “Các em đều không muốn tốt nghiệp nữa đúng không, không sợ bôi vào hồ sơ vài vết đen đúng không?” Tôi vừa dọa như vậy, bọn trẻ lập tức tan tác giải tán.

Tôi và Diệp Cẩm Cẩm đi hai bên cậu ta tới phòng y tế của trường, sau rồi nghỉ lại, nhờ may phòng y tế báo lên trên, đến lúc đó, chuyện từ cái miệng quạ đen của tôi phun ra sẽ trở thành sự thật, vậy lại càng to chuyện, tôi lại vội vàng chạy tới cổng trường bắt xe.

Tới bệnh viện, Khúc Thế Thành đã ngất đi. Khi còn là nghiên cứu sinh, tôi từng làm thêm tại một phòng khám nhỏ một thời gian, nhìn thấy tình hình như vậy vẫn có thể bình tĩnh tìm một giường trống, treo biển cấp cứu rồi đi tìm bác sĩ.

Bác sĩ bảo chúng tôi đưa Khúc Thế Thành tới phòng CT làm kiểm tra, nói rằng chỉ là chấn động não rất nhỏ, có lẽ bị vật cứng đập vào. Nơi rách da đầu cũng vừa khéo ở chỗ mạch máu phân bố dày đặc, máu chảy nhìn có vẻ nhiều nhưng thật ra chưa đến mức phải khâu. Có điều, do chấn động não nên tốt nhất vẫn nên ở lại bệnh viện một ngày để quan sát.

Tôi thở phào một hơi, sau đó mới có thời gian hỏi Diệp Cẩm Cẩm: “Vì sao bọn họ lại đánh nhau?”

Diệp Cẩm Cẩm ấp úng nói không nổi một câu hoàn chỉnh.

Tôi nói: “Em cứ thành thật nói đi, cô thấy có vẻ em biết rõ đầu đuôi sự việc.”

Sinh viên mới từ cấp ba lên, sự ngây thơ còn chưa mất đi hoàn toàn, rất dễ bị đe dọa. Cô bé cúi đầu nói: “Mấy người kia nói cô giáo qua lại với đại gia ở ngoài, mấy lần bọn họ thấy có xe xịn tới đón cô đi. Khúc Thế Thành nghe được, cậu ấy ra tay đánh trước. Bọn họ thấy dùng tới vũ lực, ỷ vào nhiều người nên đánh trả.”

Tôi nghe vậy, nghĩ rằng nếu đây là lời đồn đại tôi còn có thể cảm giận quát một tiếng “đồn đại quá đáng”, nhưng lời này cũng chẳng khác hiện thực là bao, ngay cả tư cách phản bác tôi cũng không có.

Tôi nói với Diệp Cẩm Cẩm: “Em về trước đi. Chuyện này không nên nói với những bạn học khác. Khúc Thế Thành là lớp trưởng, nếu việc này truyền ra ngoài sẽ không có lợi cho công tác của cậu ấy sau này. Tối nay cô ở đây trông bệnh.”

Diệp Cẩm Cẩm gật đầu, liếc nhìn cái đầu bị băng bó như xác ướp của Khúc Thế Thành một cái rồi mới lưu luyến ra về.

Tôi ngồi bên giường, trong đầu khẳng định rằng ngày đó Khúc Thế Thành đã nhìn thấy. Chỉ là, cậu ta chọn cách im lặng, coi tôi là một giáo viên mà thôi. Thế nhưng tôi có đức hạnh gì mà dám nhận một tiếng cô giáo này. Ngay cả một con người tôi cũng không giống nữa là.

Tôi nhìn Khúc Thế Thành mặc bộ quần áo tennis yên lặng nằm trên giường. Nhìn một lúc sau lại nghĩ tới những ngày đầu tiên khi tôi theo đuổi Ôn Khiếu Thiên.

Khi đó, tôi bị đánh về chơi piano của Ôn Khiếu Thiên trên sân khấu làm ê mệ, ngày ngày nghĩ cách tạo cơ hội tiếp cận anh. Tôi từng nói, tôi không có ham muốn gì quá mãnh liệt, chỉ có Ôn Khiếu Thiên là một ngoại lệ. Tôi giống như bị cuồng theo dõi, ngày nào cũng len lén theo sát Ôn Khiếu Thiên, nhìn xem bình thường anh làm gì, tất cả đều ghi lại. Tôi thấy thời khóa biểu của anh và tôi gần như trùng nhau, hoàn toàn không có cơ hội tới lớp anh học ké một buổi. Mà khi đó tôi vẫn là sinh viên năm nhất, ý đồ trốn học cũng không được thuận buồm xuôi gió. Sau này tôi phát hiện ra một quy luật, thứ Tư và thứ Sáu hàng tuần anh đều cùng một nữ sinh tới sân chơi tennis. Nữ sinh kia tên Ngải Tĩnh, là đội trưởng câu lạc bộ tennis, mới năm thứ nhất đã có thể làm đội trưởng, có thể thấy rằng trình độ rất cao.

Tôi không biết cô gái tên Ngải Tĩnh này và Ôn Khiếu Thiên có quan hệ gì, là tập luyện thuần túy hay dùng danh nghĩa tập luyện để ý đồ bất chính như tôi. Toàn đại học A chỉ có vên vện một sân tennis. Cuối tuần gần như đã bị đặt trước, vì vậy Ôn Khiếu Thiên chỉ có thể chọn hai ngày thứ Tư và thứ Sáu mà anh không phải đi học. Lúc đó tôi muốn học theo bộ phim “nụ hôn định mệnh”, nấp ở gần sân tennis, chờ anh đi ra

rồi va vào anh, phát ra tia lửa tình. Dù sao khi đó anh và anh chàng đẹp trai Kashiwabara Takashi cũng có nét giống nhau. Nhưng lần nào anh cũng coi tôi như không khi, sải từng bước dài lướt qua tôi.

Tôi nghĩ, “nụ hôn định mệnh” lỗi thời rồi, tôi phải học “vườn sao băng”. Năm ấy, bộ phim truyền hình này đang nổi đình nổi đám, tôi đã xem đến n lần, tình tiết có thể gọi là thuộc nằm lòng. Đương nhiên, tôi không thể học Sam Thái, tôi phải học Đạo Minh Tự, người cuối cùng ôm được người đẹp vào lòng.

Vì vậy, chiêu đầu tiên tôi học Đạo Minh Tự chính là bao trọn sân tennis. Đạo Minh Tự vì muốn ở cùng với Sam Thái mà còn bao cả một chiếc du thuyền ấy chứ. So với du thuyền, bao một cái sân tennis thật sự không có gì đáng nói. Mà khi đó, bố tôi thường nói, vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết sẽ không được coi là vấn đề. Đương nhiên, nếu xét ở thời điểm hiện tại, đánh chết tôi cũng không tin những lời này. Ngược lại tôi còn khẳng định rằng tất cả vấn đề đều từ tiền mà ra.

Thật ra loại hành động như bao trọn sân tennis này, nhà trường vốn không cho phép. Tất cả mọi người đều phải trả phí đúng giờ. Lúc đó, phí mỗi tiếng là hai mươi tệ đã rất nhiều người không chi trả nổi. Nhưng tôi thấm nhuần lời dạy của bố tôi, cầm từ trong nhà tới một hộp thuốc lá đắt tiền và một chai rượu ngoại tặng cho bác quản lý sân bóng, còn kèm thêm năm nghìn tệ phí bao trọn sân bóng hai ngày.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, tôi mặc một bộ đồ tennis màu vàng nhạt, ra vẻ thờ ơ đứng giữa sân như Đạo Minh Tự, cầm một chiếc vợt mà chính tôi cũng không biết phải cầm thế nào mới đúng cách, chờ Ôn Khiếu Thiên đến.

12. Chương 06a

Chương 6: Gặp lại - Đau

Tình cảm tìm kiếm người mẫu của nó, trang phục bày trong tủ kính, có rất nhiều người thích hợp, không có duy nhất.

“Channel” - Vương Phi

Khi tôi trở về bệnh viện đã là gần buổi trưa, Khúc Thế Thành giống như một con cừu chịu đối đã lâu, nhìn thấy tôi ngay cả sức để giương mắt lên cũng không có. Tôi lấy cháo ra, nói với cậu ta: “Cô nấu cháo toàn khê thôi, thật xin lỗi em, đành phải mua dưới lầu vậy.”

Ánh mắt Khúc Thế Thành càng ảm đạm, cậu ta bĩu môi nói: “Cháo khê thì ít nhất cũng phải mang đến cho em nếm thử chứ. Em đợi cả nửa ngày, còn hận không thể gọi điện cho Diệp Cầm Cầm, bảo cô ấy giúp em mua chút đồ ăn lót dạ trước.”

Tôi cười tính cách bướng bỉnh của bọn trẻ, nghĩ rằng có lẽ mười năm trước tôi cũng thế này, làm chuyện gì cũng cố chấp, vì vậy mới lười cãi cọ, chỉ đưa cháo cho cậu ta.

Khúc Thế Thành bĩu môi không phục, bỗng hoảng hốt nhìn phía sau tôi, rồi lại căng thẳng nhìn tôi. Tôi bị cậu ta nhìn đến mức rung mình, giống như phía sau tôi có oan hồn, vội vã quay đầu lại, ngay sau đó, tôi quên cả cách hít thở.

Nếu là oan hồn tôi còn có thể kêu cứu, nhưng đứng phía sau tôi lại chính là Ôn Khiếu Thiên. Tôi sợ đây chỉ là ảo giác của tôi, khi nhắm chặt mắt lại rồi mở ra, phát hiện người kia vẫn chưa biến mất, chỉ là, anh đứng ngược sáng, cái bóng dài vừa vịn chạm tới đầu ngón chân tôi.

Thì ra anh còn chưa chết. Anh vẫn còn sống sờ sờ ra đấy. Tuy không còn gương mặt tròn tròn như em bé giống của Takashi trước kia, nhưng mũi và môi đều y hệt như trong trí nhớ của tôi. Anh gầy gò đứng trước mặt, tựa như trải qua bảy năm trèo đèo lội suối, cuối cùng cũng tới được đây. Tôi bị dính cứng tại chỗ, một nhân cách khác trong tâm trí phân ra ngoài đứng từ phía xa nhìn cảnh trùng phùng này, nghĩ rằng nếu đang đóng phim, hẳn sẽ có máy quay di chuyển vòng quanh hai chúng tôi. Thế nhưng cuộc sống không phải

một bộ phim, khi còn đang chìm đắm trong thế giới của chính mình, tôi chợt nghe Khúc Thế Thành hô lên một tiếng: “Cậu, sao cậu lại về nước?”

Bề ngoài Khúc Thế Thành và Ôn Khiếu Thiên giống nhau, thì ra thật sự có quan hệ thân thích, có điều tôi không ngờ rằng anh có cháu họ ngoại lớn như vậy thôi. Hơn nữa, từ câu nói của Khúc Thế Thành, tôi biết được rằng bảy năm nay Ôn Khiếu Thiên vẫn luôn ở nước ngoài, tôi còn ngu ngốc đợi anh quay về đại học A.

Tôi không biết tôi nên dùng tâm trạng gì để đối mặt với anh. Đã từng đoán được rằng đáng về thoải mái chào hỏi là tôi làm không được. Tôi thấy anh còn sống, trong lòng còn có chút thất vọng, bởi vì chuyện này đồng nghĩa với việc tôi phải tiếp tục suy nghĩ, nếu không phải cái chết chia lìa chúng tôi, vì sao anh lại đột nhiên biến mất? Nếu giống như TV thường hay chiếu, anh mắc trọng bệnh, không lâu sau rời khỏi nhân thế, vậy vì sao anh lại khỏe mạnh đứng trước mặt tôi thế kia. Bố tôi vừa bị nhiễm độc niệu là lập tức già đi bao nhiêu tuổi, nếu Ôn Khiếu Thiên bị bệnh nan y, tuyệt đối không thể chỉ gầy đi như thế kia mà thôi.

Tôi thật sự không nghĩ ra lý do, bảy năm qua anh không liên lạc với tôi, tựa như 1100 ngày quen biết ở đại học là một đoạn chương trình do một mình tôi viết lên, là một giấc mơ đẹp do mình tôi dệt thành, còn anh, thật ra chưa từng tồn tại trong cuộc sống hiện thực.

Tôi nghĩ hay là anh bị mất trí nhớ, đây là đáp án duy nhất ọi vấn đề. Tôi ngăn người nhìn anh, chờ xem anh sẽ bắt chuyện với tôi thế nào. Tôi nửa hy vọng anh nhận ra tôi, nửa hy vọng anh không nhận ra tôi. Nếu anh nhận ra tôi, ngay cả cái cố duy nhất cũng tuột khỏi tầm tay.

Có lẽ vì tôi cứ nhìn chăm chăm vào anh đến mức không nhận ra còn có một cô gái người lai như một người mẫu đứng phía sau anh. Cô ta mặc chiếc áo khoác màu vàng nhạt hiệu Catherine Walker, tay cầm chiếc ví hiệu Hermes, đang khoác tay Ôn Khiếu Thiên, dùng thứ tiếng Trung bập bẹ hỏi anh: “Anh biết cô ấy à?”

Tôi nhìn cô ta, gương mặt mang đường nét phương Tây, đôi mắt nâu và sâu, đôi môi đỏ mọng tươi đẹp, mái tóc đen óng, mùi nước hoa Channel tao nhã, nếu tôi đoán không sai mùi này hẳn là No.5, tôi chưa bao giờ thích dùng nước hoa, nhưng khi có tiền tôi từng tặng Trịnh Ngôn Kỳ không ít loại nước hoa kinh điển, lỡ mờ còn có thể nhớ được mùi của nó; bởi vì phải đưa Khúc Thế Thành tới bệnh viện, đã hai ngày tôi chưa tắm, chưa đánh răng, chưa rửa mặt, chẳng hy vọng gì hương thơm ngào ngạt, chỉ cần không hôi đến mức hun chết người ta là được. Tôi như người vợ Tao Khang bị bội tình bạc nghĩa, chờ Trần Thế Mỹ mở miệng.

Trần Thế Mỹ nói: “Có quen, là một người bạn đại học của anh.”

Bàn tay cầm bát của tôi đang run run, tôi không biết rằng, tôi chờ đợi bảy năm, kết quả là đợi được một câu “một người bạn đại học” của anh. Thế nhưng trước giờ Ôn Khiếu Thiên chưa từng nói yêu tôi, khi đó tôi từng dùng rất nhiều biện pháp cũng không thể khiến anh nói với tôi câu đó, vì vậy tôi mới vội vã dự định tốt nghiệp xong lập tức kéo anh đi đăng ký kết hôn, trước khi nghe được ba chữ kia, bất cứ người con gái nào cũng không an tâm.

Bạn xem, anh ta biến tôi trở thành một con ngốc quái đản. Anh ta lợi hại hơn tên khốn Tần Thiệu kia nhiều. Tần Thiệu là một con báo, còn anh ta là một con hồ ly, giả dối ngoài khả năng tưởng tượng của loài người.

Anh ta bước tới nói: “Không ngờ có thể gặp em ở đây.”

Tôi không biết có nên kịch hóa tính một chút hay không, tặng anh ta vài cái tát giải hận. Nhưng toàn thân tôi không còn sức lực, ngay cả tay cũng nâng không nổi. Tôi giống như một khối chì bị ném mạnh vào hồ nước sâu, chìm thẳng xuống, mà mãi không chạm tới đáy hồ, sợ hãi, hoảng hốt, lại không nơi nào có thể dựa vào, chỉ có thể mặc kệ tất cả, tiếp tục chìm xuống.

Khúc Thế Thành hỏi: “Cậu về nước từ khi nào vậy?”

Ôn Khiếu Thiên trả lời: “Hơn một tháng rồi, vẫn ở khách sạn, còn chưa kịp chuyển về nhà. Hôm nay tới trường thăm cháu, một bạn học nữ của cháu nói cho cậu biết cháu ở đây. Sao còn không hiểu chuyện, biến thành thế này?”

“Sao còn không hiểu chuyện, biến thành thế này”, những lời này, trong 1100 ngày, tôi đã nghe anh phàn nàn với tôi vô số lần. Lần nào tôi cũng mặc anh mắng, tôi vốn nghĩ rằng vì tôi không hiểu chuyện mới có thể

thể hiện ra sự hiểu chuyện của anh. Không hiểu chuyện là bản tính của tôi, mà hiểu chuyện chính là đặc tính của anh. Tôi cho rằng những lời này là ngôn ngữ anh chỉ dành riêng cho tôi, ai ngờ tôi thật sự là kẻ ấu trĩ, tới ba mươi tuổi mới hiểu được rằng, những thứ như ngôn ngữ nào có đối tượng đặc biệt.

Ôn Khiếu Thiên, nếu anh biết nguyên nhân khiến lần này Khúc Thế Thành không hiểu chuyện, anh có hối hận vì đã hỏi cậu ta như vậy không?

Khúc Thế Thành nói: “Xung đột khi chơi bóng thôi, còn có thể thế nào nữa? Thì ra chủ nhiệm lớp cháu là bạn của cậu, duyên phận đúng là không tầm thường.”

Tôi nghĩ, tôi chưa bao giờ tin tưởng vào những thứ như duyên phận. Nếu khi đó tôi không theo đuổi Ôn Khiếu Thiên, hai chúng tôi hoàn toàn không có cái gì gọi là bắt đầu. Duyên phận giữa chúng tôi là thứ do tôi gượng ép dựng lên. Ôn Khiếu Thiên giống như không chịu nổi sự quấy rầy của tôi nên mới đồng ý, dù anh cũng từng nói vài lời dễ nghe mà hàng đêm tôi thường lấy nó làm thuốc an thần, thế nhưng nếu bình tĩnh suy xét lại, tôi thật sự cho rằng tình yêu tôi dành cho anh lớn hơn rất nhiều tình cảm anh dành cho tôi. Anh đối với tôi cũng không thể tính là bội tình bạc nghĩa được. Anh chỉ bỏ cuộc với thứ tình cảm miễn cưỡng của anh mà thôi.

Bạn xem, kiểu người anh ấy thích hoàn toàn không có điểm nào giống tôi, người mẫu bên cạnh giống như một nữ thần cao quý, còn tôi chỉ giống một nông phụ lồi thối.

Nhưng tôi không cam lòng, tôi thật sự không cam lòng. Hồi ức ba năm quý giá nhất của tôi như nước chảy về biển Đông. Những thứ nâng đỡ tôi đi qua những năm tháng gian nan đang lung lay, tôi có thể làm gì bây giờ?

Tôi còn có thể giống như lúc đó, ghé con không sợ hổ, tiếp tục dùng phương pháp của Đạo Minh Tự để theo đuổi anh hay sao?

Ôn Khiếu Thiên nói: “Đúng vậy, nhiều năm không gặp lại có thể gặp nhau ở đây, nếu tối nay rảnh rỗi, anh mời một bữa cơm nhé.”

Tôi nghĩ anh chỉ khách sáo vậy thôi, khi đó, tôi hoàn toàn không phân biệt được lời nói khách sáo và lời nói thật lòng của anh khác nhau ở chỗ nào. Tôi ở bên anh ba năm, tìm hiểu về anh ba năm, ngay cả nhìn bóng lưng anh cũng biết tâm trạng anh đang thế nào. Nhưng chia cách nhiều năm như vậy, giờ tôi cũng không thật sự xác định được nữa.

Tôi nói: “Tối nay em có thời gian. Chúng ta tới cổng Tây ăn lẩu cay nhé.”

Ngày đó, khi theo dõi anh, tôi biết được rằng anh là người cực kỳ thích đồ ăn cay, không cay không vui, mỗi dịp cuối tuần, anh thích tới quán lẩu cay Trùng Khánh ngoài cổng Tây, khi biết chuyện đó, tôi cũng bắt đầu ép mình ăn rất nhiều ớt, nghĩ rằng trong một tháng nhất định phải tu luyện đến trình độ như con gái Trùng Khánh. Sau này, tôi thường cố ý tới quán chờ anh, chờ tới khi vỡ bất ngờ gặp anh, còn nếu chờ không được, tôi sẽ gọi một nồi lẩu ớt người. Mãi rồi khi tôi và anh bắt đầu hẹn hò, chúng tôi ăn suất uyên ương, bên của anh cay đến biến thái, bên của tôi chỉ hơi cay mà thôi. Đã là chuyện của mười năm trước, nay cuối cùng tôi cũng có thể ăn cay một cách biến thái như anh.

Anh nói: “Được, tối nay gặp ở đó.”

Tôi nghĩ đây là lệnh đuổi khách, ý là giờ tôi phải đi rồi.

Trước giờ tôi luôn nghe lời anh, vì vậy đành phải bỏ về. Bên ngoài gió thổi mạnh cấp sáu, thành phố A bị bao trùm trong cát bụi cuộn cuộn, giống như máy quay kỹ thuật số sử dụng hiệu ứng làm nhiễu. Người đi lại trên đường rất thưa thớt, tất cả cửa sổ đều đóng chặt, hệu quanh như một bộ phim kinh dị, yêu quái sẽ xuất hiện, nhà nhà không dám mở rộng cửa.

Còn tôi giống như một dân nữ đang chờ yêu quái bắt đi. Nghèo khổ, tuyệt vọng như một người tha hương gặp cảnh sa cơ lỡ bước, lang thang trên con đường trống vắng. Tôi đi trên đường, cứ chốc chốc lại dừng, có đôi khi không gắng sức được, phải ngồi xồm xuống nghỉ một lúc. Tôi nghĩ rằng trái tim đã bị vỡ nát thành từng mảnh nhỏ từ lâu, nhưng Ôn Khiếu Thiên trở về, anh lại nghiền trái tim này thành bột phấn, giống như cát bụi mù mịt kia, tản ra toàn bộ thể xác tôi, không lắng xuống, cũng gạt chẳng đi, mù mịt đến mức khiến tôi cảm thấy khó thở.

Bệnh viện cách trường học không xa, nhưng tôi mất rất nhiều thời gian để trở về. Tôi lạc đường, đi lạc trên con đường quen thuộc nhất, không nhận được phương hướng, cứ vòng đi vòng lại thật nhiều lần. Tôi giống như người sáng tạo giấc mơ trong “Inception”, cảnh tượng xung quanh có thể dựa vào tưởng tượng trong đầu mà thay đổi bất cứ lúc nào. Tôi vừa mở mắt đã thấy mình leo lên cầu vượt, mở mắt thêm lần nữa đã thấy mình đang ở chỗ vòng xoáy. Xung quanh là những tòa kiến trúc không chân thực, tựa như chỉ cần ý chí tôi thoáng dao động một chút, tòa nhà sẽ sụp xuống vậy.

Nhưng cuối cùng, tôi vẫn đến được phía cổng Tây của trường, nơi đó, những làn hơi nước nóng hằm hập đang bốc lên. Tôi bay vào trong quán như một oan hồn. Bởi vì thời tiết không tốt, trong quán chỉ có một mình tôi. Xuyên qua tấm thủy tinh bị hơi nước làm mờ, tôi nhìn thấy Ôn Khiếu Thiên đang tới.

Tôi vốn định hỏi anh một lần, vì sao lại biến mất như vậy. Đáng tiếc, hiện giờ đáp án này dường như không còn quan trọng nữa. Ngoài khung cửa sổ thủy tinh, tôi nhìn thấy Ôn Khiếu Thiên vẫn mặc bộ áo đen quần đen sáng nay, giống như sắp tham gia tang lễ vậy. Cô nàng người mẫu bên cạnh còn đang ríu rít nói gì đó với anh, kéo tay anh đi ra ngoài, giống như không đồng ý để anh vào trong. Còn Ôn Khiếu Thiên cũng nhìn cô ta cầu xin, giơ một ngón tay lên, nói với cô ta: “Chỉ lần này thôi, ok? Chỉ một lần này thôi.”

Tôi đọc được những lời này từ cử động môi của anh. Tôi từng có một sở thích, đó là quan sát Ôn Khiếu Thiên khi đang nói chuyện. Khi đó, để cửa được anh, tôi từng ngồi cách anh xa xa, dù không nghe thấy anh nói gì nhưng luôn muốn suy đoán từ cử chỉ của anh. Tôi giống như một nữ gián điệp, một nữ gián điệp chỉ theo dõi một người.

Thế nhưng ngày hôm nay, tôi lại hối hận vì mình có khả năng này. Nó khiến tôi đau khổ, giống như một cơn gió xoáy quét lên tôi, cuốn tung trái tim đã bị nghiền thành bột phấn của tôi tan ra bốn phía.

Cuối cùng, cô nàng người mẫu kia đồng ý cho anh đi vào. Hai người bọn họ ngồi đối diện tôi, trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ, một đôi trời sinh.

Còn tôi, chán nản lật quyển thực đơn dày dầu mỡ, quay sang nhân viên phục vụ gọi lung tung vài món. Tôi không có cách nào đối mặt với bọn họ, đành phải chuyển tầm nhìn về phía thực đơn và nhân viên của quán.

Tôi từng say mê gương mặt anh, giờ vẫn vậy, nhưng hiện giờ tôi tự ti rồi, lùi bước rồi, không còn tìm được khí phách năm đó nữa.

Tôi suy nghĩ một chút, nói với người phục vụ: “Cho một nồi lẩu cay đặc biệt.”

Cô nàng người mẫu hô lên: “No——”

Ôn Khiếu Thiên vỗ vai cô ta, nói: “It’s OK, Shelly.”

Cô ta mất hứng nói: “But you promised you will never touch the spicy food any more.”

Tôi cầm thực đơn, có chút thất thần. Cô nàng người mẫu kia tên là Shelly, ý là một người đẹp cao quý và lạnh lùng, người cũng như tên, vừa thanh cao vừa hấp dẫn. Cô ta nói, Ôn Khiếu Thiên đã hứa sẽ không bao giờ ăn đồ ăn cay nữa.

Tôi cố gắng như vậy, cốt để cùng anh ăn một nồi lẩu cay đặc biệt, thế nhưng anh đã hứa với một người phụ nữ khác rằng sẽ không bao giờ ăn cay nữa. Khi đó, tôi thay đổi chính mình để tiếp cận Ôn Khiếu Thiên, còn Ôn Khiếu Thiên lại thay đổi bản thân để tiếp cận người khác.

Người ta nói, ai thay đổi vì đối phương nhiều hơn, người đó chính là người yêu nhiều hơn.

Cuối cùng, nồi lẩu cay đặc biệt được đưa lên. Hơi nóng bốc lên ngăn cách tầm nhìn giữa chúng tôi. Tôi vùi đầu trong làn hơi nước, bởi vì tôi biết hiện giờ gương mặt tôi đang xấu xí vô cùng.

Tôi bỗng hoàn toàn không muốn biết vì sao anh biến mất nữa. Đáp án đang rõ ràng ngay trước mắt, nếu còn hỏi chính là tự rước lấy nhục. Cho dù sự thật rằng tôi có mất danh dự thế nào chẳng nữa, trước mặt anh, tôi vẫn phải giữ lại sự tự tôn của mình.

Anh ôn hòa nói với tôi: “Anh chỉ ăn một chút thôi. Anh không ăn được cay nữa.”

Tôi vớt lên một miếng thịt, nhét vào miệng. Cảm giác cay đến tê dại nhói lên, tôi đau đến suýt chút nữa rơi nước mắt.

Tôi nói: “À, vậy gọi một cốc nước cho anh, anh trần qua rồi hãy ăn.”

Sau đó, tôi nhìn hai người đang ngồi đối diện tôi, trần một lượt năm lần nước trắng, mỗi một lần nhúng xuống lại làm loãng đi vị cay. Tôi nghĩ tình yêu của tôi cũng vậy, bị pha loãng rồi biến mất.

Có lẽ tôi thật sự đói bụng, tôi chỉ chăm chú ăn, ngay cả thời gian ngẩng đầu cũng không có chút dừng nói là nói chuyện. Ba người chúng tôi cứ im lặng như vậy, thỉnh thoảng bọn họ lại nói chút tiếng Anh, nói quá nhanh, quá nhỏ, tôi không nghe thấy, cũng chẳng muốn nghe.

Tôi từng đọc trong một quyển sách, bạn gái hiện tại nói với bạn gái cũ: “Quá khứ không có bất cứ sức mạnh nào.” Khi đó tôi nghĩ những lời này thật sự chà đạp loài người. Hồi ức dù không đẹp nhưng cũng là một phần của đời người, âm thầm thay đổi chúng ta, sao có thể không có sức mạnh được?

Nhưng nay tôi đã hiểu, khi đó tôi mới chỉ nhìn từ một phía. Hồi ức chỉ có sức mạnh với những người quý trọng nó, còn với những người không quan tâm, nó chẳng là gì cả. Ví dụ như Ôn Khiếu Thiên, anh có thể bình thản ngồi trước mặt tôi như vậy, nhìn tôi ăn đến mức mặt mũi đỏ bừng, chớp mũi đỏ mồm hôi. Anh nắm lấy những hồi ức quý giá đó và đập nát nó.

Sau rồi, Ôn Khiếu Thiên thanh toán, tôi cũng không tranh giành. Thứ nhất, trên người tôi chỉ có năm mươi tệ, mười không nổi, thứ hai, trước đây tôi đã mời anh ăn vô số lần lẩu cay này, ăn của người ta một lần cũng chẳng có vấn đề gì.

Tôi nhìn bọn họ lên xe, đèn chiếu hậu chợt lóe lên trong bóng tối, phát ra những tia sáng vô vọng. Nó cách tôi càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất trong tầm mắt.

Tôi bỗng như phát điên, chặn một chiếc taxi rồi đuổi theo. Tôi không biết vì sao, có lẽ nó đã thành thói quen rồi, mười năm trước tôi cũng đã từng tiếp cận anh thế này, giờ anh rời khỏi tôi, tôi không biết làm thế nào, chỉ biết mình muốn đi theo anh.

Xe dừng trước một khách sạn cao cấp. Tôi đưa cả năm mươi tệ trên người cho lái xe. Từ phía xa, tôi nhìn thấy bọn họ đi vào khách sạn, lại vô thức cũng vào theo. Tôi nhìn thấy thang máy dừng ở tầng mười. Tôi cũng muốn lên, tiếc rằng thang máy của khách sạn cao cấp chỉ dành cho những người có thẻ phòng sử dụng. Tôi đành đi tới chỗ cầu thang bộ, từng bước một, từng bước hướng lên trên giống như dẫm nát trái tim tôi.

Tất cả những căn phòng ở tầng mười đều đang đóng kín cửa, tôi không biết anh ở phòng nào, chỉ ngu ngốc đứng giữa hành lang, nhìn một nhân viên khách sạn đẩy xe đồ ăn tới gần, trên xe có một chiếc bánh ga-tô cực lớn, trên đó viết: “Happy birthday.” Tôi đột nhiên nhớ ra hôm nay là sinh nhật Ôn Khiếu Thiên. Tôi len lén theo sau người phục vụ, thấy một căn phòng mở ra, Shelly mặc một bộ đồ mát mẻ đi ra. Tiếp đó, tôi thấy cô ta đưa lưng về phía tôi, nói với người ở bên trong: “Surprise, finally you’re 30 years old now.”

Rồi tôi lại nghe bên trong có tiếng nói: “Năm nào em cũng làm vậy, đã bảy năm rồi. Đâu còn surprise nữa.”

Sau đó, tôi nghe Shelly nũng nịu nói: “But you can pretend to be surprised.”

Tôi không cách nào nghe tiếp được nữa. Tôi hoảng hốt rời khỏi hiện trường.

Anh ấy và cô ta đã ở bên nhau bảy năm. Cô ta đã cùng anh chúc mừng bảy lần sinh nhật. Trong ba năm tôi ở bên anh, mới chỉ mừng sinh nhật cùng anh hai lần. Sinh nhật đầu tiên còn chưa quen anh, bị tôi bỏ lỡ. Ngay cả tư cách bị nói “năm nào cũng vậy” tôi cũng không có.

Ôn Khiếu Thiên, anh thật sự tàn nhẫn. Anh chơi đùa với tôi như đùa một kẻ ngốc, rồi biến mất không một dấu vết, thì ra vì nóng lòng đi tìm người đẹp khác.

Tôi không có tiền, đành phải đi bộ về ký túc xá. Dù sao vẫn còn nhiều thời gian.

Khi về tới ký túc xá đã là sau nửa đêm. Tôi sinh vào giờ Tý, trong chính thời khắc tối tăm như vậy, mẹ tôi đã sinh ra tôi, Ôn Khiếu Thiên chỉ được sinh ra sớm hơn tôi bốn tiếng, trước đây, chúc mừng sinh nhật anh xong lập tức đến sinh nhật tôi. Tôi tự nói với mình: “Sinh nhật vui vẻ.” Sau đó, tôi mệt mỏi, nặng nề ngủ thiếp đi.

Hôm sau, tôi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Đây là tiếng chuông riêng của Tần Thiệu, nghe thấy nó vang lên tôi mới nhớ ra hôm qua là thứ Bảy, tôi đã không đi làm gối ôm cho anh ta.

Tôi không kịp nghĩ tới hậu quả, lập tức nghe máy, bên kia, Tần Thiệu coi như không có chuyện gì khác lạ, chỉ tự nhiên nổi hứng nói: “Hôm nay là sinh nhật cô phải không? Tôi ăn một bữa cơm cùng cô.”

Tôi nghĩ Tần Thiệu thật sự giống vua chúa, đến một bữa cơm cũng giống như ân huệ lớn, có thể mang ra làm quà sinh nhật.

Bentley rất nhanh đã tới cổng phía Đông. Tần Thiệu ngồi ghế sau, chờ tôi bước vào.

Ở trên xe, tôi vẫn luôn lén lút quan sát sắc mặt Tần Thiệu. Tôi không biết hiện giờ anh ta đang thuộc về loại nhân cách nào, nhờ may anh ta vì chuyện tôi lỡ hẹn đêm qua mà bốc hỏa, tôi chịu không nổi.

Xe dừng trước một nhà hàng cao cấp. Nhà hàng này tôi đã từng tới, chủ nhà hàng là một người có tiếng, kiếm được rất nhiều tiền từ cổ phiếu, nhưng trời sinh thích nấu ăn, vì vậy mới mở một nhà hàng như chơi cổ phiếu vậy, người đến đây phải đủ tư cách mới được vào. Cái gọi là đủ tư cách chính là tài sản quốc nội có đủ để làm triệu phú hay không. Một miếng bít tết đắt đến mức có thể mua được mấy con bò. Một cốc nước trái cây đắt đến mức có thể mua được một khoảnh vườn trồng cây ăn quả. Nói chung, đây là một nơi hoàn hảo để đốt tiền.

Không ngờ Tần Thiệu lại dẫn tôi tới đây để đốt tiền, tôi thật sự không nghĩ tới. Thà rằng cứ quy đổi thành tiền mặt cho tôi còn hơn.

Khu phòng bao là một loại trúc viên cỡ nhỏ, bên cạnh những hòn giả sơn phủ đầy rêu xanh là những khóm trúc xanh tươi. Trên con đường nhỏ giữa những hòn giả sơn trải một lớp đá cuội bóng mượt. Phía bên phải con đường đá cuội là một khối thủy tinh trong suốt, bên trong tỏa ra thứ ánh sáng màu xanh lam dịu mắt. Qua lớp thủy tinh, có thể nhìn thấy những con cá vàng vô tư bơi qua bơi lại bên trong. Đi qua sàn nhà thủy tinh, bước vào trong, có thể nhìn thấy một chiếc bàn tròn nhỏ khắc hoa, bên trên đã đặt sẵn một bầu rượu nóng.

Nhân viên phục vụ thấy chúng tôi đã ngồi xuống, lập tức đưa những món đã đặt sẵn lên.

Tôi nói: “Thế này nhiều quá, hai người ăn sao hết.”

Tần Thiệu liếc nhìn tôi: “Không sao, còn hai người nữa. Cô vội vàng cái gì.”

Tần Thiệu chưa bao giờ dẫn tôi đi gặp người khác, tôi chỉ biết quản gia và nữ giúp việc của anh ta. Tôi vẫn cho rằng anh ta cố ý giấu tôi trong biệt thự, không ngờ anh ta còn mang tôi ra khỏi núi. Tôi có chút căng thẳng, dù sao chẳng nữa, thân phận như thế này mà công khai chỉ bất lợi với tôi. Ai muốn phô bày mặt xấu xa của mình cho người khác xem cơ chứ?

13. Chương 06b

Hai chúng tôi ngồi sòng vai, tôi ngại bầu không khí quá nặng nề, nên nói: “Vì sao anh biết sinh nhật tôi?”

Tần Thiệu thản nhiên liếc nhìn tôi: “Chuyện tôi biết còn khá nhiều.”

Tôi nghĩ cũng đúng, anh ta muốn biết chuyện gì còn không đơn giản hay sao. Tùy tiện tìm một thám tử điều tra tôi là được.

Sau đó, trong đầu tôi bỗng vụt sáng, tâm tình không ngừng chìm xuống. Nếu là hai tháng trước, có lẽ tôi sẽ ngây thơ ngồi đây ăn bữa cơm sinh nhật này, nhưng hiện giờ, tôi hiểu Tần Thiệu, anh ta sẽ không làm chuyện không có bất cứ một ý đồ nào cả, anh ta dẫn tôi tới đây nhất định là có lý do. Hôm qua nhất định anh ta đã phát hiện ra, có lẽ anh ta còn sai người theo dõi tôi cũng không chừng, tôi đã ở cùng ai, đã phạm phải lỗi gì, anh ta đều biết rõ như lòng bàn tay. Anh ta đã biết được cái tên Ôn Khiếu Thiên từ trong miệng tôi, biết được người gặp gỡ tôi ngày hôm qua là ai cũng chẳng khó khăn gì.

Chuyện gì anh ta cũng làm được, giống như khi thả sói ra cho tôi xem, rất có thể anh ta sẽ dùng Ôn Khiếu Thiên để uy hiếp tôi, càng có thể sẽ dùng tôi để uy hiếp anh.

Tôi hoảng hốt nhìn anh ta, hỏi: “Có phải anh biết cả rồi không?”

Tần Thiệu nhướn mày nhìn tôi: “Ý cô là chuyện nào? Tôi bệnh viện thăm cậu sinh viên trẻ tuổi hay đi ăn cùng người yêu cũ?”

Quả nhiên anh ta đã biết tất cả.

Toàn thân tôi run run, nghĩ đến bản lĩnh thông thiên của anh ta, vội nói: “Anh định gây khó dễ cho anh ấy?”

Tần Thiệu cười ha ha, vỗ tay nói với tôi: “Lô Hân Nhiên, hiện giờ cô là “Bồ Tát bùn qua sông, tự thân khó bảo toàn”, còn có tâm trạng để lo lắng cho cậu ta, đúng là mối tình thâm thiết. Có khi tôi phải lập một đền thờ trình tiết cho cô cũng nên.”

Nói đến đây, Ôn Khiếu Thiên bước vào, bên cạnh vẫn là Shelly lạnh lùng, cao quý.

Khi nhìn thấy tôi, Ôn Khiếu Thiên thoáng giật mình, vẻ mặt lập tức tối sầm lại. Nhưng hai bọn họ vẫn đi tới, yên lặng ngồi đối diện tôi và Tần Thiệu.

Tôi nghĩ, không ngờ “sinh nhật yến” lại biến thành “Hồng Môn yến”. Tần Thiệu đúng là cảm thú, ngay cả người mới về nước cũng không tha.

Ta đánh đòn phủ đầu, kéo tay áo Tần Thiệu khê khàng cầu xin: “Tôi và anh ấy đã không còn quan hệ gì nữa rồi.”

Tuy nói rất nhỏ, nhưng tôi biết Ôn Khiếu Thiên nghe thấy được. Cũng không còn cách nào khác, nếu Tần Thiệu dùng tôi để uy hiếp anh, tôi thà vạch rõ giới hạn với anh từ trước. Thành thật mà nói, hai chúng tôi quả thực không còn quan hệ gì nữa. Tôi cũng không lừa dối Tần Thiệu.

Ôn Khiếu Thiên nói một câu: “Anh Tần, em về nước đã hơn một tháng rồi anh mới mời em đi ăn sao.”

Ngay thời khắc đó, tôi ngẩn người đến mức lưỡi cũng cứng lại. Anh Tần? Bọn họ vốn đã biết nhau?

Tần Thiệu nói: “Gần đây việc ở công ty bận rộn, có một số người không nghe lời, làm việc khiến anh đau đầu, nhìn cậu xem, bố cậu càng già càng sung sức, cậu thì ngược lại.”

Shelly bên cạnh dùng thứ tiếng Trung cứng nhắc nói: “Khi ở Mỹ, anh ấy luôn kể với em từ nhỏ đã có một anh hàng xóm rất thương anh ấy, hôm nay cuối cùng cũng được gặp mặt. Anh thật tuần tú.”

Tần Thiệu nói: “Được một tiểu thư xinh đẹp như thế này khen tặng, xem ra khuôn mặt này của tôi thật đáng giá. Cô chính là Shelly mà Khiếu Thiên thường hay nhắc tới trong điện thoại phải không?”

Ba bọn họ tôi một câu anh một câu, giống như tôi là không khí. Trên thực tế, tôi nghĩ nếu tôi thật sự là không khí thì tốt.

Trong hai tháng trở thành tình nhân của Tần Thiệu, tôi luôn nghĩ, nếu như Khiếu Thiên biết, nếu như Khiếu Thiên biết... anh sẽ khinh bỉ, chán ghét tôi chứ? Hay anh sẽ cứu tôi khỏi chốn nước sôi lửa bỏng mà không cần một lời phân trần? Thế nhưng, cuối cùng tôi chỉ nghĩ theo hướng tốt. Ôn Khiếu Thiên sẽ không để tôi vùi thân trong vũng bùn này, nếu anh biết, chỉ cần anh hỏi, tôi sẽ lập tức nói tất cả nguyên nhân cho anh nghe, có lẽ sau khi thấu hiểu, anh sẽ chấp nhận tôi một lần nữa, giúp đỡ tôi, nói không chừng anh sẽ đánh chết người đã tổn thương tôi cũng nên.

Những lúc tôi không thể kiên trì được nữa, anh là nơi duy nhất mà tôi gửi gắm lòng tin.

Nhưng vừa rồi, tôi hiểu được rằng Ôn Khiếu Thiên và Tần Thiệu đã biết nhau từ nhỏ. Ngay từ đầu Tần Thiệu đã biết Ôn Khiếu Thiên là ai, từ khi nhìn tôi ngu ngốc hô lên “Khiếu Thiên cứu em”, anh ta đã bắt đầu chế nhạo tôi. Còn Ôn Khiếu Thiên, nếu anh có mối quan hệ khăng khít như vậy với Tần Thiệu, nhất định anh biết Tần Thiệu đã kết hôn, hoặc là nói, từ lâu anh đã biết tôi đã sa ngã thành loại phụ nữ này. Dù không biết, hôm nay vừa nhìn thấy nhất định sẽ hiểu. Mới rồi vẻ mặt Ôn Khiếu Thiên sa sầm như vậy

là bởi anh tức khắc nhận ra thân phận tôi khi ngồi đây ngày hôm nay, ai chấp nhận được chuyện bạn gái cũ nay thành tình nhân của bạn mình?

Nghĩ tới đây, tôi cảm thấy không chỉ lưỡi cứng lại mà ngay cả toàn thân cũng đã đóng thành băng. Tần Thiệu làm chuyện này gần như dùng thực tế để biểu đạt: “chỉ mình cô tự biên tự diễn”. Mà đáng về nói chuyện phiếm của Ôn Khiếu Thiên với Tần Thiệu giống như giáng cho tôi một cái bạt tai. Cả hai bọn họ đều là loại người tàn nhẫn, một mình tôi không đùa nổi.

Shelly bỗng dùng đũa chỉ vào tôi nói: “A, is she the girl...” Hôm nay, trước khi ra ngoài tôi đã trang điểm trang nhã, đại khái là dễ nhìn hơn một chút so với dáng vẻ như quỷ hiện hình ngày hôm qua. Cũng có thể vừa rồi Shelly chẳng thèm tốn thời gian nhìn tôi cho nên đến bây giờ mới nhận ra.

Ôn Khiếu Thiên ngắt lời cô ta: “Em nhận sai người rồi, Shelly. Không phải cô ấy.”

Tôi nhìn Ôn Khiếu Thiên, anh đang nhàn nhã ăn từng miếng măng một. Lòng tôi như một cái ao tù, bàn tay ngay cả đôi đũa cũng không nâng được. Tôi nghĩ, ý của anh là, anh không cho phép bị nhận ra. Hôm qua tôi còn là một người bạn đại học, hôm nay đã trở thành người xa lạ. Trước mặt Tần Thiệu, ngay cả dũng khí để thừa nhận quen biết tôi anh cũng không có.

Một chiêu này của Tần Thiệu thật cao tay, cao thủ võ lâm chân chính đều biết phải công kích vào tử huyệt của đối phương. Tần Thiệu phá hủy nơi cheo chống duy nhất của tôi. Tôi nghe được tiếng khớp xương tôi “rắc rắc” gãy nát. Anh ta dễ dàng đập đổ nơi ký thác duy nhất của tôi, chặt đứt mọi hy vọng của tôi.

Bạn có biết cái gì là tuyệt vọng không? Tần Thiệu đào một hố bẫy rất lớn, khiến tôi nhảy vào trong, tôi cho rằng Ôn Khiếu Thiên là ân nhân tới cứu tôi, đau khổ chờ đợi anh bảy năm, cuối cùng anh cũng xuất hiện, nhưng anh lại lấp đất lên người tôi. Bọn họ thân mật, khăng khít phối hợp, cùng lùi cùng tiến, cuối cùng cũng chôn sống tôi.

Tôi nên căm hận Tần Thiệu nhiều hơn một chút, hay nên căm hận Ôn Khiếu Thiên nhiều hơn một chút đây?

Tôi không hận ai cả. Tôi không hận nổi ai hết. Bọn họ đều là người máy, có một trái tim bằng titanium. Tôi không đùa nổi cũng trốn không thoát. Tôi chỉ có thể tự rèn mình một trái tim bằng sắt.

Cơm nước xong, Tần Thiệu đưa tôi về chỗ anh ta. Tối phòng ngủ, Tần Thiệu đẩy tôi ngã lên giường, tôi trượt đi rất xa trên lớp sa tanh trơn tuột, đầu đụng vào đầu giường, hẳn là rất đau, nhưng tôi có một trái tim bằng sắt, chẳng cảm thấy gì cả.

Tần Thiệu nhìn tôi, căm ghét nói: “Cô nhìn dáng vẻ quỷ quái của cô bây giờ đi.”

Tôi nghĩ, dù tôi có xấu như quỷ, Tần Thiệu anh vẫn mang tôi về nhà đấy thôi?

Tần Thiệu đứng đối diện tôi oán hận, giống như một con quỷ: “Vì sao cô còn chưa chết đi? Tôi chờ cô chết đã rất nhiều năm rồi.”

Tôi nghĩ Tần Thiệu đúng là lợi hại, biết tôi mới hai tháng mà đã chờ tôi chết nhiều năm, thật là nhớ thương tôi không để đâu cho hết. Tôi vốn lười nói, nghe anh ta nói vậy, cảm thấy đối với cái chết đến giờ tôi vẫn cảm thấy rất hứng thú, lập tức ngắt đầu hỏi: “Tôi chết rồi anh sẽ cho tôi tiền chứ? Trước khi tôi chết, anh lấy thân của tôi ra cho bố tôi đi. Thân của chúng tôi vừa vặn phù hợp. Nếu anh đồng ý, tôi sẽ chết ngay.”

Tần Thiệu nhào tới bóp cổ tôi, nói với tôi bằng nét mặt vặn vẹo: “Vậy cô chết đi.”

Tôi nghĩ đây ý đại khái là anh ta đồng ý, tôi nhắm mắt lại ngay tức khắc. Hô hấp ngày càng dồn dập, thân thể ngày càng nặng, suy nghĩ ngày càng mơ hồ, tôi lướt nhanh qua tất cả mọi chuyện một lượt như đèn kéo quân, ngay cả ba năm kia cũng không đáng để tôi lưu luyến, ba mươi năm cuộc đời tôi không chuyện gì có nghĩa, nay bệnh của bố tôi đã có hy vọng, tôi thật sự có thể nhắm mắt được rồi.

Thì ra, cuộc sống không còn gì lưu luyến chính là như thế này.

Khi tôi nghĩ có thể xong xuôi hết mọi chuyện rồi, Tần Thiệu bỗng buông tay ra, tôi há miệng thở hổn hển, cuộn mình trên giường oán hận vì sao Tần Thiệu lại đổi ý? Anh ta đường đường là một trùm sò giới kinh doanh, sao có thể nói mà không giữ lời như vậy.

Tần Thiệu dữ tợn nhìn tôi, nói: “Giết cô bản tay tôi. Có bản lĩnh thì tự sát đi.”

Anh ta là một người thông minh, dù đang trong cơn giận cũng ý thức được rằng giết người là phạm pháp.

Tôi lấy lại hơi, nghiêm túc nhìn anh ta chăm chăm: “Tần tiên sinh, không phải ngài đã trông chờ tôi chết rất nhiều năm sao? Nếu tôi tự sát, ngài có thể làm theo điều chúng ta vừa nói, cho bố tôi phí phẫu thuật không? Nếu có kiếp sau, tôi nhất định làm trâu làm ngựa báo đáp ngài.”

Anh ta đứng trước mặt tôi, cay độc nhìn tôi, thật sự giống một người đã mong chờ tôi chết nhiều năm. Trong mắt anh ta là sự tàn bạo tận cùng, nhưng nó không làm tôi sợ.

Anh ta nói: “Kiếp sau? Cô mà cũng có kiếp sau? Cô sẽ bị đẩy xuống địa ngục, vĩnh viễn không siêu sinh.”

Tôi bỗng nhiên muốn cười, tôi vốn từng thầm rửa trong lòng rằng Tần Thiệu sẽ vĩnh viễn ở dưới địa ngục không siêu sinh, nay anh ta cũng nói vậy với tôi, có điều, nếu hai chúng tôi đều ở trong địa ngục vĩnh viễn không siêu sinh, chúng tôi sẽ nhìn nhau chán ghét đến mức nào đây, liệu có đủ để thoát ra ngoài đầu thai hay không?

Tôi nhìn anh ta, nói: “Tần tiên sinh, chỉ cần ngài cho bố tôi tiền, dù Diêm Vương muốn tôi siêu sinh tôi cũng nhất quyết không chịu, đảm bảo sẽ làm theo yêu cầu của ngài. Không phải ngài cũng đã tặng cho đại học A rất nhiều tiền sao? Tôi cũng là sinh viên đại học A, ngài quyên tiền cho tôi đi.”

Ánh mắt anh ta nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống.

Đối với một nữ hiệp sát đã thấy chết không sờn mà nói, còn gì đáng sợ nữa? Anh ta có thật sự ăn tươi nuốt sống tôi, tôi cũng không sợ.

Anh ta lại nhào đến, chỉ là, lần này anh ta bắt đầu xé quần áo tôi. Hôm nay tôi vốn mặc không nhiều lắm, anh ta vung tay lên một cái đã lột sạch.

Anh ta cắn lung tung vào cổ tôi, rồi lại cắn môi tôi, tàn bạo nói bên tai tôi: “Cô tưởng tượng có đẹp quá không? Nghiệt cô đã tạo, sao có thể để cô chết dễ dàng như vậy? Cô phải chịu đủ hành hạ rồi mới được chết.”

Tôi nghĩ nhất định là anh ta nhìn tôi rồi nghĩ tới bạn gái của mình. Tôi thấy ông Trời đã bắt công lắm rồi, nay còn muốn tôi gánh hậu quả thay người khác nữa.

Thế nhưng, từ khi không còn để ý đến sống chết, tôi còn oán trách cái gì?

Thậm chí, tôi còn bằng lòng đền tội thay cô ta. Có lẽ cô ta là một người giống Ôn Khiếu Thiên, ở bên Tần Thiệu vài năm, sau đó rút bay anh ta. Nếu tôi là đàn ông, rất có thể tôi cũng sẽ tìm Ôn Khiếu Thiên báo thù, nếu còn chưa đủ, tôi sẽ tiếp tục tìm một người bề ngoài giống Ôn Khiếu Thiên để báo thù cũng không chừng.

Vì vậy, dù Tần Thiệu có đối xử với tôi thế nào tôi cũng thờ ơ chấp nhận, tất cả đều là một lũ điên, gộp vào một chỗ với nhau là vừa đẹp.

Tôi còn vỗ vỗ sau lưng anh ta khi anh ta đang cắn tôi. Anh ta đứng giữa khoảng không, tôi chậm rãi ngồi xuống, tiếp nhận bờ môi anh ta.

Chúng tôi nên sưởi ấm lẫn nhau. Đêm nay tôi cần trải nghiệm cái chết hoặc một thứ gì đó tương tự với cái chết. Giày xéo tôi thế nào cũng được. Tôi có thể thấu hiểu được suy nghĩ của nữ tử thanh lâu đang đòi sống đòi chết rồi đột nhiên cố gắng đón tiếp, cợt nhả ân khách trong phim truyền hình. Trong lòng đã không còn hy vọng sẽ đắm chìm trong lạc thú, ngày đêm hoang đâm.

Tần Thiệu xoay đầu tôi lại, hỏi tôi: “Cô nhìn cho rõ ràng, tôi không phải Ôn Khiếu Thiên của cô.”

Tôi nói: “Tôi biết, anh là Tần Thiệu.”

Tần Thiệu cứ nhìn chăm chăm tôi như vậy, đại khái là anh ta thật sự không ngờ rằng tôi sẽ hòa theo anh ta khi tôi còn tỉnh táo. Tôi, một người ngay cả làm tình với anh ta cũng nôn ra, nay lại cố ý hòa theo anh ta.

Tôi nói: “Tần Thiệu, làm đi. Từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ nôn ra nữa. Người khiến tôi nôn ra đã chết rồi.”

Tần Thiệu nhìn tôi, tôi cũng nhìn anh ta. Anh ta nâng gương mặt tôi giữa không trung, có lẽ đang cố gắng tìm xem có một chút đối trá nào đó trong mắt tôi không. Thế nhưng lời nói của tôi còn thật hơn cả vàng.

Tôi sẽ không nôn ra nữa, tôi nôn bởi vì trong lòng tôi còn có hy vọng, hiện giờ tất cả hy vọng của tôi đều tan biến theo câu nói “không phải cô ấy” của anh. Trước đây tôi vẫn tin rằng nếu anh ở bên tôi, anh sẽ không nỡ để tôi sống khổ sở như vậy. Tự mình đa tình cùng lắm cũng chỉ là thế này thôi. Khi mọi chuyện thật sự diễn ra, ngay cả một bàn tay vươn ra giúp đỡ cho có lệ cũng không có.

Tôi lẳng lặng nhìn anh ta, cái nhìn thật gần vô cùng chân thành, tôi nhìn cơ thể mạnh mẽ săn chắc của anh ta, làn da trơn bóng nhẵn mịn, không hề giống một người đã hơn ba mươi tuổi. Tôi đã hiểu lầm Tần Thiệu, mũi anh ta chưa từng chỉnh sửa, nguyên sơ vô cùng, sờ lên không có bất cứ dấu tích gì của dao kéo. Mí mắt rõ ràng cũng là thật, hàng lông mi dài cũng là thật, đôi môi mím chặt cũng là thật. Không giống Ôn Khiếu Thiên, một con người giả tạo.

Tôi chậm rãi sờ lên, nhẹ nhàng nói: “Tần Thiệu, không phải anh luôn muốn thuần phục tôi sao? Nước Pháp có một tác phẩm nổi tiếng tên “hoàng tử bé”, trong đó, hoàng tử bé gặp một con hồ ly. Hoàng tử bé đáng thương muốn mời con hồ ly chơi cùng. Hồ ly từ chối. Hồ ly nói nó cần được “thuần dưỡng”. Hoàng tử bé không cách nào hiểu được ý của từ thuần dưỡng đó, hồ ly nói, ý của thuần dưỡng là thành lập quan hệ. Nó nói: “đối với tôi, cậu chỉ là một cậu bé, giống như hàng vạn cậu bé khác. Tôi không cần cậu, cậu cũng không cần tôi. Đối với cậu, tôi chỉ là một con hồ ly giống như hàng vạn con hồ ly khác. Nhưng, nếu cậu thuần dưỡng tôi, chúng ta sẽ cần đến nhau, đối với tôi, cậu trở thành duy nhất trong vũ trụ; đối với cậu, tôi cũng trở thành duy nhất trên thế giới”. Anh hiểu không, một câu chuyện thật đẹp. Vì vậy, Tần Thiệu, hãy thuần dưỡng tôi đi.”

Tần Thiệu nhìn tôi chằm chằm, không nói một lời.

Tôi nở nụ cười, có lẽ tôi chưa từng nói nhiều như vậy với Tần Thiệu. Trước giờ tôi chỉ gọi anh ta là tiên sinh, trước giờ chỉ dùng tôn xưng “ngài”, từ sâu trong lòng, tôi sợ anh ta. Nhưng hiện giờ tôi không sợ nữa, cho dù khí chất quân chủ của anh ta vẫn còn hiển hiện.

Tôi chạm vào bờ môi của anh ta, nói: “Anh không dám sao? Một người không còn gì lưu luyến với cuộc sống, anh sẽ thuần dưỡng thế nào đây?”

Đang do dự, Tần Thiệu nghe được câu nói khiêu khích này, bắt đầu đáp lại nụ hôn của tôi. Chúng tôi giống như làm quen lại từ đầu, nụ hôn của tôi mang theo tuyệt vọng, anh ta đáp lại bằng dục vọng chinh phục.

Anh ta nói: “Gọi tên tôi.”

Tôi nhìn anh ta, nói: “Tần Thiệu.”

Tôi dựa vào người anh ta, ghé vào tai anh ta thì thầm: “Tần Thiệu, Tần Thiệu, Tần Thiệu.”

Lúc này, tôi không nôn. Cuối cùng, khi Tần Thiệu tìm được sự thỏa mãn trong cơ thể tôi, tôi nghĩ tất cả mọi chuyện giống như bụi trần lạc định, như sống lại ở cõi Niết Bàn.

Ngay lúc cảm thấy dòng chất lỏng ấm áp, trong đầu tôi đã vạch ra kế hoạch tương tậm.

Nếu hiện giờ mong ước trong lòng chỉ còn là phí phẫu thuật cho bố tôi thì tôi phải nghĩ mọi biện pháp kiếm được tiền từ cái mỏ vàng này. Tôi kích thích dục vọng chinh phục của Tần Thiệu, khiến anh ta tin tưởng tôi, bình an vượt qua nửa năm này, có lẽ là có thể kiếm được còn nhiều tiền hơn cả trước đây. Sau khi cầm được tiền tới bệnh viện hiến thận, tôi có thể ra đi không một chút lo lắng.

Tôi nói với chính bản thân mình: “Lô Hán Nhiên, sinh nhật thứ ba mươi mốt vui vẻ.”

14. Chương 07a

Chương 7: Sưởi ấm - Hòa

Không cần ta, ta không cần.

Không yêu ta, ta không yêu.

Dập tắt ngọn đèn, ngay cả hình bóng cũng không còn tồn tại.

“Không yêu ta, ta không yêu” – Vương Phi

Tôi cứ thế ở lại biệt thự của Tần Thiệu. Tần Thiệu vẫn chưa hoàn toàn hết đề phòng tôi. Tôi biết giới doanh nhân lòng dạ ai cũng sâu như biển, âm mưu nhiều như mây, tùy tiện dờ xuống đề phòng là không thể, vì vậy nóng ruột cũng vô dụng.

Tôi rất ít khi trở về trường, học kỳ này vốn không cần phải lên lớp nữa. Tôi nghĩ nên quay về trường làm công tác chủ nhiệm lớp. Vừa mới trở về đã bị giáo sư hướng dẫn đẩy đi họp thay ông ấy. Thì ra thầy hướng dẫn của tôi lại chọc phải mấy đồng nghiệp khác, ông ấy sợ trong hội nghị công nhân viên chức gặp phải kẻ thù, nhờ may lại dấy lên tranh chấp thì ngay cả trường học cũng không đặt chân vào được nữa, nên mới ép tôi thay mặt tham dự. Dù sao, loại hội nghị này không yêu cầu từng cá nhân phát biểu, cũng chỉ là bệnh hình thức thôi.

Tôi nghĩ giáo sư của chúng tôi làm người thật thất bại, người trong ngành trong nước đều không có ấn tượng tốt về ông ấy, nay cả đồng nghiệp cũng nhìn không thuận mắt, sau này lại có một sinh viên tự sát khiến tiếng ác của ông ấy lại như thêm sương trên tuyết, nghĩ vậy nên tôi đành làm từ thiện cho ông ấy, đi tham dự hội nghị này.

Hiệu trưởng đầu bóng loáng như biển Địa Trung Hải đứng trên đài chủ tịch tuôn ra một loạt tổng kết về trọng điểm giảng dạy thời gian vừa qua, trên cơ bản là tỷ lệ năm mươi năm mươi, một nửa thành tích, một nửa trách phạt, giống như bất cứ một hội nghị nào tôi từng tham dự trước đây. Tôi buồn ngủ, vốn định cầm một bản báo cáo về đề tiện ăn nói với giáo sư, nhưng nghe đi nghe lại vẫn không tìm được trọng điểm nào đáng để ghi chép, tôi đóng bút lại, định bỏ về sớm.

Không ngờ chủ đề của hiệu trưởng lại thay đổi, ông ta nói: “Gần đây, năng lực của trường chúng ta tăng mạnh, danh tiếng tại nước ngoài ngày càng vang xa, rất nhiều trí thức mong muốn đến trường chúng ta làm việc. Nhất là những sinh viên vốn từ trường ta ra nước ngoài du học, sau khi tiếp thu những tri thức tiến bộ của nước ngoài đều mong muốn được trở về trường giảng dạy. Giống như hôm nay, tôi muốn giới thiệu với mọi người sinh viên một trong những khóa đầu tiên của trường ta, tiến sĩ Ôn Khiếu Thiên, sau này, cậu ấy sẽ chính thức tham gia vào đội ngũ công nhân viên chức của trường ta.”

Hàng phía trước có người đứng lên, xoay lại cúi người chào chúng tôi. Tôi nhìn lại, thật sự là Ôn Khiếu Thiên mà tôi biết. Anh ấy mặc một chiếc áo sơ mi trắng và áo khoác màu vàng nhạt, đeo một cặp mắt kính. Điển hình của loại nhã nhặn mà biến chất.

Hiệu trưởng nói: “Tiến sĩ Ôn Khiếu Thiên tốt nghiệp đại học Chicago ngành hải dương học, bắt đầu từ học kỳ sau sẽ chịu trách nhiệm chương trình hải dương học, được mở cho những sinh viên chưa tốt nghiệp. Mời mọi người ột tràng pháo tay.”

Tôi có chút ngạc nhiên, Ôn Khiếu Thiên vẫn thực hiện hứa hẹn của chúng tôi, anh học hải dương, tôi học thổ địa, ghép lại với nhau chính là địa cầu. Đó là ý kiến ngày đó tôi bốc đồng nghĩ ra. Không ngờ biết bao năm sau, những thứ khác đều đã thay đổi, chỉ có hai chuyện này có thể hoàn thành. Thế nhưng người đã không còn ở bên nhau nữa, còn ghép thành địa cầu làm cái gì?

Ôn Khiếu Thiên sống thật sự không tệ, sự nghiệp và tình yêu đồng loạt gặt hái thành công. Anh đã tốt nghiệp trở về, tôi còn dậm chân tại chỗ. Thật ra tôi cũng có thể tốt nghiệp sớm một chút, nhưng luôn lo lắng không vào được danh sách những người được ở lại trường nên vẫn kéo dài không chịu hoàn thành khóa luận, chờ anh trở về. Nay có tốt nghiệp hay không chẳng còn quan trọng nữa. Ai ngờ được kết cục lại là thế này?

Tiếng vỗ tay vang lên bốn phía, hiệu trưởng lại bổ sung: “Hôm nay nếu tiến sĩ Ôn có thời gian có thể đi dạo trong trường, thưa dịp hôm nay các học viện đều có người tới tham dự hội nghị, đi làm quen với môi trường làm việc trước, cũng để sau này tiện phối hợp.”

Tôi nghĩ, ô dù của Ôn Khiếu Thiên thật sự không nhỏ. Vừa tốt nghiệp đã có tư cách tới đại học A dạy học, còn có thể khiến hiệu trưởng tự mình dẫn dò các khoa đón tiếp cho tốt. Tôi từng là kẻ có tiền, ở độ tuổi này có chút mập mờ vốn là nhìn không ra, nhưng vì trải qua cuộc sống trắc trở, có vài thứ khiến tôi nhạy cảm hơn bạn cùng lứa rất nhiều.

Trước đó tôi còn sợ Tần Thiệu sẽ làm anh khó xử, nay xem ra, thực lực hai người này có lẽ là ngang nhau.

Nếu không có câu “không phải” lạnh lùng kia, có lẽ tôi sẽ tới tìm anh vay tiền. Tuy không cách nào hoàn trả nhưng kiếp sau tôi sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp anh. Vì vậy, ngay cả kiếp sau, chúng tôi cũng đã bỏ lỡ.

Đây đúng là một câu kết luận khiến người ta đau lòng.

Buổi chiều, tôi tới phòng làm việc của thầy hướng dẫn, nó nằm trong một công trình kiến trúc giả cổ, mái đỏ, tường trắng, song cửa sổ bạc màu, bên ngoài là sân vườn uốn lượn, còn có một dây đu đã cũ nát. Nhớ tới câu thơ “Trong lũy giá đu, ngoài lũy lộ. Ngoài lộ người đi, trong lũy nhân cười rộ*.” Tôi không khỏi bước ra ngoài, ngồi xuống chiếc đu dây, miễn cưỡng có thể coi mình là một mỹ nhân.

* Nguyên văn: Tường lý thu thiên tường ngoại đạo, tường ngoại hành nhân, tường lý giai nhân tiếu. (Bài thơ “Diệp luyến hoa – Xuân tình” của Tô Thức, dịch thơ Nguyễn Chí Viễn)

Mây trắng trên trời lững lờ trôi. Tôi ngẩn người nhìn chúng, ngay cả Ôn Khiếu Thiên tới lúc nào tôi cũng không biết. Trước đây tôi như gắn hệ thống tự động định vị anh vậy, còn cách rất xa đã reo chuông báo hiệu. Nay anh đến từ lúc nào tôi không còn cảm nhận được nữa. Xem ra, bảy năm quả thật có thể thay đổi không ít chuyện. Bạn xem, ngay cả tôi cũng đã thay đổi rồi.

Ôn Khiếu Thiên nói: “Lô Hân Nhiên, chúng ta nói chuyện đi.”

Bóng anh chặn tầm nhìn của tôi, tôi nói: “Có gì để nói?”

Ôn Khiếu Thiên nói: “Tần Thiệu không phải người dễ đối phó đâu.”

“Anh mới là người không dễ đối phó. Cả nhà các anh đều không dễ đối phó.”

“Lô Hân Nhiên, em nói chuyện tử tế với anh đi.”

“Mẹ anh mới phải nói chuyện tử tế với tôi.”

Tôi định đứng lên bỏ đi, khi đó, tôi siết bao hy vọng anh có thể nói chuyện rõ ràng với tôi, nhưng nay đã muộn, tôi đã không còn gì để nói nữa. Phụ nữ trở mặt nhanh như trở bàn tay, không biết sao?

Ôn Khiếu Thiên hô lên phía sau tôi: “Lô Hân Nhiên, em tỉnh táo một chút được không?”

Tôi quay đầu nhìn anh ta: “Tôi không tỉnh táo ở chỗ nào? Tôi biết rõ việc tôi đang làm hơn bất cứ thời điểm nào khác.”

Ôn Khiếu Thiên nói: “Đây không phải em.”

Tôi nhìn anh ta mà thấy tức cười, cười ra nước mắt: “Ôn Khiếu Thiên, anh đã nói không biết tôi rồi, anh dựa vào cái gì để nói tôi hiện giờ không phải tôi? Đây là tôi. Mấy năm nay tôi đều sống thế này. Tôi sống rất thoải mái. Tôi thấy anh cũng sống không tệ. Quên mất, chúc mừng anh, cuối cùng cũng áo gấm về quê, vinh quang trở về.”

Ôn Khiếu Thiên nói: “Nhiên Nhiên, nói chuyện nghiêm túc với anh. Em nói như vậy anh không quen.”

“Nhiên Nhiên” là cái tên mà trước đây chỉ mình Ôn Khiếu Thiên gọi tôi, khi đó tôi nghĩ một tiếng “Nhiên Nhiên” này đặc biệt ngọt ngào, giống như ướp mật vậy, cuộn tròn trên đầu lưỡi, mang theo hương vị mềm mại cổ xưa, nhất là phát ra từ Ôn Khiếu Thiên, tôi cảm thấy đây là âm tiết dễ nghe nhất trên thế giới. Chỉ cần anh mở miệng gọi, tôi sẽ say mê nghiêng ngả.

Tôi nói: “Nhiên Nhiên đã chết từ lâu rồi, người đứng trước mặt anh tên là Lô Hân Nhiên.”

Ôn Khiếu Thiên nói: “Em hận anh như vậy sao?”

Tôi nói: “Anh còn trông chờ tôi còn yêu anh hay sao? Anh quan tâm à? Tôi chết hay chưa anh có quan tâm sao?”

“Ít ra em còn chưa chết!”

Tôi đứng sững sờ tại chỗ, tôi không hiểu những lời này có ý gì. Tôi sống nhiều năm như vậy, đọc nhiều sách như vậy, nghe nhiều chuyện như vậy, cuối cùng vẫn bị những lời này làm cho sững sờ.

Ít ra em còn chưa chết. Ý hẳn là, chờ em chết rồi hãy nói. Loại người như em sống cũng đã không dễ dàng, nay còn chưa chết hẳn nên biết ơn rồi.

Tôi không ngờ Ôn Khiếu Thiên đã hà khắc đến mức này. Tần Thiệu muốn tôi chết, Ôn Khiếu Thiên cũng muốn tôi chết. Tôi chỉ cảm thấy gió thu giống như làn hơi lạnh từ hầm băng quất tới khiến toàn thân tôi run run.

Tôi nói: “Ôn Khiếu Thiên, tôi sẽ chết. Không khiến anh quan tâm.”

Anh kéo tay tôi nói: “Ý anh không phải như vậy. Em hiểu mà. Ý anh không phải như vậy.”

Làm sao tôi hiểu được? Làm sao tôi có thể hiểu được? Bỗng dưng anh bỏ đi bảy năm, khi trở về lại nói với tôi rằng tôi sẽ hiểu, xin hỏi tôi dựa vào cái gì để hiểu?

Tôi hất tay anh ra: “Anh buông ra.”

Ôn Khiếu Thiên cố chấp nói: “Rời khỏi Tần Thiệu đi.”

Tôi nói: “Tôi không thích.”

Ôn Khiếu Thiên nói: “Làm thế nào mới khiến em rời khỏi Tần Thiệu?”

Ôn Khiếu Thiên muốn tôi rời khỏi Tần Thiệu như vậy có lẽ vì sợ khi Tần Thiệu biết quan hệ giữa tôi và Ôn Khiếu Thiên rồi, trong lòng ông anh trai hàng xóm, Ôn Khiếu Thiên sẽ trở nên đáng ghét giống tôi chẳng. Nhưng anh nào có biết, Tần Thiệu đã biết từ lâu rồi.

Tôi nhường mày khinh thường nói với anh: “Không phải anh có đai đen Taekwondo sao? Việc này chờ anh đánh cho Tần Thiệu một trận rồi nói tiếp.”

Ôn Khiếu Thiên nhìn tôi chằm chằm. Tôi từng yêu đôi mắt khi cười rộ lên sẽ cong cong kia, nhưng tôi biết anh sẽ không bao giờ cong đôi mắt cười với tôi nữa.

Tôi hất tay anh ra rồi rời đi. Chỉ còn mình anh đứng dưới ánh trời chiều. Lần đầu tiên trong đời, tôi xoay lưng bỏ đi trước anh. Trước đây, chỉ có tôi nhìn anh rời khỏi, lúc này, cuối cùng tôi cũng học được rằng, trong tình yêu, người quay lưng đi trước mới là người chiến thắng.

Điều tôi không ngờ tới là, khi vừa đặt chân vào phòng khách nhà Tần Thiệu, tôi lập tức nhìn thấy Ôn Khiếu Thiên và Tần Thiệu đang quần nhau thành một khối. Có lẽ quần gia bị Tần Thiệu ra lệnh không được nhúng tay, ông ấy đành hoảng hốt đứng bên cạnh, khi nhìn thấy tôi, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn tôi.

Cuối cùng ông ấy cũng không phải Sebastian chỉ biết bảo vệ chủ nhân.

Quần gia nào biết rằng, tôi còn hận bọn họ không thể cứ đánh nhau như thế cả đời, còn tôi có thể đứng bên cạnh xem trò cười. Bởi vì tôi muốn đánh bọn họ từ rất lâu rồi. Nếu bọn họ đã thay tôi thực hiện nguyện vọng, vì có gì tôi phải ngăn cản? Tôi chỉ việc “tọa sơn quan hổ đấu” thôi.

Mặc dù Ôn Khiếu Thiên có đai đen Taekwondo, dù Tần Thiệu nhiều hơn Ôn Khiếu Thiên bảy tuổi, nhưng có lẽ anh ta đã từng tập võ, hai người đều chặn chân, siết cổ nhau, cũng không tệ lắm. Tần Thiệu đột nhiên nhìn Ôn Khiếu Thiên chằm chằm, nói: “Chuyện đến nước này, nhà cậu cũng có phần, cậu có tư cách gì tới yêu cầu tôi?”

Ôn Khiếu Thiên thoáng nói lỏng tay. Tôi còn cho rằng Ôn Khiếu Thiên thật sự tới đánh nhau vì tôi, thì ra vì va chạm lợi ích kinh doanh mới tới. Xem ra đối với Ôn Khiếu Thiên, anh trai hàng xóm cũng thường thôi, chỉ vì chút lợi ích gia tộc đã đổ mặt tía tai rồi?

Ôn Khiếu Thiên buông tay, Tần Thiệu cũng buông tay theo, phủi phủi bụi trên người, lại khôi phục dáng vẻ của một quân vương, uy vũ đứng một bên.

Ôn Khiếu Thiên đứng lên từ trên mặt đất, chán chường lau vết máu bên môi, đi về phía cửa. Tôi đứng từ một nơi khuất gần đó, vừa rồi bọn họ bận đánh nhau, không phát hiện ra tôi, vì vậy khi nhìn thấy tôi, Ôn Khiếu Thiên có chút giật mình hoảng sợ, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại đi tới bên cạnh tôi, kéo tay tôi nói: “Theo anh đi.”

Ha! Theo anh đi? Bảy năm trước, khi anh bay tới nước Mỹ của anh, vì sao không nói những lời này? Nay cuối cùng anh cũng dám thừa nhận quen biết tôi trước mặt Tần Thiệu?

Tôi nói: “Tôi không biết anh, vì sao phải đi theo anh?”

Có lẽ anh ấy vừa đánh rất hăng say, đôi mắt cũng sung huyết, hồng rực. Trước đây, khi biết anh từng luyện Taekwondo, tôi đã rất ngạc nhiên, bởi vì nhìn anh rất giống một học sinh ngoan ngoãn, không hề có vẻ như sẽ đánh nhau, tôi không thể tưởng tượng được khi đánh nhau anh sẽ như thế nào. Rốt cuộc cũng đã thấy, chỉ không ngờ lại ở trong hoàn cảnh này.

Đôi mắt đỏ rực của anh nhìn tôi không chuyển.

Anh hỏi tôi: “Em yêu anh ta?”

Tôi nói: “Anh ấy là hoàng tử bé của tôi, tôi là tiểu hồ ly của anh ấy.”

Khi nói những lời này, toàn thân tôi run lên, đã lâu chưa nói những lời buồn nôn như vậy, trước đây tôi từng nói tất cả những lời buồn nôn với anh, bảy năm sau, tôi vẫn còn nói những lời buồn nôn ấy cho anh nghe, không biết anh có còn tiếp nhận được không.

Đôi mắt anh càng ngày càng đỏ, anh nói: “Anh ta đã có vợ, biết không?”

Tôi nhún vai nói: “Vì vậy tôi mới là tiểu hồ ly tinh của anh ấy.”

Tôi nghĩ, trước mặt Tần Thiệu, nhất định Ôn Khiếu Thiên rất mất mặt, không chỉ vì lợi ích kinh doanh mà tìm đến đây náo loạn một phen, còn cố gắng mang tình nhân của Tần Thiệu đi ngay trước mặt Tần Thiệu. Tiếc rằng anh không ngờ rằng tôi sẽ vô sỉ như thế cũng nên.

Nhất dao anh đã tặng cho tôi, tôi cũng muốn trả lại cho anh ấy. Dù không biết xấu hổ tôi cũng muốn nhìn vẻ mặt không kìm nén được của anh.

Cuối cùng, Ôn Khiếu Thiên buông tay, thất thế biến mất trong bóng đêm. Nhìn bóng lưng anh, tôi nghĩ tôi yêu anh như thế, vì sao chúng tôi lại lưu lạc đến nước phải tổn thương lẫn nhau thế này? Nếu tôi có cỗ máy thời gian, tôi muốn quay trở về thời gian bảy năm trước, cái ngày tôi vẫn còn vô tư yêu anh, bất chấp tất cả, coi anh là trời, coi anh là đất. Đáng tiếc, tạo hóa trêu ngươi, hiện thực không sánh được với khổ tình, biến tôi thành đáng vẻ sa ngã, yêu không được hận cũng không xong này.

Tần Thiệu lên tiếng phía sau tôi: “Tối như vậy còn có thể nhìn thấy gì à?”

Tôi xoay người, nhìn thấy trên gương mặt luôn không nhiễm một hạt bụi của Tần Thiệu cũng đã thâm tím, không khỏi oán giận Ôn Khiếu Thiên vì sao không đánh vào mấy chỗ trí mạng ấy. Rồi lại nghĩ, nếu mổ vàng chết, bỏ tôi cũng theo sau luôn, vì vậy suy nghĩ cũng phải thay đổi một lần, đổi thành vì sao Ôn Khiếu Thiên không đánh nát gương mặt anh ta luôn cho rồi?

Nghĩ về phần nghĩ, còn kế hoạch lấy lòng mổ vàng của tôi vẫn phải tiến hành. Tôi nói với quản gia: “Phiền ông cầm túi cấp cứu tới đây, sau đó gọi bác sĩ tới phòng khách nhỏ trên tầng hai một chuyến.”

Sau đó tôi kéo Tần Thiệu lên tầng hai.

Rất nhanh quản gia đã mang túi cấp cứu tới, tôi nhận lấy rồi nói với Tần Thiệu: “Trước đây tôi từng làm thêm ở phòng khám bệnh, anh để tôi xử lý qua một chút, rồi chờ bác sĩ đến được không?”

Lần này, Tần Thiệu ngoan ngoãn ngồi xuống nói: “Tôi tạm tin cô một lần.”

Tôi lấy bông ra, thấm một chút cồn khử trùng, đứng bên cạnh lau vết thương cho Tần Thiệu. Thật ra ngoại trừ chảy chút máu mũi, khóe miệng có chút tím bầm, những nơi khác gần như không bị thương. Ôn Khiếu Thiên hoặc là nương tay, hoặc là quá yếu đuối.

Tần Thiệu nói: “Tôi rất hài lòng với biểu hiện của cô hôm nay.”

Tôi nghĩ, anh có thể không hài lòng hay sao? Cứ lên mặt đi, có ngày tôi sẽ đòi lại.

Có điều tôi cũng là người đã được lợi còn khoe mẽ. Tuy mục đích chính của tôi lúc đó là chọc giận Ôn Khiếu Thiên, nhưng tác dụng phụ cũng là lấy lòng mỗ vàng. Mỗ vàng hài lòng sẽ cho nhiều tiền hơn. Bình thường Tần Thiệu quá dễ phòng tôi, tôi muốn chậm rãi dỡ bỏ hàng phòng ngự của anh ta.

Tôi nói: “Những lời tôi nói đều là thật lòng. Anh hài lòng với câu nào?”

Tần Thiệu liếc tôi một cái nói: “Cô đừng tưởng tôi không biết, cô nói vậy không phải vì muốn khiến cậu ta tức giận bỏ đi sao?”

Trong lòng tôi nghĩ không hổ là thương nhân, ánh mắt đủ nham hiểm. Tôi cũng không ngốc, ít nhất cũng đang nghiên cứu tiến sĩ chứ không vừa, tùy tùy tiện tiện dùng lời nói chặn miệng tôi, tôi thật có lỗi với danh hiệu đại học A.

Tôi nói: “Tuy có một phần thật sự là như vậy nhưng cũng có những câu là thật.”

Tần Thiệu ngẩng đầu hỏi tôi: “Sao, là câu nào?”

Tôi ấn đầu anh ta xuống, tiếp tục tẩy trùng. Tần Thiệu khẽ giật giật cơ mặt, không giật mới là lạ, tất cả sức lực của tôi đều dùng trên mấy vết thương đó rồi.

Tôi nói: “Ví dụ như, tôi chính là tiểu hồ ly tinh của anh.” Những câu này thật sự phát ra từ tâm can, nếu là giả sẽ bị trời phạt. Có ai bằng lòng làm hồ ly tinh cơ chứ, không ai muốn thừa nhận, nhưng chuyện này là sự thật, nào có biện pháp gì khác.

Tần Thiệu hừ một tiếng, nói: “Những lời này nghe có vẻ thật nhất.”

Mọi người xem, ánh mắt của thương nhân tài ba chuẩn như thế đấy.

Nói đến hồ ly tinh, tôi đột nhiên hỏi: “Nhưng có một chuyện tôi rất hiểu kỳ, anh ở đây lâu như vậy, cũng không thấy anh qua đêm ở ngoài. Vợ anh không có ý kiến gì à?”

Tần Thiệu đột nhiên im bặt, tôi biết tôi lại lỡ miệng nữa rồi. Có điều tôi đã tự coi mình là hồ ly tinh rồi, hỏi về vợ cả một chút cũng là chuyện nên làm chứ. Tôi còn hận vợ Tần Thiệu vì sao không ngày ngày gọi anh ta về nhà ăn cơm. Nhưng ngay cả một cái bóng cũng không thấy, tôi cũng phải nóng ruột thay cô ta.

Có lẽ hôm nay sự nóng nảy của Tần Thiệu bị chèn ép không ít, cũng không bảo tôi câm miệng. Tôi đành tự tìm đường ra: “Xin lỗi, tôi hỏi sai rồi. Không phải tôi đang quan tâm đến hạnh phúc gia đình nhà anh. Để tôi hỏi một vấn đề đang tò mò khác là được.”

Tần Thiệu ngoan ngoãn ngồi trên ghế, mặc tôi khử trùng. Thật ra tôi đã khử trùng xong rồi, tôi chỉ muốn khiến anh ta đau thêm một lúc nên mới không nói, tôi có thể tiếp tục lau đến khi bác sĩ tới mới thôi.

Anh ta không nói gì, chứng tỏ tôi có thể tiếp tục hỏi. Tôi nói: “Tôi muốn biết, vì sao biệt thự này lại có nhiều phòng giống nhau như vậy. Trước đây tôi còn tưởng bên trong sẽ không giống, gần đây đẩy cửa nhìn vào, thì ra đều trang trí theo cùng một phong cách, giống như copy paste vậy, thật lãng phí.”

Tần Thiệu nói: “Hương không giống.”

Tôi nghĩ, hương không giống cũng không cần lắp đặt giống nhau như đúc vậy nha. Đúng là một kẻ vô vị.

Tôi nói: “Nhà cửa ấy mà, giống như tính cách con người. Mỗi ngày ở trong một căn phòng thế nào tính cách cũng dần biến thành như thế. Môi trường ảnh hưởng đến tính cách, chuyện này nhất định anh cũng biết. Tôi nghĩ căn phòng của chúng ta quá đơn giản.”

15. Chương 07b

Tôi bỗng nhiên thoáng ngừng, tôi vừa nói “căn phòng của chúng ta” quá thuận miệng, thuận đến mức chính tôi cũng không tiếp nhận được.

Có lẽ Tần Thiệu cũng ý thức được điều đó, ho khan một tiếng rồi nói: “Vậy cô muốn làm gì?”

Tôi nghĩ ngồi không ở chỗ này chán muốn chết. Dù sao về trường sẽ chạm mặt Ôn Khiếu Thiên, ngày đêm ở đây lại không có việc gì làm, tuy nói chỉ sống nửa năm nữa, nhưng cũng không thể buồn bực cả nửa năm được. Biết đâu làm được một chuyện tốt, Tần Thiệu sẽ cho tôi tiền thì sao.

Tôi nói: “Tôi muốn trang trí mấy căn phòng kia khác đi một chút.”

Tần Thiệu nói: “Tùy cô.”

Tôi tăng thêm sức ở tay, nói: “Thật sao?”

Tần Thiệu giật giật gương mặt, có lẽ vừa rồi thật sự hơi đau, có điều anh ta không kêu ra tiếng, đàn ông mà lại kêu đau cũng tương đối mất mặt.

Tôi vội vàng xin lỗi rồi kiên trì nói: “Nhưng tôi không có tiền.”

Tần Thiệu hỏi tôi: “Tiền mỗi tháng cho cô đâu?”

Tôi thành thật trả lời: “Đều gửi về nhà rồi. Nay tôi ăn của anh, uống của anh, ở nhà anh, không cần dùng đến nhiều tiền.”

Tần Thiệu nhướn mày, không nói gì.

Tôi gào thét trong lòng, mau cho tôi hơn mười vạn đi, tôi giúp anh trang trí xong cũng có thể tham ô được một phần. Bệnh của bố tôi không chê tiền, tiền càng nhiều càng ít.

Tần Thiệu vắt chéo chân, nói với tôi: “Được, mỗi căn phòng dự toán hai nghìn tệ, cầm hóa đơn về thanh toán. Đừng biến thành không ra thể thống gì, tôi không thích. À, nhớ dùng nguyên liệu bảo vệ môi trường.”

Tôi nghĩ vừa rồi lau còn trên mặt anh ta chưa đủ tàn nhẫn, nên dùng hết sức để ấn mới đúng. Tình hình vật giá bây giờ, anh nghĩ tôi dùng bùn hòa nước cho cái “kế hoạch cải tạo phòng ở” này chắc, hai nghìn tệ còn phải mua vật liệu bảo vệ môi trường, còn cọng lông nào cho tôi cắt xén!

Mất cả chì lẫn chài, mẹ nó. Tôi không khỏi xoay người chửi thề một tiếng.

Nhưng cũng không có chuyện gì để làm, đã nói thì làm vậy. Tôi tải xuống từ trên mạng rất nhiều kiểu thiết kế. Nhìn quá phức tạp hoặc quá tốn kém, loại; nhìn không có phong cách hoặc quá cá tính, cũng vứt; quy củ quá lại không hài lòng. Tôi đành phải tự mình vẽ. Dù sao cũng chỉ có mình nhìn, không cần dùng CAD hoặc các loại phần mềm đồ họa, trực tiếp dùng giấy trắng bút màu là ra được một cái sơ đồ lắp đặt.

Biệt thự của Tần Thiệu có tất cả tám phòng ngủ, chừa lại một cái để tôi và anh ta ngủ trong lúc sửa sang những cái khác, vậy tất cả có bảy phòng cần tu sửa. Tôi mang theo ngân sách 14000 mà Tần Thiệu đã phê chuẩn cho tôi lượn quanh khu vực thiết bị. May mà tôi có thể gọi xe bất cứ lúc nào, ra ngoài cũng không phải hứng gió lạnh. Dung môi pha sơn bảo vệ môi trường là nhất định phải mua rồi, khoản tiền này không cắt xén xuống được. Tôi lang thang cả nửa ngày ở các cửa hàng, nghe rất nhiều ý kiến của những người bán hàng về việc tu sửa, lại tham khảo một số đề nghị DIY đối với việc trang trí nội thất, chọn một loại dung môi pha sơn có tiếng, lại mua một ít ván gỗ, sơn màu, chổi quét, thước đo các loại, còn mua một ít giấy dán tường. Có một số đồ vật nhỏ không lấy hóa đơn có thể mua với giá rẻ hơn một chút, đáng tiếc tên khốn Tần Thiệu này không tin tôi, nhất định muốn có hóa đơn, tôi cũng không còn cách nào khác, đành phải nhịn đau bảo chủ quán viết hóa đơn.

Khi tất cả vật liệu được đưa về biệt thự, những thứ vật vãnh có thể lấp đầy cả một phòng khách lớn dưới tầng một.

Tần Thiệu bực bội nói: “Vì sao lại nhiều thứ như vậy? Cô muốn phá cả cái nhà này hay sao?”

Trong lòng tôi nghĩ, đâu có nhiều, chủ yếu là cái hồ nước chết tiệt của anh chiếm nửa cái phòng khách rồi thôi.

Lần này tôi sửa lại phòng ở khiến quản gia bận chân không chạm đất. Ông ấy phụ trách chuyển những thứ vốn ở trong phòng ra ngoài, đồng thời bảo quản cẩn thận. Mỗi lần đối mặt với một căn phòng trống, tôi lại đẩy lên sáng kiến sửa chữa, vì vậy ngày qua rất bận rộn.

Có một lần, khi đang bận tối mắt tối mũi, Tần Thiệu bước vào, cầm lấy bản thiết kế của tôi, cười nói: “Bây căn phòng bày loại màu sắc, đồ cam vàng lục lam trầm tím, cô định vẽ cầu vòng chắc.”

Tôi nói: “Cầu vòng có gì không tốt, chỉ mưa xong mới có thể nhìn thấy cầu vòng, chứng tỏ mưa gió đều qua sẽ có điềm tốt.”

Tần Thiệu lại thỏa mãn với câu trả lời của tôi, không nói gì nữa. Tôi là tiến sĩ, nếu ở cổ đại, tôi có thể coi là danh môn khuê tú lưu lạc tới bước phong trần, đại tài nữ thuộc nằm lòng tứ thư ngũ kinh ấy chứ. Đường nhiên tôi biết phải dùng câu nào mới khiến anh ta vui vẻ, còn nếu nói thật, tôi chỉ muốn thử xem dùng từng loại màu khác nhau thì căn phòng sẽ thế nào mà thôi.

Anh ta quay sang soi mới bản thiết kế của tôi: “Cô nói cô là tiến sĩ, nếu nhìn vào tranh vẽ của cô, trình độ mới dừng ở giai đoạn tiểu học thôi.”

Điểm này tôi thừa nhận, từ nhỏ tôi đã không có thiên phú với mỹ thuật hội họa, vì vậy tôi vô cùng lo lắng về vấn đề thẩm mỹ, nhờ may sửa xong lại chẳng ra làm sao thì phải làm thế nào?

Kết quả là Tần Thiệu nói: “Tùy cô vui vẻ. Đừng thiêu rụi là được.”

Tôi vô cùng hoan nghênh biểu hiện dễ dãi này của Tần Thiệu, buổi tối khi nằm trên giường còn chủ động cọ cọ vào ngực anh ta. Tần Thiệu lại muốn tôi thêm một lần.

Nói đến việc này, thật ra trừ lần đầu tiên quen biết Tần Thiệu hơi cảm thú một chút, sau này đều hết sức bình thường. Quy luật mỗi tuần là khoảng ba, bốn buổi tối, mỗi tối cũng làm rất quy củ. Có lẽ gần đây Tần Thiệu làm ăn tương đối thuận lợi, hoặc biểu hiện của tôi khiến anh ta vừa lòng, đoạn mở đầu đầy đủ, đôi khi còn suy nghĩ cho cơ thể tôi, lót cho tôi một cái đệm hay gì gì đó, nhưng cũng rất có thể đây là giúp anh ta triển khai công việc. Tôi không có kinh nghiệm thực chiến, vì vậy anh ta thấy làm gì tốt là được. Nói chung, mỗi lần anh ta làm đều rất dịu dàng, tôi cũng phải hoài nghi tên quý tộc nuôi sói kia có phải anh ta hay không.

Dần dần, chúng tôi đều có thể hiểu được mật mã cơ thể của đối phương. Lần nào cũng xuôi chèo mát mái, nước chảy thành sông. Thỉnh thoảng tôi lười biếng, nằm úp người ở đó mặc kệ anh ta xoay vần, anh ta cũng không tỏ vẻ trách cứ. Việc khiến cho tôi hài lòng nhất ở Tần Thiệu là anh ta không hút thuốc, không uống rượu, làm việc xong cũng không xuất hiện hình ảnh khói bay nghi ngút, không khiến tâm lý tôi phải đối mặt với hiện thực bán thịt tàn khốc hết lần này tới lần khác. Có lẽ chịu ảnh hưởng từ một số tranh châm biếm, ấn tượng của tôi đối với khách làng chơi hung bạo với phụ nữ dùng ở nhân vật biếm họa râu ria lởm chởm, mũi phì khói, đáng vẻ sảng khoái sau khi hút xong một hơi. May mà mỗi lần kết thúc Tần Thiệu đều yên lặng ôm tôi ngủ, nên khi thực hiện kế hoạch của mình, tôi không có rào cản tâm lý quá mạnh.

Chờ thiết kế xong xuôi, tôi ngồi ngay dưới phòng khách tầng một cầm cái búa, rầm rầm đóng đinh khắp nơi. Có khi làm giá để đồ, có khi làm bình phong, tôi mặc quần áo Tần Thiệu đã bỏ, đội một cái mũ che nắng rộng vành, đeo một đôi găng tay trắng, sơn lại toàn bộ ván gỗ.

Gần đây Tần Thiệu tương đối thường xuyên ở trong biệt thự. Có lần tôi dùng máy khoan điện khoan tường, Tần Thiệu xì mặt đi ra nhìn tôi. Tôi đứng trên ghế cầm máy khoan đang bật, nhìn Tần Thiệu đầy tức giận đi đến, tôi hơi sợ hãi theo bản năng, suýt chút nữa ngã xuống khoan cho anh ta vài lỗ. Cuối cùng anh ta cầm luôn không được dùng máy khoan. Tôi nghĩ mạng của kẻ có tiền đúng là quý giá, chưa làm anh ta bị thương đã hoảng sợ như vậy.

Đã không còn máy khoan, một số thiết kế lại phải sửa. Có điều một công trình tu sửa lớn như vậy cũng chỉ tốn của tôi thời gian một tháng, tôi sợ làm đến một nửa, Tần Thiệu bị tôi làm phiền mất kiên nhẫn bỗng nhiên đổi ý nên mới tăng ca để hoàn thành. Kiểm tra lại từng phòng, đồ dùng và trang trí đều kém xa vạn

dặm so với bản thiết kế. Trên cơ bản là không giống nhau chút nào, hoàn toàn hợp với phong cách không ra gì mà Tần Thiệu nói.

Nhưng tôi vẫn trang trí được một căn phòng coi như là ổn. Đó là căn phòng màu cam, nó là phòng trẻ con. Từ nhỏ tôi đã thích trẻ con, tiếc rằng đời này không thể có được. Tuy giữa tôi và Tần Thiệu có một đồng gút mắc nhưng tôi vẫn chúc tương lai anh ta có thể có một đứa trẻ, hy vọng đứa bé không giống bố nó, tính cách quá mức cứng nhắc, đen tối, nếu nó có thể hoạt bát, vui vẻ một chút thì tốt, giống như màu cam, màu sắc làm người ta cảm thấy ấm áp và đầy hy vọng. Tôi còn tự mình làm một cái giường trẻ con, là kiểu giường hai tầng. Bởi nếu là tôi, tôi hy vọng có hai đứa con, một đứa thì quá cô đơn, nếu bố mẹ có chuyện gì xảy ra, đứa trẻ kia ngay cả một người để thương lượng cũng không có. Tôi cũng không phải Lỗ Ban, ván giường đều là công ty vật dụng đưa tới, tôi chỉ cần ghép lại rồi sơn là được. Nếu không, giường tự tôi làm trẻ con ngủ cũng không an toàn. Tôi còn chia ra một góc vui chơi, trải vài cái đệm ngồi, bày một ít đồ chơi, cũng không biết đến lúc đó đã quá hạn hay chưa, dù sao hiện giờ tôi nhìn thấy hài lòng là được. Hướng đẹp, trang trí đơn giản, là căn phòng duy nhất có thể coi như đạt tiêu chuẩn trong bảy cái.

Tôi thấy Tần Thiệu có vẻ cũng nghĩ như vậy. Bảy căn phòng này anh ta đều thị sát một lượt, giống như ông chủ đi nghiệm thu, có điều anh ta quả thật là ông chủ... Mỗi lần nhìn một cái anh ta lại nhú mày một lần, chỉ khi nhìn thấy phòng trẻ con này, sắc mặt anh ta mới dịu lại một chút. Anh ta chỉ vào chiếc giường tầng, nói với tôi: “Tự cô làm?”

Tôi gật đầu.

Anh ta hỏi: “Hai đứa?”

Tôi nghĩ ý anh ta là hai đứa trẻ, lại gật đầu.

Anh ta nói: “Tôi muốn có ba, trẻ con nhiều sẽ náo nhiệt hơn.”

Tôi nghĩ thầm nhà anh có nhiều trẻ con cũng náo nhiệt không nổi. Với dáng vẻ này mà chường mặt ở nhà làm gì có đứa nào dám há miệng nữa?

Nhưng anh ta là mỏ vàng, hơn nữa đây là gia đình của anh ta, tôi cũng không có gì để nói nhiều.

Tôi lại chỉ vào một góc trống bên cạnh, nói: “Nếu có ba đứa, đặt thêm một cái giường ở chỗ kia là được. Nếu là ba đứa, đứa thứ nhất sẽ lớn hơn đứa út vài tuổi, vóc người cũng sẽ lớn hơn nhiều. Hai đứa nhỏ ngủ giường tầng, đứa lớn ngủ giường lớn hơn một chút.”

Ở cùng Tần Thiệu, khả năng tùy cơ ứng biến của tôi tăng lên nhiều.

Tần Thiệu suy nghĩ một chút, có lẽ cảm thấy lời tôi nói cũng có lý, gật đầu lại nói: “Màu cam có nóng quá không?”

Nhiều trẻ con náo nhiệt cũng là anh nói, nóng cũng là anh nói. Rốt cuộc anh muốn thế nào. Mấy phòng trước đều là hàng lỗi cũng không thấy anh nhiều lời một câu, thật vất vả mới có một phòng hợp cách còn nhiều ý kiến như vậy, nếu là vấn đề liên quan đến bản thân đứa trẻ, đứa trẻ sau này không biết có bao nhiêu áp lực?

Nhưng sao tôi có thể nói ra miệng như vậy, đành phải nói: “Trẻ con ấy mà, nóng một chút cũng không sao. Anh xem ba đứa con trai của David Beckham chưa, có vẻ thật bướng bỉnh bất tuân, nào có giống trẻ con. Vừa nhìn đã cảm thấy là trai trẻ hút hồn trạch nữ.”

Tần Thiệu lại bị thuyết phục. Gần đây tài hùng biện của tôi đột phá, nói gì Tần Thiệu cũng nghe vào tai.

Vấn đề là phần lớn thời gian Tần Thiệu đều cố tình gây sự, ví dụ như lúc này, anh ta nói: “Nhưng nhờ may trong bọn trẻ có con gái thì sao?”

Thật ra tôi đã nghiêng rằng, đặc biệt muốn đánh anh ta một trận, hỏi anh ta có thôi đi không thì bảo, thế nhưng tôi vẫn phải đứng bên nói: “Con gái nóng tính một chút cũng tốt. Anh xem con gái mới sinh của David Beckham đi, sau này nhất định sẽ giống Victoria, vừa lạnh lùng vừa mạnh mẽ, vừa nhìn đã biết sẽ hút hồn trạch nam.”

Lần này anh ta không đồng ý với quan điểm của tôi, anh ta nói: “Con gái vẫn không nên quá lạnh lùng, mạnh mẽ, giống như không có ai thương vậy.”

Tôi ngừng lại một chút. Tôi bỗng không có lý do để phản bác. Chẳng lẽ nói: “Anh nhìn tôi đi, không có ai thương mà vẫn sống rất vô tư, không quá lạnh lùng đấy thôi.” Nhưng thật ra tim tôi đã lạnh từ lâu, trái tim đã chết sao có thể không lạnh.

Tần Thiệu thấy tôi không nói gì, bắt đầu tự nói với mình: “Quên đi, chờ sinh ra rồi nói tiếp.”

Tôi nghĩ cũng đúng, vì một chuyện chưa đầu vào đâu tổn công tổn sức làm gì.

Tuy bảy căn phòng chẳng ra hình dáng gì nhưng chúng đều là tâm huyết của tôi, đối với bọn chúng tôi thân ái có thừa. Tôi sơn từng cánh cửa giống với màu sơn bên trong. Vì vậy, sau này tôi đi rồi, một người phụ nữ khác đến đây cũng dễ nhận, sẽ không lạc đường giống tôi trước kia. Vừa nhìn đã biết phòng nào màu đỏ, phòng nào màu xanh, phòng nào màu vàng... tuy những màu này hoàn toàn không hợp với kiểu biệt thự châu Âu này, nhìn giống như phim hoạt hình vậy. Ngoại trừ phòng trẻ con, trong sáu căn phòng khác tôi đều kê giường cùng màu, còn trải chăn đệm cùng màu. Tần Thiệu thật sự sắp không chịu nổi nữa, bởi vì ở trong một căn phòng chỉ có một màu, người ta rất khó để điều chỉnh lại, nhìn ra ngoài cũng chỉ thấy một loại màu sắc.

Nhưng tôi lại nói với anh ta: “Bảy màu này có ý là “thất tình lục dục”. Không phải Phật đã khuyên chúng ta nên vứt bỏ thất tình lục dục sao. Chúng ta không vứt bỏ được thì mỗi ngày vứt bỏ sáu loại này vẫn có thể chứ.”

Đây rõ ràng là nói xằng bậy ngụy biện, vậy mà Tần Thiệu cũng tiếp nhận. Có điều mỗi lần trước khi vào phòng đều phải hít sâu một hơi. Tôi nhìn anh ta chấp nhận đến mức độ này thoáng có chút áy náy. Nhưng tôi vẫn kiên quyết khuyến khích anh ta mỗi tuần bảy ngày, mỗi ngày ngủ tại một phòng. Ngoại trừ phòng trẻ em, tính cả căn phòng chưa tu sửa kia, chúng tôi có tất cả bảy căn phòng, một vòng luân hồi, vừa vặn.

Tần Thiệu chọn thứ Bảy ngủ ở phòng chưa chỉnh sửa kia, anh ta nói không muốn cuối tuần còn phải chịu tội.

Tôi nghĩ một người sắp tự sát như tôi còn có thể làm việc không biết mệt mỏi như vậy đúng là thần kinh.

Tôi còn làm một chuyện thần kinh nữa.

Một ngày, khi đang ăn tối, tôi nói với Tần Thiệu: “Tần Thiệu, tôi muốn nuôi chó.”

Tôi biết Tần Thiệu có bệnh sạch sẽ, trong mấy ngày nay, tôi đã hiểu ra nữ giúp việc kia thật sự không nói dối tôi, anh ta quả thật là một người có bệnh sạch sẽ, vì vậy, đối với anh ta mà nói, nuôi chó là một sự khiêu chiến rất lớn.

Tần Thiệu quả nhiên lắc đầu, nói: “Không được.”

Giọng điệu không cho thương lượng.

Thế nhưng từ chuyện trang trí phòng ở đã cho tôi một kinh nghiệm quý giá. Tần Thiệu là một người biết phân rõ phải trái, vấn đề là phải xem người ta nói cái phải trái này cho anh ta nghe thế nào.

Tôi nói: “Chó có linh tính, cũng giống trẻ con, anh nuôi nó rồi sẽ có tình cảm. Đến lúc đó sẽ thật náo nhiệt nha. Không phải anh thích trẻ con sao? Anh có thể thử trải nghiệm cảm giác náo nhiệt xem sao.”

Tần Thiệu nhú mày nói: “Tôi nuôi một mình cô đã đủ âm ỉ rồi, làm gì còn thời gian nuôi chó?”

Tôi bị chặn tử đứng. Trước đây tôi từng nói với Ôn Khiếu Thiên về chuyện nuôi chó, nhưng anh nói anh thích mèo, bởi vì mèo không quấy người, là động vật thích sống một mình. Khi đó vì sao tôi không hiểu ý của nhưng lời nói đó, rõ ràng người ta đang châm chọc tôi quá quấy người. Sau đó nhà tôi phá sản, Ôn Khiếu Thiên đột nhiên biến mất, tôi cô đơn đến mức muốn chết, vô cùng muốn nuôi một con chó, cảm giác chó có thể để người ta ỷ lại được, nhưng chính mình còn chưa nuôi sống, điều kiện trong trường cũng không cho phép mới bỏ qua ý định này.

Hiện giờ tôi đang nhàn rồi, xem như hoàn thành tâm nguyện trước khi tự sát đi.

Tôi nói: “Anh cứ cho tôi một con chó đi, tôi sẽ không làm âm ỉ anh nữa, đảm bảo bên tai anh sẽ yên tĩnh. Anh xem, có khi anh không ở nhà, tôi cũng thật cô đơn. Nuôi chó cũng có chỗ để trò chuyện.”

Tần Thiệu liếc nhìn tôi một cái, tiếp tục ăn.

Đây là dấu hiệu anh ta đang dao động.

Tôi vội vàng rền sắt khi còn nóng: “Tôi không cần loại chó nổi danh, không cần tốn quá nhiều tiền, chó bình thường thôi cũng được, cho dù là què chân.”

Tần Thiệu vùi đầu không nói gì, tôi cũng không biết rốt cuộc anh ta có đồng ý hay không.

Kết quả là hôm sau, Tần Thiệu thật sự mang về một con chó. Tôi cực kỳ bội phục khả năng có thể làm việc dựa theo ý trên mặt chữ của Tần Thiệu. Con chó bình thường này không chỉ què chân mà còn xấu, lỗ tai còn bị rách một nửa. Tóm lại là một con chó ba chân tàn phế.

Có lẽ Tần Thiệu cảm thấy người như tôi hợp với một con chó như vậy. Giống như vòng tay ngọc trai anh ta tặng tôi trước đó. Lúc đó tôi còn mừng rỡ là cuối cùng cũng nhận được quà đắt tiền, không ngờ khi nhìn kỹ lại, viên nào cũng có tỳ vết, hoàn toàn không đáng giá. Anh ta còn ở bên cạnh nói: “Thế nào, có cảm thấy rất xứng với cô không?” Khi đó tôi cũng không tức giận, nghĩ rằng méo mó có còn hơn không, thỉnh thoảng cũng đeo lên tay. Tiếc là ngọc trai rất khó phối hợp với quần áo, tôi không có nhiều trang phục nghiêm chỉnh như vậy để mặc, phần lớn trời gian chiếc vòng này đều nằm trong hộp trang sức.

Có điều, một con chó ba chân cũng là chó. Tôi nghĩ những thứ tôi nhìn thấy thứ gì cũng nguyên vẹn, bên trong lại đều tàn phế, chuẩn bị tự sát như tôi mà còn nhiệt tình như thế, ai biết suy nghĩ không lành mạnh đâu.

Nhất định Tần Thiệu không muốn chó vào phòng, nhờ may phát hiện ra lông chó là thảm. Tôi đành lén ôm con chó đến hồ nước trong phòng khách. Nước bên đó chảy từ trên núi xuống, tuy hơi lạnh một chút nhưng dù sao vẫn tắm được.

Con chó ở trong nước lạnh đến mức run run mà vẫn không dám kêu to, nước mắt lưng tròng nhìn tôi. Chẳng lẽ nhóc con này nghĩ tôi muốn chìm chết nó? Đáng vẻ giống như lần đầu tiên tôi gặp Tần Thiệu vậy. Khi đó tôi cũng run rẩy sợ đến muốn chết, nhưng ngay cả một tiếng kêu cứu cũng không có dũng khí phát ra, nước mắt cũng không dám chảy.

Tôi nhìn con chó này mà đồng bệnh tương liên, càng cảm thấy thân thiết, giống như người thân bị thất lạc nhiều năm. Tôi nghĩ chó ở trong nước cũng sợ, liền cởi giày, xắn ống quần, cùng nó lội vào hồ nước.

16. Chương 07c

Tôi chậm rãi tắm cho nó, trong khi tắm phát hiện vài chỗ kết vảy, nghĩ có lẽ nó cũng là một con chó bị bắt nạt rất thảm. Nhìn thấy vậy, tôi lập tức định dùng tên mình đặt cho nó. Dù sao tôi sẽ phải rời khỏi thế gian này, lại không có con, nên có thứ gì đó lưu lại. Tôi muốn gọi nó là “Nhiên Nhiên”, tôi và Ôn Khiếu Thiên đã là kính vỡ khó ghép lại, một cái tên Nhiên Nhiên hay như vậy mà không có ai gọi thật đáng tiếc.

Tôi đang tắm cho chó hăng say, Tần Thiệu đã trở về. Gần đây công ty anh ta hẳn là không có việc gì, trở về càng ngày càng sớm. Hôm nay mặt trời còn chưa tới đỉnh đầu anh ta đã về nhà.

Tôi thấy Tần Thiệu đột nhiên trở về còn có chút căng thẳng. Dù sao cũng là tôi tắm cho chó trong biệt thự của anh ta, còn là ở trong hồ nước bảo bối của anh ta. Tôi ghét bỏ cái ao nhỏ này, nhưng Tần Thiệu nghĩ vừa có đá vừa có nước là rất tốt, còn cố ý cảm thán một câu rằng thưởng thức của tôi và của anh ta không ở cùng một đẳng cấp, có thể thấy được địa vị của cái hồ này trong lòng anh ta.

Tần Thiệu thấy tôi và chó cùng ở trong tình trạng ướt sũng, xung quanh còn bắn nước tứ tung, nhú mày.

Lúc này, con chó đã lạnh đến mức run run, vội vàng lắc mình, văng hết nước lên mặt tôi. Tôi vỗ vào đầu nó, vuốt mặt nói: “Nhiên Nhiên, sao con có thể đối xử với mama như vậy.”

Tần Thiệu liếc nhìn chúng tôi, phun ra một câu “Thần kinh” rồi lên tầng hai.

Tôi len lén nói với con chó: “Oa, Nhiên Nhiên, con thật lợi hại! Ngay cả anh ta cũng không giận kìa!”

Từ khi có Nhiên Nhiên, cuộc sống của tôi phong phú hơn. Thời tiết tháng mười hai có chút lạnh, nhưng ánh mặt trời vẫn tràn ngập, những khi không có gió, tôi vui vẻ dẫn Nhiên Nhiên ra ngoài phơi nắng.

Ánh mặt trời mùa đông độc hơn bình thường, đôi khi tôi phải đội mũ che nắng nằm trên mặt cỏ, Nhiên Nhiên chạy tới chạy lui bên cạnh tôi, tôi hết nhìn mây lại nhìn rừng phong đỏ rực như một đám lửa phía xa xa, nghĩ thầm ngày tháng yên tĩnh đến mức làm cho người ta say mê. Một cơn gió thổi qua, mũ che nắng bị cuốn đi, Nhiên Nhiên mừng rỡ khắp khiêng chạy tới, tuy tốc độ không nhanh nhưng vẫn có thể gặm cái mũ về cho tôi.

Mặc dù thân thể Nhiên Nhiên có tàn tật nhưng thông minh, linh tính. Mỗi lần nhìn thấy tôi, nó lại cuộn lấy chân tôi đùa nghịch, vừa nhìn thấy Tần Thiệu lập tức ngoan ngoãn đứng yên, đôi mắt đen lấy chuyển tới chuyển lui, ngay cả nó cũng nhìn ra được ai mới là chủ nhân chân chính của nơi này. Thật là một chú chó thông minh!

Có lẽ lá gan của tôi cũng chậm rãi to lên, có đôi khi tôi còn len lén ôm Nhiên Nhiên vào trong biệt thự. Tôi không cho nó ăn thức ăn của chó, chỉ cho ăn thức ăn của tôi và Tần Thiệu. Vì vậy, có một ngày, Nhiên Nhiên ngửi được mùi đồ ăn bay ra, ở bên ngoài không ngừng sủa. Tôi và Tần Thiệu ăn không yên, luôn nhìn về phía cửa sổ.

Tần Thiệu liếc mắt nhìn tôi một cái: “Nhìn đức hạnh này của hai người đi, đều tham ăn, ngửi được mùi ngon đều thích kêu loạn.” Chuyện anh ta nói chính là lần trước tôi được anh ta dẫn tới một tiệm cơm, ở đó tôi được ăn món thịt kho ngon nhất thế giới, ở bên kia kêu loạn, vỗ tay ón thịt kho đó một lúc lâu, còn đặc biệt hỏi cách làm. Nhưng ông chủ tiệm cơm nói phương pháp chế biến này là bí mật, không thể truyền ra ngoài. Tôi đành trở về với vẻ mặt uể oải.

Tôi bĩu môi nói: “Không giống mới là lạ, hai mẹ con mà. Ngay cả tên cũng thừa kế của tôi.”

Nhiên Nhiên ở bên ngoài sủa càng hăng say. Có lẽ buổi trưa ăn không no, buổi tối ngửi mùi đồ ăn liền đói bụng.

Tôi ăn càng không yên, nhưng Tần Thiệu còn chưa ăn xong, tôi cũng không thể rời khỏi bàn, như đứng đông cứng như ngồi đông than nhìn Tần Thiệu nhắm nháp từng miếng. Tôi nhìn mà sốt ruột muốn chết, hận không thể đổ bát cơm kia vào trong miệng anh ta giống như đổ vào thùng rác. Nhưng tôi ăn càng nhanh anh ta ăn càng chậm. Nay, nhai sấp thành nước rồi đấy!

Cuối cùng, Tần Thiệu phát ra một câu khiến tôi muốn quỳ xuống khấu tạ long ân. Anh ta nói: “Cô ôm nó vào đi.”

Tôi vừa nghe vậy lập tức chạy ra ôm Nhiên Nhiên vào phòng. Tuy ở bên ngoài tôi đã dùng gỗ thừa đóng một cái nhà chó, trải chút chăn nhưng vẫn còn rất lạnh. Trong lòng tôi thương Nhiên Nhiên đến chết được, đặc biệt là buổi tối Tần Thiệu gần như đều ở đây, Nhiên Nhiên chỉ có thể chịu uất ức mà ở ngoài.

Tôi ôm Nhiên Nhiên vào lòng, ngồi vào bàn cơm, vầy vầy cái chân què của Nhiên Nhiên nói với Tần Thiệu: “Nhiên Nhiên, mau, cảm ơn papa cún đi.”

Tôi vừa dứt lời lập tức nghĩ xong rồi, tôi chỉ nghĩ đến chuyện cảm ơn Tần Thiệu khoan hồng độ lượng, hồng ân cuộn cuộn, không ngờ dám mở miệng nói anh ta là papa cún.

Nhưng Tần Thiệu lại không chấp nhất xưng hô này, chỉ nói: “Cô làm mama cún này cũng hợp lắm, ôm cả con gái cún vào bàn ăn.”

Tôi cười hì hì, gấp vài miếng thịt dứt vào miệng Nhiên Nhiên. Nhiên Nhiên quả thực rất giống tôi, vốn rất sợ Tần Thiệu, nhưng vừa được thả lỏng là đắc ý vênh váo, ăn được thịt liền cọ đầu vào cằm tôi. Đây là phương thức nó dùng mỗi lần muốn chọc tôi cười, chỉ lén làm sau lưng Tần Thiệu. Nếu Tần Thiệu ở đây, nó lập tức trở thành tiểu thư khuê các. Lần này đại khái nó ăn hết sức sáng khoái, vươn tới cọ tôi trước

mặt tằm Thiệu, tôi bị gãi ngứa, không nhịn được khanh khách cười, vừa cười vừa ấn đầu nó: “Nhiên Nhiên, đừng nghịch, đừng nghịch nữa. Ngoan, ăn cơm đi. Nếu không mama sẽ giận.”

Tằm Thiệu nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi nghĩ có phải đã làm quá rồi không. Tôi vội vàng đề Nhiên Nhiên lại, có lẽ Nhiên Nhiên cũng ý thức được, lập tức cảnh giác ghé vào bàn cơm bất động.

Tôi nói: “Sao vậy?”

Tằm Thiệu nói: “Đã lâu không nhìn thấy má lúm đồng tiền của cô.”

Giờ tôi mới biết vừa rồi tôi cười lộ lên lộ ra má lúm đồng tiền bên trái. Nhưng tôi không nhớ rõ tôi từng cười lớn trước mặt anh ta lúc nào. Chẳng lẽ ở trong mơ? Nhưng ngay cả giấc mơ đáng để cười tôi cũng không có.

Tôi nói: “Anh biết tôi có má lúm đồng tiền từ khi nào?”

Ánh mắt Tằm Thiệu nghiêng sang hướng khác, nói: “Từ rất lâu rồi.”

Tôi hỏi: “Lâu là lúc nào?”

Tôi nghĩ có sớm đến mấy cũng chỉ là chuyện mấy tháng trước, anh ta từng gặp tôi khóc lớn còn có khả năng.

Tằm Thiệu uống một ngụm canh, nói: “Chính là từ rất lâu đến mức cô cũng không tưởng tượng được.”

Xem ra anh ta không định nói ra. Tôi cũng đành phải biết vậy.

Có một điều là, từ sau khi Nhiên Nhiên được phép vào biệt thự, tâm trạng của tôi tốt hơn nhiều. Vì sức khỏe của Nhiên Nhiên, cũng vì sức khỏe của hai chúng tôi, tôi còn đặc biệt tìm thực đơn dinh dưỡng từ trên mạng, vào phòng bếp làm cơm tối.

Nhiên Nhiên phe phẩy cái đuôi nhìn tôi bận rộn. Tôi vừa làm vừa nói chuyện với Nhiên Nhiên: “Nhiên Nhiên, tay nghề của mama con tốt lắm, lát nữa ăn nhiều một chút nhé. Nếu cảm thấy ngon, con sữa gâu gâu hai tiếng, nếu cảm thấy vô cùng ngon, con sữa gâu gâu gâu gâu bốn tiếng nhé, có nghe thấy không?”

Nhiên Nhiên không đáp lại tôi tiếng nào, chỉ có Tằm Thiệu ở phía sau nói: “Có ai tự khen mình như cô không?”

Tôi nhớ anh ta nói chiều nay anh ta có cuộc họp, buổi tối sẽ về muộn, không ngờ mặt trời còn chưa hoàn toàn ngả về Tây đã trở về.

Tôi lè lưỡi với Nhiên Nhiên, nhóc con kia không có nghĩa khí, thấy Tằm Thiệu về là không dám kêu một tiếng nhắc nhở tôi.

Tôi đang thái cà rốt, Tằm Thiệu bỗng từ phía sau ôm lấy tôi. Tôi ngừng tay, trong đầu nghĩ mình nên đứng bất động hay quay người lại nhỉ? Aiz, làm việc xuất sắc như thế cũng không thấy anh ta tăng từ ba vạn mỗi tháng lên ba vạn rưỡi.

Nhưng tôi không cần quyết định, vì Tằm Thiệu đã bắt đầu giúp tôi cởi quần áo. Hệ thống lò sưởi trong biệt thự của Tằm Thiệu mở rất lớn, tôi chỉ mặc một chiếc váy liền, kiểu khóa kéo sau lưng, vừa vặn tiện lợi cho anh ta làm việc.

Anh ta ở phía sau chậm rãi hôn cổ tôi, dần dần di chuyển tới sau lưng. Tóc của anh ta cọ vào da tôi hơi ngứa.

Tôi nghĩ đến bộ Âu phục Ý mà Tằm Thiệu đang mặc, đúng là mặt người dạ thú. Thú tính tới mức bất cứ lúc nào, bất cứ chỗ nào cũng không kiềm chế được. Thứ cứng nhắc kia đã chạm vào tôi từ phía sau. Tôi liếc mắt sang hai bên, thấy Nhiên Nhiên đang nhìn tôi không dời mắt.

Tôi bỗng có chút xấu hổ, trợn mắt với Nhiên Nhiên. Nhiên Nhiên hoàn toàn không hiểu ý, ánh mắt nhìn tôi càng thêm lấp lánh.

Tằm Thiệu cởi quần mình, thứ đó đã tiến vào trong cơ thể tôi.

Tôi đành phải nói với Nhiên Nhiên: “Nhiên Nhiên, ra ngoài. Không được nhìn.”

Tần Thiệu đột nhiên cười nói: “Papa và mama làm việc này là rất bình thường. Có gì con gái không được nhìn?”

Trong lòng tôi nghĩ, Tần Thiệu quả nhiên biến thái, những câu như vậy cũng nói ra miệng được.

Tôi ném miếng cà rốt về phía kia, Nhiên Nhiên nhảy lên một cái, vẫn nhìn tôi không chớp mắt. Tôi càng thêm xấu hổ, ngay cả mặt cũng nóng lên. Không ngờ Tần Thiệu làm được một nửa, đột nhiên đi ra, xoay ngược tôi lại, giờ thì tốt lắm, cái mặt đỏ ửng của tôi đối diện ngay mặt Tần Thiệu.

Nói thật, trước mặt Tần Thiệu, tôi đã làm rất nhiều chuyện mất mặt, nhưng trước giờ chưa từng xấu hổ đỏ mặt – bởi vì những chuyện đó không thể dùng xấu hổ để giải quyết. Còn lần này, vì Nhiên Nhiên, tôi đỏ mặt.

Vì vậy mới nói, từ sâu trong tâm khảm, tôi bội phục những nữ diễn viên đóng phim cấp ba, làm chuyện này trước mặt người khác, tâm lý phải vững chắc đến mức nào.

Nhưng Tần Thiệu không giống người thường, anh ta là cầm thú chính hiệu, nhìn thấy vẻ xấu hổ của tôi anh ta còn vui vẻ. Anh ta làm điệu bộ như quân nhân Nhật Bản phát hiện ra tôi là một thiếu nữ ngây thơ, xoa mặt tôi, hừ một tiếng rồi nói: “Cô cũng biết đỏ mặt?”

Nói chưa dứt lời, mặt tôi lại càng đỏ.

Tần Thiệu đúng là điên, anh ta kích động đến mức ôm lấy tôi, đặt tôi lên bàn bếp lạnh ngắt. Tôi rung mình một cái, anh ta càng đè tôi xuống, cứ như vậy làm việc. Tôi rất sợ Nhiên Nhiên kêu lên, gọi quản gia và mọi người tới thì thật sự đẹp mặt.

Khả năng kéo dài thời gian của Tần Thiệu rất mạnh, hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi của anh ta. Trong lúc vui vẻ anh ta còn nhẹ nhàng hôn lên trán tôi. Tôi chưa từng thử tư thế như vậy, cuối cùng cũng có chút khó nhẹn, đành liều mạng cắn môi dưới chịu đựng.

Tần Thiệu thật sự vui vẻ, anh ta thở dốc nói bên tai tôi: “Kêu ra. Tôi chưa từng nghe cô kêu thành tiếng.”

Tôi dùng chút lý trí sót lại nghĩ, còn lâu mới có chuyện đó. Tôi còn đang lo lắng Nhiên Nhiên sẽ kêu lên đây, làm gì có chuyện tự mình ra tiếng trước.

Nhưng Tần Thiệu trêu ghẹo càng thêm kịch liệt, anh ta đã hạ quyết tâm sẽ không buông tha. Tôi càng kiên trì, anh ta còn kiên trì hơn tôi.

Loại giằng co này luôn kết thúc bằng sự chịu thua của tôi, lần này cũng không ngoại lệ. Cuối cùng tôi không còn biện pháp nào khác, đành tùy theo ý thích của anh ta. Trong phòng bếp tràn ngập hơi thở xuân sắc.

Anh ta nghe được mới cảm thấy mỹ mãn, cuối cùng còn vuốt tóc tôi theo thói quen. Tóc tôi dài rất nhanh, đã tới ngang vai.

Khi ra ngoài, hiếm thấy là anh ta còn đi tới, dùng chân nhẹ nhàng đá Nhiên Nhiên, nói: “Con gái hôm nay biểu hiện không tệ! Bảo mama làm cơm thịt kho cho con nhé.”

Theo tôi thấy thật ra anh ta đối xử với Nhiên Nhiên coi như không tệ, ít nhất sau một thời gian, anh ta cũng chậm rãi chấp nhận trong nhà có thêm một con chó ba chân.

Trong lúc ăn cơm, để biểu thị sự bất mãn với chuyện xảy ra ngày hôm nay, tôi đặc biệt múc cho Tần Thiệu một bát canh củ từ.

Vì hôm nay làm việc thuận lợi, Tần Thiệu uống canh cũng nhanh hơn mọi ngày một chút.

Tôi thấy anh ta uống hết hơn một nửa mới gian xảo hỏi: “Có ngon không? Mùi vị củ từ thế nào?”

Tần Thiệu gật đầu nói: “Rất trắng, rất mịn, rất tươi mới. Không tệ.”

Tôi như kẻ gian thực hiện được mưu kế, cười hì hì: “Đương nhiên, tôi có phương pháp bí mật mà.”

Tần Thiệu thuận miệng hỏi: “Phương pháp bí mật gì?”

Tôi nói: “Tuy phương pháp nấu ăn bí mật không thể dễ dàng lộ ra ngoài, nhưng ưu điểm lớn nhất của tôi chính là hào phóng. Tôi nói với anh nhé, bí mật của món canh củ từ này ngay tại... hắc hắc, chính là cho thêm một loại chất lỏng sờ rất giống nó. Anh cũng biết đấy, loại chất lỏng này vốn rất khó kiếm, nhưng trùng hợp là hôm nay có người chủ động đưa tới gia vị quan trọng nhất kia...”

Tần Thiệu nghe đến đây sắc mặt rốt cục trắng bệch. Ở cùng anh ta lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy sắc mặt anh ta biến thành như vậy, mẹ nó, sau này tôi tự sát cũng đáng lắm. Tôi chỉ vào mặt anh ta cười ha hả, chỉ thiếu nước lặn ra đất không dậy nổi.

Tần Thiệu còn ở bên kia ho khan không ngừng, cố gắng nhỏ những thứ bên trong ra. Tôi nhìn về khổ sở của anh ta, cười càng lớn tiếng, cười chảy cả nước mắt.

Cuối cùng Tần Thiệu vỗ bàn nói: “Gần đây cô ngứa da đúng không?”

Tôi nhin cười nói: “Không có, thật sự cũng vì tốt cho anh thôi. Nghe nói uống canh củ từ như vậy có tác dụng bổ thận tráng dương, đặc biệt dành cho đàn ông ăn.”

Tần Thiệu nào có nghe tôi nguy biện tiếp nữa, chỉ nói: “Tôi thấy cô muốn ăn đòn lắm rồi. Cô lại đây!”

Tôi lập tức xin tha: “Lừa anh thôi, lừa anh thôi. Không cho thêm gì cả, thật sự không có. Thứ này thu dọn lại đã không dễ, cho vào đó thế nào được.”

Lúc này Tần Thiệu mới ngồi yên, cầm lấy đũa định ăn tiếp.

Tôi lại thì thầm với Nhiên Nhiên ở dưới bàn: “Chó con mới lừa anh.”

Tần Thiệu lần thứ hai nhảy dựng lên như nhân vật được kích hoạt trong trò chơi trực tuyến.

Tôi cảm thấy thú vị, nhưng chuyện này không thể làm quá, đành phải nói: “Thật sự không có thêm gì cả. Nếu cho thêm, tôi sẽ không sống qua năm 2012, được chưa?”

Tần Thiệu ngồi xuống, nhìn một bàn cơm nước nhưng không ăn, dứt khoát kéo tôi dậy, nói: “Có ý giúp tôi bổ thận tráng dương, nếu không làm chút chuyện sau khi bổ thận tráng dương thì thật có lỗi với tấm lòng của cô nhỉ.”

Tôi cứ thế bị kéo lên tầng hai, nhìn Nhiên Nhiên hạnh phúc nhảy lên bàn ăn thịt kho, không khỏi nghĩ, ai nói chó có thể thành chỗ dựa cho con người?

Có đôi khi tôi nghĩ, nếu không có kế hoạch tự sát, có lẽ tôi không có cách nào quên đi những chuyện trước kia, bình yên sống chung với Tần Thiệu mấy ngày qua.

Đồng thời vì kiếm tiền, một lý do khác là tôi muốn vui vẻ trải qua khoảng thời gian cuối cùng của cuộc đời, điều này khiến tôi có chút chờ mong đối với lễ Giáng Sinh. Tôi có thể nhận được quà, còn có thể ăn mừng cùng Nhiên Nhiên, tổ chức Giáng Sinh cuối cùng của cuộc đời, nghe có vẻ tốt.

Dù mấy ngày nay tôi cố tình vô ý nhắc tới lễ Giáng Sinh với Tần Thiệu nhiều lần, nhưng Tần Thiệu đều thờ ơ đối phó với tôi. Tôi nghĩ Tần Thiệu hẳn hiểu được đạo lý có cho có nhận, vì vậy tôi nghĩ nên đầu tư một chút, chuẩn bị một món quà cho Tần Thiệu, bắt anh ta phải tặng lại bằng một món quà lớn hơn.

Thứ Tần Thiệu có nhiều nhất là tiền, cũng chính là thứ tôi thiếu nhất, đương nhiên tôi phải nghĩ đến chuyện làm cho anh ta một thứ đồ chơi gì đó. Nhưng tôi vừa không có thẩm mỹ, tay nghề cũng không được tốt lắm, nếu không trang trí lại phòng ở cũng sẽ không đến mức không hợp ý anh ta như vậy. Tôi cũng không biết giống như mấy cô nàng trong TV, đan một cái khăn quàng cổ, kiềng chân quàng lên cho đàn ông. Dù tôi biết, tôi nghĩ Tần Thiệu cũng sẽ ghét bỏ thứ tôi đan.

Sau đó tôi lại suy đoán xem Tần Thiệu thiếu cái gì nhất, tôi sẽ tặng anh ta cái đó. Tôi nghĩ suốt một ngày một đêm, đưa ra một kết luận khiến tôi vô cùng chán nản. Theo tôi thấy, Tần Thiệu thiếu nụ cười nhất. Nhưng làm thế nào tặng nụ cười cho anh ta được?

Tôi vượt đầu Nhiên Nhiên, nghĩ đáp án cho vấn đề. Làm cho anh ta cười rất khó, không phải tùy tiện là có thể khiến anh ta hài lòng được, trừ khi ở trên giường tôi làm được thứ gì đó mới mẻ. Nhưng chi phí đầu tư này quá lớn, tôi là người phủ quyết đầu tiên.

Cuối cùng, tôi làm một chuyện chưa từng làm trong đời. Tôi nghĩ, chỉ có thể khiến bản thân mất mặt mới làm cho anh ta vui vẻ. Tôi lấy DV của anh ta ra, hướng về phía ống kính hát bài “Thấp thỏm” của Cung Lâm Na. Tôi biểu hiện tất cả các loại nét mặt một lượt, thấp kém, sợ hãi, vui sướng, đảo tròng mắt, liếc mắt, trợn mắt, khoa tay múa chân y như thật. Giai điệu dồn dập, biểu diễn khoa trương, ngay cả tôi xem cũng phải ôm bụng cười lớn, theo tính toán của tôi, Tần Thiệu nhìn thấy cái này khả năng sẽ buồn cười.

17. Chương 08a

Chương 8: Hồi tưởng - Âm

Có một cơn mơ, dễ dàng tạo ra thêm một cơn mơ.

Cho đến chết cũng không cảm thấy bất cứ nỗi đau nào.

Thừa dịp xúc động đem đổi lấy cảm động.

Niềm vui thoáng qua lúc này sau khi tỉnh lại đều tuột khỏi tầm tay.

Trương Quốc Vinh “Mộng tử túy sinh”

(“Túy sinh mộng tử” là một thành ngữ. Nghĩa đen: sống trong cơn mơ, chết trong cơn say. Nghĩa bóng: sống không lý tưởng, chết bở chết bụi.)

Hôm nay là Giáng Sinh, trận tuyết đầu tiên của năm phủ xuống thành phố A. Lớp tuyết dày bao trùm trên mặt cỏ, một màu trắng xóa, làm cho người ta có ảo giác rằng mình đang ở bên ngoài thế giới. Tôi thất một cái nơ bướm cho chiếc đĩa, đặt trên bàn trong phòng đọc sách của Tần Thiệu.

Bởi vì có một chuyện để chờ mong, tôi đứng ở cửa biệt thự chờ Tần Thiệu trở về. Trước đây tôi luôn cùng Nhiên Nhiên chơi đùa đến mức quên hết tất cả, chưa từng có ý chờ anh ta. Nay nhìn tuyết bay đầy trời, cái lạnh thấm vào tận xương, tôi mới nhớ ra từ lâu tôi chưa từng đợi ai. Tôi chờ đã bảy năm, thật khó khăn mới chờ được Ôn Khiếu Thiên trở về. Tuy kết quả là như vậy, quá trình chờ đợi vừa gian khổ vừa dài đằng đẳng, nhưng dù sao có người để chờ cũng là một chuyện tốt. Ví dụ như hiện tại, tôi lại có một người để chờ, dù ý định là để đổi lấy quà Giáng Sinh, động cơ không thuần khiết, nhưng điều đó vẫn khiến tôi có chút xúc động.

Khi xuống xe, Tần Thiệu mặc một chiếc áo khoác đen dài, bên trong là áo len cao cổ cũng màu đen, trong phong nền tuyết trắng, Tần Thiệu cao lớn, lạnh lùng giống như Leo trong bộ phim “sát thủ này không quá lạnh lùng”.

Có điều, dù không có bối cảnh tuyết trắng, anh ta vẫn cao lớn, lạnh lùng như thường. Tôi luôn so sánh anh ta với quân vương, anh ta hài lòng tôi có thể được phong hậu, ban thưởng, anh ta nhú mày cũng có thể bắt tôi như bắt cỏ, đẩy tôi vào chỗ chết. Giống như nông dân trước khi làm việc phải xem dự báo thời tiết, mỗi một cái nhú mày, một nụ cười của anh ta tôi đều nhớ rất rõ ràng, đều không bỏ sót. Anh ta nở nụ cười tôi sẽ lần tới, anh ta nổi giận tôi lập tức ngậm miệng.

Hiện giờ, theo dáng vẻ mà phán đoán, tâm trạng hôm nay của anh ta không được tốt. Trái tim tôi rất xuống khe núi, điều này chứng minh mưu tính đoạt đại lễ của tôi có khả năng phải thất bại.

Không ngờ Tần Thiệu nhú mày nói: “Đứng đây hứng gió lạnh làm gì? Mặc ấm vào rồi theo tôi tới một nơi.”

Tôi thầm vui vẻ trong lòng, nghĩ việc này còn có hy vọng, sau đó lập tức kích động chạy lên tầng mặc áo khoác rồi ra ngoài.

Ngoài xe bông tuyết bay bay, dày đặc như thiên nữ tạt hoa. Đã lâu không ra đường, không ngờ bầu không khí ngày lễ lại náo nhiệt như thế. Mỗi góc đường đều dựng một cây thông Noel lớn. Một vài cửa hàng còn có nhân viên mặc quần áo ông già Noel tiếp khách. Dù là cửa tiệm nhỏ cũng dán hình ông già Noel trên cửa kính, nhạc mừng Giáng Sinh vang lên khắp nơi, khung cảnh yên bình ấm áp.

Tôi theo Tần Thiệu đẩy cửa bước vào một cửa hàng bán hoa. Tôi nghĩ, Tần Thiệu còn chơi trò lãng mạn, những thứ như hoa cỏ này trong ngày lễ vừa đắt, cấm chưa được mấy ngày đã tàn, hơn nữa, quan trọng nhất là không thể bán lại. Tôi đang nghĩ nên khuyên thế nào để Tần Thiệu bỏ qua ý định này, không ngờ Tần Thiệu cầm lên một bó cúc trắng, bảo chủ quán bó lại. Chủ quán len lén liếc nhìn tôi, có lẽ không ngờ dạo này còn có người tặng cúc trắng cho người yêu.

Tôi tự kiểm điểm lại, gần đây không làm chuyện gì khiến Tần Thiệu không vui, anh ta hẳn sẽ không cố ý tặng cúc trắng cho tôi, tôi cũng không thể làm gì khác ngoài đứng phía sau Tần Thiệu, ra dấu cho chủ quán, ám chỉ rằng đầu óc người này có vấn đề.

Tần Thiệu cứ thế mang tôi lên xe, đường đi ngày càng heo lánh. Tôi nghĩ tuy thời gian gần đây Tần Thiệu ôn hòa hơn rất nhiều, nhưng dù sao vẫn là một tên biến thái tâm thần phân liệt, tính cách bất định, tôi không khỏi có chút sợ hãi. Một người muốn chết như tôi còn có thể sợ hãi như vậy chứng tỏ bản năng sinh tồn của tôi đang phát huy tác dụng rất lớn.

Xe cua rồi lại cua, cuối cùng cũng ngừng lại, tôi ngẩng đầu nhìn lên, chính là nghĩa trang Hoàng Cảng của thành phố A. Trước đây tôi đã từng tới nơi này, khi bố tôi vẫn còn là nhà giàu mới nổi, nghe nói phong thủy nơi này rất tốt, ông ở thì hơi sớm một chút nên muốn chuyển phần mộ ông bà đến đây. Sau rồi nhân viên ở đây nói nghĩa trang này theo một thể thống nhất, chỉ có thể tiếp nhận tro cốt, bố tôi dù có đại nghịch đất đai đến mức nào cũng không dám đào ông bà dưới tuổi vàng lên đốt thành tro rồi mang đến đây, vì vậy đành phải thôi. Tôi đọc báo thấy năm nay, giá một miếng đất ở đây đã lên tới cái giá trên trời, hai mươi vạn, không khỏi nhớ tới câu Tần Thiệu từng nói với tôi “vì sao cô đáng giá hai mươi vạn”, ngay cả ai oán một tiếng thối đời bất công cũng lười.

Tôi cho rằng Tần Thiệu đưa tôi tới đây thăm bố mẹ anh ta, nhưng tôi nhớ trong tư liệu nhà trường có viết bố mẹ anh ta thì ra đều là thành viên hội đồng quản trị tập đoàn Hằng Viễn, nay cũng có cổ phần ở tập đoàn Thiệu Dương, không biết anh ta dẫn tôi tới đây để thăm vị cổ nhân nào. Nếu để giúp anh ta tìm một miếng đất tốt, tôi rất vui lòng đề nghị một vài ý kiến.

Dọc đường Tần Thiệu trầm lặng không nói gì, cuối cùng dừng lại trước một ngôi mộ. Tôi thấy ngôi mộ kia rất bình thường, trên bia mộ là ảnh của một cô gái rất xinh xắn, bởi vì có một gương mặt đại chúng nên nhìn hơi quen mắt, bên cạnh viết “Tần Lộ (ngày 25 tháng 12 năm 1981 – ngày 28 tháng 9 năm 2004)”, là một cô gái mất khi còn rất trẻ. Tôi nghĩ sau này trên bia mộ của tôi có lẽ cũng sẽ như vậy, khiến cho người ta cảm thán cuộc sống bất công, nhưng ít nhất tôi cũng sống lâu hơn cô ấy bảy năm, dù trong bảy năm nay tôi ôm biết bao vết sẹo sống thật mệt mỏi.

Tần Thiệu đặt bó cúc trắng xuống trước bia mộ, nói: “Lộ Lộ, đã lâu không tới thăm em. Hôm nay là sinh nhật em, anh đặc biệt dẫn cô ấy tới thăm em.”

Lần đầu tiên tôi thấy Tần Thiệu lộ vẻ tang thương, bất lực. Không khó để đoán được rằng Tần Lộ chính là em gái của Tần Thiệu, tình cảm của hai người hẳn rất tốt. Nhưng tôi cũng cảm thấy kỳ quái, sinh nhật em gái lại dẫn một tình nhân danh bất chính ngôn bất thuận như tôi tới làm gì. Bạn nói xem, nếu thật sự giống như phim thần tượng, Tần Thiệu chẳng may yêu nhầm phải tôi thì cũng nên dẫn đi gặp mặt người lớn trong nhà chứ không phải tới đây gặp một người âm dương xa cách thế này. Huống hồ để Tần Thiệu yêu tôi còn khó hơn cả chuyện làm cho em gái anh ta vùng dậy, chui ra từ dưới đất.

Có điều, nghĩ đến vận mệnh sau này của tôi chung quy cũng không thoát được một khối đất vuông thế này, hơn nữa còn không phải ở nơi có phong thủy tốt mà ở một chỗ hoang vắng nào đó vùng nông thôn, tôi không khỏi có chút thương cảm.

Tần Thiệu im lặng một lúc rồi nói: “Nếu một ngày nào đó người nằm bên trong sẽ là cô, hiện giờ cô sẽ làm gì?”

Vấn đề anh ta hỏi với vấn đề tôi suy nghĩ không hện mà gặp, tôi nói: “Kiếm tiền.”

Tần Thiệu lườm tôi một cái, nói: “Trong mắt cô có còn chuyện gì quan trọng hơn tiền không? Trước khi chết vẫn còn nghĩ đến kiếm tiền.”

Tôi nghĩ thầm, nếu có tiền rồi, tôi cũng đã giống như em gái anh, nằm trong bùn đất ở nơi núi non xanh tốt này, cần gì phải tranh luận chuyện tận thế với anh?

Tôi nói: “Chết có gì đáng sợ? Ai mà chẳng phải chết. Chết sớm đầu thai sớm, chết muộn đầu thai muộn.” Nghĩ tới đây, tôi bỗng nhớ đến Tần Thiệu từng nói với tôi, loại người như tôi ngay cả kiếp sau cũng không có, đành phải đổi cách nói khác: “Đương nhiên, chuyện kiếp sau tôi không quản được, tôi cũng chẳng quan tâm. Có điều, tôi nghĩ nếu tôi sớm đầu thai, có lẽ kiếp sau tôi sẽ có cơ hội làm bố mẹ của bố mẹ tôi kiếp này, tôi còn có thể chăm sóc bọn họ, bù đắp lại một kiếp này tiếc nuối.”

Tần Thiệu đứng yên một lúc, lát sau mới lấy bao thuốc ra, châm một điếu trong gió. Tôi không biết Tần Thiệu cũng biết hút thuốc, vì vậy hơi có chút ngạc nhiên.

Tần Thiệu ngậm thuốc lá nhìn tôi, khi điếu thuốc chỉ còn một nửa, anh ta nói: “Thật hiếm có nhỉ, trên đời này đúng là vẫn còn có người hiếu thảo với bố mẹ như cô. Còn vì bệnh của bố mà tới chỗ tôi làm chuyện cô không muốn làm. Cô nói xem, nếu bố cô là một kẻ ác, cô có còn hiếu thuận như thế nữa không?”

Trong lòng tôi nghĩ, Tần Thiệu thật sự hiểu rõ mọi chuyện. Mặc dù hiện giờ tôi a dua nịnh nọt anh ta, anh ta cũng biết trong lòng tôi bài xích chuyện làm tình nhân. Người ta nói điểm then chốt nhất trong kinh doanh chính là dùng người, tôi nhìn đôi mắt sắc bén của anh ta, nhất định dùng người sẽ vừa chắc vừa chuẩn, chẳng trách công ty có thể phát triển đến quy mô hiện tại.

Tôi gương mặt nhìn anh ta, tuyết trắng rơi xuống tóc anh ta tạo thành một lớp tuyết mỏng. “Khi còn bé, nhà tôi rất nghèo, không mua nổi một quyển sách, nhưng từ nhỏ bà nội tôi đã bắt đầu dạy tôi đọc “đệ tử quy”, lảnh lảnh đọc thuộc lòng Tam Tự kinh, dễ nhớ, cũng rất dễ tẩy não. Sau này, khi đi học, tôi đọc được một cuốn sách về giáo dục trẻ em, nói là trẻ em từ ba đến năm tuổi không có ý thức, người ta nói gì bọn chúng sẽ tin như thế, không hề nghi ngờ. Vì vậy, đối với tôi mà nói, rất nhiều câu trong “đệ tử quy” giống như người lớn đã dùng dao khắc vào trong đầu. Ví dụ như: cha mẹ thương, dễ hiếu thuận; cha mẹ ghét, vẫn hiếu kính. Bố mẹ dù có ác, dù sao cũng là người đã sinh ra tôi, nuôi dưỡng tôi, hưởng hờ bọn họ chưa từng vứt bỏ hay ngược đãi tôi, yêu thương con cái như bất cứ bố mẹ nào khác. Nếu tôi có ác, bọn họ cũng sẽ không mặc kệ tôi. Nếu bố tôi là kẻ ác, trên trời sẽ có báo ứng, nếu còn chưa đủ thì tính thêm vào tôi, hai đời dù thế nào cũng đủ rồi.”

Tần Thiệu yên lặng nghe tôi nói hết, hít một hơi, khói phun ra lập tức bị gió thổi tan, anh ta nói: “Nói giống như cô không phải kẻ ác vậy.”

Tôi nghĩ cũng đúng, nay tôi làm tình nhân của người ta, là một con hồ ly tinh chính hiệu, nếu gặp người như mẹ tôi, tôi chính là kẻ sẽ phải ăn tát.

Tôi đành gật đầu, cười nói: “Nói cũng đúng. Tôi cũng chẳng có chỗ nào tốt. Vì vậy, nếu một ngày nào đó tôi nằm ở trong kia, tôi càng không có gì tiếc nuối.”

Tôi bị gió thổi đến lạnh run, liên tục hắt xì vài cái. Tần Thiệu hút xong một điếu thuốc, quay sang nói với tôi: “Đi thôi.”

Tôi đi theo anh ta bước xuống từng bậc thang. Bàn chân giẫm vào lớp tuyết đọng, phát ra những tiếng kệt kệt làm cho người ta cảm thấy già cỗi và thanh thản.

Áo khoác da màu đen của Tần Thiệu tung bay, tôi không khỏi lại nghĩ đến Leo, bỗng nhiên nghĩ có lẽ Tần Thiệu cũng giống như Leo, là một người đàn ông bề ngoài lạnh lùng vô tình nhưng trong lòng lại dịu dàng khôn kể, tôi càng không tự chủ được mà nói: “Tần Thiệu, Giáng Sinh vui vẻ.”

Tần Thiệu quay đầu lại, gương mặt bị gió thổi có chút hồng hồng, anh ta nói: “Giáng Sinh của chúng ta, vĩnh viễn sẽ không vui vẻ.”

Tôi nghĩ Giáng Sinh của anh ta không vui vẻ là có lý do, thế nhưng nếu tính cả Giáng Sinh của tôi vào thì Tần Thiệu cũng quá mạnh mẽ rồi. Tôi lại cẩn thận suy nghĩ, thấy cũng không sai, đây là Giáng Sinh cuối cùng của tôi, nay xem ra cũng không hề có ẩn tượng vui vẻ gì, vì vậy cũng vĩnh viễn không vui vẻ chẳng.

Xe lại thông thả chạy trên đường về nhà, khi đi qua khu phố trung tâm, cuối cùng nó cũng giống với bất kỳ một chiếc xe bình thường nào khác, dừng ở giữa con đường ồn ào đông đúc. Tất cả ống xả của các loại xe đang xình xịch phun khói nóng, trong thế giới trắng như tuyết, lộ ra vẻ xám lạnh và bức bối.

Lúc này, tôi nhìn thấy màn hình di động của tôi sáng lên, là số điện thoại bàn của thành phố A. Từ khi chuyển vào biệt thự của Tần Thiệu, di động của tôi sắp thành đồ trang trí, tác dụng gần đây nhất chỉ có gọi điện cho bệnh viện. Ngải Tĩnh và Lưu Chí đã sống chung, có lẽ con bé còn chưa biết tôi đã chuyển khỏi ký túc xá, con nhóc thấy sắc quen bạn kia đến giờ còn chưa liên lạc với tôi; còn giáo sư hướng dẫn đã nhận lời mời của Mỹ, ra nước ngoài hưởng thụ lễ Giáng Sinh chân chính. Mạng lưới quan hệ của tôi từ khi gia đình sa sút đã thủng lỗ chỗ, tôi thật sự không nghĩ ra còn ai sẽ liên lạc với tôi.

Nhận điện thoại mới khiến tôi nhớ ra tôi còn làm công tác chủ nhiệm lớp.

Đầu dây bên kia là Khúc Thế Thành, cậu ta lo lắng nói: “Lô Hân Nhiên, cô đang ở đâu?”

Cách lần trước gặp mặt mới hai tháng, thằng nhóc này đã dám trực tiếp gọi tên tôi rồi.

Tôi miễn cưỡng nói: “Có chuyện gì vậy?”

Khúc Thế Thành nói: “Cô mau đến bệnh viện ung bướu thành phố, một bạn của khoa chúng ta bị đưa vào bệnh viện cấp cứu.”

Tôi vừa nghe vậy, lập tức nói: “Được, các em đừng hoảng hốt, tôi lập tức đến ngay.”

Tần Thiệu nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Là thằng nhóc lần trước vì cô mà đánh nhau nằm viện còn đòi cô nấu cháo cho phải không? Là người diễn cùng cô trên sân khấu trong buổi đón tân sinh viên, sau đó đứng ngoài xe ngăn người nhìn chúng ta làm chuyện kia? Tên là Khúc Thế Thành?”

Tôi nghĩ trong đầu Tần Thiệu hẳn phải có một thư mục tên “tình nhân Lô Hân Nhiên”, khi cần chỉ việc gõ từ khóa vào, những tư liệu liên quan sẽ lập tức liệt kê ra với một tốc độ nhanh nhất. Mà điều khiến tôi dừng tóc gáy chính là Tần Thiệu biết rõ tất cả mọi chuyện như lòng bàn tay, anh ta giống như một nhà tiên tri vĩ đại, hoặc có đôi mắt của thượng đế, bất kể có ở hiện trường hay không, anh ta đều có thể biết được mọi chuyện vô cùng rõ ràng.

Thế nhưng Tần Thiệu không phải nhà tiên tri cũng không phải thượng đế, anh ta chỉ là một kẻ có tiền điên khùng với khứu giác nhạy bén, nếu muốn biết chân tướng sự việc, anh ta chỉ việc vung tiền ra là được. Anh ta sai người điều tra lần trước tôi nấu cháo làm gì, Khúc Thế Thành đánh nhau vì sao, anh ta còn nhớ rõ người trên sân khấu lúc đó là ai, thậm chí trong khi đang cố gắng nhọc nhằn tôi ở trong xe như một kẻ điên, anh ta còn có thể để mắt đến người bên ngoài cửa sổ.

Dáng vẻ lúc này của anh ta khiến tôi lo lắng không biết anh ta đã biết kế hoạch của tôi hay chưa. Nếu thật sự đã biết, anh ta sẽ không cùng tôi diễn một vở tuồng dài như vậy, hướng hồ tất cả kế hoạch mới chỉ nằm trong đầu tôi, anh ta còn có thể mở đầu tôi ra để điều tra hay sao? Nhưng Tần Thiệu là người không thể dùng lẽ thường để suy đoán, tôi cũng không dám dùng logic của tôi để suy đoán anh ta.

Tôi nói: “Đúng vậy, là cậu ta. Trong lớp có việc gấp, tôi phải tới xem sao.”

Tần Thiệu vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Cô đi đi. Bảo lái xe đưa cô đi.”

Tôi vô cùng mừng rỡ trước biểu hiện khoan hồng độ lượng của Tần Thiệu, vội vàng nói: “Không cần, không cần. Dù sao cũng đến phố trung tâm rồi.”

Tần Thiệu đã mở cửa xe, trước khi đóng cửa còn nói với tôi: “Đừng mang nón xanh về cho tôi đội.”

Đối với loại mệnh lệnh và nhắc nhở này, tôi đặc biệt không biết nói gì. Điều càng khiến tôi không biết nói gì chính là trong lúc giao thông đang tắc nghẽn, anh ta lại bảo lái xe đưa tôi đi, chắc chắn sẽ tăng độ phức tạp của chuyện này lên. Tần Thiệu bảo lái xe đưa tôi đi, khiến lái xe tuyệt đối không dám cho tôi xuống trước khi đến nơi. Tôi đành phải ngồi im trong xe, ngăn người nhìn một rừng xe trước trước sau sau như những quân bài domino.

Khi tới được bệnh viện ung bướu đã là lúc chập tối. Bụng tôi đói kêu vang, nhưng không có thời gian bận tâm, vừa tới cửa đã gặp Khúc Thế Thành đang nóng ruột hết nhìn trái lại nhìn phải.

Tôi chạy tới, kéo cánh ta cậu ta hỏi: “Bạn học nào? Bị làm sao mà lại đưa đến bệnh viện ung bướu?”

Khúc Thế Thành thấy tôi liền thở ra một hơi, vừa thở ra vẻ mặt lại căng thẳng, ấp úng nói: “Là cậu của em.”

Vì có tuyết rơi, sàn nhà bệnh viện phủ một lớp bùn ướt sũng, tôi xoay người lại nhanh đến mức suýt chút nữa trượt chân. Tôi chật vật nói: “Tôi không phải bác sĩ, cậu của cậu bị bệnh tìm tôi làm gì. Cậu nhanh đi tìm bác sĩ đi.”

Khúc Thế Thành kéo tôi lại, nói: “Chẳng lẽ cô không muốn biết vì sao cậu ấy lại ở trong bệnh viện ung bướu sao?”

Đương nhiên tôi muốn biết, nhưng tôi là một kẻ nhát gan. Tôi luôn tò mò vì sao phim kinh dị “Lời nguyện” lại được hoan nghênh như thế, nhưng bao nhiêu năm nay, tôi chưa từng có can đảm để xem bộ phim này, ngay cả poster cũng không dám nhìn.

Vì vậy tôi cấp tốc lao ra ngoài, vừa đi vừa nghĩ, Tần Thiệu đã nói đừng mang cái nón xanh về cho anh ta. Không lâu sau nhất định anh ta sẽ biết tôi tới bệnh viện tìm Ôn Khiếu Thiên, bầu không khí tốt đẹp mà tôi vất vả dựng lên trong hai tháng nay lập tức tan biến. Chỉ còn cách kế hoạch chưa tới năm mươi ngày, sao tôi có thể kiểm củi ba năm thiêu một giờ?

Thế nhưng chỉ vừa nghĩ tới chuyện người nằm trong bệnh viện này chính là Ôn Khiếu Thiên, chân tôi giống như đeo đá. Mỗi một bước đi đều hao mòn sức lực. Giống như vừa chạy nước rút một trăm mét, ngay cả thở cũng khó khăn, chỉ cảm thấy hoa mắt choáng đầu.

Khúc Thế Thành ở phía sau hô lên: “Cậu ấy bị tái phát ung thư thực quản. Cậu ấy vì cô mới tái phát ung thư thực quản.”

Tôi cảm thấy bên tai vang lên tiếng vù vù, giống như có hàng ngàn con châu chấu bật lên rồi lại đáp xuống trong đầu tôi. Tôi xoay phắt người lại, chạy tới trước mặt Khúc Thế Thành đang đứng ở cửa, lạnh lùng tát cậu ta một cái thật mạnh.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói với cậu ta: “Anh ta bị ung thư thực quản có liên quan gì tới tôi? Chẳng lẽ tôi là tế bào ung thư, khiến anh ta tái phát vì tôi? Cậu nói chuyện tốt nhất nên cẩn thận một chút.”

Khúc Thế Thành ôm mặt, cũng nghiêng răng nói: “Tôi cũng hy vọng không liên quan đến cô. Cô tưởng rằng tôi muốn như vậy lắm hay sao? Nhưng cậu vì cô mới không muốn trị liệu. Cô có thể nể tình cậu và cô đã ở bên nhau nhiều năm như vậy, đi khuyên nhủ cậu hay không? Cậu nhất định sẽ nghe lời cô.”

Trái tim tôi run lên, cảm thấy toàn thân lạnh như băng. Giống như băm tôi thành từng mảnh nhỏ, rồi vụn tất cả tuyết đọng của bệnh viện đổ xuống trên người tôi, nặn tôi thành người tuyết, còn vươn tay về phía người đi đường cười ngây ngô.

Tôi nhếch môi cười lạnh, nói: “Tôi ở bên anh ta được bao nhiêu năm mà gọi là nhiều? Chúng tôi mới chỉ có ba năm mà thôi, còn cô gái kia đã ở bên anh ta bảy năm rồi. Nay sinh bệnh lại đổ lên người tôi, làm gì có chuyện thiếu đạo đức như thế?”

Trong lòng tôi nghĩ, tôi muốn tìm cái chết, Ôn Khiếu Thiên cũng muốn chết, cuối cùng chúng tôi cũng có một quyết định thống nhất trong chuyện này.

Khúc Thế Thành nói: “Cô gái kia? Là Shelly à? Cô ấy là bác sĩ tư của cậu tôi, hiện tại đã bị cậu tôi đuổi về Mỹ rồi. Lô Hân Nhiên, sao cô có thể lạnh lùng như thế? Vì ba năm mà cô nói, cậu tôi sống mà người không ra người, quỷ không ra quỷ, trước mỗi lần hóa trị đều lấy ảnh cô ra nhìn mới có thể nhìn xuống được. Không phải cô trách cậu tôi không nói một tiếng đã biến mất sao? Khi đó tôi còn nhỏ nhưng cũng hiểu được đại khái. Ông cậu của tôi không thích hai người qua lại, lừa cậu tôi, nói ông nội ở bên Mỹ bệnh tình nguy kịch, bảo cậu bay sang. Cậu tôi chân trước vừa đi, ông cậu tôi chân sau đã sai người thu dọn toàn bộ đồ đạc chuyển đi. Cậu tôi ngay cả cơ hội gọi điện cũng không có, bị nhốt trong phòng vài ngày. Sau đó cậu tuyết thực hôn mê, đưa đến bệnh viện mới phát hiện đã bị ung thư thực quản. Khó khăn lắm mới khôi phục lại gần như bình thường, về nước thăm cô, cũng không biết phải mở miệng nói với cô thế nào. Nhưng hai tháng gần đây cậu thường xuyên không ăn không uống, kết quả là ung thư tái phát. Ai thất nút thì người đó mở, nếu còn cách nào khác, tôi sẽ tìm cô hay sao?”

Tôi nghe Khúc Thế Thành nói xong, nghĩ rằng nhất định cậu ta đã học thuộc từ một quyển ngôn tình nào đó. Đời không phải phim Hàn Quốc, lấy đâu ra nhiều bệnh nan y như vậy, cũng làm gì có nhiều người chia rẽ tình nhân như thế? Tôi nói: “Khi đó tôi còn là một tiểu thư nhà giàu, bố của Ôn Khiếu Thiên vì sao khăng khăng phản đối?”

Khúc Thế Thành quay mặt đi, nói: “Khi đó công ty nhà cô sắp phá sản đến nơi, trong giới doanh nghiệp đều biết nhà cô chỉ chống đỡ được nhiều nhất hai tháng nữa. Ông cậu tôi là người nói một không nói hai, biết cậu tôi nặng tình cảm, vì vậy mới dùng phương pháp cực đoan như vậy, chuẩn bị trước.”

Tôi lại hỏi: “Khi đó đến bệnh viện rồi, anh ta có cơ hội liên lạc với tôi, vì sao không gọi cho tôi biết? Số điện thoại của tôi chưa từng thay đổi, nếu khi đó anh ta nói với tôi, mọi chuyện có lẽ sẽ không như bây giờ.”

“Nhà cô phá sản rồi, cô bảo cậu tôi liên lạc với cô thế nào? Nói với cô cậu đột nhiên biến mất vì cậu bị ung thư thực quản hay sao? Chính cậu còn không nhớ để cô nhìn thấy cậu phải hóa trị, nhớ nào để cô nghe được tin dữ như vậy ngay khi nhà cô sắp phá sản? Nếu thời gian quay trở lại, cậu tôi nói cho cô mọi chuyện ngay lúc đó, cô có tự tin rằng cô sẽ chống đỡ được không?”

Tôi nghe những phân tích chặt chẽ này chỉ cảm thấy mình giống thám tử hoặc luật sư, không ngừng tìm kiếm điểm đáng ngờ. Tôi nhất định phải tìm được bằng chứng. Tôi không biết mình muốn chứng minh cái gì, chứng minh Ôn Khiếu Thiên vẫn yêu tôi như năm đó tôi đã khóc hô trời xanh không có mắt, hay chứng minh đó chỉ là lời nói dối do Khúc Thế Thành thêu dệt lên, khiến tôi cảm thấy có lỗi với Ôn Khiếu Thiên vì hành động của mình trong hai tháng qua?

Người ta nói trong tình yêu, ai quay lưng trước là người thắng. Cuối cùng tôi đã quay lưng trước, nhưng vẫn là tàn cục như vậy, một người đau thì người kia cũng đau, hai bên đều không nguyên vẹn.

Tôi run run hỏi: “Vậy anh ấy đang ở đâu?”

Khúc Thế Thành đi phía trước tôi, vào thang máy thế nào, rẽ ở hành lang nào, tôi đều không nhớ rõ. Cuối cùng, cậu ta dẫn tôi tới trước một phòng bệnh, nói: “Cậu ở bên trong, hiện giờ chưa tiến hành bất cứ kiểm tra nào.”

Tôi đẩy cửa ra, thấy Ôn Khiếu Thiên mặc quần áo bệnh nhân sọc xanh trắng, đưa lưng về phía tôi ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài cửa sổ là một bầu trời tuyết trắng, trong ngăn thuàn khiết tựa như đám mây trắng có thể nhìn thấy khi ngồi trên máy bay lúc trời trong xanh.

Nước mắt tôi tí tách rơi xuống. Tôi không biết anh đã gầy như vậy, tôi nhớ lại dáng vẻ anh khi ăn món lẩu cay đặc biệt ngay trước mặt tôi, nhớ lại vẻ mặt anh khi quay lưng về phía trời chiều hét lên với tôi “ít nhất em vẫn chưa chết”, nhớ lại lúc anh chảy máu nói với tôi “đi theo anh”, còn tôi, giống như một con nhím, sát muối lên vết thương của anh.

Tôi đi tới, khom mình, từ phía sau ôm lấy Ôn Khiếu Thiên. Tôi nhớ cái ôm này từ lâu lắm rồi, ngay cả khi đang ôm cũng run run.

Thân thể Ôn Khiếu Thiên cứng đờ, sau đó anh nhẹ nhàng nói: “Là Nhiên Nhiên sao?”

Tôi vùi đầu trên vai anh, nước mắt thấm ướt quần áo anh, nhưng tôi vẫn im lặng. Bảy năm, bảy năm trống rỗng giữa chúng tôi, làm thế nào để tôi có thể dùng nước mắt rửa trôi bảy năm này?

Tôi đi tới trước mặt Ôn Khiếu Thiên, vuốt ve gương mặt anh, anh gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, khắc sâu vào lòng bàn tay tôi.

18. Chương 08b

Một giọt nước mắt lăn ra từ khóe mắt Ôn Khiếu Thiên, anh nói với tôi: “Anh nghĩ rằng em không bao giờ còn quần quýt bên anh nữa. Trước đây anh đi tới đâu, em sẽ theo tới đó. Em không ở bên anh, anh thật sự không quen.”

Tôi ngồi dưới đất, ôm hai chân Ôn Khiếu Thiên khóc không thành tiếng.

Tôi quần lấy anh ba năm, rời khỏi anh bảy năm, anh vẫn còn chưa quen, vì phạm mọi phép tính của số học. Nhưng lại khiến tôi cảm động đến không nói nên lời.

Tôi nói: “Xin lỗi, em xin lỗi. Em không nên giận dữ với anh, những lời ác độc em nói trước kia đều không tính. Bảy năm qua, chưa có một ngày em không nhớ tới anh. Em chỉ không chịu được khi anh dẫn theo một người phụ nữ trở về, còn ở trước mặt bọn họ nói không biết em. Xin lỗi, em có lỗi. Anh hãy tha thứ cho em. Em chỉ muốn giữ lại một chút lòng tự trọng buồn cười trước mặt anh. Em không biết lòng tự trọng của anh hại anh thành thế này. Em xin lỗi.”

Tôi nói năng lộn xộn, khóc lóc kể lể.

Ôn Khiếu Thiên một lần lại một lần giúp tôi lau nước mắt, những ngón tay thon dài thuần thực chơi dương cầm lướt qua mặt tôi, giống như khoảng thời gian bảy năm.

Anh nói: “Hai chúng ta đều có một lòng tự trọng thật buồn cười. Ngày đó, khi thấy em ở bên anh ta, còn thì thầm nói với anh ta rằng chúng ta không có liên quan gì, anh tức giận đến mức đầu óc không còn giống như bình thường nữa, nói không thêm suy nghĩ. Nhưng anh vừa về đến nhà đã hối hận. Chúng ta đều có lỗi với nhau, vì vậy chúng ta hòa nhau.”

Tôi gật đầu, giống như một tội phạm được đặc xá.

Anh lại vuốt tóc tôi, nói: “Sau này chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa. Mặc kệ bệnh tật, sống chết, giàu nghèo, chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa.”

Tôi lại gật đầu, lời anh nói cảm động như vậy, tôi đã chìm sâu trong đó rồi.

Đôi mắt Ôn Khiếu Thiên cuối cùng cũng cười thành hình trăng khuyết, anh từ trên ghế xuống, quỳ dưới đất như tôi, sau đó, anh chậm rãi tiến tới gần môi tôi, tôi chậm rãi đáp lại anh, trong khi cơ thể tôi vẫn còn run run vì khóc.

Trong miệng tôi toàn là nước mắt nước mũi, Ôn Khiếu Thiên lại không thêm quan tâm. Anh không chê tôi, tôi lại càng không ghét bỏ, hai chúng tôi giống như trao nhau nụ hôn thần thánh trang trọng sau khi hoàn thành lời thề kết hôn.

Thế nhưng ngay trong thời khắc thần thánh trang trọng như vậy, tôi lại căng thẳng đến phát nấc, hơn nữa càng nấc càng nhanh, thật sự sắp nói thành một tràng. Tôi xấu hổ, buồn bực ôm cổ, đành phải lung tung dụi đầu vào lòng anh.

Ôn Khiếu Thiên đặt tay lên sau gáy tôi, giọng nói tràn ngập dịu dàng, tình cảm: “Nhiên Nhiên, em biết vì sao trước đây anh không đồng ý chúng ta nuôi chó mà muốn nuôi mèo không? Em xem bản thân em đi, có giống một con chó nhỏ không, nếu trong nhà có hai con chó chỗ lúc nào cũng dụi vào lòng anh, anh phải xử lý thế nào?”

Tôi nắc một cái nhớ tới Tần Thiệu từng nói: “Tôi nuôi một mình cô đã đủ ăm ỉ rồi, làm gì có thời gian nuôi chó”, trong lòng có chút sợ hãi. Nhưng bàn tay Ôn Khiếu Thiên chậm rãi trấn an tôi, nháy mắt đã hất toàn bộ suy nghĩ của tôi vào góc chết.

Chờ đến khi không còn nắc nữa, tôi và Ôn Khiếu Thiên nằm trên giường bệnh, ôm chặt lấy nhau.

Tôi hỏi anh ung thư thực quản là gì, trị liệu đau thế nào, cuối cùng làm sao tiếp tục chịu đựng được.

Ôn Khiếu Thiên nhìn tôi nói: “Nếu không vì em mà tuyệt thực tới bệnh viện, có lẽ anh còn chưa biết sức khỏe của mình có vấn đề. Bởi vì tế bào ung thư thực quản có thể ẩn nấp rất nhiều năm, không hề có một chút biểu hiện. Vì vậy, năm đó chính em đã cứu anh.”

Tôi nghĩ, qua bảy năm, Ôn Khiếu Thiên thật biết cách thiếp vàng lên mặt tôi. Trước đây anh chỉ thích châm chọc tôi, nay nhìn anh thế này tôi thật không quen.

Anh nói tiếp: “Bởi vì mới chỉ là giai đoạn đầu nên có thể phẫu thuật để giải quyết. Bác sĩ cắt đi một đoạn thực quản của anh, bởi vì thực quản phải nối liền với dạ dày nên phải nâng dạ dày lên trên, vì vậy lại phải cắt một đoạn dạ dày. Dạ dày vốn đang rất tốt, tự nhiên bị thực quản liên lụy, nay cũng thành một dạ dày tàn tật, không còn môn vị.”

Tôi nói: “Môn vị là cái gì?”

Anh nói: “Cửa trước của dạ dày, nếu không có nó, anh ăn xong không thể nằm ngay lập tức, nếu không những thứ trong dạ dày sẽ dốc ngược ra ngoài.”

Tôi lập tức ngồi dậy căng thẳng nhìn anh.

Anh kéo tôi xuống, nói: “Yên tâm, hiện giờ anh chưa ăn gì. Khi đó, một thời gian trước khi phẫu thuật, trên người cắm đủ các loại ống, dẫn đủ loại dung dịch dinh dưỡng. Chỗ xương quai xanh có một cái, dưới dạ dày cũng cắm một cái, hàng ngày phải dẫn dung dịch dinh dưỡng vào trong. Còn có một ống cắm thẳng từ mũi vào dạ dày, sau đó, khi lấy ra, cái ống nhũn như sợi mì nát. Khi đó anh muốn uống hớp nước cũng không được, đến mức khi y tá dùng bông thấm cho anh một ít nước lên môi, anh còn nghĩ đây là thứ nước ngon nhất thế giới. Cũng may là phẫu thuật thành công. Sau này hóa trị định kỳ, lại có bác sĩ tư chăm sóc nên đã hồi phục gần như trước.”

Nói đến những chuyện này, Ôn Khiếu Thiên bình thản đến mức chỉ như kể chuyện của người khác. Tôi nghĩ đến anh ngày đó suy yếu nằm trên giường bệnh, không ăn uống được, không khỏi cảm thấy trái tim run lên.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Ôn Khiếu Thiên nói: “Khiếu Thiên, chúng ta làm kiểm tra lại một lần đi. Khúc Thế Thành nói ung thư thực quản của anh tái phát rồi.”

Ôn Khiếu Thiên vươn đầu tới gần, nhẹ nhàng chạm vào môi tôi, nói: “Bệnh lâu ngày thành bác sĩ, anh biết tình trạng của mình thế nào. Em nằm với anh một lúc trước đã, ngủ dậy anh sẽ đi kiểm tra.”

Tôi lo lắng nhìn anh, nhưng thấy anh thỏa mãn nhắm mắt lại, tôi đành phải nằm xuống cùng anh.

Ngủ được một lúc thì tôi giật mình tỉnh dậy. Tôi mơ thấy giữa một sân khấu tối tăm, ánh đèn hình tròn chiếu thẳng vào một chiếc giường bệnh. Ôn Khiếu Thiên đeo ống dưỡng khí, trên người cắm đủ các loại ống như con nhím nằm trên giường. Trong ống là các loại dung môi xanh xanh đỏ đỏ. Tên của các loại dung môi đó đều là “Lô Hân Nhiên”. Bác sĩ đứng ở bên cạnh một lúc, chơi trò Tiểu Lý Phi Dao như Lý Tầm Hoan, một lát sau lại múa may bằng kim châm như Đông Phương Bất Bại, khiến áu vằng ra xung quanh giường bệnh. Cuối cùng, bác sĩ cởi khẩu trang ra, tôi nhìn lại, thì ra chính là Tần Thiệu với nụ cười nham hiểm.

Nếu chuyện của Ôn Khiếu Thiên đã rõ ràng, giao dịch giữa tôi và Tần Thiệu sẽ lật sang một trang mới. Tôi yêu người đang ở bên tôi lúc này, anh ấy cần tôi, tôi sẽ không tự sát, cũng sẽ không vì phí phẫu thuật của bố mà bán đứng thân thể mình. Tôi chỉ cần nói tình hình của bố tôi cho Ôn Khiếu Thiên, nhất định anh sẽ giúp tôi trả phí phẫu thuật. Tôi sẽ không giống mấy diễn viên trên TV, từ chối sự giúp đỡ của bạn trai, tự mình nghĩ cách giải quyết. Tôi từ lâu đã không phải thánh nữ, vì tiền tôi có thể vứt bỏ tất cả tự trọng, tôi tuyệt đối sẽ không vì tự trọng mà lừa dối Ôn Khiếu Thiên, tự mình chuẩn bị tiền.

Tôi về trường lấy vài bộ quần áo để thay, ở lại ngay trong bệnh viện. Mẹ của Ôn Khiếu Thiên mất sớm, bố anh đã tới vài lần, ông ấy không giống Ôn Khiếu Thiên, gương mặt ông ấy vô cùng cương nghị, vừa nhìn đã biết là một thương nhân mạnh mẽ kiên cường, nhìn tôi như nhìn không khí. Tôi biết ông ấy không thích tôi, nhưng cũng chẳng sao. Bệnh nhân lớn nhất, Ôn Khiếu Thiên nắm tay tôi là đủ rồi, tôi còn phải sợ cái gì.

Tôi ở bên Ôn Khiếu Thiên trong khi anh làm đủ loại kiểm tra. Có những hạng mục tôi nghe thôi đã cảm thấy rất đáng sợ, vậy mà Ôn Khiếu Thiên không hề sợ hãi, vào phòng kiểm tra mà vẻ mặt thoải mái, tự nhiên như đi uống một cốc cà phê sáng. Anh muốn tôi yên lòng, tôi nhìn vậy chỉ thấy càng chua xót.

May mắn là kết quả kiểm tra cho thấy tế bào ung thư không tái phát hay lan ra những bộ phận khác như cái miệng quạ đen của Khúc Thế Thành nói. Tảng đá trong đầu tôi rơi xuống đất, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi, ép Ôn Khiếu Thiên tiếp tục nằm lại bệnh viện phối hợp với bác sĩ làm trị liệu hồi phục. Ôn

Khiếu Thiên miễn cưỡng ở thêm hai ngày, thật sự không chịu được nữa, kết quả là lấy một ngày du lịch làm điều kiện trao đổi lấy bảy ngày nằm viện quan sát.

Bảy năm trước, ở trước mặt tôi, Ôn Khiếu Thiên là một người trưởng thành sớm, rất có lý trí, bất cứ những gì anh nói đều giống như có chút đạo lý nhân sinh và triết học trong đó. Nhưng tối nay, Ôn Khiếu Thiên giống một học sinh tiểu học chuẩn bị đi chơi, cầm giấy bút nằm sấp trên giường, cùng tôi bàn kế hoạch du lịch cho ngày hôm sau. Tôi nhớ nhân tài kiệt xuất của giới AV, Aoi Sora từng nói: “Tôi đã từng gặp rất nhiều loại đàn ông, cuối cùng cảm thấy đặc điểm lớn nhất của đàn ông chính là ngây thơ, dù lớn tuổi vẫn khiến người ta cảm giác như một đứa trẻ. Nếu một người đàn ông luôn khiến bạn gái cảm thấy anh ta là một người trưởng thành, tôi nghĩ, cô gái đó có lẽ còn chưa bước vào trong tim anh ta.” Tôi không khỏi bội phục hiểu biết chính xác của Aoi Sora, đúng là một người phụ nữ tài ba hiếm có.

Bởi vì chỉ có một ngày, hơn nữa hiện giờ sức khỏe của Ôn Khiếu Thiên rất yếu, anh không thể đi du lịch tới nơi nào quá xa, cũng không thể tham gia hoạt động quá mạnh. Cuối cùng, anh chống cằm, đau khổ nói: “Bảy năm qua lên kế hoạch nhiều chuyện như vậy, không ngờ hiện giờ chẳng làm được mấy.”

Tôi ngồi bên cạnh cẩn thận bóc vỏ cà chua. Tôi đọc được trên mạng rằng cà chua có tác dụng chống ung thư, vì vậy mấy ngày nay rất chăm chỉ ép Ôn Khiếu Thiên ăn, ngay cả phòng bệnh cũng tràn ngập mùi cà chua chua chua ngọt ngọt. Trước đây Ôn Khiếu Thiên chưa bao giờ ăn cà chua, nhưng vì tôi cố chấp bóc vỏ nên anh đành tiêu diệt từng quả một, cũng càng khiến tôi có động lực để tiếp tục bóc vỏ.

Những chuyện tôi đã bỏ qua trong bảy năm, tôi muốn bổ sung từng chuyện từng chuyện một, nhưng cẩn thận nghĩ lại, những chuyện có thể bổ sung từ lâu đã không còn bao nhiêu.

Tôi dỗ dành anh như dỗ dành một đứa bé không cam lòng: “Vậy anh từng lên kế hoạch những chuyện gì?”

Anh hưng phấn ngồi dậy nói: “Anh à, anh từng nghĩ, chúng ta sẽ cùng nhau dựng một ngôi nhà, xây dựng, thiết kế kiến trúc anh sẽ phụ trách. Nhiên Nhiên, em chỉ cần chịu trách nhiệm trang trí là được, em thích trang trí theo phong cách gì thì làm theo phong cách đó. Sau đó, theo yêu cầu của em, chúng ta nuôi một con chó, hàng ngày, chúng ta sẽ dẫn nó ra ngoài đi dạo. Nói chung, đối với tổ ấm của chúng ta sau này, anh vẫn mặc sức tưởng tượng như thế.”

Bàn tay đang bóc vỏ của tôi dừng lại một chút, trong lòng thoáng hoảng hốt. Những việc tôi đã làm hai tháng qua ở ngày trước mắt, chuyện tôi làm để giết thời gian chính xác là khát vọng của Ôn Khiếu Thiên.

Tôi cao giọng chột dạ nói: “Ai nha, anh cũng biết trình độ thẩm mỹ của em thế nào rồi đấy. Trước đây không phải anh luôn chê bai điểm ấy của em sao?”

Ôn Khiếu Thiên cong cong đôi mắt, cười nói: “Trước đây anh cho rằng như vậy, sau này nghĩ lại, từ khi em thích anh, hơn nữa còn thích đến mười năm, có thể thấy tiêu chuẩn thẩm mỹ của em vẫn còn cao, vì vậy đành yên tâm giao công trình vĩ đại này cho em.”

Mí mắt tôi giật giật, vội vã chuyển đề tài, nói: “Kế hoạch này quá xa, nói về mục tiêu ngắn hạn trước đi.”

Ôn Thiếu Khiên bĩu môi nói: “Mục tiêu gần thì nhiều lắm. Ví dụ như cùng đi trượt tuyết này, leo núi này, lặn này, nhảy dù này...”

Tôi vội vàng hô ngừng: “Những thứ anh nói không phải đều quá kích thích sao. Vì sao đều là những chuyện làm tim em chịu không nổi vậy?”

Ôn Khiếu Thiên chớp đôi mắt đen láy nhìn tôi: “Kích thích mới vui chứ. Trượt tuyết đến giữa chừng anh sẽ nói, Nhiên Nhiên, lấy anh nhé, nếu không anh sẽ đẩy em từ trên đỉnh núi xuống. Hoặc là trên núi được một nửa anh sẽ nói, Nhiên Nhiên, gả cho anh đi, nếu không anh sẽ thả em từ giữa không trung xuống. Hay là trong lúc lặn xuống nước anh sẽ nói, Nhiên Nhiên, hãy làm vợ anh, nếu không anh sẽ rút ống thở của em. Cũng có thể đang nhảy dù anh sẽ nói, Nhiên Nhiên, làm vợ anh nhé, nếu không sẽ tháo đai an toàn của em. Ngay cả cơ hội từ chối em cũng không có, vì tính mạng em nằm trong tay anh.”

Tôi nhìn Ôn Khiếu Thiên mà nghĩ, ở bên anh ấy ba năm, chưa từng được nghe những lời tỏ tình êm tai như thế. Trong bảy năm kiểm chế ra không biết bao nhiêu ý đồ xấu xa.

Nhưng ý xấu như vậy có cô gái nào sẽ oán giận cơ chứ.

Tôi bóc ra một đoạn vỏ cà chua, nói: “Nhìn anh xem, vì sao cầu hôn còn có vẻ đe dọa như thế? Nếu anh muốn cầu hôn em, phải dùng khinh khí cầu đưa hai chúng ta lên cao, sau đó thả xuống hai bằng vải đỏ dài chạm tới đất, một cái viết mấy chữ “Lô Hân Nhiên muôn năm” thật to, một cái viết “Ôn Khiếu Thiên muôn năm”, ở giữa treo ảnh phóng to n lần của hai chúng ta, chính là loại ảnh nhìn xa tưởng ảnh chụp, nhìn gần thì ra là ảnh vẽ tay ấy. Treo lên như thế, hơn mười vạn du khách vào Cố Cung (Cố Cung thời Thanh, ở Bắc Kinh Trung Quốc) đều phải ngừng đầu chiêm ngưỡng. Sau đó bắn sáu mươi phát pháo mừng, vì sao à, bởi vì đó là tổng số tuổi của hai chúng ta. Trong ngày hôm đó, trên vé của du khách vào Cố Cung phải in ảnh của hai chúng ta, chỉ cần có vé là có thưởng, tỉ lệ trúng thưởng là một trăm phần trăm. Giải thưởng an ủi là một chiếc Ipad của Apple, giải thưởng cao nhất là một ngày du lịch mặt trăng. Anh thấy thế nào?”

Ôn Khiếu Thiên oan ức nhìn tôi, nói: “Em nghĩ em là chủ tịch nước chắc, bên trái viết Đảng Cộng sản Trung Hoa muôn năm, bên phải viết Nước Cộng Hòa nhân dân Trung Hoa muôn năm, ở giữa treo ảnh chụp cực lớn. Nhiên Nhiên, vì sao em lại nghèo nàn ý tưởng như thế... Em có phương án nào có tính khả thi hơn không?”

Tôi nói: “Chuyện này còn được phép thương lượng à? Hay là...”

Đôi mắt Ôn Khiếu Thiên sáng ngời nhìn tôi nói tiếp.

Tôi chậm rãi nói: “Hay là như vậy đi, em chuyển Cố Cung Bắc Kinh thành Cố Cung nhỏ Đài Loan cũng được, bên kia du khách ít, số lượng vé cũng ít hơn một chút. Khi đó chúng ta cũng có thể biểu diễn sự hùng vĩ của đại lục.”

Ngọn lửa trong mắt Ôn Khiếu Thiên vụt tắt.

Tôi đứng lên bỏ lên giường với Ôn Khiếu Thiên, không nhịn được mà dùng ngón tay dính đầy nước cà chua nhéo mặt anh, nói: “Ai nha, thời khắc thử thách ý chí cách mạng của đồng chí Khiếu Thiên cuối cùng cũng đến. Đồng chí Khiếu Thiên, đồng chí phải nhẫn nhịn, nhất định không được nổi giận, tổ chức sẽ dành cho đồng chí tất cả sự quan tâm nhân đạo nhất.”

19. Chương 08c

Ôn Khiếu Thiên vò tóc tôi, cười cười nói: “Vậy xin hỏi tổ chức, sự quan tâm nhân đạo bao gồm những cái gì? Là sờ gương mặt nhỏ nhắn này?” Anh vuốt ve mặt tôi. “Hay hôn cái miệng nhỏ này?” Anh lại hôn lên môi tôi. “Hay trực tiếp làm như thế này?” Nói rồi anh lập tức nhào tới cởi cúc áo tôi.

Tôi vốn bị anh đùa có chút buồn cười, nhưng khi tay anh bỗng đặt lên cúc áo tôi, không hiểu sao, hình ảnh vô số lần Tần Thiệu vừa thô bạo vừa nồng nhiệt cởi bỏ quần áo tôi hiện lên trước mắt, cơ thể tôi đột nhiên cứng đờ, cầm lấy tay Ôn Khiếu Thiên nói: “Đừng.”

Hiển nhiên Ôn Khiếu Thiên không ngờ rằng tôi sẽ nghiêm túc như thế, tay vẫn đặt trên cúc áo tôi, nói: “Nhiên Nhiên, anh chỉ đùa thôi.”

Sau đó, sắc mặt anh bỗng trầm xuống, có lẽ anh đoán được người mà tôi đang nghĩ đến trong đầu. Mấy ngày nay, Ôn Khiếu Thiên chưa từng nhắc tới Tần Thiệu, anh không nhắc, tôi cũng không nói đến. Trong lòng chúng tôi đều hiểu rõ, anh ta là ngọn núi mà cả hai chúng tôi cần bước qua. Có điều, tôi vẫn chưa dám nói với anh chuyện trong nhà, anh chỉ cho rằng tôi nhất thời lạc lối, tình cảm lệch hướng. Hai ngày nay tôi đã nghĩ nếu tôi nói chuyện Tần Thiệu dùng tiền mua chuộc tôi cho Ôn Khiếu Thiên biết, không biết Ôn Khiếu Thiên còn có thể chấp nhận một người anh trai hàng xóm như vậy không, còn có thể có dũng khí cầu hôn một người dơ bẩn như tôi trong khi trượt tuyết, leo núi, lặn, nhảy dù nữa hay không.

Thế nhưng tôi phải nói chuyện của bố tôi cho anh biết, mặc kệ anh có muốn ở bên tôi lần nữa hay không, ít nhất anh sẽ cho tôi phí phẫu thuật. Có điều, để mở miệng nói một chuyện như vậy luôn rất khó, tôi sợ

tình cảm vừa mới tìm lại sẽ yếu đuối đến mức không chịu nổi một sự kích thích. Bởi vậy tôi nghĩ, chỉ cần bên mẹ tôi còn chưa hết tiền, tôi sẽ hưởng thụ sự bình thản này một thời gian.

Do vậy, tôi nghiêm mặt, kéo tay Ôn Khiếu Thiên bịa đặt: “Chuyện đó... Bà dì của em tới...”

Ôn Khiếu Thiên ngẩng đầu nhìn tôi, anh chậm rãi nhích lại gần ôm lấy tôi, nói: “Ừ, vừa rồi anh thật sự chỉ đùa thôi. Nhiên Nhiên, ngày mai chúng ta cùng về trường đi. Lần trước anh còn chưa đi thăm hết, chỉ lo cãi nhau với em. Anh cảm thấy nhớ trường học rồi.”

Tôi tựa đầu vào ngực anh, dùng sức gật đầu.

Tôi biết, chúng tôi đều nhớ thể giới chỉ có hai người ngây thơ thuần khiết như tuyết trắng ngoài cửa sổ kia.

Ngày hôm sau, tôi vừa mở mắt, Ôn Khiếu Thiên đã sửa soạn xong xuôi, đang ngồi đối diện mở to mắt nhìn tôi thức dậy.

Tôi dụi mắt, mơ mơ màng màng nhìn anh, không đợi tôi tỉnh táo lại, Ôn Khiếu Thiên đã ném hết bộ này đến bộ khác lên người tôi, vừa ném vừa nói: “Nhiên Nhiên, ngày mai ngủ tiếp, hôm nay ra ngoài chơi với anh đã.”

Tôi liếc nhìn đồng hồ, mẹ ơi, mới năm giờ sáng tỉnh mơ, ngoài trời vẫn còn tối.

Tôi đang định mắng anh thần kinh, Ôn Khiếu Thiên đã nhét bàn chải đánh răng vào miệng tôi.

Rạng sáng mùa đông, hai người trang bị như đội khảo sát Nam Cực đi ra khỏi bệnh viện.

Ôn Khiếu Thiên mặc một chiếc áo lông màu đen, đeo kính đen, mang một chiếc khăn quàng cổ ca-rô đen trắng, từng vòng từng vòng quấn trên cổ. Trên đầu còn đội một chiếc mũ len màu đen, trên đỉnh mũ còn có một cục len xù. Bảy năm trước, anh luôn theo xu hướng trang phục trưởng thành, mấy ngày nay tôi càng nhìn càng thấy anh trẻ hóa, thật sự sợ anh sẽ cải lão hoàn đồng.

Tôi nói: “Nhìn anh thế này giống như mới hai mươi tuổi, có phải muốn về trường dụ dỗ mấy em gái trẻ trung hay không?”

Ôn Khiếu Thiên nháy mắt nói: “Bị em phát hiện rồi.”

Tôi buồn cười nhìn anh: “Vậy em sẽ khắc trên trán anh ba chữ “hoa có chủ”, miễn cho anh có ý đồ xấu với đàn em. Đạo gần đây đã kích tương đối lớn, không chỉ phải đề phòng con gái mà còn phải đề phòng con trai nữa.”

Ôn Khiếu Thiên cũng cười: “Cũng đúng nha, nhờ may gặp phải cậu thanh niên nào đó quần quýt lấy anh như Lô Hân Nhiên, anh thật sự lo lắng.”

Tôi lườm anh một cái, hỏi anh định đi lại thế nào.

Ôn Khiếu Thiên ngẩng đầu, kiêu ngạo nói: “Tất nhiên phải dùng chân để đi rồi, Nhiên Nhiên. Đã lâu không tản bộ, coi như tập thể dục buổi sáng đi. Em có đi được không?”

Tôi trầm nghĩ, anh không biết em vì anh mà đôi chân đã đi qua không biết bao nhiêu nơi, chỉ mấy km như vậy chẳng nhẽ còn không đi nổi?

Tôi nói: “Vậy lát nữa anh đừng kêu đau chân nhé.”

Ôn Khiếu Thiên khinh thường liếc nhìn tôi, sau đó kéo tôi đi về phía trước.

Năm giờ rưỡi sáng trong thành phố A, chúng tôi xuyên qua những con phố tĩnh lặng. Cả thành phố giống như còn đang ngủ, không hề có những tiếng động ồn ào, ngay cả đèn giao thông cũng uể oải tựa như rơi vào trạng thái hôn mê. Hai chúng tôi giẫm lên lớp tuyết dày, thỉnh thoảng lại giẫm phải một khối băng trơn tuột, suýt chút nữa cùng nhau ngã xuống. Sau rồi Ôn Khiếu Thiên cảm thấy thú vị, đột nhiên làm bộ trượt chân, kéo tôi hết đi lại ngừng, nói chung đã biến thành một cậu nhóc ngây thơ.

Như vậy mãi, tôi không thể nhịn được nữa, vốc lên một nắm tuyết trên mặt đất nặn thành một quả bóng ném về phía anh. Không ngờ Ôn Khiếu Thiên càng nghịch càng vui, cũng bắt đầu ném tuyết lên người tôi. Cứ như vậy, mấy km, chúng tôi vừa đi vừa nghịch hơn một tiếng mới đến được trường học.

Bầu trời chậm rãi sáng lên, Ôn Khiếu Thiên đột nhiên kéo tay tôi chạy. Tôi bị anh kéo theo chạy băng băng, cuối cùng cũng chạy tới thảm cỏ lớn trong trường.

Thảm cỏ của trường là cảnh đẹp nổi tiếng của thành A, bởi vì đó là một sườn dốc với đủ loại cây cỏ xanh mướt, ban ngày còn có rất nhiều người sắp kết hôn thích tới đây chụp ảnh cưới. Buổi tối yên tĩnh, những đôi tình nhân tìm một chỗ yên tĩnh trên sườn dốc ngồi hôn nhau. Trên sườn đồi trồng một ít cây thường xanh, lúa thừa lác đác nhưng không hề làm giảm đi cảnh đẹp. Bên cạnh cây thường xanh là một dòng sông nhỏ, buổi tối, mỗi khi trời trong, nó phản chiếu ánh trăng, giống như sông ngân nho nhỏ tô điểm cho hàng thường xanh kẻ bên.

Đáng tiếc nay sườn đồi đang bị tuyết bao phủ, hơn nữa còn đầy dấu chân, dòng sông kia cũng đã kết băng. Tôi không biết Ôn Khiếu Thiên dẫn tôi tới đây làm gì.

Nhưng ngay khi tôi đang suy đoán, sau rừng cây nhỏ bỗng xuất hiện một tia sáng màu hồng, mặt trời lấp ló phía sau rừng cây. Chỉ chốc lát sau, màu hồng biến thành đỏ rực, lá cây màu xanh cũng bị nhuộm thành màu vàng óng ánh. Mặt trời ngày càng lên cao, lộ ra một nửa hình tròn. Phía chân trời tỏa sáng. Cả rừng cây như ánh lên tia sáng của sự sống.

Ôn Khiếu Thiên ở bên nhẹ nhàng kéo tay tôi, tôi lên liếc nhìn anh, anh vẫn giống như bảy năm trước, thích chuyên tâm làm một chuyện gì đó, nay chỉ nhìn về phía trước không dời mắt.

Không lâu sau, một mặt trời hoàn chỉnh đã lộ ra, giống như một quả đỏ chín mọng treo trong rừng cây. Tất cả chuyện cũ dường như bị loại bỏ, chỉ còn sự yên lặng trong giây phút này, mạch đập của sự sống không ngừng vang lên, đây chính là sức mạnh của thiên nhiên.

Ôn Khiếu Thiên ôm lấy vai tôi, trịnh trọng nói với tôi: “Nhiên Nhiên, chúng ta bắt đầu một lần nữa đi. Quên hết tất cả những chuyện không vui trước đây, giữ lại những chuyện vui vẻ. Chúng ta đã bỏ lỡ bảy năm, đừng để những người khác hoặc những việc khác chia cách chúng ta.”

Tôi cầu nguyện trong lòng, cuộc đời này xin hãy dừng lại tại khoảnh khắc này đi.

Sau đó, chúng tôi chậm rãi đi qua những nơi chúng tôi đã từng qua vô số lần trước đây. Đại học A là trường học sở hữu trăm năm lịch sử, nhưng chính sách mấy năm nay khiến nó thay đổi không ít. Có đôi khi đi tới nửa đường Ôn Khiếu Thiên mới nhớ ra đây là chỗ nào. Anh chỉ vào một vị trí, nói: “Ở đây từng có một cửa hàng bán đồ ăn sáng. Mỗi sáng em đều lười đi mua, mang theo cái bụng không lên lớp tự học với anh. Anh đành mỗi ngày tới đây mua đồ ăn sáng cho em.” Khi thì lại nói: “Không phải ở đây từng có một bãi tập nhỏ sao? Khi em sắp thi chạy bền 1500 mét, mỗi buổi tối anh đã dẫn em tới đây luyện tập, vì sao lại biến thành dãy phòng học rồi?” Tôi nói: “Ở đây vốn là phòng học, bãi tập nhỏ mà anh nói đã được xây thành sân vận động từ lâu rồi, có điều không phải ở đây thôi.” Ôn Khiếu Thiên tỏ vẻ không tin, khẳng khái cho rằng bãi tập ở chỗ này, tôi liền dẫn anh tới sân vận động đã có chút cũ kỹ. Anh ngăn người nhìn về phía một bậc thang sắt mẻ, nói: “Không ngờ anh lại nhớ nhầm.”

Tôi nghĩ, không nhầm mới là lạ, bảy năm rồi, mọi chuyện sao có thể vẫn ở nguyên chỗ cũ chờ anh trở về được?

Tôi thấy Ôn Khiếu Thiên có chút cô đơn, liền kéo tay anh nói: “Khiếu Thiên, khi đó em ở sân tennis bị anh đánh áu mũi chảy ròng ròng, vì sao anh lại nghe lời như thế, thật sự đưa em tới lớp lâu như vậy?”

Ôn Khiếu Thiên nhìn sang nơi khác, mắt tự nhiên nói: “Đó là vì anh chịu không nổi có người luôn theo phía sau anh, giống như u hồn, còn luôn giả vờ bất ngờ gặp anh. Khi đó ngày nào anh cũng mơ thấy em, sắp suy nhược thần kinh đến nơi. Chỉ chờ em bảo anh làm gì đó, làm cho em yên tĩnh là vội vàng lắm.”

Tôi cười gian, lại hỏi tiếp: “Vậy lúc đó em bảo anh làm bạn trai em, vì sao anh cũng đồng ý nhanh như vậy?”

Ôn Khiếu Thiên âm ức nói: “Khi đó cả trường đều biết anh có cô bạn gái tên Lô Hân Nhiên, ngày ngày ở cạnh anh, nếu anh không đồng ý chẳng phải anh còn chịu oan uổng hay sao, chỉ bằng nhận luôn cho rồi.”

Tôi lại nói: “Nhìn vẻ mặt phiền muộn của anh kìa, thế nào, hối hận rồi à? Hối hận vẫn còn kịp đấy.”

Ôn Khiếu Thiên giương mắt nhìn tôi: “Anh chỉ cho phép bán ra, không cho đổi trả, hối hận cũng vô dụng rồi.”

Tôi lại cười, khoác tay anh tiếp tục đi dạo.

Hôm nay, chúng tôi đi loanh quanh trong trường, cùng nhau nhớ lại những ngày tháng của bảy năm trước. Chúng tôi đi tới một quán ăn chay ở cổng phía Đông, tôi chọn những món rau xanh, đậu phụ ít dầu nhất, hai chúng tôi đều đói bụng, người thích ăn thịt như tôi vẫn có thể ăn sạch sành sanh không thừa một nhánh lá như cỏ. Ôn Khiếu Thiên cũng ăn vô cùng thỏa mãn, vừa cầm khăn tay lau mồ hôi cho tôi vừa khuyên tôi ăn chậm một chút, còn không ngừng gắp vào bát tôi một đồng thức ăn. Tôi ăn rất vui vẻ, cũng không quên mượn chủ quán một chiếc kéo, cắt nhỏ đồ ăn ra để Ôn Khiếu Thiên dễ tiêu hóa.

Ăn no rồi, hai chúng tôi lại vào một giảng đường, nghe bài giảng của môn toán cao cấp. Giáo sư ở bên trên liên miên nói nhưng thuật ngữ chuyên ngành mà tôi nghe không hiểu, tôi len lén hỏi Ôn Khiếu Thiên có hiểu không, anh gật đầu. Trong lòng tôi cảm thấy bất công, một người nghiên cứu tiến sĩ như tôi nghe còn không hiểu, vì sao anh lại hiểu, vì vậy tôi kéo tay Ôn Khiếu Thiên muốn đi. Ôn Khiếu Thiên cười trộm, nói: “Anh nghe hiểu đoạn này của giáo sư: ‘phần này nhất định tôi sẽ kiểm tra các em ở cuộc thi cuối kỳ, các em ôn tập cho tốt.’” Nghe đến đó, tôi cũng cảm thấy vui vẻ, nghĩ rằng hai chúng tôi đã ba mươi tuổi rồi còn ngồi cùng những sinh viên đôi mươi trong một giảng đường, thì thầm nói chuyện yêu đương, đúng là vừa hoang đường vừa lãng mạn.

Nghe xong lớp toán cao cấp, chúng tôi lại tới trung tâm hoạt động đoàn đội, nghe người ta đánh ghi-ta, đàn tranh. Tôi giựt dây bọn trẻ xúi giục cao thủ dương cầm thể hiện tài năng, Ôn Khiếu Thiên cũng không khách sáo, đi tới đàn một khúc “kỷ niệm tình yêu”. Tôi ở bên cạnh lắng nghe, cảm thấy năm tháng lặng lẽ qua đi tự có chút bi thương. Khúc nhạc này vượt qua thời gian mười năm đằng đẳng, từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy và yêu Ôn Khiếu Thiên, cho đến nay, hai chúng tôi đều có những vết thương riêng, cuộc đời xoay xoay chuyển chuyển, khúc nhạc vẫn là khúc nhạc như thế, mười năm trước nghe vừa ung dung vừa vui vẻ, nay nghe lại mới thấy quá tĩnh lặng và đầy tiếc nuối. Cuối cùng tôi cũng biết vì sao tên của nó là “kỷ niệm tình yêu”, phải là những người từng trải mới có thể nghe ra sự tang thương phủ đầy bụi bặm trong từng giai điệu của nó.

Chúng tôi cứ tha thẩn như vậy, khi sắc trời dần tối, chúng tôi tới hội trường xem phim. Trường học chuộng những bộ phim cổ xưa, bộ phim được chiếu ngày hôm nay là bộ phim bất hủ “Đại thoại tây du” của Châu Tinh Trì. Khi chúng tôi mua vé, bước vào phòng chiếu, phim đã chiếu được hơn một nửa.

Tôi nhớ năm đó khi còn ở bên Ôn Khiếu Thiên, tôi thường lẩm nhẩm theo lời thoại để quấy rầy anh, cả một đoạn dài mà không sót một chữ. Lần nào anh cũng nói, có trí nhớ tốt như vậy nên dùng cho những việc có ích thì tốt hơn. Tôi nói sao anh biết bộ phim này không thể giống “Hong học” của “Hong lâu mộng”, tạo ra một môn học vẫn tên “Đại học”? Ai biết nhớ đâu “Đại học” này còn được xếp vào hạng tứ thư ngũ kinh cũng không chừng.

Nhoáng một cái đã nhiều năm, cuối cùng phái “Đại học” này không phát triển nổi, tôi cũng không có tài năng như những người nghiên cứu “Hong học”, đứng trên bục giảng phát huy công lực đọc lời thoại của mình.

Nay xem lại bộ phim này, tôi vẫn có thể đọc thuộc rất nhiều đoạn. Châu Tinh Trì còn chưa mở miệng, tôi đã nói được tiếp. Ôn Khiếu Thiên ở bên cạnh thì thầm hỏi tôi: “Rốt cuộc người Chí Tôn Bảo thích là Bạch tinh tinh hay Tử Hà tiên tử nhỉ?”

Trong lòng tôi nghĩ anh hoàn toàn không cần nhỏ giọng hỏi, hội trường vốn không có bao nhiêu chỗ ngồi, hiện tại lại là giai đoạn trước cuộc thi cuối kỳ, có ai rỗi hơi đi xem một bộ phim cũ rích tuổi thọ hơn mười năm?

Ánh sáng màn hình lóe lên rồi chợt tắt ánh vào hai chúng tôi. Tôi nghĩ Chí Tôn Bảo yêu cả hai người, có điều ở thời điểm khác nhau yêu một người phụ nữ khác nhau. Mà kiểu thay lòng đổi dạ này rất nhiều người không thể chấp nhận, vì vậy bọn họ đành phải nhận định người Chí Tôn Bảo yêu nhất là Bạch tinh tinh.

Thế nhưng tôi nào có thể trả lời Ôn Khiếu Thiên như vậy?

Tôi nói: “Người anh ta yêu nhất vẫn là Bạch tinh tinh. Anh xem, câu chuyện từ đầu đến cuối là kể về việc Chí Tôn Bảo đi trộm Nguyệt Quang bảo hạp vì Bạch tinh tinh. Tử Hà tiên tử chỉ là một quả đạn khói. Anh ta có liên hệ với Tử Hà tiên tử chỉ vì lấy được Nguyệt Quang bảo hạp để cứu Bạch tinh tinh. Tuy trong khi đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, trải qua rất nhiều năm, thế nhưng trong lòng Chí Tôn Bảo vẫn không quên được Bạch tinh tinh.”

Ôn Khiếu Thiên thỏa mãn nghe tôi nói xong, vươn tay nhéo mặt tôi: “Cái miệng thật dẻo.”

Tôi cười hì hì. Trình độ dỗ người khác của tôi trong hai tháng nay đã nâng cao nhờ sự huấn luyện ma quỷ, dẫn đến hiện giờ nghe người ta nói gì, phản ứng đầu tiên sẽ là nghĩ xem đối phương muốn nghe đáp án thế nào.

Tôi chân thành nói: “Thật là như vậy, mặc kệ sau này xuất hiện bao nhiêu Tử Hà tiên tử, giữa bọn họ có ngăn cách bao nhiêu thế kỷ, Chí Tôn Bảo vẫn chỉ yêu một mình Bạch tinh tinh.”

Ôn Khiếu Thiên vươn người tới, nhẹ nhàng hôn lên trán tôi. Tôi thuận thế hôn lên môi anh. Bên tai truyền đến lời thoại của phim:

“Tử Hà chỉ là một người mà ta quen biết, trước đây ta từng nói dối Tử Hà, nay trong lòng chỉ có chút áy náy mà thôi, ta càng ngày càng ghét Tử Hà. Sao ta có thể yêu một người mà ta ghét được?”

“Có đôi khi người phát hiện người yêu phải một người mà người chán ghét, tình cảm này mới là điểm chết người.”

“Yêu một người cần lý do hay sao?”

“Không cần hay sao?”

“Cần hay sao?”

Xem phim xong, chúng tôi tới căn tin ôn lại tay nghề của đầu bếp trong trường. Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã là tám giờ tối. Tôi sợ hôm nay Ôn Khiếu Thiên đã gắng sức cả một ngày, quá mệt mỏi, vì vậy nhất định muốn quay về bệnh viện sớm một chút. Dù Ôn Khiếu Thiên còn lưu luyến nhưng vẫn đồng ý.

Trước khi ra khỏi trường học, tôi tới ký túc xá lấy mấy bộ quần áo mùa đông. Bởi vì đang là buổi tối, dựa theo quy định của ký túc xá nữ, di quản lý kiên quyết không cho Ôn Khiếu Thiên lên phòng, mặc kệ anh dùng bao nhiêu mỹ nam kế để lấy lòng. Tôi sợ bên ngoài quá lạnh, đành phải nghiêm nghị ép anh tới quán mỳ trước cổng trường chờ tôi.

Vào trong ký túc xá, tôi vội vàng cầm lấy vài bộ quần áo rồi định ra ngoài. Trước khi khóa cửa, tôi bỗng nhớ ra chưa cầm di động và sạc pin, lại mở cửa vào lấy. Vào ngày tôi tới bệnh viện, điện thoại đã hết pin, tôi không muốn liên lạc với Tần Thiệu, cũng không sợ Tần Thiệu không liên lạc được với tôi. Tôi nghĩ, dựa vào năng lực của Tần Thiệu, anh ta hẳn đã biết có chuyện gì xảy ra. So với việc khiến Tần Thiệu tự mình tiếp nhận chuyện bị tình nhân đá, chi bằng cứ hiểu trong lòng mà không nói đi.

Khi mở máy một lần nữa, tôi nhìn thấy bốn cuộc gọi nhỡ của Tần Thiệu và một tin nhắn trên màn hình. Cuộc gọi là từ ngày Ôn Khiếu Thiên nằm viện tới nay, mỗi ngày một cuộc, đúng thời gian ăn tối, sáu giờ rưỡi. Thời gian chính xác đến mức khiến tôi hoài nghi không biết có phải đã được thiết lập sẵn hay không. Tần Thiệu chưa từng nhắn tin cho tôi, vì vậy, đối với tin nhắn duy nhất này, tôi vô cùng ngạc nhiên.

Mở tin nhắn ra, chỉ có vài chữ: Nhiên Nhiên bị ốm. Trở về.

Giọng điệu ra lệnh trước sau như một, cường ép đến mức không cho người ta thương lượng.

Tôi cầm di động, bấm chữ một lúc lâu, xóa rồi lại sửa, sửa rồi lại xóa, cuối cùng trả lời rằng: Không trở về. Giúp tôi chăm sóc Nhiên Nhiên. Cảm ơn.

Xuống lầu, khi đi qua cửa sổ, tôi thấy ngoài trời tuyết lại rơi. Tôi nhớ tới trận tuyết đầu tiên trong thành phố, sau khi ra khỏi xe, Tần Thiệu đứng trên đường phố đông đúc nói với tôi một câu: “Đừng mang nón xanh về cho tôi đội.” Tôi nghĩ, ra đi hẳn không tính là đội nón xanh đúng không.

Ra khỏi hành lang, tôi thấy Ôn Khiếu Thiên gầy gò đứng ngoài sân, đang vẫy tay với tôi. Mũi anh bị lạnh đỏ lên như ông già Noel, nhưng vẻ mặt vẫn vui sướng nói: “Nhiên Nhiên, mau tới đây.”

Tôi bước nhanh hơn về phía anh, ôm lấy tay anh, vừa đi vừa trách mắng vì sao không nghe lời tôi chờ trong quán mỳ, đứng ở đây chịu lạnh như đồ ngọc.

Ôn Khiếu Thiên sụt sịt mũi nói: “Nhưng anh không muốn đợi nữa. Vừa nghĩ tới chuyện chờ em ở nơi không có em, anh lại sợ.”

Tôi mắng: “Chuyện đó có gì mà sợ.”

Ôn Khiếu Thiên bĩu môi nói: “Sợ em không tới chứ gì nữa.”

20. Chương 09a

Chương 9: Địa ngục – Sợ

Tình yêu là từng đoạn từng đoạn dây rối, khiến cho những người có tình không thể nói lời tạm biệt.

Châu Hoa Kiện, Tề Dự “Thiên hạ hữu tình nhân”

Sau đó, bởi vì lang thang trong trường trong thời tiết lạnh, còn túc trực trong trại tập trung vì khuẩn như bệnh viện mấy đêm, tôi xuất hiện dấu hiệu cảm lạnh và nóng sốt mức độ thấp. Tôi sợ mình sẽ truyền bệnh cho Ôn Khiếu Thiên ốm yếu nên bắt đầu quay về ở trong trường, cũng giảm tần suất đi thăm bệnh. Nhưng mỗi lần tôi trang bị đầy đủ đến thăm anh, Ôn Khiếu Thiên đều nhào tới kéo khẩu trang xuống, gặm tôi vài miếng mới tha, còn nghiêm ngặt giám sát tôi uống một đồng thuốc Đông, Tây y, rồi dính lấy tôi cả nửa ngày, khi tôi chuẩn bị về còn dùng ánh mắt trông chờ như thú con bị vứt bỏ mà nhìn tôi. Tần suất tuy ít nhưng tính lại cũng phải đến gần một ngày.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, không chỉ có bệnh của tôi không khỏi được mà truyền cho anh cũng là chuyện sớm muộn, vì vậy tôi nghiêm khắc cảnh cáo Ôn Khiếu Thiên, cũng xin anh ba ngày nghỉ.

Ôn Khiếu Thiên không vui, nói: “Nghỉ hết ba ngày thì anh cũng sắp xuất viện đến nơi rồi.”

Tôi nói: “Anh nằm viện đến nghiện rồi à. Khi vừa mới vào đây không phải anh cực kỳ không thích hay sao?”

Ôn Khiếu Thiên lại sà tới, nói: “Đãi ngộ khi nằm viện thật tốt, anh sợ sau khi xuất viện, em bận chuyện của em, anh cũng phải đối mặt với chuyện của anh, sẽ gần nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều.”

Tôi cười mắng anh: “Anh càng ngày càng không có triển vọng. Trước đây là ai luôn ra vẻ lạnh lùng, ngày nào cũng mắng em không được đến quấy rầy?”

Ôn Khiếu Thiên nghiêng đầu nói: “Anh có như vậy sao? Vì sao anh chỉ nhớ khi đó em luôn ở bên cạnh anh, anh còn cảm thấy rất an tâm nhỉ...”

Tôi mặc kệ tên lưu manh này, cuối cùng dứt khoát chuyển về trường, cũng quyết định dùng ba ngày này dưỡng bệnh.

Không ngờ bệnh càng dưỡng càng nặng, tới ngày thứ hai, toàn thân tôi đỏ mề hôi lạnh đến mức run run. Tôi uống vài viên thuốc hạ sốt rồi đắp chăn dày để ra mồ hôi, vừa ngủ chưa được bao lâu thì nhận được điện thoại của Trịnh Ngôn Kỳ.

Từ lâu tôi đã hết hy vọng với cô nàng này, cô ta nói gì tôi cũng không muốn đáp lại, vì vậy khi nhận điện, tôi thờ ơ nói: “Cậu còn có mặt mũi liên lạc với tôi?”

Bên kia, tiếng khóc của Trịnh Ngôn Kỳ truyền đến: “Tiểu Nhiên, tớ gặp phải chuyện lớn rồi.”

Tôi thở không ra hơi, chằm chọc nói: “Lại bị thằng cha nhà giàu nào đá à? Tự giải quyết đi. Chính tôi còn không lo được cho bản thân đây.”

Nói đoạn tôi muốn ngắt máy.

Trịnh Ngôn Kỳ khóc nói: “Tớ có thai rồi, Tiểu Nhiên. Tớ có thai rồi.”

Tôi đang bị ốm, đầu óc mơ hồ, nhưng nghe được những lời này cũng phải tỉnh táo lại: “Con ai? Cậu định làm gì bây giờ?”

“Bác sĩ nói đứa bé được sáu tuần rồi. Hôm đó tớ uống say, trong quán bar nhiều người như vậy, tớ làm sao biết là của thằng khốn nào? Vất vả lắm tớ mới nhận được một vai nữ phụ trong một bộ phim về thời trang, trong đó còn phải mặc áo tắm hai mảnh. Làm sao tớ có thể để đứa bé này hủy hoại sự nghiệp diễn viên của tớ?”

“Vậy cậu định bỏ đứa bé? Kỳ Kỳ, cậu đã suy nghĩ kỹ chưa? Đây là một mạng sống, là con của cậu đấy.”

“Tiểu Nhiên, cậu biết mà, trong giới giải trí, phụ nữ không dễ gặp vận may, nếu kết hôn, sinh con, đó chính là một con đường chết. Tớ đi được đến nước này đều dùng mạng để đổi. Nếu hiện giờ sự nghiệp không còn, chi bằng bảo tớ chết đi cho xong.”

Tôi im lặng, tôi cũng chẳng sợ Trịnh Ngôn Kỳ đi tìm cái chết. Người suốt ngày treo cái chết ở trên miệng sẽ không thể nào tự sát được. Những người đã từng âm mưu tự sát hiểu rõ nhất. Tôi chỉ đang nghĩ, dù có sinh đứa bé ra, Trịnh Ngôn Kỳ cũng không có khả năng hoàn thành trách nhiệm của một người mẹ. Đứa bé không có tình thương của cha cũng không có tình yêu của mẹ, sinh ra chính là chịu tội.

“Vậy cậu muốn tôi làm gì?” Tôi hỏi cô ấy.

“Tiểu Nhiên, chiều nay cậu đi cùng tớ tới bệnh viện tư nhân một chuyến. Một mình đi tớ sợ.”

Tôi đồng ý. Tôi biết sức khỏe của tôi hiện nay mà đi làm chân chạy giúp cô ta là không thể, nhưng ít nhất cũng làm được nơi ký thác tinh thần. Dù sao để cô ta một mình tới bệnh viện phá thai luôn làm cho người ta cảm thấy không đành lòng.

Tôi đứng trong đại sảnh của một bệnh viện phụ sản tư nhân thành phố A, chờ người ra trước thiết kế bằng đá hoa cương vừa hiện đại vừa xa hoa. Ánh mặt trời xuyên qua nóc nhà thủy tinh chiếu xuống, khiến sàn nhà đá hoa cương bóng đến mức có thể soi gương ánh lên tia sáng lóa mắt. Tôi đứng là quê mùa, không hề biết thành phố A lại có một bệnh viện giống như triển lãm mỹ thuật thế này.

Tôi nói: “Chỗ này là bệnh viện tư nhân, viện phí nhất định rất đắt. Cậu có tiền không?”

Trịnh Ngôn Kỳ thấp giọng nói bên tai tôi: “Nghe nói mấy ngôi sao giới giải trí khi gặp chuyện đều tới đây. Sao tớ có thể tới chỗ khác được. Tiền ấy à, cứ quẹt thẻ trước đi, sau này tìm đám khốn kiếp kia đòi.”

Không ngờ ngay cả phá thai cũng phải so đo với người khác, tôi nhìn Trịnh Ngôn Kỳ che che lấp lấp bọc mình thành phụ nữ Trung Đông, trong đầu nghĩ rất cuộc giới giải trí là một nơi thế nào. Rốt cuộc cô ta muốn người ta biết cô ta tới đây để phá thai hay là không?

Nhưng tôi không nghĩ được nhiều như vậy, chính tôi đang phát sốt đến run run, thật sự không chống đỡ được nữa, tôi đứng bên ngoài dòng người chờ phẫu thuật chờ Trịnh Ngôn Kỳ.

Lúc này Trịnh Ngôn Kỳ mới biết thương hại tôi, bảo tôi yên tâm ra ngoài ngồi, làm như tôi mới là người đi phá thai vậy.

Khi tôi vừa mới cảm kích một chút, Trịnh Ngôn Kỳ lại ngồi xổm xuống nói với tôi: “Tiểu Nhiên, cho tớ mượn ít tiền đi. Thẻ tín dụng của tớ vượt quá hạn ngạch rồi, tính cả tiền mặt hiện có bây giờ còn thiếu mấy trăm nữa.”

Mũi tôi xì khói, ném ví tiền cho cô ta cho xong việc.

Cô ta vui vẻ nhún nhảy đi thanh toán.

Khu vực chờ của người nhà bệnh nhân phẫu thuật là một ban công theo phong cách châu Âu. Có mấy chậu hoa Lan Điếu treo lơ lửng giữa không trung, dưới giàn hoa Lan Điếu là mấy chiếc bàn và ghế mây, ánh mặt

trời âm áp chiếu xuống, lại vì tuyết trắng bên ngoài mà khúc xạ, khung cảnh trắng ngần đến lóa mắt, làm cho người ta nhớ tới những bộ phim nhựa cũ kỹ của những năm 80, cũng khiến người ta nhớ lại khoảng thời gian tốt đẹp trước đây.

Tôi co người ngồi trên ghế mây, ánh mặt trời vây quanh tôi, mồ hôi lạnh của tôi lại từng giọt nhỏ xuống. Tôi nghĩ nếu như có một cái gương, tôi ở trong gương hẳn đang tái mét như quỷ.

Trong lúc tôi đang nghĩ vậy, cánh cửa một phòng giải phẫu mở ra, một phu nhân sắc mặt tái xanh bước ra ngoài. Sở dĩ tôi nói cô ấy là phu nhân bởi vì dù vừa mới từ bàn phẫu thuật xuống, búi tóc của cô ấy không hề rối loạn, bộ đồ Issa trên người cũng không dính một hạt bụi. Tôi không khỏi bội phục những người như cô ấy, bọn họ dù sức khỏe hay tinh thần có thương tổn thế nào đều có thể lạnh lùng, thản nhiên như một con búp bê, giống như nhìn cuộc đời này chỉ bằng một vẻ mặt.

Mà điều khiến tôi không nghĩ tới chính là, khi vị phu nhân kia vừa đi được mấy bước, đầu bên kia hành lang xuất hiện một người. Dáng người cao lớn, đường nét rõ ràng, có điều trong tay anh ta cầm một chiếc túi Hermes kiểu nữ, hoàn toàn không hợp với phong cách từ trên xuống dưới.

Mấy ngày không gặp, tôi thật sự không ngờ Tần Thiệu đã xuống cấp đến nước đi xách túi cho phụ nữ. Thế nhưng khi nghĩ lại, người phụ nữ này không giống với loại tình nhân như tôi. Trên người cô ta tỏa ra loại hơi thở của gia cảnh ưu việt từ nhỏ, giờ tay nhắc chân đều làm cho người ta nhìn rõ khí chất quý tộc tích lũy nhiều năm mà thành. Nếu tôi không đoán sai, phu nhân này nhất định là vợ của Tần Thiệu. Nhưng Tần Thiệu không phải rất thích trẻ con sao? Vì sao lại cùng vợ tới phá thai? Tuy gương mặt phu nhân kia được chăm sóc rất cẩn thận nhưng vẫn nhìn ra đã khoảng ba mươi lăm, ba mươi sáu rồi, tôi mới chỉ thấy người ta ở độ tuổi này đi xin phương pháp cầu tử khắp nơi chứ chưa thấy đi phá thai bao giờ. Nếu lúc này còn phá thai, tương lai muốn có con sợ rằng phải dựa vào những phương pháp hỗ trợ khác.

Chẳng lẽ phu nhân này không muốn sinh con, hoặc là sức khỏe cô ấy không cho phép có con?

Trong lúc bệnh tật đầy mình, tôi vẫn có tinh thần suy nghĩ mấy vấn đề này, chứng tỏ tôi là một người có tinh thần bất quá và ham mê khá phá rất lớn. Thậm chí tôi còn quên luôn phải né tránh Tần Thiệu, mà cứ nhìn chằm chằm vào hai người bọn họ đang chậm rãi rời đi.

Tần Thiệu là ai, anh ta nhạy bén cảm nhận được sự hiếu kỳ của tôi, xoay người lại, vừa vặn bốn mắt nhìn nhau.

Tôi hoảng hốt, vội vàng xoay người sang chỗ khác che mặt, làm bộ như không thấy gì. Tình nhân và vợ cả, kiêng kỵ lớn nhất là chạm mặt, đạo lý cơ bản này tôi vẫn hiểu. Hơn nữa, trong lúc vô ý tôi còn biết được việc nhà của Tần Thiệu, đây là chuyện Tần Thiệu không thể chịu được.

Thật lâu sau, tôi xoay người lại, trên hành lang đã không còn bóng người, lúc này mới thảnh thơi ra một hơi.

Chờ Trịnh Ngôn Kỳ làm giải phẫu xong, tiễn cô ta về nhà, khi tôi trở về trường đã là lúc trời tối muộn. Tôi cảm thấy toàn thân không còn sức lực, nhìn cái gì cũng mờ mờ ảo ảo, nghe âm thanh gì cũng vang vang bay bổng, thật sự không rõ ràng. Tôi nghĩ tôi đã bị bệnh nặng một lần rồi.

Dưới tàng cây Hương Chương bên ngoài ký túc xá, tôi lấy điện thoại ra định gọi điện báo bình an cho Ôn Khiếu Thiên thì điện thoại đã bị người ta giật mất đập xuống đất, lập tức vỡ tan tành.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tần Thiệu giống như muốn làm thịt tôi, trợn trừng mắt nhìn tôi.

Tôi nhìn quanh, tuyết đang rơi nên người đi đường rất ít, đại khái không ai để ý đến một chiếc xe danh tiếng năm trăm vạn đang dừng trước tòa nhà rách nát này.

Tôi lập tức dựa lưng vào cây Hương Chương, nói: “Anh điên rồi, tới trường tìm tôi? Anh ở đây cũng là nhân vật có danh tiếng, nhờ may có ai chụp ảnh rồi đăng lên mạng, tiếng tăm cả đời của anh sẽ bị hủy.”

Tôi thật sự không hiểu vì sao trong lúc nguy cấp còn có thể thông thạo phương pháp giao tiếp với anh ta như vậy, vừa mở miệng đã đáng khinh đến mức ngay cả tôi cũng muốn tát ỳnh mấy cái. Hiện giờ tôi và Tần Thiệu không còn quan hệ gì nữa, dựa vào cái gì mà tôi phải sợ anh ta?

Tần Thiệu không cho tôi thanh minh, túm áo tôi kéo về phía xe anh ta. Tôi giãy dụa suốt dọc đường, nhưng tôi làm gì còn sức. Ngay cả hô cứu mạng cũng chỉ có mình tôi nghe thấy.

Tần Thiệu thuận lợi lái xe một mạch ra khỏi trường. Bảo vệ cổng trường nhìn thấy là xe anh ta, lập tức mở cổng, ngay cả kiểm tra bình thường cũng miễn. Tôi hiểu tính tình của Tần Thiệu, lúc này mở miệng nói là thích bị đánh không thể nghi ngờ, nên cũng câm miệng không nói gì. Đầu nóng sốt đến mức sắp nhũn ra như cháo, nào còn tâm trí cân nhắc với anh ta.

Không phải muốn tôi câm miệng về chuyện vợ anh ta phá thai thôi sao? Có cần hùng hùng hổ hổ, kéo tôi ra ngoài thế hay không. Cái miệng của tôi rất kín, ngay cả lượt diễn đàn cũng là thợ lặn vụn vặt, anh ta có gì phải lo lắng.

Tần Thiệu là một con báo, tôi đã biết từ lâu. Nhưng có lẽ đã đấu tranh giai cấp với con báo này hai tháng qua, cũng là hai tháng chung sống hòa bình, vì vậy dù anh ta tỏ vẻ đáng sợ, tôi cũng chẳng sợ là bao. Thậm chí tôi còn cảm thấy buồn ngủ trong chiếc xe ấm áp. Khi tỉnh lại vì cổ họng khô khốc, còn tự giác bò tới ghế sau tìm chai nước Evian.

Cứ ôm chai nước như thế ngủ một lúc, có lẽ do tác dụng của thuốc, cảm giác giấc ngủ này đặc biệt dài, tôi cũng không biết mình xuống xe thế nào.

Khi tỉnh lại, tôi mới biết được sự đáng sợ của Tần Thiệu. Tôi vẫn còn đánh giá thấp anh ta.

Tôi thấy mình đang ở trong một căn phòng kín, có giường, có bàn, có tủ lạnh, có TV, còn có một phòng vệ sinh rộng rãi. Mới đầu còn tưởng khách sạn nhà ai.

Nhưng tuyệt đối bạn sẽ không có loại ảo giác này. Bởi vì ngoại trừ những thứ này, trong phòng còn có hai con sói. Vòng cổ khiến chúng chỉ cách giường vùn vụt ba mươi phân. Vì vậy khi vừa mở mắt, tôi và bốn con mắt xanh lam đối diện nhau hồi lâu, khi phản ứng lại, suýt chút nữa tôi lăn từ trên giường xuống.

Nhưng tôi lập tức bắt được mép giường, vì nếu lăn xuống, khi đứng lên sẽ không còn là tôi nguyên vẹn nữa.

Tôi mắng thầm Tần Thiệu là biến thái đã rất nhiều lần, nhưng không ngờ khi anh ta nổi tính biến thái lên còn cao hơn biến thái bình thường mấy bậc.

Miệng tôi khô khốc, tứ chi lạnh lẽo, cơn sốt khiến tôi không cất được thành lời, ngay cả kêu cứu cũng không xong. Thế này là thế nào? Đang quay “Saw” hay “Cuộc sống hoang dã” đây?

Tần Thiệu là một tên điên, hoàn toàn điên, đây gọi là giam giữ trái pháp luật, sau khi rời khỏi đây nhất định tôi phải tố cáo anh ta, đây là nếu tôi có thể sống sót mà ra ngoài.

Cửa phòng ở phía sau bốn sói, nếu tôi muốn tông cửa chạy ra, trừ khi tôi có thể đánh ngất cả hai con. Tôi không phải Võ Tông, cũng không có bản lĩnh này.

Tôi đang suy nghĩ, nếu là người khác, khi nhìn thấy cảnh tượng thế này, phải chẳng đầu tiên nên ngất đi một lúc trước, sau đó gào khóc, cuối cùng tinh thần quá tải mà chết hay không. Thế nhưng kỳ quái là ngoại trừ hoảng sợ, tôi vẫn còn đủ lý trí để muốn tới tủ lạnh lấy nước uống.

Có lẽ vì tôi đã từng lên kế hoạch tự sát một lần, cách cái chết không xa; cũng có lẽ kể từ lần đầu tiên nhìn thấy bốn sói, sự sợ hãi của tôi đã bớt đi nhiều. Nói chung, tôi giống như một cô gái trong chương trình sống sót nơi hoang dã, chỉ không ngừng tìm cách kéo dài sinh mệnh của mình.

Ôn Khiếu Thiên đã nói với tôi trong cơn mưa tuyết: “Anh không muốn đợi nữa. Vừa nghĩ đến chuyện phải đợi em ở nơi không có em, anh lại sợ.” Sao tôi có thể làm anh sợ? Tôi phải sống sót!

Tôi tính toán qua phạm vi dây xích của bốn sói, nhón chân chậm rãi bước xuống giường, lại dính chặt người lên tường xô dịch ra chỗ khác. Bên kia, tôi có khoảng hai mét vuông hoạt động tự do. Tôi có thể mở tủ lạnh, nhưng không thể nắm tay cầm, bởi vì nếu mở tủ lạnh ra quá rộng sẽ vừa vặn chạm tới cự ly con sói có thể vồ tới.

Tôi móc ra từ bên trong một chai nước và một túi bánh trứng, trốn trong góc phòng bổ sung năng lượng. Hai con sói bất an đi tới đi lui trong phòng, bất mãn nhìn tôi ăn mẩu.

Để giảm mức độ sợ hãi của tôi xuống thấp nhất, tôi còn đặt tên cho bốn chúng, một con là A nhỏ, một con là B nhỏ. TV rất gần bốn chúng nên tôi không dám đi bật, vì vậy khi buồn chán, tôi lại nói chuyện với bọn nó. Ví dụ như: “A nhỏ, nằm xuống. B nhỏ, đứng dậy.”

Tôi không biết trước kia Tần Thiệu thuần hóa bọn chúng thế nào, nhưng nhớ mang máng rằng chúng hiểu được các loại mệnh lệnh như nằm xuống, ngồi xuống. Đáng tiếc là tôi dùng giọng nói khàn khàn nói một lúc lâu cũng không thấy bọn nó có bất cứ động tĩnh gì, chỉ híp mắt đánh giá tôi.

Tôi nghĩ ở đây hẳn phải có máy theo dõi hay gì đó, Tần Thiệu là một tên điên, nhất định anh ta muốn tôi cũng bị ép hóa điên theo, thấy tôi lúc này ăn bánh uống nước, không biết anh ta có nghiến răng nghiến lợi hay không. Tôi dùng loại tinh thần chiến thắng này để cầm cự, ngồi chồm hổm trong góc phòng, chờ người nhìn hai con sói, nhìn mãi nhìn mãi, cuối cùng ngủ quên.

Khi tỉnh lại, tôi tức khắc nhìn thấy Tần Thiệu ngồi trên mặt đất, hai chân trần giống tôi. A nhỏ, B nhỏ phía sau đã không thấy đâu.

Tôi nhìn Tần Thiệu, hai mắt anh ta đầy tơ máu, nói: “Tần Thiệu, anh đi khám bác sĩ tâm lý đi. Tôi xin anh đấy. Anh có nhiều tiền như vậy cũng nên tiêu inh một chút, coi như suy nghĩ cho bản thân. Anh nên đi khám xem anh chỉ tâm thần phân liệt thôi hay còn có bệnh gì khác được không?”

Trên mặt Tần Thiệu còn có mấy sợi râu mới mọc, khác biệt một trời một vực với dáng dấp lãnh đạo tài trí hơn người lúc bình thường.

Tôi lại nói tiếp: “Tần Thiệu, tôi không có lỗi với anh. Trong bốn tháng trước, anh bảo tôi làm gì tôi đã làm cái đó. Tiền anh đã cho, việc tôi đã làm. Anh cho tôi từ chức đi, được không?”

Tần Thiệu vẫn không nói một lời.

Tôi đành nắm lấy cơ hội làm công tác tâm lý cho anh ta: “Tần Thiệu, tôi biết chuyện vợ anh phá thai khiến anh rất đau lòng. Nhưng đó không phải lỗi của tôi, anh không thể trút giận lên tôi được. Anh muốn tôi không nói ra, nhất định tôi sẽ không nói. Tôi tin bằng năng lực của anh, dù tôi có nói ra, anh cũng có bản lĩnh bưng kín chuyện này. Còn nếu tôi chết ở đây, việc này sẽ không còn bình thường nữa, tính chất sẽ nghiêm trọng hơn nhiều. Tuy tôi bị sói cắn chết, nhưng anh là kẻ chủ mưu, kẻ có ý đồ giết người cũng có thể bị phán tử hình, anh có biết không?”

Cuối cùng Tần Thiệu cũng lên tiếng: “Không phải hiện giờ cô đang sống rất tốt sao? Loại người như cô thật ra nên chết từ rất lâu rồi, là tôi đã sai, để cô sống bình yên nhiều năm như vậy. Tôi thấy ngay cả sói cô còn không sợ, cô nói xem cô còn sợ cái gì?”

Lại nữa rồi, lại nói tới cô bạn gái rất giống tôi của anh ta rồi. Ngay cả sức để dựng ngón giữa lên với ông Trời tôi cũng không có. Anh ta thích hành hạ thế nào thì mặc anh ta đi.

Tôi nuốt nước miếng cho đỡ khô họng, nói với Tần Thiệu: “Tôi sợ cái gì? Còn phải hỏi sao? Tôi sợ anh. Tôi vô cùng sợ. Anh là một con quỷ, tôi nghĩ anh còn đáng sợ hơn mấy con sói kia. Ít nhất tính cách của sói không hay thay đổi. Tần Thiệu, anh cũng phải tha thứ cho vợ anh, anh muốn có con, nhưng đứa trẻ vừa chào đời nhìn thấy anh thế này cũng sẽ bị dọa chết thôi.”

Tần Thiệu đột nhiên bóp cổ tôi, gân xanh trên trán nổi lên, anh ta phun hơi nóng nói bên tai tôi: “Vì sao cô không cần đứa trẻ? Ngay cả thương lượng cô cũng không chịu thương lượng với tôi một lần, cô dựa vào cái gì mà không cần đứa trẻ?”

Tôi vô cùng khó chịu, lời Tần Thiệu nói khiến tôi cực kỳ khó hiểu: “Đứa trẻ nào? Người không cần đứa trẻ là vợ anh, anh nhìn cho rõ, là vợ anh, không phải tôi. Tôi là Lô Hân Nhiên.”

Tần Thiệu lại dùng nhiều sức hơn: “Tôi còn chưa điên, không cần nói tôi cũng biết cô là ai. Hôm đó vì sao cô đi phá thai? Tôi đã tới bệnh viện kiểm tra, trên đó đăng ký tên cô, là sổ chứng minh thư của cô. Cô còn muốn lừa tôi tới khi nào?”

Tôi đã thiếu dưỡng khí đến mức không phát được ra tiếng, đành phải lắc đầu. Tôi nghĩ, rốt cuộc tôi không còn muốn tự sát nữa, nhưng nếu phải lưu lạc đến bước thành oan hồn của một cuộc mưu sát thì đúng là “trời có lúc nắng lúc mưa, người có lúc họa lúc phúc”. “Kẻ ác sống lâu, người ngay chóng chết”. “Lương thiện bản cùng mệnh càng ngắn, tạo ác phú quý thọ càng lâu”.

Thì ra cái thói xấu mỗi khi tôi căng thẳng đến chết cũng không sửa nổi.

Ngay khi tôi đá ra một cước, Tần Thiệu buông lỏng tay. Tôi ôm cổ thở dốc, run run đứng dậy, hung hăng đá vào bụng Tần Thiệu một cái.

Dù sao cái trò tìm được đường sống trong chỗ chết trước mặt Tần Thiệu tôi làm đã quen rồi, ngay cả trạng thái gần chết bà đây đã trải nghiệm với Tần Thiệu vô số lần rồi, thật sự không nhịn được nữa mới thò bả ra tay.

Có lẽ Tần Thiệu không ngờ tôi sẽ đánh trả, còn chưa phản ứng lại, ôm bụng cuộn tròn trên mặt đất.

Tôi thấy anh ta chưa đứng dậy, liền bồi thêm ấy đá, vừa đá vừa nói: “Tên khốn kiếp, vợ mình phá thai còn úp sọt lên đầu tôi. Tưởng ai cũng có mạng ấy người chà đạp chắc? Nếu tôi có thai, cho dù ung thư giai đoạn cuối tôi cũng phải sinh đứa bé ra bằng được! Mẹ nó, muốn điều tra thì điều tra rõ ràng một chút. Cầm ảnh bà đây đi hỏi bác sĩ ở đây xem, hỏi xem mắt thằng chó nào nhìn thấy tôi nằm trên bàn phẫu thuật!”

Tôi còn chưa hết giận, xách áo Tần Thiệu nói: “Anh nhìn cho rõ, tôi không hề giống một cô bạn gái nào đây của anh, đừng có thần kinh bảm lầy tôi không tha. Con mẹ nó, kiếp nào của tôi nợ nhà anh? Chuyện tôi đã trải qua chắc hẳn phải nhiều hơn anh, đừng tự ảo tưởng bản thân khổ đại cừu thâm, làm như khắp thiên hạ đều là kẻ thù. Con mẹ nhà anh nếu muốn thực sự trải nghiệm cảm giác là kẻ thù của cả thế giới, anh chết trăm ngàn lần cũng chưa đủ. Tên khốn kiếp ăn no rửng mỡ!”

Đá xong, tôi cảm thấy thật sảng khoái, cơ thể nhẹ như bay, cảm giác thân thể sắp đi ngược lại với quy luật tự nhiên, không còn trọng lượng, sai bước đi đến cửa, vừa mới đặt tay lên nắm cửa, trước mắt đột nhiên trắng xóa, ngất đi.

Có lẽ tôi ngất chưa được mấy phút, bởi vì tôi phát hiện bên mép Tần Thiệu vẫn còn tia máu đỏ tươi, còn tôi nằm trên chiếc giường duy nhất trong phòng.

Tôi nghĩ, tôi thật sự là người xui xẻo nhất trên thế giới, ngay cả thời cơ tốt để chạy trốn cũng không nắm chắc.

Vì vậy, tôi đợi Tần Thiệu chặt tôi thành từng mảnh. Chẳng trách người ta nói đường vào nhà quyền thế sâu tựa biển, người ta đúng là không lừa tôi, tôi mới chỉ làm tình nhân của Tần Thiệu thôi đã thường xuyên cảm thấy sóng thần không khiến Tần Thiệu tinh thần tan rã, chỉ có tôi là sắp vỡ tan.

Tôi cũng mặc kệ sống chết: “Này, tên khốn còn biết chảy máu à. Tôi nghĩ bên trong anh toàn là đá chứ. Thế nào? Không phải trước kia đánh nhau lợi hại lắm sao? Còn có đai đen Taekwondo nữa cơ mà. Một cô gái yếu ớt như tôi, vừa mới hạ sốt chưa lâu, cổ họng sắp khô thành cam đến nơi, mới đá vài cái đã hồng chỗ nào rồi à.”

Tần Thiệu lau vết máu trên khóe miệng nói: “Cô thật sự không phá thai?”

Tôi liếc mắt một cái: “Thần kinh. Anh nghĩ thuốc tránh thai tôi uống là Ô kê bạch phượng hoàn chắc?”

Tần Thiệu ở bên cạnh lập tức nhếch môi cười.

Tôi bị nụ cười của anh ta dọa sợ. Anh ta vốn ít cười, nay lại cười nham hiểm như vậy, đặc biệt giống đại gian thần mặt người dạ thú: “Anh cười cái gì?”

Anh ta ngồi bên giường nói: “Tôi thấy cô cũng răng sắc mỏ nhọn lắm, bị bệnh còn ra tay tàn nhẫn được như vậy, trước đây giả bộ làm con thỏ nhỏ khổ lắm phải không?”

21. Chương 09b

Tôi nói: “Vẫn dễ hơn sói đội da dê.”

Tần Thiệu cười gian nói: “Tôi còn chưa biết tôi khoác da dê đấy, tôi còn cho rằng mình rõ ràng là con sói hoang dã cơ chứ.” Nói đoạn anh ta lập tức đề lên người tôi.

Tôi vội vàng đẩy mạnh ra, nhưng Tần Thiệu bất động như núi, dùng một tay dễ dàng bắt lấy hai tay tôi đặt lên đầu giường. Tôi nói bằng cổ họng khô khốc: “Tần Thiệu, anh đừng có đùa cợt quá đáng. Anh không chỉ giam giữ phi pháp còn chiếm đoạt con gái nhà lành, phạm pháp đền tội, anh nên nghĩ cho rõ.”

Tay kia của Tần Thiệu đã cởi quần áo tôi theo thói quen. Tôi biết tên khốn này cởi quần áo tôi còn nhanh hơn cả chính tôi cởi, tôi còn từng hoài nghi không biết anh ta có bị bệnh thích giả nữ trang hay không, len lén đóng cửa phòng giả làm phụ nữ.

Ánh mắt tôi liếc về phía Tần Thiệu, tiếp tục uy hiếp: “Tần Thiệu, tình dịch có thể chứng minh có cường đoạt hay không, anh là người làm ăn lớn như vậy, buôn bán lớn như vậy, đừng để cơ quan công an sấm soi tình dịch của anh dưới kính hiển vi, vậy là mất mặt lắm, biết không hả?”

Tần Thiệu đã sớm cởi sạch tôi chỉ bằng một tay. Bốn tháng nay không phải ngồi chơi không, Tần Thiệu đã vô cùng quen thuộc với trình tự làm việc.

Tôi nhắm hai mắt lại nói: “Tần Thiệu, nếu lúc này anh ngừng lại, tôi sẽ tha thứ cho anh. Tôi sẽ không đi báo công an. Nhưng cơ hội chỉ có một lần, nếu anh bỏ lỡ, sẽ không có thuốc chữa hối hận đâu!”

Tôi còn chưa nói hết câu, tên cầm thú này đã dứt khoát, mạnh mẽ tiến vào.

Tôi nghĩ vừa rồi tôi đánh chưa đủ mạnh tay, nên đá gãy thứ đó của anh ta mới đúng. Loại người thể này có vợ phá thai là đáng lắm.

Trong miệng Tần Thiệu vẫn còn mùi máu tươi nhưng anh ta hoàn toàn không quan tâm. Tôi liều mạng chống cự, tiếc rằng anh ta là một kẻ làm ăn với chỉ số thông minh cao, giao dịch với tôi bốn tháng đã biết làm thế nào để khiến tôi đầu hàng, mở khớp hàm tôi mà không cần chút gắng sức.

Khi đang cắn tai tôi, anh ta bỗng nhiên nói: “Quà Giáng Sinh tôi nhận được rồi.”

Tôi nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra mình đã làm một chuyện thiếu đầu óc như thế. Khi đó thật sự đầu bị cửa kẹp hoặc bị lừa đá rồi mới làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Tôi làm vẻ hung dữ nói: “Này, vậy anh nên cắt cho kỹ phiên bản số lượng có hạn này, đời này tôi chỉ làm một chuyện ngu ngốc duy nhất đó thôi, sau này có thể lấy ra cho con anh xem, để bọn chúng biết bố bọn chúng từng bao nuôi một người như thế nào.”

Tần Thiệu không nghe tôi nói hết lời mà bắt đầu chuyển động nhanh hơn, mỗi một lần ngày càng sâu nhằm khiêu khích tôi: “Hiện giờ bảo quản phiên bản số lượng có hạn này cũng dễ thôi. Độ sắc nét cao, có thể chế tạo ra thì cũng có thể sản xuất hàng loạt, phát cho trường cô mỗi người một bản cũng không khó gì.”

Bộ não tôi phản ứng tương đối chậm: “Ý anh là gì?”

Tần Thiệu nói: “Cô không phải nữ tiến sĩ sao? Có chút việc như vậy cũng không lý giải được?”

Sau lưng tôi đột nhiên lạnh toát, nói: “Không phải anh còn quay đoạn phim cấp ba nào đấy chứ? Tần Thiệu, anh suy nghĩ cho kỹ, loại phim này mà truyền ra ngoài, thể diện của anh bị ảnh hưởng lớn hơn tôi nhiều. Anh đường đường là chủ tịch tập đoàn kiêm tổng giám đốc Thiệu Dương, tôi nghĩ anh cũng biết hậu quả rồi đấy.”

Đặt đoạn phim làm tình lên bàn đàm phán, bản lĩnh này chỉ tên cực phẩm Tần Thiệu này mới có. Hiện giờ tôi cũng biến thành cực phẩm, còn có thể tiếp tục đàm phán với anh ta.

Tần Thiệu gia tăng tốc độ, từng giọt mồ hôi nhỏ từ trên người anh ta xuống. Một lát sau, khi bình tĩnh lại, anh ta mới nói: “Cô sợ à? Tôi đã nói nó có thể được tạo ra thì cũng có thể được sản xuất hàng loạt, nếu tâm trạng tôi không tốt, biết đâu được tôi sẽ in ra một cái tặng cho người nhớ cô mãi không quên cũng không biết chừng.”

Từ khi anh ta nhắc tới “độ sắc nét cao”, tôi đã có dự cảm không tốt. Chuyện xấu xa gì Tần Thiệu cũng làm được, ngay cả cậu em trai anh ta yêu thương từ nhỏ cũng không buông tha. Trước đây tôi so anh ta

với quân vương, không ngờ anh ta thật sự là một tên hôn quân vô nhân tính, huynh đệ gì đấy đều là chuyện nhỏ.

Tôi nghiêng rằng nói: “Tần Thiệu, đừng có ép tôi, nếu anh chọn chế tạo thì tôi sẽ chọn xuất bản hàng loạt. Anh khiến tôi không sống nổi, tôi cũng sẽ khiến anh sống không thoải mái.”

Tần Thiệu ở bên cạnh cười tà ác, vừa cười vừa nói: “Trước giờ tôi đã biết cô là kiểu người không dễ chọc. Trước đây cô thu toàn bộ móng vuốt lại làm bộ ngoan ngoãn, nay cuối cùng cũng xòe ra. Chúng ta thử một lần, để xem ai sợ chuyện này hơn. Để xem cô sợ mất Ôn Khiếu Thiên hơn hay tôi sợ mất danh tiếng hơn. Chúng ta cược một ván đi. Tôi cho cô thời gian bảy ngày. Bảy ngày sau tôi sẽ đưa cái đĩa cho cậu ta. Nếu cô sợ, trong vòng bảy ngày hãy trở về bên tôi, tôi coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, tôi vẫn sẽ cho cô tiền như trước; nếu cô không tới, tôi cũng gửi cho cô một cái, tiện cho cô sao in, đỡ phải hỏi mượn Ôn Khiếu Thiên, thế nào?”

Nói Tần Thiệu là ma quỷ thật sự đã hạ thấp giá trị của anh ta, anh ta là ma vương không ai sánh nổi. Tôi không cách nào tưởng tượng rằng tôi đã sống dưới cùng một mái nhà lâu như vậy với loại người như anh ta, thậm chí khi ở bên Ôn Khiếu Thiên, thỉnh thoảng tôi còn nhớ tới cuộc sống trước kia. Dù khi đó tôi đã mắng chửi mình là đồ cuồng ngược đãi, nhưng tôi cho rằng con người đều có tình cảm, ngay cả nuôi con chó cũng sẽ lo lắng cho nó, huống chi là bạn cùng giường suốt bốn tháng trời?

Tôi nhìn vào mắt anh ta, nói: “Tần Thiệu, vì sao anh lại muốn có được tôi như vậy? Những cô gái trẻ trung, trong sáng hơn tôi ở đâu cũng có, vì sao cứ nhất định phải là tôi? Nếu gương mặt tôi khiến anh nghĩ tới một người khác, anh cứ việc tìm cho tôi một con dao, tôi lập tức rạch mặt cho anh xem. Anh muốn tôi biến thành xấu xí thế nào tôi sẽ xấu xí như thế.”

Tần Thiệu hung dữ nhìn tôi chằm chằm, tôi có thể nhìn thấy vẻ mặt giận dữ đến vặn vẹo của mình phản chiếu từ đôi mắt anh ta.

Anh ta không nói, chỉ một mực tăng thêm sức mạnh, cuối cùng anh ta khựng lại, hoàn thành toàn bộ quá trình đàm phán.

Khi đứng lên, anh ta vừa mặt quần áo vừa nói: “Không phải cô muốn báo cảnh sát sao? Nhớ mang theo chứng cứ. Tôi chờ cảnh sát tới tìm tôi. Cô nói đúng, tôi là một tên khốn, vì vậy đừng dùng tư duy của cô đến lập luận cách nghĩ của một tên khốn. Cô có thể rạch mặt cho tôi xem, tôi nhất định khiến cô trả giá gấp trăm lần. Đây là điểm mạnh của kẻ có tiền.”

Anh ta nhìn đồng hồ nói: “Hiện tại là năm giờ ba mươi phút chiều ba mốt tháng mười hai. Năm giờ ba mươi phút ngày mùng bảy tháng một sang năm chúng ta sẽ gặp mặt. Năm mới vui vẻ!”

Tôi quay về trường thế nào, tôi cũng không rõ. Tôi luôn tự hỏi mục đích, động cơ của Tần Thiệu khi làm vậy. Tôi nghĩ nếu có thể biết được điểm ấy, tôi sẽ nắm chắc phần thắng trong tay. Anh ta biết điểm yếu của tôi ở đâu, nhưng tôi không rõ điểm chí mạng của anh ta ở chỗ nào. Hiểu biết của tôi về Tần Thiệu quá ít, mà hiểu biết của anh ta về tôi lại nhiều lắm. Anh ta biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng. Còn tôi giống như một con ruồi không đầu, nếu tiếp tục dây dưa với một tên điên, người thua tất nhiên là tôi.

Tần Thiệu nói đúng, “đây là điểm mạnh của kẻ có tiền”, giống như câu phát ngôn “Bố tao là Lý Cương”, nghe mà khiến người ta đặc biệt muốn cầm chày cán bột đập cho hắn vài cái, nhưng đánh xong vẫn phải chấp nhận số phận, ngoan ngoãn cúi đầu. Con mẹ nó, tiền thật sự là thứ không thể thiếu, là thứ càng nhiều càng tốt, trước kia tôi thanh tâm quả dục, một lòng đọc sách thánh hiền đúng là không nên, tôi nên sớm gia nhập vào công ty của bố tôi, rèn dũa mình thành một người phụ nữ mạnh mẽ, có sự nghiệp, sau đó giẫm nát Tần Thiệu dưới gót giày, ban thưởng cho anh ta một con dao, bắt anh ta ở trước mặt tôi tự rạch mặt, muốn xấu bao nhiêu phải xấu bấy nhiêu, khiến anh ta dù có đi phẫu thuật thẩm mỹ cũng không sửa thành giống Jang Dong Gun được như vậy.

Nghĩ là chuyện nghĩ, mọi việc không thể quay trở lại trước kia được nữa.

Khi đi tới dưới hàng cây Hương Chương trước cửa ký túc xá, tôi nhìn thấy Ôn Khiếu Thiên đang đứng thẳng tắp, đưa lưng về phía tôi. Tôi không xác định lắm, gọi một tiếng: “Khiếu Thiên.”

Ôn Khiếu Thiên xoay người lại, sau khi nhìn thấy tôi, vẻ mặt lo lắng dịu xuống, chạy tới ôm lấy tôi rồi nói:

“Em đi đâu vậy? Đêm qua cũng không gọi điện cho anh, anh gọi cho em lại thấy không liên lạc được. Anh tìm em đã nửa ngày rồi.”

Tôi cảm nhận được hơi thở ấm áp, ôm đáp lại anh: “Em tới thư viện thành phố, có một số tư liệu cần tìm. Điện thoại nửa đường bị trộm mất, chưa kịp nói với anh.”

Ôn Khiếu Thiên ngẩng đầu lên từ vai tôi, nhìn tôi nói: “VẬY cũng phải dùng điện thoại bàn nói với anh một tiếng chứ. Em có biết anh đã lo lắng muốn chết không. Suýt chút nữa đã gọi tới đồn công an báo tìm người mất tích rồi.”

Tôi nói: “Sau này còn như vậy, anh nhất định phải báo công an sớm một chút, đừng do dự.”

Ôn Khiếu Thiên sờ sờ đầu tôi nói: “Còn ba hoa với anh à.”

Tôi dựa vào ngực anh, hít sâu một hơi nói: “Em nói nghiêm túc đấy. Anh nhất định phải giữ em cho chặt. Bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng để em rời đi. Nhờ may vừa nói tạm biệt biết đâu sẽ thành vĩnh biệt rồi.”

Ôn Khiếu Thiên nâng mặt tôi lên, nói: “VÌ sao lại nói gở như vậy? Sắc mặt cũng không tốt, không phải nói về dưỡng bệnh sao? Nhìn em càng dưỡng càng có vẻ có bệnh rồi, còn anh ở bệnh viện sắp béo phì tới nơi. Nhiên Nhiên, nếu ngày mai em không có việc gì, chúng ta đi du lịch đi. Muốn đi trong nước hay ra nước ngoài?”

Tôi nhắm mắt lại khẳng khái tựa vào lòng anh, nghe tiếng tim đập đều đều, mạnh mẽ của Ôn Khiếu Thiên, nói: “Em muốn lên sao Hỏa, có được không? Nơi đó không có ai khác, chỉ có hai chúng ta.”

Ôn Khiếu Thiên nở nụ cười, tôi đoán hiện giờ đôi mắt anh đang cong cong. Anh nói: “Nhiên Nhiên, mỗi một yêu cầu em nói ra đều thật khó thực hiện. Em nói cái gì dễ một chút đi. Ví dụ như chúng ta đi Sanya, hay Địa Trung Hải chẳng hạn.”

Tôi nói: “Em muốn tới một nơi có thể nhìn ra biển, thời tiết ấm áp, nhưng chỉ có hai chúng ta, sáng sớm mỗi ngày chúng ta có thể khu chợ ẩm ỉ, xa lạ, điều kiện vệ sinh kém, sau đó mặc cả với một bà thím ăn mặc lẻo lét, đánh đá chua ngoa để mua một đồng hải sản, rồi chúng ta sẽ đi chơi, nhóm lửa nướng sò bên bờ biển, ngắm mặt trời lặn. Ở đó cả đời, chết cũng không trở về.”

Ôn Khiếu Thiên nói: “Ừ, chuyện này không khó. Chúng ta đi luôn đi.”

Tôi ngẩng đầu lên hỏi: “Đi đâu cơ?”

Ôn Khiếu Thiên nói: “Tới sân bay chứ đâu. Nơi em nói, trong đầu anh có sẵn một chỗ rồi.”

Tôi nghĩ thầm, quả nhiên là người có tiền, tôi mới chỉ tùy tiện nói một chút đã có thể xuất phát ngay lập tức.

Nhưng tôi còn suy xét cái gì, hiện nay chỉ cần để tôi nhanh chóng rời khỏi thành phố này là được. Nhưng đi là việc của đi, có một số ràng buộc không cách nào cởi xuống được. Đi được nửa đường, tôi bảo Khiếu Thiên tới cửa hàng điện thoại một chuyến, mua điện thoại, làm lại sim, cũng tiện liên lạc với bố mẹ tôi.

Ngồi trên máy bay đi Hải Nam, tôi nhồm nhoàm nhai thức ăn cao cấp của khoa hạng nhất, nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài tối đen như mực, nhưng tôi đoán ở đó hẳn là có những đám mây trắng bông bành, mềm mịn như lông ngỗng. Tôi uống một ngụm rượu vang, quay đầu nói với Ôn Khiếu Thiên: “Chúng ta không thật sự tới những nơi như Sanya đấy chứ? Người trên trái đất đập mồn cả mấy chỗ đấy rồi.”

Ôn Khiếu Thiên cẩn thận cắt bớt tét cho tôi: “Mùa hè năm thi đại học anh từng tới một thành phố nhỏ ở Hải Nam, nơi đó có ánh trăng rất sáng, còn có chợ bán thức ăn vừa bán vừa hỗn loạn phù hợp với yêu cầu của em, còn có chút chuyện bất ngờ khác. Nhà anh có một căn nhà nhỏ ở đây, vì vậy ở cả đời cũng không thành vấn đề.”

Sự thực chứng minh, nơi Ôn Khiếu Thiên nói hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của tôi. Khi đó tôi chỉ mở miệng nói bừa, không ngờ thật sự có một nơi như vậy. Căn nhà nhỏ mà Ôn Khiếu Thiên nói là căn nhà duy nhất trong tầm mắt tôi có thể nhìn thấy, tường trắng ngói đỏ, cửa kính cỡ lớn, bởi vì đã lâu không có người ở nên khi mở cửa còn có mùi ẩm mốc ủa vào mặt.

Tôi bịt mũi hỏi Ôn Khiếu Thiên: “Anh nói xem chúng ta nên ngủ một giấc trước rồi dậy quét dọn hay quét dọn trước rồi mới ngủ.”

Ôn Khiếu Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh nghĩ em nên đi ngủ trước, còn anh ở đây quét dọn qua một lượt.”

Tôi hài lòng gật đầu, dù sao cũng không có hành lý gì, tôi vui vẻ mở vài cánh cửa, tìm một phòng ngủ có phòng tắm rồi bước vào.

Đêm tháng mười hai, Hải Nam vẫn rất ẩm áp, tôi mặc một chiếc áo len cao cổ, nhìn có vẻ mập. Nhưng tôi biết sau khi cởi ra mình sẽ không thể xuất hiện trước mặt người khác. Phong cách của Tần Thiệu một khi nổi máu cầm thú tôi đã được lĩnh giáo. Một khi cởi quần áo ra, trên người đầy dấu vết sau khi ân ái.

Tôi biết Tần Thiệu cố ý. Anh ta biết điểm yếu của tôi, để ngăn tôi cảm sừng, anh ta dùng phương pháp bỉ ổi như vậy để giữ lại cơ thể tôi ột mình anh ta. Khi những dấu vết này gần tan hết cũng vừa vặn là hạn cuối của vụ đánh cược.

Bảy ngày, giống như một quả bom hẹn giờ, mỗi giây mỗi khắc chữ số đỏ tươi lại lóe lên nhắc nhở tôi còn bao nhiêu thời gian. Tôi không phải chuyên gia tháo gỡ bom, dây xanh dây đỏ không biết phải cắt dây nào. Cảm giác mỗi một giây đều đang dao động, mỗi một giây đều đang thất thường. Có người đang nhảy múa trên tử huyệt của tôi mà tôi không có bất cứ biện pháp gì. Tôi đành làm một con đà điểu, đi một bước tính một bước, nếu quả bom sẽ làm tôi nổ banh xác, khiến tôi hoàn toàn thay đổi, ít nhất tôi còn được vui vẻ bảy ngày.

Tôi chạy đi tắm rửa, mặc quần áo ngủ dài tay an toàn, rồi trùm cái chăn ẩm ướt lên người. Nửa giống đang ngủ, nửa giống chưa ngủ.

Tôi nghe tiếng Ôn Khiếu Thiên vào phòng rồi lại đi ra. Tôi ngủ thiếp đi, không biết bao lâu sau, nhìn ngoài cửa sổ vẫn còn tối đen như mực, lại nghe tiếng Ôn Khiếu Thiên đẩy cửa bước vào. Tôi giả bộ ngủ say, cảm nhận được chăn trên người được đổi thành một chiếc ấm áp, khô ráo hơn, có hơi thở khô mát chỉ thành phở A mới có, khiến cho người ta cảm thấy an tâm, tôi lại ôm chăn đi vào giấc ngủ.

Lần thứ hai thứ dậy, ngoài cửa sổ đã là bầu trời trong vắt. Xa xa là một màu biển xanh, gần đó có vài con Hải Âu bay lượn, những ngọn sóng trắng nhấp nhô không ngừng, đẹp như không còn ở chốn trần gian.

Tôi mở cửa căn phòng bên cạnh, thấy trên giá treo là chiếc áo khoác của Ôn Khiếu Thiên, nghĩ rằng đây hẳn là phòng của anh. Chăn gối đã được gấp gọn gàng. Tôi sờ sờ chăn, hơi ẩm ướt. Đang suy nghĩ hơn nửa đêm Ôn Khiếu Thiên tìm đâu ra một chiếc chăn khô đã thấy trên bàn có một chiếc máy sấy, nghĩ tới chuyện hôm qua Ôn Khiếu Thiên bận dọn dẹp xong còn giơ máy sấy sấy khô chăn cho tôi, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác ấm áp.

Khi xuống lầu, tôi ngửi thấy mùi thức ăn thơm ngào ngạt. Ôn Khiếu Thiên mặc một bộ thể thao Puma màu vàng nhạt, đang quấy cháo trong nồi.

Tôi nhìn đến màu vàng nhạt trên người anh, nhớ lại bộ đồ đôi trên sân tennis mười năm trước, không nhận được mà bước tới, nhẹ nhàng ôm lấy Ôn Khiếu Thiên từ phía sau.

Ôn Khiếu Thiên quay đầu lại, cúi xuống nhìn tôi: “Mặt trời lên cao rồi, cuối cùng em cũng dậy. Anh còn sợ em sẽ ngủ tới lúc mặt trời xuống núi ấy chứ. Nhanh đi rửa tay rồi ăn cháo đi.”

Tôi nhìn cháo trong nồi, than thở: “Oa, Khiếu Thiên, có chuyện gì anh không biết làm không? Anh còn nấu được cả cháo gạch cua. Anh ra ngoài mua từ bao giờ vậy?”

Ôn Khiếu Thiên dịu dàng nói: “Khi một con heo con đang ngủ ngon lành. Tới đây, tranh thủ lúc còn nóng ăn một ít đi, ngồi đây.”

Anh ấn tôi ngồi xuống bên cạnh bàn ăn. Trên bàn còn có mấy món rau tôi không biết tên, xanh mướt, rắc vừng và nước tương, tôi bốc một miếng cho vào miệng, tươi mát ngon miệng, dư vị vô tận.

Ôn Khiếu Thiên vỗ lên tay tôi, nói: “Dùng đũa, có đũa thì không dùng, còn thích bốc tay như trẻ con vậy à?”

Tôi liếc anh một cái: “Vâng, thưa bố Ôn.”

Tôi lại ném một miếng cháo gạch cua, hương vị mê người, tôi vội vàng uống mấy ngụm, giơ ngón tay cái lên với Ôn Khiếu Thiên: “Khiếu Thiên, anh đúng là thiên tài, sau này chúng ta sẽ mở một tiệm cháo ở đây, tên gọi là tiệm cháo kiểu bố Ôn.”

Ôn Khiếu Thiên nhìn tôi ăn, yêu chiều nói: “Một mình anh nấu cháo khổ muốn chết, em biết làm gì?”

Tôi buột miệng nói: “Em biết làm cháo rau với thịt hun khói.”

Nói dứt lời, tôi muốn cắn đứt luôn đầu lưỡi mình xuống. Trong thời khắc đẹp như mơ thế này tôi còn nghĩ tới bữa sáng từng làm cho tên cầm thú kia, thật ngán ngẩm.

Ôn Khiếu Thiên kinh ngạc nói: “Em thật sự biết nấu cháo? Trước kia không phải em chưa từng xuống bếp sao?”

Tôi pha trò: “Ai nha, sống đến ba mươi tuổi rồi, sao có thể cái gì cũng không biết như trước được.”

Thì ra khi ăn cháo gạch cua xong thì đã là buổi trưa rồi. Bên ngoài, ánh mắt trời có chút chói mắt. Hai chúng tôi đi chân trần đứng trên bờ cát, chưa được mười lăm phút đã không chịu nổi ánh mắt trời gay gắt này, vội vàng chạy vào phòng.

Tôi tìm thấy hai chiếc xe đạp trong ga-ra, liền đề nghị đạp xem tới thành phố gần đây mua một vài thứ như mũ che nắng. Đi quá vội vàng, ngay cả những đồ dùng cơ bản để đi nghỉ cũng không mang theo. Ôn Khiếu Thiên nhìn chiếc xe đạp có chút xấu hổ, trăm phương nghìn kế thuyết phục tôi rằng đi xe đạp rất mất mặt, còn chẳng bằng đi xe ba bánh.

Tôi nhìn anh, mắt lóe sáng, hỏi: “Không phải anh không biết đi xe đạp đấy chứ?”

Ánh mắt Ôn Khiếu Thiên càng thêm lảng tránh, anh nhìn trời nói: “Không biết đi xe đạp cũng không phải chuyện mất mặt. Nay là thời đại của xe bốn bánh, ai còn đi xe đạp nữa?”

Tôi nhìn dáng vẻ ngượng ngùng hiếm có của Ôn Khiếu Thiên, tâm trạng vô cùng tốt, hất cằm nói: “Ha, vừa mới khen anh là thiên tài không gì không làm được, thì ra còn thiếu một kỹ năng cơ bản nhất của người hiện đại. Em luôn kỳ quái vì sao hồi đại học anh luôn đi bộ, tưởng anh thích khoe chân dài, thì ra là không biết đạp xe.”

Ôn Khiếu Thiên đỏ mặt nhìn tôi: “Cười xong chưa? Anh còn chưa cười em không biết bơi, không biết lái xe, không biết nấu cơm đâu.”

Tôi phủ bụi trên chiếc xe đạp, nói với Ôn Khiếu Thiên: “Khiếu Thiên, làm sao bây giờ? Bảy năm qua em đã học bơi, đã lấy được bằng lái xe, còn luyện được kỹ thuật nấu ăn khéo lắm. Có điều em còn chưa biết đánh đàn, chưa học Teakwondo, chưa đạt được học vị tiến sĩ của đại học Chicago thôi. Ha ha.”

Ôn Khiếu Thiên đột nhiên đau lòng nhìn tôi: “Thì ra khi anh không ở đây em đã học được nhiều thứ như vậy.”

Tôi bị anh nhìn bằng ánh mắt đau đớn như vậy, trong lòng cũng cảm thấy cô đơn. Chỉ là, tôi không muốn lãng phí thời gian vào việc than thở buồn chán, lập tức đẩy cái xe tới trước mặt Ôn Khiếu Thiên: “Chân anh dài như vậy học đạp xe dễ như bỡn, có gì khó. Tới đây, chị gái đây dạy em.”

Xét thấy chân anh rất dài, tôi không cần thiết phải ngồi phía sau, trực tiếp đứng phía trước chỉ đạo: “Mắt nhìn phía trước. Nếu phía trước quá khó nhìn thì nhìn về phía em. Hai chân rời khỏi mặt đất, giữ cân bằng...”, “Anh phải cố gắng giữ chân trên bàn đạp, đừng có lúc nào cũng nghĩ tới chuyện chống xuống đất, anh nghĩ chân anh là phanh chắc...”, “Khiếu Thiên, tưởng tượng có chó đuổi phía sau anh đi...”

Ôn Khiếu Thiên không làm mất mặt cặp chân dài của anh, cũng không làm mất mặt chỉ số thông minh của hai tiến sĩ chúng tôi, không lâu sau đã có thể đạp được khá khá. Từ khi có thể tự mình đạp xe một đoạn đường dài, Ôn Khiếu Thiên bắt đầu nhường mành đặc ý.

Tôi thấy thị trấn nhỏ này hẳn là không có xe cộ gì, bởi vì chỉ thấy có hai chúng tôi cưỡi xe đạp phóng băng băng trên đường nhựa.

22. Chương 09c

Ở Hải Nam, bất kể chỗ lớn chỗ nhỏ nào dọc đường đều trồng những cây dừa, cây cau rất cao lớn. Hai chúng tôi đạp xe dưới trời nắng gay gắt như hai đứa ngốc. Khi lên dốc thì gò lưng đạp cật lực, khi xuống dốc lại phóng như bay. Tôi thổi sáo một tiếng, biểu diễn cho anh kỹ thuật đạp xe bỏ cả hai tay, Ôn Khiếu Thiên ở bên cạnh sợ đến tái mặt, vừa đạp xe vừa hô: “Nhiên Nhiên, đừng đùa như thế, nguy hiểm lắm.”

Gió biển phất qua mặt tôi, tóc dài tung bay trong gió. Tôi tự do đạp xe trên con đường trống trải, trượt xuống theo sườn dốc, lại quay đầu hô lên với Ôn Khiếu Thiên: “Khiếu Thiên, anh bỏ tay ra thử đi. Đời người luôn có những chuyện mạo hiểm như vậy, còn có người đem cả cuộc đời ra để đánh cược cơ mà. Có chút chuyện này đã là gì?”

Ôn Khiếu Thiên quát lên phía sau tôi: “Nhiên Nhiên, nhớ dùng phanh. Đánh cược, mạo hiểm cái gì. Anh chỉ cần em bình an là được.”

Tôi cảm thấy đôi mắt nhói đau, tôi biết anh không nỡ thấy tôi bị thương, nhưng anh càng như vậy tôi càng khó bước qua. Tôi không cách nào tưởng tượng đến cảnh anh thấy tôi bị nhục nhã, liệu có khi nào anh cũng sẽ phát điên như Tần Thiệu, liệu có khi nào anh chạy tới giết chết Tần Thiệu hay không, liệu có khi nào anh sẽ không bao giờ như lúc này nữa, không có gì lo lắng, đáy lòng rộng mở nói với tôi: “Chỉ cần em bình an là được.”

Trước đây tôi cảm thấy anh trưởng thành là bởi vì tôi quá trẻ con, hiện tại lại cảm thấy mình mới giống một người lớn, có trách nhiệm bảo vệ anh không bị tổn thương.

Thế nhưng nếu tôi không nghe lời Tần Thiệu, anh sẽ nhìn thấy đáng về tôi chịu nhục, anh sẽ tổn thương; còn nếu tôi nghe lời Tần Thiệu, trở về bên cạnh anh ta, anh vẫn sẽ tổn thương.

Anh và tôi, ở bên nhau, kết cục đã định trước chỉ có tổn thương.

Bánh xe càng lăn càng nhanh, cuối cùng mất kiểm soát, nhắm về phía rừng cây ven đường. Tôi bị văng ra rất xa, lăn vài vòng, cánh tay lập tức bị vạch ra vài vết máu.

Ôn Khiếu Thiên chạy tới nhanh như chớp, thấy tôi như vậy đau lòng nói: “Đã nói với em đừng đùa em không nghe, giờ thấy chưa, đau chết luôn đi.”

Tôi nhìn mấy vết máu đầm đìa, thờ ơ nói: “Con người ấy mà, phải kiên cường một chút, mấy vết thương ngoài da đã là gì. Có một số cuộc mạo hiểm phải trả giá đắt hơn nhiều.”

Ôn Khiếu Thiên nâng tôi dậy, nói: “Lại nói lung tung gì đấy, em đuổi chân ra cho anh xem, có bị thương ở chân không?”

Tôi đuổi đuổi chân theo lời anh, hỏi: “Khiếu Thiên, em hỏi anh nhé, nếu cho anh chọn, anh sẽ chọn khiến em tổn thương vì vậy nên anh khổ sở hay để em rời đi sau đó anh khổ sở?”

Ôn Khiếu Thiên nói: “Em ngã đập đầu vào đâu à? Đến đến đi đi cái gì. Anh không chọn, vì sao anh nhất định phải khổ sở? Anh không muốn em tổn thương, cũng không muốn em rời khỏi anh. Cả hai việc này đều ở ngoài phạm vi suy nghĩ của anh.”

Tôi cố chấp hỏi: “Nếu nhất định phải chọn thì sao, em cũng không nói đó là sự thật, chỉ coi như giả thiết thôi. Anh nhất định phải chọn một cái.”

Ôn Khiếu Thiên tức giận nhìn tôi, có lẽ không cách nào hiểu được vì sao cánh tay đang chảy đầy máu mà tôi vẫn hỏi loại vấn đề ngu ngốc này được, anh bực bội nói: “Nếu phải chọn, anh để em rời khỏi anh là được. Anh không cách nào nhìn em bị thương. Em xem tính tình hiện giờ của em đi, nếu em ngồi yên ở trong nhà, không cùng anh ra ngoài đạp xe, cũng sẽ không bị thương.”

Tôi nghe mà có chút đau lòng, anh chọn bất cứ đáp án nào cũng khiến tôi đau lòng. Tôi đứng vững, ôm chặt lấy Ôn Khiếu Thiên rồi lớn tiếng khóc. Ở trong căn phòng kín như bưng của Tần Thiệu, tôi không khóc, ra ngoài cũng không khóc, như có một hơi bị nghẹn trong họng đến bây giờ, cuối cùng cũng bị đâm thủng. Tôi càng khóc càng không ngừng được, đúng kiểu khóc như đại hồng thủy. Trước đây, khi anh không ở bên tôi, tôi luôn cho rằng nếu anh ở đây, chỉ cần anh ở đây, mọi việc nhất định sẽ không như thế này, anh nhất định sẽ không cho phép mọi việc biến thành như vậy; nhưng nay anh đã ở bên tôi, tôi lại chỉ có thể nghĩ nếu như anh không ở đây, chỉ cần anh không ở đây, tôi sẽ giải quyết xong mọi việc, tất cả sẽ chấm dứt.

Điều khiến người ta đau thấu tận tim chính là trong bóng tối mờ mịt đợi được một tia hy vọng, cuối cùng tia hy vọng đó lại bị bắt đắc dĩ và tuyệt vọng dập tắt.

Ôn Khiếu Thiên nhẹ nhàng vỗ lên lưng tôi, nói: “Đau như vậy à? Anh dẫn em đi khám bác sĩ nhé, được không? Không phải vừa bảo em đừng đùa như vậy hay sao. Lớn như vậy rồi còn nghịch ngợm như trẻ con.”

Tôi càng khóc càng lớn tiếng, Ôn Khiếu Thiên càng nói càng dịu dàng, tôi cũng càng khó chịu. Tôi nghĩ tôi sắp khóc đến trôi cả lục phủ ngũ tạng ra, ho khan đến mức cổ họng vốn sưng viêm của tôi càng thêm đau. Thế như dù có đau đến mức nào cũng đâu có thể so được với đau lòng?

Tôi vừa khóc vừa nói: “Khiếu Thiên, ở đây vắng vẻ thế này, anh làm thế nào đưa em đi khám bác sĩ, anh vừa mới học đi xe đạp nên không thể lái em. Anh không có cách nào, chỉ có thể nhìn em chảy máu, đứng không? Anh không có cách nào, em cũng không có cách nào.”

Ôn Khiếu Thiên vuốt ve gương mặt tôi, nói: “Gì vậy? Nói em vài câu em đã nổi nóng rồi. Anh công em đi. Phía trước là chợ rồi, ở đó hẳn là có trạm xá.”

Nói xong, Ôn Khiếu Thiên lập tức công tôi lên. Dáng người một mét bảy của tôi nằm trên người anh. Anh mới xuất viện, thân thể gầy yếu đi từng bước về phía trước, chưa được vài bước mồ hôi đã đầm đìa. Tôi mặc kệ tất cả, nhìn anh gian nan bước từng bước, giống như mỗi bước đi đại biểu cho thời gian chúng tôi ở bên nhau còn bao lâu. Anh không nói nghỉ, tôi cũng không nói, cứ thế im lặng công tôi rất lâu. Cuối cùng, tôi không nhìn nổi nữa, giãy dụa muốn xuống, nói với Ôn Khiếu Thiên: “Được rồi, em không đau nữa, em chỉ bị ngã xước tay thôi, chân còn đi được.”

Ôn Khiếu Thiên đổ mồ hôi như mưa, gương mặt trắng bệch đã hồng hồng, bước đi có chút không ổn. Hai chúng tôi miễn cưỡng đi tới gần chợ, thấy có hai chiếc xe điện ba bánh trống không chạy qua, vội vàng gọi lại, đi tới trạm xá gần nhất.

Cuối cùng, vết thương của tôi là chuyện nhỏ, Ôn Khiếu Thiên lại bị cảm nắng. Tôi nhìn Ôn Khiếu Thiên mệt mỏi nằm trên giường bệnh, nghĩ đến tính cách thối hoắc của mình, thật sự đã hại anh rất thảm.

Vì phải chăm sóc Ôn Khiếu Thiên đang bị bệnh, tôi mua một số nhu yếu phẩm hàng ngày và đồ ăn đồ uống ở chợ, sau khi mua đủ thuốc, tôi và Ôn Khiếu Thiên ngồi xe ba bánh về chỗ ở.

Cứ thế ở lại bờ biển bốn, năm ngày.

Buổi tối ngày thứ sáu, hai người bệnh đã gần khỏi chúng tôi chặt hai quả dưa, ôm ra bờ biển, ngồi trên bờ cát ngắm mặt trăng vừa tròn vừa sáng lững lờ trên mặt biển phẳng lặng. Tôi nghĩ, đây có lẽ là kỷ xảo quay phim khoa học viễn tưởng chẳng. Nào có mặt trăng nào lại gần như thế?

Ở đây còn chưa được khai phá, vì vậy không có đèn đường, cũng không có đèn nê-ông, toàn bộ đều dựa vào ánh trăng chiếu sáng. Ngoài khơi là một màu tối tăm tĩnh lặng, bờ cát sáng ngời và thanh mát. Tôi không khỏi ngân nga ca khúc “ánh trăng” cũ rích: cho đến khi những vì sao nhắm mắt, cho đến khi đêm tối ru tình yêu ngủ, cho đến khi trời thu nói phải rời xa, cho đến khi đột nhiên giật mình tỉnh giấc. Mưa như trút nước, gió đảo ngọn cây, trên biển thuyền lắc, trên lầu rèm đưa. Em biết cuối cùng chúng sẽ về đâu, em đang hát bài ca ai oán hay thì thầm lời cầu nguyện. Có bao người sẽ mở cánh cửa sổ, có bao người sẽ ngăn ngó nhìn ngắm, ánh trăng màu bạc kia, ánh trăng xa xôi kia.

Bài hát này vốn rất khó nghe, tôi hát lại càng không lọt vào tai nổi, nhưng Ôn Khiếu Thiên vẫn nghe rất say sưa.

Anh uống một ngụm nước dưa rồi nói: “Lời bài hát này thật đẹp.”

Tôi nói: “Nó được viết cho những thi nhân đã mất hoặc những năm tháng thơ ca theo đuổi sự lãng mạn và sáng tạo. Nay thi nhân đã qua đời, thơ ca cũng đã chết, không còn rung động và vẫy gọi, cũng không còn dịu dàng và trông đợi, chỉ còn lại kiêu căng và nóng nảy. Nào tiền, nào nhà, nào xe, đều đã khiến chúng ta mê đắm. Vì vậy thi nhân đã chết là người hạnh phúc, những người còn ở lại nơi thế tục hồng trần này mới đau khổ.”

Ôn Khiếu Thiên nhìn tôi, đôi mắt đen láy sáng lên dưới ánh trăng.

Chỉ còn một ngày là tới ngày Tần Thiệu quy định, tôi nghĩ, nếu bị ép đến mất kiên nhẫn, tôi trực tiếp nhảy xuống biển cho xong.

Di động của Ôn Khiếu Thiên độ nhiên vang lên, trong tiếng sóng biệt nhịp nhàng, đột ngột như phá tan không gian.

Tôi nghe giọng nói của Ôn Khiếu Thiên bay xa rồi lại rõ ràng: “Vì sao?”, “Con trở lại có tác dụng gì? Chuyện làm ăn trước giờ con chưa từng có hứng thú.”, “Vì sao anh ta chỉ tên muốn gặp con?”, “Là chuyện làm ăn của gia đình nên con mới cảm thấy kỳ quái vì sao anh ta muốn trực tiếp tìm con, nếu vụ giao dịch này thật sự quan trọng như vậy, anh ta nên tìm bố mới đúng.”

Tôi nghe mà cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Tôi nhìn Ôn Khiếu Thiên đi tới, hỏi: “Sao vậy, Khiếu Thiên? Trong nhà có chuyện gì à? Hay là anh cứ giải quyết chuyện của anh trước đi.”

Ôn Khiếu Thiên miễn cưỡng cười cười, nhìn mặt trăng nói: “Không có gì, chỉ là cãi nhau vài câu với bố anh về việc nhà thôi.”

Tôi gật đầu, cùng anh nhìn về phía mặt trăng. Mặt trăng thấp đến mức giống như muốn chìm xuống biển.

Một lát sau, điện thoại của tôi lại vang lên. Tôi nhìn màn hình đang chớp sáng, là tên của Trịnh Ngôn Kỳ, thầm thở dài một hơi.

Bên kia điện thoại, Trịnh Ngôn Kỳ khóc nức lên: “Tiểu Nhiên, lần này chỉ có cậu mới cứu được tớ, tớ xin cậu, tớ xin cậu đấy.”

Tôi thật sự chịu đủ lời đạo đầu của Trịnh Ngôn Kỳ mỗi lần gọi điện cho tôi rồi: “Lại có chuyện gì? Bị thằng nào đá hay muốn phá thai của thằng nào?”

Trịnh Ngôn Kỳ khóc suốt mướt nói: “Lần trước là tớ không đúng, tớ không nên dùng chứng minh thư của cậu để đăng ký. Nhưng tớ sợ nhờ may bệnh viện kia để lộ chuyện này, giới giải trí sẽ không còn chỗ cho tớ nữa. Tớ không ngờ tổng giám đốc Tần lại biết được chuyện này, anh ta đã thông báo đến các giám đốc rồi, bên sản xuất phim cũng đột nhiên báo muốn đổi diễn viên. Tiểu Nhiên, tớ sai rồi, tớ sai rồi, cậu giúp tớ giải thích với tổng giám đốc Tần đi. Tớ không cố ý, cậu biết tớ không cố ý mà, tớ không phải muốn hại cậu.”

Tôi nghe cô ta nói mà chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Tần Thiệu đã phát tín hiệu cho tôi. Anh ta đang nói với tôi, đến giờ rồi. Anh ta không chỉ trả thù Trịnh Ngôn Kỳ, mà còn can thiệp vào chuyện làm ăn của nhà Ôn Khiếu Thiên. Anh ta sẽ không cho tôi làm đà điều, cho dù tôi có là một con đà điều vùi đầu vào đất, anh ta cũng sẽ đào đường hầm bắt tôi đối mặt với anh ta.

Anh ta tuyệt đối là một con quỷ. Anh ta là Satan, là Lucifer, là Voldemort.

Tôi nói vào điện thoại: “Kỳ Kỳ, giới giải trí không hợp với cậu, cậu nên rời khỏi đó đi.”

Nói xong, tôi lập tức ngắt máy.

Tôi và Ôn Khiếu Thiên cùng im lặng ngắm trăng. Có hai con Hải Âu bay đêm phát ra tiếng kêu như cộ già nhà ai nửa đêm ho khan, quanh quẩn trong không gian vắng lặng, mang đến cảm giác tàn lụi và khô cạn.

Cuối cùng, tôi nói với Ôn Khiếu Thiên: “Khiếu Thiên, ngày mai chúng ta về thành phố A đi.”

Ôn Khiếu Thiên quay đầu nhìn tôi: “Nhiên Nhiên, không phải em muốn chúng ta sẽ ở đây cả đời sao?”

Tôi gật đầu, nói: “Đúng, đương nhiên sẽ có cả đời, vì vậy không vội nhất thời. Anh về nhà giải quyết chuyện của anh trước đi.”

Ôn Khiếu Thiên xoay sang nhìn tôi: “Nhiên Nhiên, đối với anh những điều đó không quan trọng...”

Tôi ngắt lời anh: “Nhưng quan trọng với em. Hơn nữa, trong tương lai, anh cũng sẽ hiểu, những thứ đó cũng rất quan trọng với anh. Nếu anh từng trải qua tình trạng gia đình sa sút, cửa nát nhà tan, anh sẽ biết, thì ra những thứ này cũng rất quan trọng với anh. Chúng ta không thể ích kỷ như vậy.”

Ôn Khiếu Thiên không nói gì, chỉ nhìn tôi không dời mắt.

Tôi tiếp tục nói: “Khiếu Thiên, vừa rồi bố anh tìm anh để nói Tần Thiệu muốn tìm anh bàn chuyện làm ăn phải không? Trước đây anh từng nói Tần Thiệu không dễ đối phó. Hiện giờ em cũng khuyên anh một câu như vậy. Em không biết chuyện làm ăn nhà anh lớn đến mức nào, anh ta có điều khiển được hay không, nhưng em không muốn vì em mà nhà anh và nhà anh ta đấu với nhau. Giữa em và Tần Thiệu, mọi chuyện tương đối phức tạp, bất kể chuyện gì xảy ra, em cũng sẽ trở về bên anh, chỉ cần khi đó anh còn muốn vậy.”

Ôn Khiếu Thiên đột nhiên quát lên: “Giữa hai người có chuyện gì mà phức tạp? Nhiên Nhiên, trước kia em không muốn nói, anh cũng không ép. Nhưng chuyện tới nước này, em còn bảo anh làm như chưa có chuyện gì xảy ra, nói giống như em lại muốn rời xa anh, lại bỏ lại một mình anh. Chúng ta xa nhau lâu như vậy, vì sao còn phải tiếp tục xa nhau? Em có từng nghĩ tới không? Nhân duyên mỏng manh, âm dương cách trở, anh sợ, em biết không? Nhiên Nhiên, anh sợ!”

Tôi bật dậy từ trên bãi cát, cũng gào lên: “Nếu anh sợ, vì sao không trở về sớm một chút? Vì sao đã trở về còn không sớm chút tới tìm em? Cho dù anh chỉ tới tìm em sớm hơn hai tháng thôi, mọi chuyện sẽ biến thành thế này hay sao? Anh nói đúng, nhân duyên mỏng manh, âm dương cách trở, chúng ta quả thật đã lỡ một bước nên mới có kết cục thế này. Anh nghĩ rằng em thích tình cảnh hiện nay hay sao? Anh trốn ở Chicago bảy năm, đâu biết em đã sống những ngày thế nào? Từ nhỏ anh đã lớn lên trong êm ấm, sao có thể hiểu em đã từng lo lắng sợ hãi bao nhiêu? Anh là đóa hoa mảnh mai, nếu hít phải một chút khí bụi bên ngoài đã héo úa từ lâu rồi.”

Ôn Khiếu Thiên ngẩn người nhìn tôi, toàn thân giống như hòa tan vào bờ cát, anh nói: “Trước đây em luôn nói anh là ngọn núi cao để em ngưỡng mộ, anh không biết, bảy năm qua đi, anh đã thành một đóa hoa mảnh mai.”

Tôi nói: “Bảy năm, đủ để con người sống lại từ cõi Niết Bàn. Nếu bảy năm qua em vẫn là một cô gái vừa ngốc vừa ngây thơ, làm sao em có thể sống được đến ngày hôm nay, có lẽ đã uống canh Mạnh Bà đầu thai từ lâu rồi. Vì vậy, Khiếu Thiên, nghìn vạn lần anh đừng giẫm vào vết xe đổ của em, phải bảo vệ gia đình anh, đừng nghĩ rằng rời xa việc kinh doanh của gia đình là thanh cao. Anh không có hứng thú cũng được, không màng danh lợi cũng được, “thân tại giang hồ, thân bất do kỷ”, anh không giết người, người khác sẽ giết anh. Nếu thời gian quay trở lại, tuyệt đối em sẽ không đọc tiểu thuyết, dạo phố khi còn học đại học, mỗi ngày em sẽ xem bản tin tài chính, tiếp nhận công việc của bố em sớm một chút.”

Ôn Khiếu Thiên nhìn tôi như nhìn người xa lạ: “Em hối hận rồi? Em hối hận về những việc bảy năm trước đã làm cùng anh? Không phải khi đó em không quan tâm đến bất cứ chuyện gì sao? Em nói tiền đủ tiêu là được, cơm ăn đủ no là được, phòng rộng đủ ở là được, vì sao em lại trở nên thực dụng như thế? Đúng, anh biết nhà em phá sản mang đến cho cuộc sống của em rất nhiều biến cố, nhưng nếu dục vọng của bản thân em không lớn, sao em có thể méo mó thành như vậy?”

Toàn thân tôi run run, nhìn anh nói: “Thì ra trong mắt anh em là như thế, sao anh không nói thẳng vào mặt em luôn đi? Anh nói thẳng rằng em ham hư vinh đi, thích cặp với đại gia đi. Không phải hiện giờ anh đang nghĩ em như vậy sao? Ngày đó, trong nhà hàng anh nói không biết em chỉ bởi vì câu “không còn quan hệ gì” mà em nói với Tần Thiệu thôi sao? Anh đặt tay lên ngực mà nghĩ lại đi, khi đó có phải anh đã nghĩ em dơ bẩn đến mức không muốn nhận rằng quen biết em hay không? Ha, đúng vậy, em cũng biết là em rất dơ bẩn. Nếu đã miễn cưỡng như thế, anh phải nói sớm chứ, em cũng không cần đau khổ như thế, mỗi ngày lo lắng chờ đợi giống như đi trên dây thăng giữa không trung.”

Dưới ánh trăng, Ôn Khiếu Thiên nghiêng người đối mặt với biển rộng, nói: “Thì ra ở cùng anh ở đây khiến em đau khổ như vậy, anh luôn muốn mỗi ngày đều có thể trôi qua như thế này, anh nghĩ đây là khoảng thời

gian hạnh phúc nhất trong bảy năm qua của anh. Không ngờ chỉ mình anh nghĩ vậy. Được, ngày mai chúng ta sẽ trở về. Em muốn làm thế nào thì làm như vậy, anh cũng không ngăn cản em. Nay em đầy bụng đạo lý, anh nói không lại, cũng lười nói.”

Anh xoay người đi về phía căn nhà, một mình tôi lẻ loi ngồi trên bãi biển. Sóng biển vẫn vuốt ve bờ biển, ngàn năm không đổi, còn Hải Âu lại đã bay mất từ lúc nào không biết. Tôi nhìn mặt trăng phóng đại, cảm thấy tất cả cảnh đẹp đều đã bị phá hủy.

Đây là lần đầu tiên tôi và Ôn Khiếu Thiên cãi nhau. Gió biển thổi tới, thổi tắt lửa giận trên người tôi, trong hương biển mằn mặn, tôi chậm rãi tỉnh táo lại. Nhớ tới nội dung cuộc cãi nhau vừa rồi, một nửa là giận quá mà nói, một nửa là sự thật. Tôi và Ôn Khiếu Thiên đã bảy năm không bên nhau, hai chúng tôi đều thay đổi rất nhiều. Tôi trưởng thành quá nhanh, so ra, tuy anh đã trải qua sống chết nhưng đối với thói đời đáng sợ, lòng người hiểm ác vẫn gần như đậm chân tại chỗ, vì vậy khi nhìn anh, tôi giống như nhìn thấy bản thân ngây thơ, trong sáng của bảy năm trước. Tôi mâu thuẫn, vừa muốn bảo vệ anh như vậy, rồi lại không cách nào dung túng để anh như vậy. Nhưng việc đã đến nước này, Tần Thiệu đã chen vào, tôi không thể để mặc anh giống tôi năm đó, đối mặt với tất cả một cách tiêu cực, nếu không dù sau này chúng tôi ở bên nhau, anh cũng sẽ hối hận. Anh phải học cách đối mặt với đối thủ tàn nhẫn, còn tôi phải bảo vệ anh không bị hãm hại bởi đối thủ tàn nhẫn như vậy.

Ngày hôm sau, tôi dậy rất sớm, nấu cho Ôn Khiếu Thiên một nồi cháo rau với thịt hun khói. Trong mắt Ôn Khiếu Thiên đầy tia máu, hiển nhiên là tối qua giận đến mức không ngủ được. Tôi nghĩ lại, ngày đó khi ở trong ổ sói, tôi còn trốn vào trong góc ngủ một giấc, thật không biết nên cảm thán dây thần kinh của tôi thô hay nên cảm động vì tình cảm sâu nặng của Ôn Khiếu Thiên.

Ôn Khiếu Thiên im lặng ăn từng ngụm cháo, có lẽ cũng giống tôi, đang hồi tưởng ngày đầu tiên chúng tôi tới đây, anh nấu cháo gạch cua cho tôi, còn tôi ở bên hết lời khen ngợi tay nghề của anh, không ngờ ngày cuối cùng lại là tôi nấu cháo rau thịt hun khói cho anh, giữa hai chúng tôi lại biến thành tình cảnh này.

Uống tới một ngụm cuối cùng, Ôn Khiếu Thiên len lén liếc nhìn tôi. Tôi nghĩ đại khái anh đang chờ tôi mở miệng xin lỗi, chịu thua. Nhưng có lẽ bốn tháng nay, chuyện tôi đã trải qua một chuyện lại rắc rối hơn một chuyện, chuyện sau lại biến thái hơn chuyện trước, khiến tôi có chút thờ ơ với việc đòi hỏi cái vớ vẩn này. Tôi nghĩ hiện giờ nếu tôi xin lỗi, nhất định anh sẽ phủ nhận chuyện tối qua, hoặc là không trở về thành phố A nữa. Dựa theo tư duy bảy năm trước của mình, suy đoán ra kết quả như vậy, chi bằng tôi không nói xin lỗi còn hơn.

23. Chương 10a

Chương 10: Đánh trả - Hận

Ai nhớ không được để người đó chiều sinh hư,

Không nên ý lại vào người đó,

Tình cảm sẽ bị người đó bán đứng, nếu bạn yêu một kẻ phản bội.

“Tình giới” – Vương Phi

Tôi ngồi trên máy bay mà nghĩ, nếu Ôn Khiếu Thiên trở về công ty đối mặt đàm phán với Tần Thiệu, tôi và Ôn Khiếu Thiên còn cơ hội thăm dò khả năng của Tần Thiệu. Nếu năng lực của anh ta không khổng lồ được nhà họ Ôn, tôi tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn trở về bên cạnh Tần Thiệu. Nhưng nếu thực tế ngược lại thì khó nói tiếp được tôi nên làm thế nào bây giờ. Nói chung, trước tiên tôi phải dùng kế hoãn binh với Tần Thiệu, hơn nữa phải khiến Ôn Khiếu Thiên nhanh chóng tìm hiểu rõ rốt cuộc Tần Thiệu muốn gì trò gì.

Hai chúng tôi im lặng suốt dọc đường, cuối cùng, taxi dừng trước cổng trường, tôi thấy Ôn Khiếu Thiên không có ý muốn xuống xe tiễn, đành phải giữ cửa xe nói: “Khiếu Thiên.”

Ôn Khiếu Thiên lập tức ngẩng đầu, ánh mắt rực sáng nhìn tôi.

Tôi nói: “Nhớ kỹ, khi nói chuyện với Tần Thiệu phải làm rõ xem Tần Thiệu muốn làm gì, sẽ làm chuyện gì bất lợi với nhà anh, anh ta có bao nhiêu phần thắng. Trước khi anh tìm hiểu rõ những chuyện này, chúng ta không nên gặp lại. Lần tới gặp mặt, em cần anh cho em câu trả lời.”

Ánh mắt rực sáng của Ôn Khiếu Thiên thoáng chốc tối đi, không đợi anh mở miệng, tôi lập tức đóng cửa xe lại.

Tần Thiệu, anh đã nói tôi giả làm thỏ, vờ thu móng vuốt của mình lại, ánh mắt anh đúng là luôn xuyên thấu mọi thứ, tôi đây cũng muốn xem khi tôi vươn móng vuốt ra sẽ uy lực đến mức nào.

Chưa đợi tôi siết nắm tay nhìn trời lấy tinh thần, điện thoại của tôi đã vang lên. Tôi bắt máy, đầu bên kia là một giọng nói chậm rãi đến mức khiến người ta hận không thể cầm điều khiển từ xa tua nhanh.

“Tôi là Lục Khinh Thiên. Cô có phải là Lô Hân Nhiên không?”

“Là tôi. Cô tìm tôi có chuyện gì?”

“À, tôi là vợ của Tần Thiệu. Tôi nghĩ hẳn là cô biết tôi tìm cô có chuyện gì.”

Tôi chờ cô ta chậm rãi nói xong những lời này, khi tiếng cuối cùng chấm dứt, tôi cảm thấy loại ý chí cách mạng hào hùng vừa rồi hoàn toàn tan biến. Trước mặt vợ chính nhà người ta, tất cả hồ ly tinh đều thấp hơn một cái đầu, cho dù là hồ ly tinh đã hoàn lương.

Toàn bộ sức lực của tôi đều thoát khỏi cơ thể, tôi nói: “Tôi hiểu.”

“Cô Lô, chúng ta gặp nhau một lần đi. Ngay trong quán mì nhỏ trước cổng trường cô, tiết kiệm được cho cô tiền xe đi lại. Nghiên cứu tiến sĩ ấy mà, thu nhập không ổn định, tôi vẫn nên săn sóc một chút.”

Sau lưng tôi lạnh toát, nói: “Vậy cô thấy mấy giờ thì tiện.”

Bên kia dịu dàng nói: “Ngay bây giờ đi.”

Tôi nhìn chằm chằm màn hình điện thoại tối om, nghĩ có nên báo cho Tần Thiệu biết hay không, nhớ tới mấy vụ thảm án vợ cả diệt hồ ly tinh từ cổ chí kim, cùng những vụ hành hung vô nhân đạo đối với kẻ thứ ba, chẳng khác nào tự chui đầu vào thông lọng. Huống hồ còn ở ngay cổng trường, nếu chuyện này âm ỉ lên, không chỉ đến mức lên bản tin nóng của diễn đàn đại học A, mà còn có thể thành đầu đề tin tức của thành phố A cũng không chừng.

Lòng bàn tay tôi đổ mồ hôi, lén lút bước vào quán mì như con chuột qua đường. “Quán mì ông Hoàng” trước cổng trường là một quán ăn cũ kỹ mở cửa từ hồi cải cách, đến nay ba mươi năm không đổi, bên trong ánh đèn tối tăm, bộ đồ ăn cổ xưa, cái bàn đầy dầu mỡ, tôi nghĩ mang một viên gạch từ trong đấy ra cũng ám đầy mùi mì.

Trong một quán mì cổ kính như vậy, có một phụ nhân trang điểm tinh tế, toàn thân hàng hiệu, nhẫn kim cương sáng đến mức làm lóa mắt người đang ngồi, có thể coi như khiến quán mì cũ kỹ này tỏa sáng. Giống như một đóa mẫu đơn xinh đẹp trên một khoảnh đất khô khô cần nứt nẻ, có lẽ vì phong thái lạnh lùng, cao quý, xa cách của cô ta mà mấy người khách bên cạnh tự động lảng tránh, để lại mấy bàn trống xung quanh, hình thành một không gian nhỏ vừa vặn phù hợp để tôi và cô ta nói chuyện.

Tôi nghĩ, nếu cô ta móc một xấp tiền từ cái túi Hermes của cô ta ném lên mặt tôi, tôi tuyệt đối sẽ không giống những cô gái vừa trong sáng vừa cương quyết đẩy tiền về như trên TV hay diễn. Ai nữ lòng nào từ chối tiền cơ chứ.

Nhưng vị phụ nhân này thấy tôi đi tới chỉ ung dung hỏi: “Muốn ăn gì? Mì trộn?”

Tôi nghĩ vợ cả nhà có tiền thật không dễ chơi, ngay cả hỏi một câu cũng cá tính như thế.

Tôi nói: “Cho một bát mì thịt bò là được.” Tôi dừng một chút lại bổ sung: “Sợi nhỏ.”

Phu nhân gật đầu, vẫy tay, chủ quán trước giờ luôn có vẻ mặt như ai nợ tiền vui vẻ chạy tới hỏi: “Ngài muốn dùng gì?”

Phu nhân nói: “Cho hai bát mì thịt bò sợi nhỏ.” Chủ quán lại vui vẻ khom người chạy đi.

Phu nhân chậm rãi chớp chớp đôi mắt. Tôi luôn cho rằng động tác chớp mắt đẹp đẽ này là nhờ hậu trường làm chậm, hoặc là diễn viên cố ý diễn làm vậy, hôm nay mới biết có người trời sinh thanh thoát, ngay cả chớp mắt cũng khác người bình thường.

Cô ta nói: “Khẩu vị của chúng ta cũng giống nhau. Trước đây khi còn đi học tôi cũng thích ăn mì thịt bò sợi nhỏ.”

Tôi hiểu ý của cô ta khi nói từ “cũng”, lập tức tỏ thái độ nghiêm trang nói: “Chuyện đó, tổng giám đốc Lục, giữa tôi và tổng giám đốc Tần chỉ đơn thuần là quan hệ mua bán, hơn nữa quan hệ này đã kết thúc cách đây không lâu. Cô nhìn cô đi, bề ngoài xinh đẹp, trang phục bắt mắt, như tiên nữ giáng trần, so với cô, tôi chỉ là mây bay trên trời, tôm tép dưới đáy sông, cây cỏ ven đường. Cô yên tâm, tôi tuyệt đối không có ý định tranh giành cái gì.”

Cô ta chậm rãi nhấp một ngụm trà, thoáng nhíu mày, không biết là bất mãn với cốc trà hay với lời nói của tôi: “Cô Lô, cô khách sáo rồi. Tôi chưa từng lo lắng về chuyện đó. Đối với tôi, đàn ông tìm phụ nữ ở bên ngoài thì biện pháp quyết liệt nhất là ly hôn với người đàn ông đó, hành vi hai người phụ nữ tranh giành một người đàn ông này, tôi không có hứng thú.”

Tôi hận không thể lập tức quỳ xuống, tôn cô ta là thần tượng của tôi.

Tôi nói một cách tôn thờ: “Cô nói đúng lắm, nếu Tần Thiệu có ý đồ gì khác, cô nhất định phải ly hôn với anh ta, đừng chần chờ.”

Phu nhân nói: “Tiếc rằng hiện giờ tôi không ly hôn được. Nếu không đã không tìm tới cô.”

Tôi nghiêng ngả trong lòng: “Tổng giám đốc Lục, cô đánh giá tôi quá cao rồi. Khả năng của tôi cô cũng đã biết, viết luận văn còn được, muốn tôi vì dân trừ hại hay gì đó, tôi còn kém xa.”

Phu nhân nhàn nhạt nở nụ cười, đôi mắt hai mí chớp một cái, nói: “Yên tâm, Lục Khinh Thiên tôi đời này đã nhìn lầm Tần Thiệu, sao có thể nhìn lầm người khác. Cô Lô, cô có thể đối phó được với Tần Thiệu, trên thế giới này không ai thích hợp hơn cô.”

Tôi nghĩ gần đây khả năng tiềm ẩn của tôi liên tiếp được Tần Thiệu và phu nhân này khẳng định, cái đuôi sắp vểnh lên trời rồi.

Phu nhân tiếp tục nói: “Chỉ cần cô nghe tôi kể câu chuyện này, tôi tin cô sẽ hoàn toàn phối hợp với tôi để hành động.”

Tôi nghĩ, cô cũng chẳng phải con gái Hạ Vũ Hà bên hồ Đại Minh*, lấy đâu ra chuyện cũ để kể cho tôi nghe, nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn chờ cô ta lên tiếng.

* Con gái Hạ Vũ Hà bên hồ Đại Minh: là Hạ Tử Vy trong phim Hoàn Châu Cách Cách.

Phu nhân chậm rãi uống trà, nói tiếp với tôi: “Nếu tôi nhớ không sai, bảy năm trước, bố cô là tổng giám đốc công ty điện tử họ Lô có tiếng phải không?”

Tôi gật đầu.

“Lẽ nào cô không muốn biết vì sao Tần Thiệu nhiều phụ nữ như vậy lại cố tình chọn cô sao?”

“Hai chuyện này có liên quan tới nhau à?”

“Đương nhiên có liên quan. Trong mắt cô, Tần Thiệu là người thế nào? Nói một cách khách quan.”

Hai bát mì nóng hổi đặt trên bàn, hai chúng tôi không ai động đũa. Hơi nóng bốc lên mù mịt, sắp khiến tôi không nhìn rõ gương mặt đối phương.

Tôi suy nghĩ một chút, nói: “Tần Thiệu là kiểu người tàn nhẫn, hung ác, độc địa, thô bạo, không từ thủ đoạn, nhưng nhạy cảm, tinh tế, làm việc quyết đoán.”

Phu nhân cười cười, nói: “Tôi không nhìn lắm, cô Lô không hổ là cành vàng lá ngọc nhà họ Lô, nhìn nhận vấn đề rất đúng trọng tâm. Không sai, Tần Thiệu là một người không từ thủ đoạn, có thù tất báo. Năm đó, bố cô từng đắc tội anh ta trên thương trường, vì trả thù, anh ta không tiếc hợp tác với công ty Lục Dương chúng tôi, tổ chức lại toàn bộ tập đoàn, hơn nữa, để giành sự tín nhiệm của nhà chúng tôi, anh ta còn kết hôn với tôi, thế lực lớn mạnh, cuối cùng anh ta khẩn cấp sắp xếp thân tín vào công ty nhà cô nhằm thu thập một lượng lớn tư liệu, trong thời điểm tình hình tài chính của quý công ty xuất hiện lỗ hổng nghiêm trọng nhất, anh ta đột nhiên báo với cục thuế chuyện quý công ty trốn thuế, tất cả công việc bị gián đoạn, bị thanh tra, ngân hàng cũng đình chỉ khoản vay của quý công ty. Lần thanh tra kéo dài liên tục mấy tháng. Cô cũng biết, một khi nguồn tài chính đã ngừng, tất cả công xưởng phải ngừng sản xuất, công trình nghiên cứu cũng phải bỏ dở, những ngành kinh doanh giống như sản phẩm điện tử này một khi dừng sản xuất, những sản phẩm kiểu mới lập tức chiếm lĩnh thị trường, huống hồ ngay cả tài chính cho nghiên cứu nhà cô cũng không có, chỉ có thể trông mắt nhìn công ty phá sản.”

Tôi nghe phu nhân nói hết từng câu từng câu, mỗi câu đều phải dùng sức lực rất lớn để nghe. Tôi sợ bỏ qua bất cứ một chi tiết nào khiến tôi lọt vào bẫy của người ta mà chẳng hay. Nhưng từng câu tôi nghe đều vô cùng chân thực. Tuy lúc đó tôi không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi phá sản tôi cũng có chút lý giải mọi chuyện đã chuyển biến xấu thế nào, chỉ cần cẩn thận nhớ lại tình cảnh năm đó, tôi vẫn có thể đối chiếu được.

Tôi nói: “Lúc đó quả thật bố tôi đã chọc phải không ít người, nhưng cũng không đến mức khiến Tần Thiệu hy sinh hôn nhân của mình để liều mạng với nhà chúng tôi chứ. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, nếu như chỉ là va chạm trên thương trường, vì sao anh ta lại muốn giải quyết trong thời gian ngắn như vậy?”

Phu nhân liếc mắt nhìn tôi, nói: “Cô Lô nhìn mọi việc quả nhiên tỉnh táo. Lúc đó bố cô không chỉ kinh doanh sản phẩm điện tử, ông ta còn có ý định nhúng tay vào giới bất động sản. Lúc đó ông ta đã xin phép chính phủ mua một mảnh đất, trùng hợp mảnh đất đó lại bao gồm cả tổ trạch nhà Tần Thiệu. Tần Thiệu đứng ra thương lượng với ông ta vài lần, muốn dùng cái giá trên trời để mua lại miếng đất đó. Nhưng không biết vì sao bố cô cố chấp không bán miếng đất kia. Vì vậy Tần Thiệu mới đánh một trận lớn như vậy. Tần Thiệu rất trọng chữ hiếu, anh ta nhất quyết không cho phép tổ trạch bị hủy trong tay bố cô.”

“Nếu cuối cùng anh ta đã có được thứ anh ta muốn, vì sao bây giờ còn muốn có liên quan với tôi?”

“Không ngờ cô Lô nghe được những chuyện này còn có thể bình tĩnh, lý trí như thế. Thật sự không ngờ.”

“Tổng giám đốc Lục đánh giá tôi quá cao rồi. Không phải tôi bình tĩnh, lý trí, chỉ là còn cần chút thời gian để tiêu hóa và xác nhận mà thôi.”

“Tôi hiểu. Cuộc hôn nhân của tôi và Tần Thiệu vốn là một cuộc hôn nhân chính trị. Tôi thừa nhận, khi đó tôi cũng vì thích vẻ ngoài của anh ta nên mới lấy anh ta. Nhưng sau khi kết hôn, anh ta thì hành chiến tranh lạnh với tôi, chưa bao giờ nói chuyện với tôi, cũng chưa bao giờ ngủ cùng giường với tôi. Bởi vậy tôi đành áp dụng chiến lược tương tự, tranh đấu với anh ta trong hội đồng quản trị, theo dõi mọi hành động của anh ta. Anh ta lợi dụng tôi xong lại muốn ly hôn với tôi. Sao tôi có thể làm anh ta thỏa mãn? Vì bố cô, lần đầu tiên có một thứ anh ta không khống chế được, chính là hôn nhân. Bố cô hủy hoại hạnh phúc cả đời anh ta, đương nhiên anh ta ghi hận bố cô. Vì vậy, khi cô xuất hiện, anh ta vừa vặn có thể trả thù cô, cả đời anh ta không hạnh phúc, sao có thể để cô hạnh phúc? Nếu tôi điều tra không sai, hiện giờ để hủy hoại đời cô, anh ta lại bắt đầu can thiệp vào chuyện làm ăn của nhà họ Ôn. Diễn lại trò cũ mà thôi. Hiện giờ thực lực của Tần Thiệu là độc đại, từ lâu đã không phải là đối thủ mà nhà họ Ôn có thể địch nổi. Chẳng bao lâu sau, nhà họ Ôn không còn là chỗ dựa vững chắc cho cô, kết cục của họ chính là công ty điện tử nhà họ Lô thứ hai.”

Tôi lạnh lùng nhìn cô ta nói: “Tổng giám đốc Lục, có điểm tôi không rõ, nếu từ lâu cô đã biết Tần Thiệu là loại người như vậy vì sao phải chờ đến bây giờ mới ra tay, mục tiêu cuối cùng của cô rốt cuộc là muốn ly hôn với anh ta hay sống hạnh phúc với anh ta? Cô dựa vào cái gì mà nghĩ tôi là người thích hợp nhất? Hơn nữa tôi không thể không nói chút lời không hay, theo tôi được biết, không lâu trước đây Tần Thiệu còn cùng cô đi phá thai, cô nói anh ta chiến tranh lạnh với cô có phải hơi quá lời chút không?”

“Thì ra tin tức của cô Lô thật nhanh nhạy. Tôi không nhìn lầm cô, như vậy càng tốt. Nếu nói trắng ra, tôi cũng sẽ nói rõ ràng một chút. Thứ nhất, tôi có yêu Tần Thiệu, nhưng một tuần trước anh ta đã bóp chết

tất cả tình cảm đó. Đứa bé kia vì tôi thả một vài thứ trong rượu của anh ta tại buổi tiệc của công ty mới có. Sau khi biết, anh ta không một chút nghĩ ngợi lập tức bảo tôi phá thai, thậm chí còn dùng cổ phần công ty để uy hiếp tôi. Cô nói xem tôi muốn sống cùng anh ta hay báo thù anh ta, đoạt lại những gì vốn là của nhà họ Lục chúng tôi? Thứ hai, ngoại trừ cô, Tần Thiệu chưa từng bao nuôi tình nhân. Anh ta lòng dạ thâm sâu, nhiều thủ đoạn, những người bên cạnh lại trung thành đến chết, tôi không có cơ hội ra tay. Thứ ba, cô cũng giống tôi, vừa yêu vừa hận anh ta.”

Tôi nhìn vị phu nhân vẻ mặt ngày càng dữ dần trước mặt, nói: “Tổng giám đốc Lục, cô hiểu lắm. Quan hệ giữa tôi và anh tuy rất phức tạp nhưng không hề phức tạp về tình cảm. Tôi chỉ muốn rời khỏi anh ta.”

“Những việc Tần Thiệu muốn làm nào có lý sẽ bỏ dở giữa đường? Anh ta muốn giữ cô lại thì sẽ không để cô rời đi một cách dễ dàng. Cô nghĩ tới nhà họ Ôn đi. Cô không giết người ta, người ta vẫn sẽ vì cô mà chết. Cô hiểu rõ rồi chứ.”

Tôi nhìn cô ta, cô ta thản nhiên nhìn lại tôi.

Tôi nói: “Tổng giám đốc Lục, vậy xin hỏi, nếu tôi hợp tác với cô tôi sẽ phải làm gì?”

“Rất đơn giản. Cô chỉ cần tìm cơ hội tiếp cận máy tính của Tần Thiệu, sao chép tất cả tư liệu bên trong cho tôi là được. Một năm trước Tần Thiệu dùng vốn riêng thành lập một công ty bất động sản. Không công ty bất động sản nào không có chỗ hở, tôi chịu trách nhiệm tìm chỗ hở, chỉ cần khiến chỗ hở đó lộ ra, khi cần dùng tiền, tất nhiên anh ta sẽ tham ô tài chính của Thiệu Dương, chúng tôi sẽ buộc tội anh ta trước hội đồng quản trị, buộc anh ta bán cổ phần với giá thấp.”

“Tổng giám đốc Lục, cho tôi nói một câu không dễ nghe. Loại người như Tần Thiệu không dễ bị hạ, không phải chỉ đơn giản là cô tìm ra chỗ sơ hở là xong.”

“Chuyện đó cô yên tâm. Trong tập đoàn Lục Dương lúc trước còn mấy người trung thành với bố tôi, khi bố tôi qua đời bọn họ đều nghe theo tôi. Hiện tại Tần Thiệu không thể hạ được tôi cũng vì nguyên nhân này, nếu không anh ta đã xóa tên tôi từ lâu rồi. Vì vậy tuy tôi bị vây ở thế hạ phong nhưng vẫn còn khả năng để độ sức, chỉ cần cô Lô chọn đúng đội ngũ, đúng đúng hàng lối là được. Tôi biết Tần Thiệu vẫn dùng chuyện bố cô để ép buộc cô, cô yên tâm, khi mọi chuyện thành công, tôi sẽ đưa bố cô tới bệnh viện tốt nhất ở nước ngoài để trị liệu. Thế nào, cô Lô? Suy nghĩ cho kỹ đi. Sau buổi nói chuyện hôm nay, tôi cảm thấy sự hợp tác của chúng ta sẽ mang lại phần thắng rất lớn.”

Tôi lạnh mặt nói: “Tổng giám đốc Lục, cô đừng vội ôm hy vọng quá lớn với tôi. Tôi không thể khẳng định tôi có thể tìm được thứ cô muốn trong thư phòng của anh ta. Dù có lấy được gì đó ra tôi cũng không biết nó có ích với cô hay không, nói chung nếu tôi lấy được, tôi sẽ suy nghĩ đến chuyện hợp tác với cô. Đến lúc đó lại liên lạc với cô sau.”

Phu nhân cũng gật đầu nói: “Tôi coi như cô đã đồng ý chuyện này. Cô Lô, chúc chúng ta hợp tác thuận lợi.”

Nói xong, phu nhân lập tức đứng dậy rời đi.

Tôi nhìn hai bát mì còn nguyên, rút một đôi đũa, chậm rãi ăn từng miếng một.

Hôm nay thời tiết đặc biệt lạnh, mì thịt bò để một lúc đã thành một đám bột nhão. Tôi gấp mấy miếng, bắt đầu ngồi đó suy nghĩ.

Lục Khinh Thiên nhất thời cho tôi một lượng tin tức quá lớn, giống như muốn nhét mấy GB vào bộ não chỉ có dung lượng mấy MB của tôi, tôi chỉ nghe thấy bộ não tôi phát ra những tiếng xì xì, kết kết do hoạt động quá năng suất.

Theo lời Lục Khinh Thiên nói, bảy năm trước, tổ trạch nhà Tần Thiệu vô tình bị bố tôi mua mất, bố tôi cố tình không bán, hai người kết thù; để lấy lại tổ trạch, đồn ngã bố tôi, Tần Thiệu kết hôn với Lục Khinh Thiên, mất đi hạnh phúc cả đời, rồi lại lần nữa ghi hận vào tôi.

Toàn bộ tình tiết giống như một bộ phim ngắn đáng ghê tởm, có tên “một tòa cổ trạch dẫn đến huyết án”, làm cho người ta hoài nghi tính thực tế của vấn đề này. Tôi nghĩ dù thế nào Tần Thiệu cũng không đến mức vì một tòa cổ trạch mà hy sinh hôn nhân của mình. Nhất định Lục Khinh Thiên đã quên hoặc còn che giấu điều gì đó.

Nhưng Tần Thiệu quả thật không có tư duy của loài người, anh ta thuộc về Ma giới. Dùng logic của người thường để phỏng đoán tâm tư của Ma giới, toàn bộ tiền đề đều sai. Ngay cả giam tôi vào chuồng sói Tần Thiệu còn làm được, trong lòng nhất định không còn chỗ nào có ánh sáng. Những kẻ tâm thần trong phim đều vì một việc con con như hạt đậu mà bày ra những âm mưu giết người vừa biến thái vừa tàn khốc. Khi đó, khi nhìn tôi dính chặt vào tường di chuyển từng bước, nói không chừng Tần Thiệu đang cười sung sướng ấy chứ.

Lại lùi thêm một vạn bước nữa, giả thuyết là Tần Thiệu vẫn còn là người có một chút lý trí, mà bề ngoài của tôi và bạn gái cũ của anh ta không có quan hệ gì đáng nói, vậy vì sao anh ta lại dùng ánh mắt chán ghét để nhìn tôi, vì sao lại bóp cổ tôi nói anh ta ngóng trông tôi chết đã rất nhiều năm, vì sao anh ta hỏi tôi “nếu bố cô là một kẻ ác cô còn hiếu thuận như thế nữa không?” Chuyện này hình như rất tương xứng với những gì Lục Kinh Thiên nói.

Điểm lợi hại nhất của Lục Kinh Thiên là cô ta không nói dối toàn bộ. Người nghe cảm thấy là giả, cũng cảm thấy là thật. Kỹ thuật cao nhất của nói dối chính là trong mười câu nói thật thêm vào hai câu nói dối. Đáng tiếc tôi không biết câu nào của cô ta là thật, câu nào là giả. Tôi chỉ có thể xác nhận một điều, Lục Kinh Thiên nói Tần Thiệu ép cô ta phá thai khẳng định là giả. Vì chuyện này, Tần Thiệu đã trút giận lên đầu tôi, suýt nữa còn chính chết tôi ấy chứ.

Sau khi ăn hết bát mì thịt bò đầu tiên, tôi gọi điện cho bố. Nghe giọng nói thì tinh thần của cha già tôi không tệ, giọng lớn đến mức có thể chọc thủng màng nhĩ. Tôi ân cần hỏi thăm sức khỏe ông, biết rằng ông nghỉ ngơi tốt mới tạm thời gác cảm xúc vui mừng sang một bên để vào chủ đề chính, hỏi ông ấy có biết người nào tên Tần Thiệu hay không.

Phía bố tôi đột nhiên im lặng.

Lòng tôi trùng xuống, bố tôi luôn thích ăn to nói lớn, rất ít chuyện có thể khiến ông lập tức yên lặng.

“Bố, có phải bố từng mua cổ trạch nhà anh ta không? Có phải anh ta chính là người đã phá hủy nhà chúng ta không?”

Bố tôi úp úp mở mở nói: “Phượng Hoàng à, chuyện gì đã qua thì hãy để nó qua đi, Tần Thiệu này không đơn giản, con ở thành phố A hãy tập trung đến trường, đừng để ý đến chuyện quá khứ nữa.”

“Bố, con chỉ hỏi vậy thôi. Con biết chuyện thì có thể làm được gì, người ta nở mày nở mặt như lãnh đạo quốc gia, ngay cả mặt mũi con cũng không nhìn thấy, biết chuyện cũng không làm được gì.”

Bố tôi lập tức lớn tiếng quát: “Nếu không làm được gì thì hỏi làm chi. Yên tâm đi học đi.”

Nói đoạn, từ điện thoại truyền ra tiếng tút tút. Giấu đầu hở đuôi, tôi càng nghĩ càng cảm thấy lời Lục Kinh Thiên nói là thật.

24. Chương 10b

Tôi suy nghĩ một chút, lại gọi điện ẹ. Sau khi xác nhận mẹ và bố không ở cùng nhau, tôi hỏi: “Mẹ, mẹ từng nghe nói đến Tần Thiệu chưa?”

“Ai cơ? Mẹ không biết.”

Tôi thoáng thở ra trong lòng, lại hỏi: “Vậy mẹ từng nghe đến tập đoàn Hằng Viễn chưa, chính là tiền thân của tập đoàn Thiệu Dương ấy?”

“Hằng Viễn? Sao có thể không biết, không phải chính bọn họ là chủ lực khiến nhà chúng ta suy sụp sao? Sau khi xảy ra chuyện, bố con cũng không nói gì với mẹ, chỉ nói được làm vua thua làm giặc, nhưng mẹ không mù cũng chẳng điếc, từ lâu mẹ đã biết chính là Hằng Viễn gỡ trò ngáng chân. Lúc đó người quen

ở cục thuế nói rằng chúng ta đã chọc vào người không nên chọc, vì đối phó với chúng ta, người ta còn đặc biệt liên kết với công ty khác.”

Trái tim tôi lại chậm rãi chìm xuống: “Mẹ, vậy mẹ có biết vì sao anh ta kết thù với nhà chúng ta không?”

“Còn vì sao nữa, chẳng phải vì một miếng đất vất đi thôi sao? Năm đó bố con không nghe mẹ khuyên can, đang yên đang lành không chuyên tâm vào công ty điện tử, còn muốn cùng người ta đâm đầu vào đất đai, cuối cùng chọc vào chuyện làm ăn nhà người khác.”

Theo mấy câu mà mẹ tôi nói, thứ trào lên trong lòng tôi không phải tức giận, không phải căm hận, chỉ có ngẩn ngơ chết lặng. Tôi luôn cảm thấy mình đủ tỉnh táo, đối với lời nói của Lục Khinh Thiên cũng chăm chú nhiều lần, cân nhắc từng dấu chấm phẩy giống như một học sinh cổ hủ đi thi, nếu phải nói tôi còn một phần lòng tin cơ bản đối với Tần Thiệu, chỉ bằng nói đó là một chút ngây thơ còn sót lại trong suy nghĩ của tôi đối với cuộc sống này.

Thế nhưng, mọi chuyện lại phát triển theo chiều hướng tồi tệ như vậy, nó nhắc lên tấm màn che cuối cùng của một thế giới xấu xí, phơi bày những điều dơ bẩn nhất trước mắt tôi.

Vì một tòa cổ trạch mà nhất định phải thay đổi cuộc sống của gia đình tôi như vậy? Chuyện tới nước này còn muốn tiếp tục kéo tôi xuống nước, cùng anh ta ở trong chốn địa ngục khiến người ta không hít thở nổi do chính anh ta dựng lên? Thì ra tất cả bi kịch của tôi đều từ anh ta mà ra, tôi còn coi anh ta là cái mỏ vàng, không hề biết anh ta mới là boss lớn đứng phía sau toàn bộ âm mưu. Chuyện này thật giống một bộ phim truyền hình lý luận vừa tức cười vừa đáng sợ, kẻ thù lớn nhất ở ngay bên cạnh nhưng không hề hay biết, sợ hãi chấp nhận sự sắp xếp của hắn ta, bị hắn hành hạ, đáng thương đến đáng buồn.

Tôi gọi cho Tần Thiệu. Đầu bên kia bắt máy, truyền đến giọng nói trước sau như một của Tần Thiệu: “Cách thời hạn cuối cùng bốn tiếng, vội vàng như vậy à?”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể theo tín hiệu điện thoại bóp cổ anh ta: “Hai giờ chiều, gặp nhau đi.”

Tần Thiệu không hề ngạc nhiên, giống như đã đoán trước được kết quả như vậy: “Lùi lại một giờ đi. Tôi đang bàn chuyện với Khiếu Thiên.”

Tôi đã nói muốn bóp cổ anh ta à, tôi phải moi lục phủ ngũ tạng của anh ta ra cho chó ăn mới đúng: “Đưa điện thoại cho anh ấy.”

Tần Thiệu cười nói: “Được thôi, nhưng đừng nói quá rõ ràng, điện thoại của tôi có thể ghi âm, nếu có đoạn nào không dễ nghe thì không tốt đâu.”

Ôn Khiếu Thiên nhận lấy điện thoại, giọng nói anh giống như vọng tới từ đáy biển sâu thẳm: “Nhiên Nhiên, xảy ra chuyện gì vậy? Thời hạn cuối cùng gì? Tối hôm đó anh sai rồi, anh giận quá mới nói vậy thôi, Nhiên Nhiên, hãy tha lỗi cho anh.”

Tôi lẳng lặng nghe, nghe từng câu nói khép nép của anh, trong lòng giống như có một mảnh đầm lầy, lầy lội và ẩm ướt. Tôi chìm ở trong đó, càng lún càng sâu, không biết lúc nào mới có thể dừng lại, cũng không dám ra sức giãy dụa, đành phải cẩn thận giữ vững cân bằng, sau đó mặc cho số phận.

Tôi nói: “Khiếu Thiên, anh nghe kỹ này. Những lời em nói tối hôm đó đều là thật, anh suy nghĩ lại cẩn thận một chút. Có rất nhiều chuyện mà chính em cũng không thể làm chủ, nay đã không còn ở mức em có thể tùy tiện buông tay, trốn đến nơi không ai tìm thấy là có thể xong việc được nữa. Cảm ơn anh đã cùng em tới Hải Nam trong bảy ngày qua, mỗi ngày đều hạnh phúc và lâu dài như một năm. Nếu vậy, chúng ta đã bù đắp được bảy năm đã mất kia. Những ngày tiếp theo, một mình anh hãy vững bước, đừng tìm em nữa. Hãy nhớ, “luồng tình nhược thị trường cứu thì, hựu khởi tại triều triều mộ mộ*”.”

* Trích “Thước kẻu tiên” - Tần Quán. Nghĩa: nếu tình này còn mãi lâu dài, cần chi phải sớm sớm chiều chiều bên nhau.

Tôi ngắt máy, trước đó còn nghe thấy Ôn Khiếu Thiên hô lên: “Nhiên Nhiên, anh yêu em, Nhiên Nhiên...”

Tôi đi ra khỏi quán mì. Hôm nay là một ngày nhiều mây, sắc trời mờ mịt, mờ mịt đến mức không nhìn ra thời gian. Gió lạnh luồn qua từng con phố, giống như muốn róc thịt người ta ra mới thôi. Cây ngô đồng trơ

trụi giống như một cụ già hom hem, cây cột điện không chút sức sống cắm thẳng vào lòng đất. Tôi bước vào một cửa hàng tiện dụng, mua một bao thuốc và một cái bật lửa, ngồi xổm xuống rút ra một điếu.

Trước đây, khi còn học phổ thông, tôi từng ra vẽ phản nghịch một lần, ngày đó cảm thấy đáng vẽ phun khói từ đôi môi đỏ mọng tươi đẹp của Lê Tư trong Cổ Hoắc Tử rất cool, cũng lén hút thuốc sau lưng bố mẹ một thời gian, nhưng dù bày tư thế nào cũng cảm thấy không giống người ta, chỉ giống một đứa trẻ con mút kẹo, cuối cùng chuyện hút thuốc này cũng không đi đến đâu. Không ngờ lúc này tôi lại cảm thấy rất vui vẻ vì mình có thể làm được chuyện này.

Vị cay của khói khi hít vào kích thích giác quan của tôi, lồng ngực trống rỗng tựa như được lấp đầy. Khói thở ra từ lỗ mũi quanh quẩn trong không khí khiến người ta không còn cô đơn. Tôi nhìn chăm chăm vào điếu thuốc dần tàn trên tay, nghĩ xem tôi nên đi về đâu.

Tôi nghĩ, tôi đã sống ba mươi năm, đi học hai mươi ba năm cũng không tiến bộ nhanh bằng nửa năm vừa qua. Tần Thiệu là một thầy giáo giỏi, anh ta khiến tôi hiểu được hạ lưu, đề tiện là không có điểm tận cùng, sợ hãi là một hành vi vô dụng, con đường duy nhất chính là đương đầu với khó khăn để tiến lên. Anh ta muốn chơi tôi, tôi còn muốn chơi anh ta tàn nhẫn hơn; anh ta nắm lấy nhược điểm của tôi, tôi cũng muốn chọc vào tử huyệt của anh ta.

Tư liệu trong máy tính Tần Thiệu, tôi phải nghĩ biện pháp lấy tới tay. Hơn nữa, tôi phải tiến hành cùng lúc với Lục Kinh Thiên. Cô ta báo thù của cô ta, tôi báo thù của tôi. Nếu sơ hở liên quan đến bất động sản, tôi có thể liên lạc với giáo sư hướng dẫn ở Mỹ, ông ấy đang cần số liệu chính cho vụ án lệ, lúc đó tôi sẽ dâng lên bằng hai tay. Tần Thiệu có thể khống chế dư luận trong nước, tôi không tin anh ta còn có thể xóa bỏ được cả luận văn nước ngoài. Tôi muốn xem, Tần Thiệu anh có bản lĩnh che trời hay không!

Suy nghĩ cẩn thận những điều này, tôi đứng lên, giẫm nát đầu thuốc lá. Chưa đi được mấy bước, Tần Thiệu lại gọi điện tới.

“Đang ở đâu? Không phải nói hai giờ sao?”

“Chẳng phải chính anh nói lùi lại một giờ à? Hai giờ rồi, anh ở Starbucks cao ốc Tân Quang chờ tôi.” Nói xong, tôi ngắt máy, vẫy tay chặn một chiếc taxi.

Trước đây, ở trước mặt Tần Thiệu tôi luôn cúi đầu chịu thua, mỗi một bước đi là một bước hoảng sợ, đó là vì tôi còn coi anh ta là mỏ vàng của mình. Nay anh ta vẫn là mỏ vàng của tôi, nhưng không còn là duy nhất nữa, cùng lắm thì tôi đòi Lục Kinh Thiên phí tài trợ đồng minh là được. Anh ta cho rằng một chiếc đĩa CD có thể khiến tôi sợ hãi, hiện giờ tôi cược anh ta không dám. Lạc thú của anh ta ở chỗ thích hành hạ tôi, ở chỗ nhìn tôi giống một con tốt mặc anh ta tùy ý sắp xếp. Nếu tôi không chơi cùng, anh ta sẽ cảm thấy không còn thú vị nữa. Nói vậy, có thể dự đoán rằng mối uy hiếp của Tần Thiệu lúc này thì ra chính là tôi.

Vì vậy mặc tôi quấy phá thế nào anh ta cũng nhịn được. Còn nếu anh ta đã mất hứng khó xử tôi, tôi sẽ trực tiếp cầm dao đâm anh ta. Dù sao lần trước đá cũng đá rồi, đánh cũng đánh rồi, chửi cũng chửi rồi, chẳng còn gì để giả vờ khách sáo nữa. Tôi bây giờ cũng không làm nổi Việt Vương Câu Tiễn ném mật nằm gai.

Taxi dừng lại trước cao ốc Tân Quang, đồng hồ tính tiền dừng ở 90 đồng. Tôi cầm di động lên gọi cho Tần Thiệu: “Tới đâu rồi?”

Tần Thiệu nói: “Tôi đang ngồi ở đây, cô ở đâu?”

“Ra cửa rẽ phải cho bà chị đây, ở đó có một chiếc taxi, tới trả tiền đi.” Chẳng phải đang làm tình nhân đấy sao, ngay cả chút sinh hoạt phí cũng không có thì sao được coi là tình nhân?

Tần Thiệu ở bên kia cười khẩy: “Lá gan lớn quá nhỉ, còn dám sai tôi tới nơi trả tiền cho cô.”

“Ha, ngài không muốn à, phải nói sớm chứ, vậy hôm khác chúng ta bàn lại nha. Bản mẫu gì đó mà ngài nói ấy, nhớ in thành nhiều bản một chút, coi như giúp tôi miễn phí đi, cảm ơn nha.”

Tôi vừa buông điện thoại xuống đã thấy Tần Thiệu đứng bên cạnh xe.

Tôi vươn tay, ý bảo anh ta lấy ví ra. Sau khi Tần Thiệu đưa ra, tôi giật lấy, tùy tiện móc ra một tờ đưa cho lái xe: “Chú à, thật xin lỗi, khiến chú đợi lâu. Chú xem trời lạnh như vậy, chú cầm tiền đi tắm một cái, về

nhà sớm một chút đi nha.”

Lái xe cầm tiền khó hiểu nhìn tôi rồi lại nhìn Tần Thiệu.

Tôi nói: “Chú à, đừng nhìn nữa, anh ta là sếp lớn của tập đoàn Thiệu Dương, tiền nhiều đến mức tiêu không hết. Chú rủ lòng thương xót, giúp anh ta tiêu bớt đi, nếu không để tiền mốc meo thật lãng phí.”

Lái xe cầm lấy tiền, nhấn ga, bỏ chạy nhanh như chớp.

Trời chiều nhiều mây, khách trong quán cà phê Starbucks ở cao ốc Tân Quang rất thưa thớt. Trước đây tôi tới nơi này chỉ để nghe Trịnh Ngôn Kỳ khóc lóc kể khổ, đây là lần đầu tiên tôi chủ động tới đây, tâm tình sáng khoái hơn nhiều.

Tần Thiệu bỗng cười nói: “Được lắm, đi Hải Nam một chuyến, trở về khí thế hơn không ít nhỉ.”

Tôi vắt chéo chân nhìn anh ta, nói: “Mấy thứ như khí thế này ấy mà, cũng giống như thứ gì đó bên dưới bọn đàn ông thôi. Bình thường xếp lếp, chỉ cần anh túm lấy nó, cho nó một chút kích thích, lập tức nó sẽ trở nên vừa to vừa dài. Trước đây tôi sống như bị liệt dương, nay vừa nhìn thấy anh đã giống như uống Viagra*. Anh xem, tác dụng của anh thật là nhiều, tôi thấy anh nên dùng ảnh của anh để đăng ký thương hiệu quảng cáo trên vỏ hộp Viagra đi.”

* Viagra là tên hiệu của thuốc Sildenafil dùng để giúp chứng liệt dương ở nam giới, do công ty Pfizer Inc. sản xuất

Nói đoạn, tôi móc gói thuốc ra, ngậm một miếng trong miệng, nghiêng đầu châm thuốc. Khói vào miệng lại chậm rãi tuôn ra từ mũi, sung sướng vô cùng.

Tần Thiệu đã không còn cười nữa, lạnh lùng nhìn tôi: “Từ lúc nào đã học thói hư? Không đứng đắn.”

Tôi ngậm miếng thuốc, ha ha cười lớn: “Ha ha, thói hư? Hút thuốc lá, nói vài câu bậy bạ đã thành gái hư? Tiêu chuẩn của anh hình như quá đơn giản nhỉ. Vậy thế nào mới là gái ngoan? Vờ vô tội, vờ ngây thơ, vờ tốt bụng? Tôi cũng biết làm đấy, chẳng phải chỉ là hai tay chống cằm, mở to mắt, chớp chớp ngưỡng mộ nhìn anh thôi hay sao? Anh ra lệnh đi, tôi nhất định sẽ làm theo. Trước đây tôi theo anh để làm tình nhân, sau này sẽ theo anh làm kỹ nữ. Quý khách có yêu cầu gì ạ?”

Tần Thiệu giật lấy miếng thuốc trong tay tôi, dập tắt, nói: “Nơi này là khu cấm hút thuốc.”

Tôi nói: “Được, vậy nói vào chủ đề chính đi. Không phải anh muốn tôi quay lại sao? Tôi có mấy điều kiện, anh nghe trước rồi suy nghĩ xem có đồng ý hay không. Thứ nhất, không được phá hỏng chuyện làm ăn nhà Ôn Khiếu Thiên. Thứ hai, thu hồi lệnh phong tỏa của Trịnh Ngôn Kỳ. Thứ ba, lập tức gửi ba vạn tiền lương tháng mười hai vào tài khoản của tôi, tôi ghét người ta nợ tiền tôi. Thế nào, không khó với anh phải không?”

Tần Thiệu nhìn tôi, trong ánh mắt có một thoáng bất đắc dĩ, nhưng lập tức biến mất, nhanh đến mức khiến tôi nghĩ rằng đó chỉ là ảo giác của mình. Anh ta nói: “Cô dựa vào cái gì mà bàn điều kiện với tôi? Ngay cả chuyện của Trịnh Ngôn Kỳ tôi cũng không đồng ý.”

Tôi nói: “Vì sao? Trịnh Ngôn Kỳ đâu có trêu chọc gì anh?”

Tần Thiệu nổi giận đùng đùng nhìn tôi: “Cô ta dám giở trò ngay trước mặt tôi, nếu cô ta không dùng tên cô, hiện giờ cô có trở thành thế này không? Kẻ dám đùa giỡn với tôi, sao tôi có thể bỏ qua đơn giản như vậy?”

Tần Thiệu quả thật là một người có thù tất báo, chuyện vì một tòa cổ trạch mà khiến nhà tôi phá sản năm đó nay xem ra có lẽ là đương nhiên. Chẳng phải Trịnh Ngôn Kỳ cũng vì một tấm chứng minh thư mà sự nghiệp đóng băng đấy thôi?

Tôi nói: “Anh quá đề cao người khác rồi. Nếu nói thứ gì biến tôi thành thế này, tính ra chiến tích rõ ràng nhất phải thuộc về anh mới đúng. Ai có thể làm mọi chuyện một cách tuyệt tình như anh? Cũng may khả năng thừa nhận của tôi hơn người, nếu không đã kéo ba thước bạch lăng phơi thầy trước mặt anh rồi. Anh nói xem có phải tôi đã hiểu anh quá rồi không? Trước đây chẳng phải anh đã nói loại người như tôi sao có thể chết dễ dàng như vậy, phải để anh hành hạ cả đời mới được. Vừa nghĩ đến những yêu cầu của anh, ngay

cả chết tôi cũng không dám, phải làm ma chi bằng sống sót. Anh thích hành hạ thế nào thì tùy. Lần tới để xem ngoại trừ sói còn thứ gì mới mẻ hơn không? Chó ngao, rắn hổ mang, cá sấu, mỗi ngày một loại, tôi cũng coi như mở rộng tầm mắt, tôi cũng tò mò tiềm lực của tôi có thể thâm sâu tới mức độ nào.”

Tần Thiệu im lặng không nói một lời, một lát sau mới khó khăn phát ra một âm tiết.

Âm thanh xuyên qua hơi nóng bốc lên nghe thật mờ ảo, khiến tôi hoài nghi lỗi tai mình có vấn đề, hỏi lại: “Anh nói gì?”

Tần Thiệu nhìn vào mắt tôi nói: “Xin lỗi.”

Từ khi tôi biết mối thù giữa Tần Thiệu và nhà tôi, trái tim luôn bị tôi cố sức nhốt trong một túi khí trong suốt. Mặc kệ Tần Thiệu nói gì, tôi đều chuẩn bị ình một tư thế thần nhiên, yên tâm, kiên định thực hiện kế hoạch của mình. Nhưng hai chữ này giống như một lưỡi dao nhọn chọc thủng túi khí khiến tôi tỉnh tâm kia, Tần Thiệu từ lỗ thủng đang xì xì khí kia chui vào, khiến tôi mất đi lý trí, không còn tỉnh táo nữa.

Tôi cầm chiếc cốc sứ trên bàn lên ném về phía cửa sổ thủy tinh. Miếng thủy tinh lập tức nát thành trăm mảnh rơi xuống đất, chiếc cốc sứ lăn trên bậc thang bên ngoài mấy lần rồi cũng vỡ tan tành, nằm im lìm tại chỗ.

Tôi quay đầu về phía những miếng thủy tinh, nói: “Xin lỗi.”

Nhân viên cửa hàng ở bên cạnh dùng vẻ mặt sợ hãi nhìn chúng tôi, thậm chí có người còn đề nghị báo công an.

Tôi hung dữ nhìn về phía Tần Thiệu: “Anh thấy không? Tôi đã nói xin lỗi rồi, anh nói xem vì sao chúng nó không chủ động ngoan ngoan tập hợp, gấn lại như cũ sau đó vui vẻ nói với tôi không sao? Tần Thiệu, lời xin lỗi của anh cũng cùng một ý như thế. Anh muốn tôi cảm động rơi nước mắt khấu tạ long ân, cảm ơn anh khoan hồng độ lượng, thật hiếm hoi khi hạ mình xin lỗi loại dân đen như tôi phải không? Tôi không thêm. Anh ôm lời xin lỗi của anh mà sống đi, tôi nhận không nổi.”

Tần Thiệu ngơ ngác nhìn tôi, trong mắt có cảm thông, bất lực và triu mến. Tôi không chịu nổi loại ánh mắt này, nhất là xuất phát từ anh ta. Anh ta khiến tôi không cách nào phân rõ rốt cuộc tên khốn này thật sự bị tâm thần phân liệt hay chỉ dùng vẻ mặt đó để nguy trang và ức hiếp tôi.

Nhưng dưới loại ánh mắt này, cảm xúc của tôi dâng trào đến mức muốn đi tham gia cuộc thi hùng biện toàn quốc. Tôi nhặt lên một mảnh thủy tinh, cắt qua cổ tay trái, dòng máu đỏ tươi lập tức dâng lên, từng giọt nhỏ xuống sàn nhà trắng tinh. Tôi điên cuồng giơ tay trái lên nhìn anh ta: “Tần Thiệu, có phải anh chờ tôi làm thế này đã rất lâu rồi không? Ngày đó anh nhốt tôi vào chuồng sói, tôi không tỏ vẻ ngày ngày bất an có phải khiến anh khó chịu lắm không? Tôi nói cho anh biết, tôi chẳng sợ gì cả, đến chết còn không sợ. Trước đây tôi từng xin anh được chết, đừng tưởng rằng nay Ôn Khiếu Thiên đã trở về thì anh có thể lợi dụng anh ấy để ép tôi làm bất cứ chuyện gì, tôi nói cho anh biết, không có cửa đâu.”

Tần Thiệu đã dè tay tôi lại, dùng sức kéo tôi ra ngoài. Anh ta nhìn cánh tay đầy máu của tôi, sắc mặt trắng bệch, có lẽ cũng sợ gây ra tai nạn chết người.

Tôi đứng tại chỗ, ngang ngược nhìn anh ta: “Anh không nỡ để tôi chết? Sao có thể để tôi chết đơn giản thế được? Anh hỏi tôi dựa vào cái gì mà bàn điều kiện, đây là câu trả lời của tôi.”

Về mặt Tần Thiệu bỗng nhiên cứng đờ, tát tôi một cái thật mạnh, mạnh đến mức khiến tôi choáng váng: “Cô điên rồi sao? Vì Ôn Khiếu Thiên, cô muốn một khóc hai nháo ba thất cổ với tôi hay sao?”

Tôi bị anh ta đánh một cái ngược lại bình tĩnh hơn nhiều. Tôi nói: “Không chỉ vì Ôn Khiếu Thiên, còn vì Trịnh Ngôn Kỳ và ba vạn tiền lương tháng mười hai của tôi.”

Tôi không nghe thấy Tần Thiệu trả lời. Anh ta nắm chặt lấy vết thương của tôi, máu chậm rãi nhỏ vào chiếc áo sơ mi trắng cao cấp của anh ta, từng giọt tan ra, giống như những bông hoa đỏ quỳên nở rộ khắp núi đồi mùa xuân.

Anh ta không cầm chiếc áo da khoác trên ghế đã vội vàng bước ra ngoài. Phía sau, nhân viên cửa hàng đuổi tới, anh ta cũng không để ý, chỉ đi nhanh về phía trước. Nhân viên chạy tới, chỉ vào cửa kính phía sau,

đại khái đang nói chuyện bồi thường. Tần Thiệu vừa đi vừa nói: “Trong áo khoác có ví tiền, cũng có danh thiếp của tôi. Các cậu tự giải quyết trước, tôi sẽ bảo người liên lạc với các cậu sau.”

Tần Thiệu ôm tôi đặt vào ghế phó lái, không nói một lời lập tức khởi động máy xe Bentley, hôm nay nó được nhận sứ mệnh hăng hái như xe cảnh sát, trong phố xá sầm uất chằng chịt vượt qua vô số đèn xanh đèn đỏ. Trong khi đang phóng nhanh như chớp, anh ta thường xuyên liếc nhìn tay tôi, tôi nhếch môi nhìn anh ta.

Tôi xác định được một việc. Tần Thiệu sợ tôi chết. Con mồi chết sớm, trò chơi cũng phải kết thúc sớm. Tốt lắm, điều này chứng tỏ bản thân tôi còn giá trị lợi dụng, đây là cơ sở đầu tiên cho cuộc đấu tranh của tôi.

Tôi tựa vào chiếc ghế bọc da êm ái, nhìn cảnh vật bên ngoài đang ào ào lùi lại phía sau: “Anh lái chậm một chút đi. Vết này tôi cắt nông, nếu anh chịu bỏ tiền, ngay cả sẹo cũng không còn.”

Tần Thiệu vốn đã tức giận đến mức không muốn nói chuyện với tôi, trong lúc quay đầu ở một ngã rẽ quá lớn: “Cô cầm miệng cho tôi, cô là bác sĩ ngoại khoa chắc? Tùy tiện cắt lên người mình còn có thể tự khám bệnh?”

Tôi cười khê, nói: “Tần Thiệu, chẳng phải anh nói tôi là gái hư đấy sao? Bảy năm trước, nhà tôi phá sản, Khiếu Thiên biến mất, mẹ tôi tự sát vào viện, anh có biết tôi làm thế nào để vượt qua không? Tôi đã như thể từng dao từng dao cắt lên người mình, có nông, có sâu, trên người tôi thật ra vẫn còn sẹo, anh chưa bao giờ phát hiện phải không?”

Tôi giơ tay phải lên cho anh ta xem: “Anh xem, vết sẹo màu nâu ngấn ngấn kia chính là lần tôi không cẩn thận cắt sâu một chút. Tôi có kinh nghiệm rồi, biết nặng nhẹ, cũng không cắt vào tĩnh mạch, không có gì đáng ngại. Anh đừng lái quá nhanh. Nếu như chưa kịp cứu tay của tôi mà hai chúng ta đã gặp tai nạn giao thông cùng nhau xuống địa ngục, riêng tôi thì không có ý kiến gì, chỉ sợ anh tiếc mạng mình thôi.”

Tần Thiệu đột nhiên dừng phát lại, tôi suýt chút nữa đập đầu vào kính. Anh ta xoay người lại, xóc tay áo bên phải của tôi lên, nhìn thấy vết sẹo phía bên trong cánh tay, bàn tay cầm tay tôi bỗng run run.

Tần Thiệu nói: “Cô thật sự là người điên, còn điên hơn cả tôi.”

Tôi nói: “Khi đó tôi bơ vơ không nơi nương tựa, chỉ muốn tìm một vài việc để phân tán sự chú ý. Qua nhiều năm như vậy, chính tôi cũng đã quên vết sẹo này, nay nhìn lại mới biết thì ra tôi cảm hận kẻ đã hủy hoại thời thanh xuân tốt đẹp nhất của tôi tới mức nào. Nếu kẻ đó không hủy hoại gia đình tôi, tất cả những ngày tháng đau khổ của tôi cũng không bắt đầu. Tần Thiệu, nếu là tôi, anh có bỏ qua cho người kia không? Liệu anh có hận không thể băm hấn thành trăm mảnh, đun thành canh nuốt vào bụng không?”

Tần Thiệu lại lái xe, không để ý đến lời tôi nói.

25. Chương 11a

Chương 11: Đấu tranh - Ôn

Không có tình cảm cũng không thể đổ lỗi cho số phận

Bỗng chợt rất muốn em hận tôi

Tôi chưa bao giờ yêu đến mức lãng quên cuộc sống của mình như vậy

Kết thúc bi thảm nhất của một cuộc tình thì ra cũng chỉ như dùng lòng bàn tay dập tắt đám lửa.

“Lặp lại sai lầm” – Cổ Cự Cơ

Đại khái là Tần Thiệu đã tìm một bác sĩ tốt nhất. Cuộc giải phẫu tiến hành vừa chậm vừa tỉ mỉ, không tổn thương đến dây thần kinh và gân, chỉ để lại một vết sẹo do chỉ khâu. Bởi vì tôi dùng ít sức lực nên chỉ dài ba phân, không nhìn thấy được.

Tần Thiệu chưa thay quần áo, đợi đến khi tôi từ phòng phẫu thuật ra, anh ta vẫn mặc chiếc áo sơ mi mỏng manh kia, có điều trong tay thêm một điều thuốc. Khi thấy tôi được đẩy ra, anh ta lập tức dập tắt điều thuốc trong tay, theo xe đẩy đi thẳng tới phòng bệnh cao cấp.

Sau khi cẩn thận ôm tôi từ xe đẩy lên giường, anh ta ngồi xuống bên cạnh không nói một lời. Nước trong chai dịch im lặng chảy từng giọt vào trong huyết quản tôi, tôi nhìn bình nước ngẩn người.

Chán muốn chết.

Tần Thiệu hỏi tôi: “Đói chưa?”

Tôi lắc đầu, nói: “Trưa nay ăn hai bát mì thịt bò.”

Tần Thiệu nói: “Một vết chiều nay có thể tiêu hóa một bát rồi chứ?”

Tôi nói: “Anh thì biết cái gì. Anh biết cắt cổ tay một cách có kỹ thuật là thế nào không? Thứ nhất, phải có dụng cụ sắc bén; thứ hai, tắm nước nóng, uống một ít rượu, tăng tốc độ tuần hoàn của máu; thứ ba, cắt xong phải cho tay vào nước ấm, nếu không máu đông sẽ bịt kín vết thương, có điều nếu cắt đứt động mạch thì không cần lo lắng đến điều thứ ba. Độ sâu như tôi đã cắt chỉ đứt tĩnh mạch, máu chảy từ 200cc đến 300cc sẽ tự động ngừng. Động mạch sâu hơn tĩnh mạch một phân, phải dùng hết sức mới cắt tới được, có điều rất dễ tổn thương đến dây thần kinh, sẽ rất đau. Anh biết động mạch, tĩnh mạch ở chỗ nào không? Tôi cho anh xem...”

Tôi vừa định chỉ vị trí Tần Thiệu đã ngắt lời: “Cô học y à? Cô định lấy bằng tiến sĩ chuyên ngành tự sát? Cô cho rằng hiểu rõ chuyện đó nhà nước sẽ trao giải cho cô? Hay là cô thật sự muốn chết?”

Tôi cười nhạt: “Vô văn hóa đúng không? Tỷ lệ tử vong do cắt cổ tay chỉ có 5%, là phương pháp muốn chết vô hiệu quả nhất. Tôi kể cho anh một truyện cười nhé, một thường vụ của một tỉnh nào đó ở Nhật muốn tự sát, cắt cổ tay lại cắt cổ, còn dùng cái dùi đâm vào ngực đều không nguy hiểm đến tính mạng, không chết được, đau đớn nhiều giờ, trong khi đó còn muốn đi toilet, bởi vì bị choáng nên mất khống chế, có lẽ khi tỉnh lại tự mình thấy xấu hổ nên vào toilet tắm rửa một lần, cuối cùng cố lết đến bệ cửa sổ, nhảy từ trên tầng bảy xuống mới chết được. Anh xem, đọc nhiều sách một chút vẫn có lợi hơn, nếu muốn chết tuyệt đối sẽ không gây ra nhiều trò cười như vậy.”

Ánh mắt sắc như dao của Tần Thiệu bay tới, anh ta nói: “Cô cố tình nói những chuyện này cho tôi nghe?”

Tôi cười ha hả: “Tần Thiệu, anh đừng nói, tôi cảm thấy sau khi ở cạnh anh tôi thật sự biến thái hơn không ít. Trước đây khi nghĩ về những điều này, tôi chỉ cảm thấy đó là một ý tưởng mới trong học thuật, nay tôi lại có một sự kích động khó hiểu. Sau này nếu anh tặng A nhỏ, B nhỏ cho tôi, có lẽ tôi có thể huấn luyện bọn nó thành búp bê cũng nên.”

“A nhỏ, B nhỏ?”

“À, là hai con sói kia kìa. Nhìn kỹ cũng đẹp đấy.”

Tần Thiệu lại im lặng.

Khi tôi sắp ngủ thiếp đi mới nghe Tần Thiệu chậm rãi nói: “Đừng tùy tiện muốn chết. Vì những người yêu cô, đừng lấy tính mạng ra chơi đùa.”

Tôi mở mắt nhìn anh ta, anh ta chưa bao giờ dùng ánh mắt sâu kín như vậy để nhìn tôi. Không khí trong phòng bệnh tựa như bị hút ra, “tâm như chỉ thủy*” lạnh thành băng.

* Thành ngữ “tâm như chỉ thủy” chỉ tâm tình bình tĩnh, không có tạp niệm.

Anh ta nói: “Em gái tôi cũng vì tự sát mà chết. Người chết là hết chuyện, để lại người còn sống chịu dày vò. Vì vậy, hãy sống sót, cho dù chỉ vì tận hiếu.”

Tôi không cách nào đối diện với ánh mắt của anh ta, đành phải mắt tự nhiên xoay người sang chỗ khác: “Lúc này sao anh không uy hiếp tôi? Không phải anh am hiểu nhất chuyện này sao?”

Anh ta hỏi: “Cô muốn tôi uy hiếp cô à?”

Tôi nghĩ khi nhìn tôi nhất định Tần Thiệu đã nghĩ tới người em gái tự sát của anh ta, nhân tiện dành luôn tâm trạng bất lực và tiếc nuối cho tôi. Một ngày nay, Tần Thiệu thật dễ tính, ở lại luôn trong phòng bệnh cao cấp này.

Tôi vừa mới trông bệnh cho Ôn Khiếu Thiên, biết chăm sóc bệnh nhân vất vả thế nào. Tôi cho rằng anh ta chỉ trải nghiệm một chút, cảm nhận một chút, bù đắp lại tâm trạng tiếc nuối rồi không trở lại nữa, ai ngờ anh ta rất an ổn mà ở lại đây.

Phần lớn thời gian hai chúng tôi không nói gì. Anh ta ngồi bên cạnh bàn dùng máy tính xách tay xử lý một chút công việc, gọi vài cuộc điện thoại. Còn tôi len lén để ý mặt mũi khi anh ta khởi động máy. Nhưng khoảng cách khá xa, tôi chỉ biết đó là một tổ hợp tám chữ số, mở đầu bằng 19, rất có khả năng là sinh nhật của một người nào đó.

Thỉnh thoảng quần gia có đến đây, thấy bằng gạc trên tay tôi mà ánh mắt không chớp lấy một cái, chỉ thoáng cúi người nói một câu: “Lô tiểu thư, bảo trọng thân thể.” Rồi cầm quần áo của Tần Thiệu về giặt.

Mà tôi ít nhiều cũng coi như tự sát, không thể gọi Ngải Tĩnh đến nói chuyện phiếm, vì vậy từng ngày trôi qua cực kỳ buồn tẻ, nhất là lại ở một mình với Tần Thiệu, thời gian giống như cục bột mì trong quán của lão Hoàng, liên tục bị kéo dài, kéo dài, cho đến khi mảnh như sợi lông, không thể dài hơn được nữa.

Nhìn anh ta, ngay cả đọc sách, xem TV tôi cũng không có hứng thú. Mặc dù anh ta đã mua cho tôi một chiếc máy tính mới toanh, nhưng mấy ngày nay tôi cũng lười mở ra.

Cuối cùng tôi không thể chịu đựng được nữa, vịn vịn ngón chân hỏi anh ta: “Này, anh chỉ cần tỏ vẻ là được rồi. Ngày nào cũng ngồi chồm hổm ở đây không thấy mệt à? Tôi nhìn anh nhức mắt lắm rồi.”

Tần Thiệu không để ý đến tôi, tiếp tục làm việc của mình.

Tôi sống không thoải mái, sao có thể để kẻ thù của mình sống thoải mái được? Khiến anh ta khó chịu là trách nhiệm sống còn của tôi. Tôi tra được trong tài khoản điện tử đã có thêm ba vạn tệ, là một kẻ có tiền, tôi lập tức mua một bộ âm ly và micro không dây giá rẻ trên Jingdong.

Hiệu suất làm việc của Jingdong đúng là nhanh, trong một ngày đã chuyển hàng đến. Một tay của tôi bị thương, một tay cầm ống truyền dịch, không thể làm việc nặng, tôi lập tức chỉ huy anh bạn chuyển hàng kia giúp tôi lắp đặt, sau khi kết nối với máy tính, thử âm thanh. Được, đúng là tiền nào của nấy, âm thanh này đủ to.

Trong toàn bộ quá trình, Tần Thiệu vẫn duy trì một trạng thái không nghe không thấy. Tôi đặc biệt hài lòng với phản ứng như vậy, nháy mắt nói với anh ta: “Anh yêu, lát nữa em sẽ cho anh một niềm vui bất ngờ. Anh phải chú ý đó nha

”

Sau đó, tôi mở máy tính lên tải xuống vài bài Karaoke, bắt đầu lớn tiếng hát với cái màn hình.

“Người yêu phụ bạc tôi/ ép tôi bỏ đi/ chân tướng lộ ra khiến tôi rơi nước mắt/ người yêu phụ bạc tôi/ anh công món nợ lương tâm/ cho dù trả giá nhiều tình cảm đến đâu/ cũng không thể đổi trở lại.”

Cơ mặt Tần Thiệu giật giật, giống như ăn phải con gián, giẫm phải cứt chó, trên người có rận.

Tôi càng hát càng hăng: “Năm đó anh muốn chia tay/ chia tay thì chia tay/ nay lại muốn dùng chân tình dụ tôi quay lại/ tình yêu không phải thứ anh muốn mua là mua/ khiến tôi lãng tránh/ khiến tôi hiểu ra/ không cần tình yêu của anh.”

Tôi hát vô cùng sốt ruột, trong lòng lại thầm bấm giờ xem Tần Thiệu có thể chịu được bao lâu.

Người chịu không được chính là y tá bệnh viện. Hai y tá hốt hoảng chạy đến, nhìn thấy dáng vẻ đang hoa tay múa chân sung sướng của tôi lại càng hoảng sợ.

Tôi cầm micro gào lên: “Các chị y tá, các chị tới thật đúng lúc. Cái tay này của tôi còn cầm ống truyền, cầm mic có chút đau. Chỗ các chị có giá mic không? Chính là loại mà trên sân khấu, mấy ngôi sao vừa đàn ghita vừa hát ấy?”

Y tá chớp đôi mắt to lắc lắc đầu rồi nhìn Tần Thiệu ở bên cạnh.

Tôi cứng đầu nói: “Vây giá treo bình thủy cũng được. Có điều là hơi cao, không dễ cố định. Mấy chị giúp tôi tìm đi, thứ này không dễ mua.”

Một y tá đã bỏ ý định nói chuyện với tôi, xoay người khó xử nói với Tần Thiệu: “Anh Tần, chỗ chúng tôi là bệnh viện. Cô Lô làm như vậy sẽ quấy rầy đến những bệnh nhân khác đang nghỉ ngơi.”

Tôi hùng hồn nói với cái micro: “Cô biết tôi là ai không? Tôi là tình nhân của anh ta. Tình nhân của Tần Thiệu. Cô dám nói với tôi như thế?”

Tần Thiệu quay đầu nhìn tôi.

Tôi lập tức liếc mắt nhìn anh ta, tiếp tục cầm micro hát: “Tôi là tiểu bá vương, đâm chết người cũng không sợ. Bởi vì sao? Trời sập xuống cũng có người chống. Bố tôi tên Lý Cương, Lý Cương không người không biết. Lý là Lý trong Lý Thế Dân, Cương là Cương trong kim cương. Bố tôi tên Lý Cương, đâm chết người cũng không sợ. Bởi vì sao? Bởi vì bố tôi là cục trưởng.”

Tôi nhiệt tình hát hết bài, nhìn xem Tần Thiệu có còn muốn làm Lý Cương không coi ai ra gì nữa không. Tôi tưởng tượng mình đang đối mặt với một quả pháo lớn, kíp nổ sắp cháy hết, chỉ còn chờ phóng lên trời nổ thành một bông hoa trắng lợi. Pháo hoa sẽ rọi sáng gương mặt vàng vọt khốn khổ của tôi, xua tan đi nỗi ảm ức trong lòng, đánh đuổi những ác linh tái nhợt chập chờn trong bóng đêm.

Tôi cứ xúc động dâng trào như vậy nhìn về phía Tần Thiệu áo quần bảnh bao.

Anh ta nhướn khóe mắt, nói với y tá: “Cô sang phòng bên cạnh nói một tiếng, bảo bọn họ thông cảm một chút. Tôi lập tức gọi người mang kính cách âm tới. Nếu có thể, cô xem họ có thể phối hợp hay không, tôi muốn bao cả tầng này.”

Quả pháo mừng trong lòng tôi giống như bị dội một thác nước đá, xèo một tiếng, bốc lên từng sợi khói trắng.

“Không cần, đột nhiên tôi không muốn hát nữa. Để giường lại cho bệnh nhân đi, hiện giờ đang thiếu giường bệnh.” Tôi khô khốc nói.

Y tá nhìn tôi một cái, lại nhìn Tần Thiệu một cái, dè dặt đi ra.

Tôi lại nằm xuống giường.

Tần Thiệu không có ý kiến gì, tiếp tục quay về với công việc. Nhưng tôi vô cùng khó chịu, tựa như trên sân đấu, người chủ trì giơ cao cánh tay của Tần Thiệu, tuyên bố Tần Thiệu thắng cuộc, ánh đèn sân khấu chiếu vào một mình anh ta, còn tôi như một võ hài kịch sứt sẹo bị người ta cười nhạo. Hiện giờ biểu hiện của Tần Thiệu còn thâm sâu hơn bình thường, ngay cả cười nhạo anh ta cũng keo kiệt.

Tôi nhìn về phía bóng lưng của Tần Thiệu mà nghĩ, với điều kiện tiên quyết là không tổn thương chính mình, tôi phải làm thế nào mới khiến anh ta cảm thấy khó chịu? Trước khi lấy được thứ gì đó trong máy tính của anh ta, tôi phải sống chung dưới một mái nhà với kẻ thù, nếu không làm chút việc mang tính phá hoại thì thật có lỗi với tấm bằng đại học A của mình.

Ngay cả khi đã đọc sách hơn hai mươi năm, dưới mệnh đề to lớn là thế giới công nghệ cao này, tôi đành xin sự giúp đỡ từ internet vạn năng. Đáp án mà internet cung cấp coi như tạm được. Nào là cổ tình gây sự, nào là già mồm cãi láo, nào là tính toán chi li, nào là lảm nhảm chuyện cũ, vân vân và vân vân, đều có tính thao tác rất khó. Những thứ này đối phó với loại đàn ông bình thường còn được, với loại người như Tần Thiệu, hỏa lực cấp độ này là hoàn toàn chưa đủ.

Vì vậy tôi vắt hết trí não, cuối cùng nảy ra một kế. Tôi mở máy tính lên, để lại số điện thoại của Tần Thiệu trên những trang web dành cho gay và tình một đêm. Để nâng cao tính khả thi, tôi còn cố ý bỏ thêm một đoạn giới thiệu về Tần Thiệu : yêu kiếm tiền, yêu tiêu tiền, yêu áo hiệu Boss năm vạn một chiếc. Yêu hoa

cúc, yêu dưa chuột, càng yêu ba người hoặc nhiều hơn nữa. Tôi không phải gay, cũng không phải lưỡng tính, tôi chỉ thể hiện chính tôi. Tôi giống bạn, là một tên cầm thú.

Vừa đăng bài xong, điện thoại của Tần Thiệu lập tức vang lên. Tôi thấy âm thanh này thật thanh thúy êm tai, làm cho người ta lâng lâng.

Tần Thiệu nói một câu “gọi nhầm số” rồi lập tức ngắt máy.

Vừa ngắt máy, điện thoại lại vang lên. Tôi nhìn anh ta cau mày nghe đối phương nói, cảm thấy hạnh phúc vô bờ.

Theo tiếng chuông di động lần lượt vang lên, sắc mặt Tần Thiệu ngày càng tái, tôi cảm thấy cơm ngon không ăn, còn bấm chuông gọi thêm suất nữa.

Khi xoay người lại nhìn tôi, Tần Thiệu giống như muốn làm thịt tôi luôn. Đại khái là từ bé đến giờ anh ta chưa từng bị quấy rầy và nói xấu như vậy, đỉnh đầu gần như bốc khói. Tôi như nhìn thấy ruy băng bay lượn, cờ đỏ phấp phới, sâm banh đang phun khói trắng không ngừng.

Thậm chí tôi còn dùng hình của Tần Thiệu để làm ảnh đại diện, chém gió với bạn bè trên mạng, trình độ bạn rợn phải tương đương với các cửa hàng vàng trên Taobao để trả lời các hộp thoại liên tiếp hiện ra.

Chủ đề của những người bạn này rất rộng, có những từ ngữ chuyên môn mà tôi phải dùng bách khoa trăm độ mới miễn cưỡng hiểu được. Tôi mở rộng tầm mắt, cảm thán thế giới thật muôn hình vạn trạng, đồng thời còn mãnh liệt ghen tị và bất mãn vì gương mặt của Tần Thiệu lại được thế giới đồng tính hoan nghênh như vậy.

Rốt cuộc Tần Thiệu cũng sai bước tới, hỏi tôi: “Có vui không?”

Tôi đang bận gõ phím, ngay cả đầu cũng lười ngẩng lên: “Cũng tạm được.”

Tần Thiệu còn nói: “Cô vất vả như vậy mà tôi chỉ cần cài phần mềm chặn số lạ là có thể giải quyết. Cô vẫn cảm thấy vui chứ?”

Tôi nói: “Tất cả những chuyện gia tăng sự phiền phức cho cuộc sống của anh tôi đều thấy vui.”

Tần Thiệu đập một cái đóng máy tính lại, trên mặt đầy mây đen.

Anh ta đập rất mạnh, màn hình sập vào hai tay tôi. Tôi cảm thấy tay hơi đau. Phía bên trong tay trái gần như dính chặt vào bàn phím, băng bên ngoài chậm rãi thấm màu đỏ, ống truyền dịch trên tay phải bị màn hình đè mạnh nên trật vị trí, nhưng nước vẫn tiếp tục chảy vào cơ thể nên trên tay lập tức phồng lên một bọng lớn.

Tôi tiếp tục giấu hai tay bên dưới màn hình, trốn mắt nhìn anh ta. Cảm giác đau đớn từ tay truyền đến khiến tôi hít thở không thông, nhưng tôi vẫn nhịn đau nhìn anh ta.

Tôi phải nhìn được dáng vẻ thất bại của anh ta mới thôi. Tôi muốn biết khi thất bại anh ta sẽ có biểu hiện thế nào. Hơn nữa tôi còn phải khắc sâu vào trí nhớ, thường xuyên lấy ra xem lại để làm động lực sống còn.

Đao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa, quả tử lưu tinh, tiên giản chuy trảo*, tất cả đều đánh lên người tôi, rèn luyện chính mình, chỉ vì một ngày nào đó có thể dùng những vũ khí này đập lại lên người kẻ thù.

* Đao, thương, kiếm, kích, phủ, việt, câu, xoa, quả tử, lưu tinh, tiên, giản, chuy, trảo: các loại vũ khí cổ.

Tần Thiệu nói: “Cô thích nhìn thấy tôi sống không thoải mái như vậy?”

Tôi nghe rằng nói: “Ha, anh nói sai rồi. Tình cảm của tôi đối với anh đặc biệt phức tạp, đặc biệt yêu thích, đặc biệt quan tâm. Ví dụ như nếu anh đi máy bay, tôi sẽ kéo một cái ghế ngồi ngay trước TV, nghe tin tức trong nước, mỗi năm phút lại xem bản tin thời tiết xem có đưa tin thiên tai hay gì đó không.”

Tần Thiệu trừng mắt nhìn tôi, ngay cả môi cũng run run.

Trong thời gian giằng co như vậy, y tá đã đưa bàn ăn vào.

Tần Thiệu vẫn đứng bên cạnh không nhúc nhích, y tá cảm thấy bầu không khí kỳ lạ, cúi đầu đẩy bàn ăn đi động tới gần, đặt ở gần giường, đang định đi bỗng kêu “A” lên một tiếng.

Cô ấy bẻ cái màn hình máy tính lên, sau đó ấn nút cấp cứu.

Băng trắng trên tay trái đã nhuộm thành màu đỏ, tay đỏ thẫm to như núi.

Tôi vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy vẻ mặt thất bại của Tần Thiệu đã đau đến suýt ngất đi.

Một chuỗi bác sĩ, y tá nối nhau ra ra vào vào. Ngay cả lông mi của tôi cũng dính mồ hôi, nhìn ai cũng giống như nhìn xuyên qua màn nước, mờ mờ ảo ảo. Tần Thiệu đứng thẳng tắp giữa một đám bác sĩ già tóc trắng, thấp lùn, béo ịch như một người gỗ, không biết đang có vẻ mặt gì.

Có một bác sĩ đeo kính nói: “Vết thương rách ra rồi, cắt chỉ khâu lại lần nữa đi. Sao có thể nhịn được như vậy? Người ta nói “tay liền tim” đấy cô gái ạ.”

Tôi nghĩ tôi mới chỉ mài trái tim được đến mức như đá hoa cương mà thôi, đau thì có đau đấy có điều không kêu.

Tay trái cắt chỉ, may lại lần nữa. Tay phải cũng tạm thời thành tàn phế, đành truyền dịch từ cánh tay. Hiện giờ tôi giống như bị phế toàn bộ kinh mạch như trong phim kiếm hiệp, ngay cả cầm điều khiển từ xa để đổi kênh cũng không được.

Tôi nghĩ, chiến dịch trả thù Tần Thiệu quả thật gian nan, mức độ hy sinh thật nặng nề, kết quả đúng là thê thảm, vì vậy khi nhìn Tần Thiệu, trong mắt tôi bắn ra ánh nhìn như những tử sĩ.

Sau khi rời khỏi phòng phẫu thuật lần thứ hai, Tần Thiệu ngồi bên giường, ngón trỏ gõ vào mép giường theo tiết tấu, phát ra những tiếng kim loại keng keng.

Tôi gào lên một tiếng: “Gõ đủ chưa? Phiền muốn chết!”

Tần Thiệu hỏi tôi: “Hai tay đều thành tàn phế rồi, đã chán chưa? Lại náo loạn nữa đi, náo loạn đến lượt hai chân luôn đi. Tôi thấy như vậy cũng tốt. Cô nằm luôn trên giường này cả đời đi.”

Tôi bĩu môi nói: “Một đời sao đủ? Anh nên đặt cho tôi một cái quan tài thủy tinh, kiếp sau, kiếp sau nữa, để con cháu anh tới chiêm ngưỡng. Bên cạnh quan tài đặt một cái bia, trên bia viết: ba mươi xuân xanh, cuối cùng không địch nổi ác ma chèn ép.”

Tần Thiệu nói: “Tôi thấy thứ nên tàn phế nhất là cái miệng cô mới đúng. Trước đây vì sao không cảm thấy cô âm ỉ như vậy nhỉ?”

Tôi hừ một cái: “Trước đây tôi cũng không cảm thấy như vậy. Không phải tôi nói rồi đấy sao? Anh là loại quý nhân có thể liên tục đào bới tiềm lực của tôi ra. Tôi hồi cấp hai nói còn lắp bắp, cấp ba ngay cả đọc một bài diễn thuyết trước toàn khóa cũng không dám, đại học đi karaoke cũng không dám chạm đến cái micro. Từ nhỏ đến giờ tôi mắc chứng rối loạn biểu đạt, vốn cho rằng Khiếu Thiên đã chữa hết bệnh này. Nay nghĩ lại, người trị tận gốc bệnh này của tôi phải là anh mới đúng. Vừa nhìn thấy anh, tôi sẽ dùng đến tất cả tri thức hơn hai mươi năm đi học, nói không khép miệng được, có câu thành ngữ gọi là gì ấy nhỉ? “Khánh trúc nan thư**” đúng không, chính là cảm giác đó.”

**Chặt hết trúc ghép thành sách cũng không ghi hết tội lỗi.

Tần Thiệu nói: “Vậy bốn tháng trước cô làm thế nào nhịn được? Không phải thích diễn vai cô hầu nhỏ nén giận lắm sao?”

“Đó chẳng phải vì tiềm lực của tôi chưa được khai phá hay sao? Hơn nữa, trước kia không phải anh cũng thích đóng người máy lắm à, mở miệng là chỉ phun được hai, ba chữ? Nay tôi thấy anh nói cũng được một đoạn dài kha khá đấy. Chúng ta là đang khai phá tài năng của lẫn nhau. Tần Thiệu này, sau này hai chúng ta lập thành một nhóm tấu nói***, có khi còn đánh bại được cả Quách Đức Cương và Vu Khiêm cũng nên. A, vẫn không được, anh còn sửa được giọng mũi và ngắt đoạn, nếu ở trên sân khấu nói nhằm kim tử (vàng) thành tinh tử (tinh trùng) thì làm sao bây giờ?”

*** Tấu nói: Một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt

Tần Thiệu lập tức nói: “Ai nói tôi chưa sửa được giọng mũi và ngắt đoạn?”

Tôi nói: “Vậy anh nói thử một câu “Tâm tâm tương ấn” cho tôi nghe thử xem nào?” (tâm đầu ý hợp – phiên âm: xīnxīnxiāngyìn)

Tần Thiệu nghe lời nói lại một lần.

Tôi nói: “Tình tình tương ánh (xīngxīngxiāngyǐng), đúng không? Tôi thấy cũng được lắm. Nào là sao, nào là trăng, vốn phải giúp đỡ lẫn nhau mới chiếu sáng được. Anh lại sống một cách vô tri thế này, dù sao cũng chẳng ai dám nói anh sai. Aiz, không ngờ anh đã sống ba mươi bảy năm như thế, kỳ quái, kỳ quái nha. Không sao đâu, Tần Thiệu, hiếm khi nào sai sót một lần. Ai chẳng có khuyết điểm, nào có ai hoàn hảo, đúng không? Trong 24 nguyên âm chỉ có 9 âm là giọng mũi, còn chưa tới một nửa đâu, so với không phân biệt được n l, cong lưỡi thẳng lưỡi còn không biết thì vẫn tốt hơn một chút, đúng không. Anh coi như có chất giọng nhái của giọng Càng Đài**** đặc sắc trên CCTV, đồng bào Đài Loan chúng ta thích nói câu “bạn nhỏ nhìn ông mặt vo vo ve ve bay tới bay lui”, đặc biệt êm tai dễ nghe, vừa nghe đã mê.”

**** Giọng Càng Đài: (Hồng Kông, Đài Loan) một loại giọng thường được những người dẫn chương trình sử dụng, sau này giới trẻ đại lục cũng học theo, nói giống những ngôi sao Hồng Kông.

26. Chương 11b

Tần Thiệu bĩu môi không nói. Anh ta muốn phản bác, nhưng có lẽ bận tâm đến vấn đề chưa sửa được giọng mũi mà tôi chê bai nên không dám mở miệng. Về mặt ngạc nhiên này của anh ta tạm thời bị tôi hiểu thành cảm giác thất bại.

Đúng là xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt!

Hai tay tôi không thể che miệng cười trộm nên thẳng thắn nằm lăn trên giường lớn tiếng cười, cười đến rung động tâm can, quỳ kiến sấu.

Bỗng chốc tôi cảm thấy thế giới ngập trong một màu hồng phấn, không khí mang đầy i-on âm, mấy diễn viên nam trong phim truyền hình CCTV cũng đẹp trai chết người. Tôi cứ thế ôm lòng cảm ơn cuộc sống mà dần dần đi vào mộng đẹp.

Trong khi nửa tỉnh nửa mơ, tôi nghe có người vẫn còn nghiền ngẫm từng chữ “tâm tâm tương ấn”, “tâm tâm tương ấn”, “tâm tâm tương ấn”, tôi thỏa mãn nở nụ cười, trở mình tiếp tục đi gặp Chu Công.

Ngày hôm sau, khi tôi vừa mở mắt, ghèn mắt còn chưa lau, Tần Thiệu đã quay sang nói với tôi: “Tâm tâm tương ấn”.

Tiếng phổ thông chuẩn mực. Tôi phải bội phục lòng tự trọng của đàn ông. Người ta nói giọng n l phải nhiều năm mới sửa được, Tần Thiệu chỉ dùng một đêm đã chữa được căn bệnh hơn ba mươi năm của mình, đúng là không phải người bình thường.

Tôi nói: “Tình tình tương ánh mới đúng. Anh nói sai rồi.”

Anh ta ngơ vực nhìn tôi.

Tôi thẳng thắn nhìn anh ta. Anh ta lại bắt đầu dao động.

Thật ra lỗi giọng mũi của Tần Thiệu vốn không quá rõ ràng, chỉ đôi khi lẫn lộn âm in và ing một chút mà thôi, không nghe kĩ và đã ở chung cùng anh ta trong một thời gian dài thì tuyệt đối không phát hiện ra vấn đề này. Nhưng bị tôi nói quá lên thành như thế, nhất thời Tần Thiệu không còn lòng tin vào bản thân, tôi còn khiêu chiến anh ta không biết mệt: “Sinh thân thân mẫu thân, cảnh tỉnh tâm tự tâm, cảnh tỉnh tâm tâm trử tĩnh, thân tâm ngân yếu khản, tâm tình bạn minh nguyệt, ngân quang rừng thanh thanh. Tẩn thị thanh tĩnh kính, cảnh linh bất yếu kính.”

(Nói chung là đoạn này có rất nhiều từ có phiên âm cuối là in, Sâu để nguyên Hán Việt thôi nhé, giống như câu “lúa nếp là lúa nếp làng...” để đùa những người nói ngọng n l ở Việt Nam đấy mà)

Tần Thiệu tức giận nghe hết đoạn và khiến người ta nín lưỡi này rồi ném cho tôi một ánh mắt bất khuất.

Tay tôi bị thương, không thể vỗ tay, tôi vô cùng tiếc nuối vì việc này.

Thế nhưng thế sự thay đổi luân hồi, rất nhanh đã đổi đến lượt tôi.

Hai tay tôi đều đã bị thương, vấn đề đầu tiên phải đối mặt mang tính chất sinh lý, chính là buồn đi tiểu. Nếu bị tai nạn giao thông cấp độ nặng phải cầm ống thông tiểu thì không nói làm gì, nay ngoại trừ hai tay, những bộ phận khác của tôi đều vô cùng khỏe mạnh. Tôi có thể tự do ra vào phòng vệ sinh, có điều không cách nào tụt quần được.

Tôi dùng chân bấm chuông, y tá có mặt ngay tức thì.

Tôi len lén liếc nhìn Tần Thiệu, dùng vẻ mặt thấy chết không sờn nói với y tá: “Tôi muốn đi vệ sinh.”

Tần Thiệu ở bên cạnh xem kịch thật là vui. Tôi hận không thể ném thẳng bình dịch vào mặt anh ta.

Vốn đang truyền nước nên phải đi vệ sinh rất nhiều lần, hơn nữa trình tự vào WC của con gái cũng rất phiền phức. Tuy tôi đã được Tần Thiệu rèn luyệnột bộ da mặt rất dày nhưng cũng ngượng ngùng khi phải trợn trừng mắt nhìn người ta tụt quần mình, tôi xấu hổ đến mức sắc mặt như màu gan heo, còn Tần Thiệu lại càng vui vẻ ra mặt.

Anh ta tặng tôi hai chữ: “Đáng đời!”

Thật muốn bậy luôn lên mặt anh ta.

Tôi thà khát chết cũng không muốn người ta theo tôi vào WC nữa. Nhưng sao Tần Thiệu có thể bỏ qua cơ hội tuyệt vời như vậy, anh ta dùng máy tính bật đủ loại tiếng nước chảy, còn tận dụng dàn âm thanh chất lượng kém mà tôi mua trên Jingdong, cả căn phòng khi thì tràn ngập tiếng suối chảy róc rách, khi lại rào rào tiếng thác đổ, khi còn tách tách tiếng nước nhỏ xuống tảng đá.

Tôi càng thêm buồn bực, khi tôi hát y tá lập tức cuống cuồng chạy tới. Nay Tần Thiệu giả trò như vậy vì sao bọn họ không ném cái máy tính ấy đi.

Tôi nói: “Tần Thiệu, anh bao nhiêu tuổi rồi? Có vui không? Chớp mắt ba cái là bốn mươi rồi đấy. Tôi thấy mức độ ngây thơ của anh mới dừng ở mức bốn tuổi thôi.”

Tần Thiệu nói: “Tôi thích thế. Cô cũng không tự nhìn xem cô đã viết thứ vớ vẩn gì về tôi trên mạng.”

A, quên mất, Tần Thiệu còn là một kẻ lòng dạ hẹp hòi đặc biệt thù dai nữa. Chính vì như vậy, Trịnh Ngôn Kỳ mới chỉ bày một mê hồn trận, chính anh ta mất mớ trúng chiêu lại đòi trả thù đến mức người ta không vào được giới giải trí; còn bố tôi mua phải cổ trạch nhà anh ta, anh ta mới muốn chúng tôi tan cửa nát nhà, bây giờ còn kéo tôi chơi cùng anh ta nữa chứ. Tôi lên mạng viết có tí tẹo về anh ta, anh ta đã ác độc hành hạ tôi đến chết mới bỏ qua.

Tôi nói: “Nhưng tôi nghĩ đoạn giới thiệu trên mạng là tả thực đấy thôi, thể hiện hoàn toàn cấp độ của anh đấy nha. Người bình thường sao xứng.”

Tần Thiệu vất chéo chân nói với tôi: “Nói một cách công bằng, cô còn khá hơn mấy tiến sĩ ở công ty của tôi nhiều. Ít nhất cô còn có con mắt đánh giá, mở rộng thị trường, nắm bắt nhu cầu khách hàng...”

Tôi nói: “Mấu chốt nhất là tôi biết đánh giá đặc tính của sản phẩm, có thể phản ánh trung thực nhu cầu sản phẩm, đúng không?”

Tần Thiệu trừng mắt với tôi, đang muốn nói gì nữa thì cơm sáng được đưa đến.

Tần Thiệu nhận lấy đồ ăn, liếc mắt một cái, y tá lập tức ra ngoài.

Tôi nhìn bàn ăn chằm chằm, nói với Tần Thiệu: “Sao anh lại bảo y tá ra ngoài? Cô ấy đi rồi tôi ăn thế nào được? Không phải anh muốn bắt tôi tuyệt thực đấy chứ? Tần Thiệu, anh cũng ác độc đấy nhỉ, chuyển ngược đãi bệnh nhân như vậy cũng làm được. Vì sao sách kỷ lục Guinness không có mục so sánh hành vi

mất nhân tính nhất nhĩ, nếu không anh đăng kí nhất định bọn họ sẽ ghi tên anh. Đối với những người khác đều là ngoài tầm tay với, chỉ có anh là độc cô cầu bại.”

Tần Thiệu đẩy bàn ăn ra, sau khi đặt đồ ăn xuống mới nói với tôi: “Lắm nhảm không dứt miệng. Đánh răng chưa?”

Tôi nghĩ đến mình vừa mới đi vệ sinh xong đã nghe thấy một đồng tiếng nước phát ra từ máy vi tính, bây giờ làm sao dám chạm vào nước đánh răng, nhìn vòi nước thôi đã thấy nhột nhạt.

Tần Thiệu từ trong phòng rửa mặt đi ra, tay trái cầm một cốc nước, tay phải cầm một cái bàn chải đã bôi sẵn kem đánh răng, nói: “Lát nữa sẽ mua cho cô nước súc miệng, dùng bàn chải đánh qua trước đã.”

Tôi hét hồn nhìn anh ta, cơ thể mất tự chủ ngã về sau: “Bàn chải đánh răng cũng coi như vũ khí có tính sát thương đấy nha.”

Tần Thiệu liếc nhìn tôi một cách nhảm chán: “Coi cái tướng của cô kia. Há miệng.”

Tôi dùng dùng khí của Lưu Hồ Lan mà nhìn anh ta.

Tần Thiệu nói: “Nếu tôi thật sự muốn hành hạ cô, tôi sẽ trực tiếp rút kim tiêm bên tay phải của cô chọc vào vết thương bên tay trái. Cần gì phải phiền phức thế này?”

Những lời này thật có sức gợi hình gợi cảm, tôi không khỏi nổi da gà.

“Há miệng.”

Tôi lập tức chào tạm biệt Lưu Hồ Lan, ngoan ngoãn há miệng ra.

Tần Thiệu nhét bàn chải vào miệng tôi, chậm rãi giúp tôi đánh răng.

Tôi vẫn không thể tin được chuyện này, ánh mắt nhìn thẳng vào anh ta, ý đồ tìm ra trên mặt anh ta một nét âm mưu quỷ kế nham hiểm, đáng tiếc Tần Thiệu vẫn duy trì bản mặt đẹp trai tuấn tú như N diễn viên trên kênh truyền hình CCTV. Và chủ nhân của gương mặt này đang cẩn thận giúp tôi đánh răng.

Tôi hít sâu một hơi, nhắm mắt vào rồi mở ra, gương mặt Tần Thiệu vẫn ở ngay trước mắt tôi, chỉ cách tôi có mười phân.

Khi còn học đại học tôi từng đọc không ít tiểu thuyết tình cảm, trong nhiều đoạn văn buồn nôn như vậy, hình ảnh khiến tôi rung động nhất là nam chính ngồi trước bồn rửa mặt, nữ chính giúp anh ta bôi bọt cạo râu, sau đó tỉ mỉ cạo râu cho nam chính, từng đường dao vạch đi từng đường bọt trắng, chậm rãi lộ ra toàn bộ gương mặt đẹp trai. Còn vẻ mặt nam chính tất nhiên là vừa thâm tình vừa dịu dàng, nữ chính thì vừa ngọt ngào vừa chăm chú. Chỉ cần tưởng tượng đến hình ảnh như vậy tôi đều sẽ cảm thấy đặc biệt đồng cảm, hạnh phúc đến mức không cách nào tự kìm chế.

Đáng tiếc trước đây khi tôi cầm dao cạo râu định ra tay với gương mặt Ôn Khiếu Thiên đã bị Ôn Khiếu Thiên dùng lý do “cắm hủy dung” để tịch thu đạo cụ. Giấc mộng của tôi đã tan vỡ từ lúc đó.

Dù đã ba mươi tuổi nhưng tôi vẫn ôm mong chờ với hình ảnh như vậy. Thế nhưng nếu đổi nam chính thành Tần Thiệu, tôi thật sự không chịu nổi. Nay, anh ta ngồi trước mặt tôi, đánh răng cho tôi mà không có ý đồ gì. Tôi thà bị anh ta đánh cho răng rơi đầy đất còn hơn nhìn một chuyện ly kỳ thế này xảy ra.

Tôi phun bọt kem đánh răng, nói: “Tần Thiệu, anh có âm mưu gì thì nói thẳng ra. Tôi không chịu nổi. Thứ anh cho tôi dùng không phải kem đánh răng đúng không? Có phải thuốc nhuộm hay không?”

Tần Thiệu nói: “Tôi ấu trĩ như thế à?”

Tôi nói: “Không phải anh vừa bật tiếng nước cho tôi nghe đấy sao? Anh còn dám nói anh không ấu trĩ?”

Tần Thiệu nói: “Tôi bật tiếng đấy vì sợ cô xấu hổ không dám đi vệ sinh, nhờ may viêm bàng quang lại phải nằm viện. Có lòng tốt còn bị coi là lòng lang dạ thú.”

Làm chuyện xấu còn gắn mác tốt đẹp, chuyện này tôi quen rồi, trước đây khi ở chung với Tần Thiệu tôi cũng thường xuyên dùng chiêu này. Vì vậy khi anh ta nói “có lòng tốt còn bị coi là lòng lang dạ thú”, tôi tự động lọc bỏ câu này.

Tôi nhìn Tần Thiệu chăm chăm, cuối cùng không còn gì để soi mói nữa, đành phải ngậm đầy miệng bọt nói: “Tần Thiệu, thì ra bên thái dương của anh có một nốt ruồi.”

Tần Thiệu nói: “Giờ cô mới biết à, tốt xấu gì cô cũng đã nằm bên cạnh tôi bốn tháng, nốt ruồi rõ ràng như thế mà giờ mới nhìn thấy.”

Tôi nói: “Chẳng phải anh cũng không nhận ra tôi bị thương đây sao?”

Tần Thiệu đột nhiên rút bàn chải đánh răng ra, nhìn tôi lớn tiếng nói: “Hai chuyện này giống nhau à? Nốt ruồi của tôi mọc trên mặt, sẹo của cô nằm trên cánh tay.”

Tôi cũng phun bọt hô lên: “Ý anh là tôi đen quá nên sẹo màu nâu cũng không lộ ra chứ gì. Hay anh chê vết sẹo còn chưa đủ to đủ dài?”

Tần Thiệu đột nhiên cầm lấy cốc nước đổ vào miệng tôi, tôi bị sặc đến mức nuốt phải một ngụm.

Tôi đã nói mà, anh ta có lòng tốt gì đâu.

Đánh răng xong, Tần Thiệu cầm một chiếc khăn ướt đi ra, hỏi tôi: “Trình tự rửa mặt của cô thế nào?”

Tôi nói: “Trước đây dùng sữa rửa mặt, hiện giờ chấp nhận dùng khăn mặt lau qua cũng được.”

Anh ta lại hỏi tôi: “Không dùng kem dưỡng mắt, dưỡng da, tinh dầu gì đó?”

Tôi nói: “Những thứ đó anh giữ lại ỉn dùng đi. Tôi thấy anh nên dùng nhiều một chút, nghe nói gần đây người ta đang chuộng đàn ông trang điểm lắm đấy.”

“A, khéo mắt cô có nếp nhăn từ bao giờ vậy?”

“Đâu? Đâu?” Tôi cuống cuống đứng lên soi gương.

Tần Thiệu nhếch khéo môi, đắc ý nhìn tôi.

Anh được lắm.

Lau mặt xong, Tần Thiệu cầm thìa thử một ngụm cháo rồi nói: “Mùi vị không tệ, cô nếm thử xem.” Nói xong tự động đưa thìa cháo ra đút cho tôi.

Tôi bữu môi nói: “Anh Tần, phiền anh đổi một cái thìa khác đi.”

Tần Thiệu giơ cái thìa nói: “Cô còn ghét bỏ? Hai chúng ta chuyện gì cũng làm rồi giờ còn phải phân chia cái thìa?”

Tôi thầm chửi bởi anh ta một câu rồi mới nói: “Không phải anh mắc bệnh cuồng sạch à? Tôi sợ sau khi dùng xong anh phải chạy đi nôn.”

Tần Thiệu gạt đầu, nói: “Tôi hiểu rồi.” Nói xong, anh ta nhét cả thìa cháo vào miệng mình.

Tôi vừa định nói người này vì sao lại hẹp hòi như vậy, dù có sạch sẽ quá mức cũng không thể cắt nguồn lương thực của tôi thì cái miệng Tần Thiệu đã đưa đến gần. Khi tôi còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy trong miệng ngoại trừ cháo trắng mặn mặn còn có cả đầu lưỡi của Tần Thiệu.

Đương nhiên phản ứng đầu tiên của tôi không phải quăng ra một cái tát, bởi vì hiện tại tôi không có khả năng để thực hiện hành vi này. Chuyện đầu tiên tôi muốn làm là cắn đầu lưỡi của anh ta không buông. Đáng tiếc Tần Thiệu lùi lại vô cùng đúng lúc, trưng ra vẻ mặt vô tội rồi ngồi xuống.

Nếu là mười năm trước, có lẽ tôi còn có thể đỏ mặt ôm hai má nóng bừng vì hành động như vậy, sau đó cúi đầu mắng một câu “đáng ghét”, trong lòng dậy sóng. Nhưng tôi là tình nhân Lô Hân Nhiên, anh ta là cầm thú Tần Thiệu, giống như anh ta nói, chuyện gì hai chúng tôi cũng làm rồi, còn để ý cái này làm gì? Vì vậy, tôi chỉ tiếc là chưa cắn được vào lưỡi anh ta, những suy nghĩ khác hoàn toàn không có.

Tần Thiệu hỏi tôi: “Cảm giác vừa đánh răng xong uống cháo có phải hay lắm không?”

Tôi nói: “Hay chỗ nào, đánh răng xong ăn kem mới là sướng nhất.”

“Mùa đông còn ăn kem cái gì?”

“Anh là người già hay thổ dân vậy? Theo anh nói thì cứ mùa đông là Haagen-Dazs phải đóng cửa, chuyển tới Nam bán cầu buôn bán tập thể hay sao? Yêu cô ấy hãy mời cô ấy ăn Haagen-Dazs, biết bao nhiêu chàng trai phải xếp hàng để mua Haagen-Dazs trong lễ tình nhân đấy. Lễ tình nhân, ngày 14 tháng 2, gió Bắc và mưa tuyết, bông tuyết rơi lả tả, lạnh thấu xương, nhưng các cô gái vẫn thích nhìn các chàng trai rứt cổ mào hiem xếp hàng chờ trong tuyết rơi gió lạnh. Anh không hiểu được đâu.”

“Vì sao?”

“Còn vì sao cái gì, niềm vui của phụ nữ chính là nhìn đàn ông chịu khổ vì họ. Thành công của phụ nữ cũng chính là xem có bao nhiêu đàn ông chịu khổ vì họ.”

“Vậy còn cô?”

“Tôi? Bản thân tôi đã khổ lắm rồi, niềm vui của tôi đã không thể chỉ dựa vào một việc nhỏ nhoi này để thỏa mãn nữa.”

“Vậy phải là chuyện thế nào?” Tần Thiệu ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi suy nghĩ một chút, nhìn trần nhà nói: “Ví dụ như trong đêm đông anh rơi vào hố băng, giữa trưa mùa hè anh đi bộ trên sa mạc Sahara, ra ngoài gặp quỷ về nhà gặp ma. Ừ, kiểu kiểu như thế.”

Tần Thiệu nhú mày, cầm cái thìa vào bát nói với tôi: “Tự cô ăn đi.”

Tôi nói: “Từ nhỏ chị Trương Hải Dịch đã dạy chúng tôi phải thân tàn mà chí không tàn, quán quân cuộc thi Got Talent không có tay còn có thể dùng chân chơi đàn dương cầm, tự ăn thì tự ăn.”

Tôi gơ chân lên, run run kẹp lấy cái chuôi thìa, vừa dùng sức một chút, cái bát đã bị tôi đánh nghiêng, cháo nóng chảy vào mu bàn chân, đổ lên một mảng.

Tôi đau đến mức mắt Tần Thiệu là miếng quạ đen, lẽ nào tôi thật sự phải tứ chi tàn phế mới được?

Tần Thiệu vội vàng đẩy bàn ăn ra, bấm chuông, lấy một chiếc khăn mặt ra từ phòng tắm, giúp tôi lau chân: “Cô có thể ngồi yên một ngày không? Hả? Không gây chuyện sẽ chết sao?”

Tôi gương cổ nói: “Đương nhiên sẽ chết. Tôi gây chuyện chỗ nào, đây là nguyện vọng chân chính của tôi. Tôi còn chưa nói khó nghe hơn nữa đâu. Trước khi chưa sắp xếp xong cho kiếp sau của anh, tôi chết không nhắm mắt.”

Y tá vào phòng, có lẽ cô ấy đã chịu đủ tần suất gây chuyện của tôi rồi, khi tới đây đều gọi theo bác sĩ.

Ông bác sĩ già vẻ mặt hiền hòa nhìn chân tôi nói: “Cô gái, không có tay vẫn còn tự ngược được à, trẻ tuổi mà ý chí muốn chết đã mạnh mẽ vậy sao? Có sức để chết như vậy vì sao không dùng để sống cho tốt?”

Cứ như thế, tôi và Tần Thiệu đầu trí đầu dưng trong bệnh viện vài ngày, tay phải của tôi đã hồi phục đại khái, cơ bản là có thể cầm thứ gì đó ném về phía Tần Thiệu. Nhưng có thể là có thể, tôi vẫn chưa có cơ hội để hành động hóa cái có thể đấy, chưa hoàn thành được chí lớn đã phải vừa cảm tức vừa tiếc nuối mà xuất viện.

Khi xe Bentley chạy băng băng trên đường cái, tôi cảm thấy trán mình khắc một chữ “tù” to đùng, trên người quần đầy gồeng cùm xiềng xích, như một tội phạm quần áo rách rưới bị đầy đến nơi không một cọng cỏ, đang lê bước chân về phía tòa tháp cổ. Ở nơi đó, tôi chịu đủ cực hình roi vọt, gió táp mưa sa, ăn không đủ no, cuối cùng ngày ngày lo sợ mà già đi.

Chiếc xe dừng lại trước một căn biệt thự phong cách châu Âu quen thuộc. Tôi đưa lưng về phía thảm cỏ xanh mượt, ký ức nhục nhã trước đây ào tới như sóng biển. Tôi nhớ sự bi thảm của mình khi vì ba vạn tệ mà tôi đã phải dùng tư thế hèn hạ hơn bao giờ hết, cố gắng lấy lòng anh ta. Vừa nghĩ tới bản thân mình như vậy, tôi lại hận không thể đem cái đầu của Tần Thiệu vào trong hồ nước lớn trong phòng khách nhà anh ta, khiến anh ta cả đời không thể ra ngoài gây họa được nữa.

Giữa lúc tôi đang cảm thán như vậy, Nhiên Nhiên khắp khiêng từ trong nhà chạy ra, bật người lên vỗ lấy tôi, vẩy đuôi gâu gâu sủa to.

Nuôi Nhiên Nhiên là sản phẩm phụ của những năm tháng cực khổ vừa qua, là chuyện duy nhất đáng để tôi vui vẻ và không hối hận. Tôi dùng tay phải cố gắng ôm lấy Nhiên Nhiên đã béo lên không ít, hôn lên mặt nó, nói: “Nhiên Nhiên, mama không ở đây hơn mười ngày, con không buồn bã bỏ ăn mà gầy đi mất mấy cân mà còn béo lên không ít đấy nhỉ. Gần mực thì đen, gần cái người vô lương tâm kia lâu ngay cả con cũng học được cách vô tâm rồi.”

27. Chương 11c

Tần Thiệu nghe đến đây lập tức lườm tôi. Tôi lười nhìn anh ta, sải bước đi vào trong.

Tôi nhớ rõ mục đích duy nhất của mình khi dọn về đây. Tôi thường xuyên giả bộ đi dạo đến gần phòng làm việc để tìm hiểu, nhưng từ khi về tới nhà, gần như Tần Thiệu không ra ngoài nữa, tôi không khỏi nghi ngờ rốt cuộc Tần Thiệu có đúng là chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn Thiệu Dương tiếng tăm lừng lẫy hay không. Lẽ nào bây giờ công việc ở công ty cũng có thể số hóa hết rồi? Không cần tự mình tham gia họp ban giám đốc gì đó, hoặc là phát biểu động viên công nhân viên tại đại hội cuối năm, hoặc trao giải cuối năm gì đó hay sao, ông chủ ngày ngày đóng cửa ở nhà làm trạch nam, tập đoàn này vẫn tiếp tục phát triển được à?

Tôi chờ đợi mà cảm thấy chán muốn chết, cơ hội xa vời đến mức như trúng giải độc đắc, đành phải lặn qua lặn lại trong nhà Tần Thiệu tìm chuyện để làm, ép anh ta ra ngoài để tìm chút yên tĩnh.

Thứ tôi xuống tay đầu tiên chính là cái hồ nước mà Tần Thiệu yêu nhất. Tôi nói với cô gái giúp việc rằng muốn ăn vài loại cá, bảo cô ấy đi mua vài giống cá về đây, mỗi giống mua mấy con, nhưng nhất định phải còn sống. Sau khi cô ấy mua về, tôi thả tất cả vào trong hồ nước. Theo đường cong uyển chuyển của những con cá vui vẻ nhảy vào nước, cái miệng của cô gái giúp việc chậm rãi biến thành hình chữ O. Tôi nháy mắt nói với cô ấy rằng cái này gọi là phóng sinh, để tích đức. Sau đó, tôi tìm thấy trong nhà kho của Tần Thiệu một chiếc cần cây, kéo ghế ngồi trước hồ nước câu cá. Nhiên Nhiên ngồi bên cạnh tôi, đôi mắt tròn tròn nhìn tôi chăm chăm. Tôi thấy nó cũng rất nhàm chán, vì vậy lấy ra nguyên liệu bồng ngô mua trên mạng, dùng lò vi sóng quay một lúc, hương thơm ngào ngạt lập tức tỏa ra. Hai chúng tôi vừa câu cá vừa chơi trò tung bóng. Tôi ném một viên bóng vào không trung, sau đó cả tôi và Nhiên Nhiên cùng ngửa cổ lên đón. Tuy Nhiên Nhiên không thích ăn nhưng vô cùng thích thú với hoạt động giải trí này. Nước trong hồ bị tôi vẩy ra nước khắp nơi, bị Nhiên Nhiên giẫm lên nên trong nhà đầy vết chân chó. Nữ giúp việc cầm cây lau nhà đứng bên cạnh bị tôi đuổi đi, nói là trời có sập xuống thì tôi đỡ, rồi tôi và Nhiên Nhiên đùa càn hăng say.

Phòng khách lớn nhoáng một cái biến thành đầm lầy. Trong nhà Tần Thiệu vốn mở lò sưởi rất lớn, mùa đông cũng chỉ cần mặc một cái sơ-mi ngắn tay là được. Tôi và Nhiên Nhiên vui quên trời quên đất, viên bóng bị ném lên không trung rơi vào trong hồ nước, hai chúng tôi không hẹn mà cùng nhảy vào trong. Đôi khi đang nhảy lên, lớp rêu dày trong hồ nước khiến tôi đứng không vững, lập tức ngã sấp xuống, toàn thân ướt đẫm, tôi học theo Nhiên Nhiên vẫy đầu vẫy móng, coi như hong khô rồi lại tiếp tục đùa. Không ngờ ngay cả cần câu của Tần Thiệu cũng bị tôi đè gãy, tôi tiện tay ném một cái, nó vất vèo trên hòn giả sơn.

Không lâu sau, khắp phòng khách là vũng nước và bóng ngô, toàn cảnh hỗn loạn như chợ bán buôn hải sản buổi sáng.

Rốt cuộc Tần Thiệu cũng bị hai chúng tôi dụ xuống lầu, nhìn thấy cảnh tượng như vậy ngay cả lông mày cũng không nhăn một cái, bước xuống cầu thang khoan tay nhìn chúng tôi.

Tôi khiêu khích nhìn anh ta một cái, cầm lấy cây cần trúc đã gãy thành hai nửa. Trong đó có một đầu rất nhọn, tôi chỉ chỉ Nhiên Nhiên nói: “Nhiên Nhiên, tránh ra, ma ma đâm cá cho con ăn.”

Nhiên Nhiên ngoan ngoãn đứng bên cạnh hồ nước, nhìn tôi đâm cây trúc xuống nước từng nhát một. Nữ giúp việc mua rất nhiều cá, thả đầy một hồ, mật độ đông đúc như dân Tokyo. Tôi vừa đâm vài cái đã có

một con cá chép trúng chiêu. Máu tanh lập tức lan ra trong nước, tôi nhắc cây trúc lên, đuôi cá còn đang vẫy vẫy giãy dụa, vung lên người tôi đầy mùi cá tanh.

Cuối cùng Tần Thiệu cũng đi tới, dùng một tay xách tôi ra khỏi hồ nước. Tôi trượt đôi chân trần trên nền đất, Tần Thiệu cũng không thương tiếc lập tức kéo tôi lên, túm tôi lên lầu, Nhiên Nhiên ở bên dưới rừng rưng nhìn tôi sửa gâu gâu.

Ở trên cầu thang tôi không nhìn được mà quay đầu nhìn lại, phát hiện từ trên cao nhìn xuống, phòng khách thật sự giống như vừa bị đánh cướp, làm cho người ta không nở nhìn. Nhất thời tôi sinh ra cảm giác thỏa mãn, nghĩ rằng ngay cả tôi còn không nhìn được, chẳng trách Tần Thiệu yêu sạch sẽ như thế cũng phải bộc phát.

Tôi không ngừng hô to quyết thắng trong lòng, nhằm biểu dương tinh thần kháng chiến trường kỳ của bản thân, trong khi lực lượng đôi bên chênh lệch rất lớn vẫn có thể sử dụng những trận du kích nhỏ, quy mô khởi nghĩa tuy nhỏ nhưng có giá trị đột phá tinh thần rất quý giá.

Tôi cho rằng Tần Thiệu sẽ ném tôi vào phòng tắm, theo cách nói của cô gái giúp việc, anh ta không thể chấp nhận có người bắn thủy vào phòng ngủ của anh ta. Hiện giờ toàn thân tôi ngoại trừ có thể vắt ra nước còn có mùi máu tanh nồng, Tần Thiệu có thể mang tôi lên lầu đã là một kỳ tích hiếm có rồi. Nhưng càng kỳ tích hơn là Tần Thiệu lại ném tôi lên giường.

Đại khái tôi đã hiểu ra anh ta muốn làm gì, thế nhưng tôi không thể tưởng tượng được, bởi vì hiện giờ nhất định tôi vô cùng giống bác gái giết cá ngoài chợ, anh ta muốn làm chuyện đó vào lúc này có phải đối quá ăn quàng hay không.

Tôi nhìn chằm chằm vào Tần Thiệu, nói: “Không phải chứ, Tần Thiệu. Khẩu vị của anh chưa xuống cấp đến mức độ này đâu chứ, mùi vị trên người tôi lúc này ngay cả Nhiên Nhiên cũng không nhìn được mà buồn nôn. Nhã hứng của anh từ đâu mà ra vậy?”

Tần Thiệu đề tôi lên giường, hừ một tiếng rồi nói: “Đừng gọi nó bằng cái tên này, tôi không thích.”

Tôi nói: “Nhiên Nhiên à? Anh có khiếu thẩm mỹ hay không vậy? Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên, cái tên đẹp thế còn gì.”

Tần Thiệu bĩu môi nói: “Khó nghe chết được.”

Tôi nói: “Không phải anh định thảo luận với tôi chuyện đặt tên cho chó lần nữa đấy chứ? Thưa vị đại nhân này, ngài muốn thế nào?”

“Dáng vẻ của cô lúc này là muốn quyến rũ tôi hay sao?” Tần Thiệu chỉ vào quần áo tôi.

Tôi cúi đầu nhìn, áo sơ-mi trắng ướt nhẹp, nội y màu đen bên trong như ẩn như hiện. Tôi nói một cách bất an: “Quyến rũ anh? Nhà các anh coi mùi cá là nước hoa Channel đấy à?”

Tần Thiệu đã ra tay từ lâu, cấp tốc mở cúc áo của tôi, tôi thấy tình hình không cách nào xoay chuyển, lập tức nói: “Tần Thiệu, anh còn tiếp tục tôi lập tức cắn lưỡi tự sát. Anh có tin không?”

Tần Thiệu hừ lạnh một tiếng: “Thế nào? Ngoại trừ nghiến cứu cắn cổ tay cũng cảm thấy hứng thú với cắn lưỡi nữa à?”

Nói dứt lời, anh ta nắm lấy gương mặt tôi, tôi không chuyển động được, đầu lưỡi anh ta đã tiến quân thần tốc. Tôi liều mạng lắc đầu, hất tay anh ta ra, những tôi càng hất anh ta càng dùng sức.

Cuối cùng tôi bất động Tần Thiệu mới chậm rãi buông tay. Thừa dịp anh ta thả lỏng cảnh giác, tôi cắn thật mạnh vào lưỡi anh ta một cái. Tần Thiệu bị đau lập tức lùi lại, giữa lông mày nhú thành một chữ xuyên, nổi giận dùng dùng nhìn tôi,

Tôi cắn môi nhìn anh ta không chịu khuất phục. Hiện giờ tôi đang rất hối hận, vì sao khi làm chuyện này với anh ta tôi không nôn ra đi, nếu không tôi sẽ nôn vào miệng anh ta một cách vô cùng hoành tráng, coi miệng anh ta là cái ống nhổ mới được!

Tôi nói: “Động lực để cắn lưỡi tự sát tạm thời chưa có, nhưng ý chí, sức lực để cắn lưỡi anh thì nhiều lắm.”

Tần Thiệu nói: “Tôi sẽ xem ý chí, sức lực của cô mạnh hay của tôi mạnh.”

Vì vậy, làm tình biến thành ẩu đả. Tôi vươn tay, anh ta giữ cánh tay tôi; tôi chen chân, anh ta dè chân tôi lại; tôi ngẩng đầu, bàn tay anh ta đặt lên trán tôi, ngay cả cơ hội để ngẩng đầu tôi cũng không có.

Đầu mãi, cuối cùng tôi kiệt sức, hết hơi, thật sự không từ chối được nữa, tôi đành dùng giáo dục bằng miệng: “Tần Thiệu, tôi ngừng uống thuốc tránh thai rất lâu rồi, bác sĩ nói uống thuốc thời gian dài không tốt cho cơ thể, hiện giờ ở đây cũng không có thuốc tránh thai khẩn cấp, hay là anh dừng ở đây đi. Chờ tôi tiếp tục uống thuốc hoặc có thuốc khẩn cấp lại tiếp tục cũng chưa muộn, được không?”

Tần Thiệu đột nhiên do dự. Tôi vốn ôm hy vọng chữa lợn lành thành lợn què, không ngờ anh ta lại thật sự do dự. Tôi liên tục cầu khẩn trong lòng, cầu Phật tổ hiển linh, diệt Tần Thiệu thay dân trừ hại đi.

Chưa đợi tôi cầu ra nội dung phong phú hơn, Tần Thiệu thản nhiên nói một câu: “Tôi vốn không muốn để cô dùng loại thuốc linh tinh đó.”

Tôi cảm kích trong lòng, không khỏi dịu dàng bổ sung vài câu mớm lời: “Đúng vậy, đàn ông phong độ đâu chỉ đơn giản là kéo ghê cho phụ nữ? Phong độ chân chính phải là để cô ấy không phải chạm vào viên thuốc kia.”

Tần Thiệu cười cười, ánh mắt không giấu được vẻ trêu chọc, anh ta bỗng nhiên cúi đầu, ghé vào xương quai xanh của tôi, nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Tôi nghiêng đầu nhìn anh ta, hỏi: “Anh cười cái gì?”

Môi Tần Thiệu chạm vào xương quai xanh của tôi, anh ta nói: “Không phải cô là tiến sĩ sao? Ngay cả cắt cở tay cũng nghiên cứu chuyên sâu như vậy, vì sao không nghiên cứu hoạt động trên giường một chút? Cô hỏi đàn ông trên thế giới xem có ai ở trên giường còn biết phong độ là cái gì hay không? Chẳng lẽ còn phải nói “tiểu thư, mời cô trước” hay sao? Hay là nói “xin lỗi, xin cho phép tôi dừng lại trong cơ thể tiểu thư một lát”?”

Tôi bất chợt không thể phản bác, đành phải nói: “Vậy ít nhất cũng phải là đôi bên tình nguyện, giống anh lúc này chính là dã thú động dục.”

Đầu Tần Thiệu chậm rãi dời xuống, liếm ngực tôi, nói: “Cảm ơn đã khen tặng, nhất định tôi sẽ không bôi nhọ sứ mệnh.”

Tôi hoảng hốt nói: “Ngừng, ngừng, Tần Thiệu, không có thuốc tránh thai!”

Tần Thiệu ngẩng đầu nhìn tôi, nhìn tôi rất lâu.

Tôi nghĩ bình thường Tần Thiệu có ý đồ quỷ quái gì đó mới có vẻ mặt này, nhưng đang ở trên giường mà có ma mưu chước quỷ cũng giống như anh ta dự định biến mọi chuyện thành hoang dã vô độ, không thể cứu vãn. Tôi lập tức nói: “Tần Thiệu, anh đã hứa với tôi, những chuyện yêu cầu cao, thú vị thấp không thể làm. Nếu anh dám làm, tôi lập tức khiến anh nói lời vĩnh biệt với tiểu Tần Thiệu của anh. Anh nhìn mấy người như Ngụy Trung Hiền, Lý Liên Anh đi, nghĩ kỹ đi rồi hãy làm.”

Tần Thiệu đột nhiên nở nụ cười.

Tôi nói: “Gần đây vì sao anh cười nhiều như vậy, còn lần nào cũng cười xấu xa như thế? Trước đây không phải anh thích nhất là xì mặt ra hay sao, có phải bị ma nhập rồi không? Hôm nào tôi sẽ tìm một đạo sĩ cho anh, nếu con ma này nhập sâu quá rồi thì để nó mang anh đi luôn đi.”

Tần Thiệu gặm cái miệng tôi, nói bên tai tôi: “Sinh con cho tôi đi.”

Nghe thấy những lời này, trong đầu tôi ầm ầm như sấm đánh, giống như bị tiêm vào một liều Morphine lớn, xuất hiện ảo giác trong nháy mắt. Hoặc nhiễm virus “gấu trúc thấp hương”, bị vây trong trạng thái khởi động lại máy liên tục, hiển thị duy nhất là màn hình màu xanh, hoặc giống như tôi đang đứng trên băng truyền tốc độ cao thì đột nhiên băng truyền dừng phát lại, bắt đầu trôi ngược lại khiến tôi bắn ra xa vạn dặm vì quán tính.

Vì quá mức khiếp sợ, cái miệng tôi vẫn duy trì trạng thái há hốc. Não bộ trống rỗng đến mức Tần Thiệu xong việc với tôi từ lúc nào cũng không kịp phản ứng.

Tôi nghĩ nhất định là Tần Thiệu đang thực hiện một âm mưu rất lớn mới có thể phát ra một câu như sét đánh ngang tai, hoàn toàn không hợp logic như thế.

“Sinh con cho tôi đi”, một câu giống như phát ra từ trong chuông đồng, trải qua xử lý của chuông, bị ngân thành những vòng sóng âm, không ngừng vang vang xoay chuyển bên tai tôi.

Tần Thiệu bế tôi vào phòng tắm thế nào, tắm rửa giúp tôi thế nào, tôi đều không nhớ. Tôi đang dùng lý trí còn sót lại nghiêm ngặt sàng lọc các loại lý do, âm mưu, khi Tần Thiệu đang mặc áo ngủ vào cho tôi, trong đầu tôi cuối cùng cũng có một khoảng trời quang, tôi tập trung hết sức lực vào lòng bàn tay, siết thành nắm đấm đánh thật mạnh vào bụng Tần Thiệu.

Tần Thiệu trở tay không kịp, cuộn mình lại, giống một con tôm hùm trong nhà hàng cao cấp của Úc.

Tôi nói: “Anh biến thái đã đủ chưa, hành hạ tôi chưa đủ còn tính cả con tôi. Người ta nói cha nợ con trả, anh muốn chứng minh anh ở cảnh giới cao hơn người khác, cả đời cháu cũng phải nhúng chàm đúng không. Anh có còn nhân tính hay không? Tần Thiệu, anh điên rồi! Tôi nói cho anh biết, sau này nếu anh còn dám chạm vào tôi, tôi sẽ làm cho anh xem, tôi đảm bảo cả đời này anh sẽ không dùng áo mưa được nữa, không ai có thể sinh con cho anh được nữa!”

Toàn thân tôi run run, hổ dử không ăn thịt con, anh ta lại có thể không tiếc biện pháp khiến tôi mang thai, khiến việc anh ta đã làm với nhà chúng tôi truyền lại đời đời.

Tôi dậm chân bịch bịch xuống lầu, vào phòng bếp rút ra một con dao, lại bịch bịch lên lầu, đá Tần Thiệu khoeo mắt ứ máu, vẫn ngồi chồm hổm dưới đất, gào lên: “Tên cặn bã này, vợ anh phá thai là đáng lắm, loại người như anh, có con cũng là một tai họa. Anh không xứng có con. Phụ nữ có thể sinh con cho anh chết hết từ lâu rồi. Tôi thà vô sinh cũng không thêm sinh con của anh.”

Tần Thiệu chậm rãi đứng dậy, hờ hững nhìn tôi.

Anh ta chậm rãi tới gần tôi, đi về phía con dao nhọn.

Tôi đành lùi về sau một bước: “Anh đừng tưởng tôi không dám. Cùng lắm thì chúng ta chết cùng nhau. Cái mạng của anh đáng giá hơn của tôi nhiều, nếu chết cùng anh tôi cũng có lời.”

Tần Thiệu đột nhiên vươn tay, cầm lấy lưỡi dao sắc bén. Máu ào ào chảy ra từ kẽ ngón tay anh ta.

Tôi cố gắng rút dao ra, Tần Thiệu lại cầm càng chặt, cuối cùng kéo một cái giật con dao ra khỏi tay tôi, ném trên mặt đất, phát ra một tiếng lạch lạch.

Anh ta vẫn đi từng bước về phía tôi, tôi hoảng hốt lùi về sau. Hiện giờ Tần Thiệu đang là một con dã thú khát máu, nhất là nhìn thấy cảnh đổ máu ánh mắt còn phát ra tia sáng khác thường. Nếu nhìn thấy con mồi, anh ta sẽ vồ tới bất cứ lúc nào, sau đó dùng tay không xé xách tôi, móc nội tạng của tôi ra, nhét vào trong miệng mình.

Tôi bị dồn đến góc tường.

Tần Thiệu vung nắm tay lên đổ ập về phía tôi. Tôi cảm nhận được một cơn gió xẹt qua bên tai, nghe rắc một tiếng. Bức tranh phía sau tôi lấy một điểm làm tâm, lớp kính nứt ra theo quy tắc, tựa như những gợn sóng lẫn tẩn tràn ra khi ném một cục đá vào mặt hồ tĩnh lặng. Bức tranh lung lay, lão đảo vài lần, cuối cùng loảng xoảng rơi xuống, thủy tinh rào rào rơi xuống đất vỡ tan.

Tần Thiệu vẫn còn ép về phía tôi. Anh ta đi chân không, dưới bàn chân trần là mảnh thủy tinh bắn ra tung tóe. Không lâu sau, chân anh ta cũng bắt đầu chảy máu. Toàn bộ tình cảnh giống như hiện trường án mạng.

Anh ta dùng bàn tay phải đẩy máu kia siết cầm tôi, quát: “Rút lại lời cô vừa nói.”

Tôi bị khí thế của anh ta làm cho hoảng sợ, hỏi: “Câu nào?”

Tay anh ta dùng sức lớn hơn, trong mắt đầy tơ máu giống như một con trâu nổi điên.

Tôi nói: “Chết cùng à?”

Tôi bị anh ta nắm lấy cằm, toàn thân như bị anh ta nhấc lên, chân sắp không chạm sàn.

Tôi nói: “Sinh con à? Được, tôi rút lời. Anh cứ coi chính mình là lợn giống, gậy giống khắp nơi, chúc anh đơm hoa kết trái, mọc lên như nấm, con cháu đầy nhà.”

Tần Thiệu vẫn giữ chặt lấy tôi, máu từ bàn tay ngoằn ngoèo trườn theo cánh tay, nhỏ xuống đất.

Tôi nghĩ nếu tôi đã thỏa hiệp một lần mà anh ta vẫn không điều hòa lại được thì tôi đây đành mặc theo ý anh ta. Tôi nhắm mắt lại, chờ anh ta xử lý.

Rất lâu sau, tôi cảm thấy cảm dần dần được thả xuống, chân chậm rãi chạm vào sàn nhà. Mở mắt, Tần Thiệu đang chậm rãi đi ra ngoài. Trên sàn nhà phía sau anh ta lưu lại một vệt máu dài, nhìn mà giật mình.

28. Chương 12a

Chương 12: Trùng phùng - Xót

Người như trăng trên trời không cách nào có được

Tình như khúc nhạc thoáng qua, không thể níu giữ, đành chia đôi

Vì sao chỉ có nỗi thất vọng lấp đầy cõi lòng tôi trống rỗng.

“Bản dạ khúc ngày rằm” – Lý Khắc Cần

Trăm đường không thành công, tôi đành nghĩ ra một chiêu hiểm nữa.

Tôi đặt từ trên Taobao một đồng giấy bóng kính, vải không dệt, lưới che nắng, phim nhựa polyethylene và một số nông cụ, lại mua thêm một quyển “hướng dẫn trồng rau nhà kính”, bắt đầu nghiên cứu.

Đầu tiên, tôi dùng cái cào xới ngược một nửa thảm cỏ lên. Ngay cả quản gia bình thường luôn đứng đưng cũng phải đứng bên hết hồn nói: “Lô tiểu thư, thảm cỏ này là loại cỏ do thiếu gia tự mình chọn, chăm sóc rất nhiều năm rồi.”

Tôi nói: “Vậy ông mời thiếu gia xuống đây, hỏi anh ta xem tôi làm thế này có được không.”

Gần đây Tần Thiệu thấy tôi cũng lười nói chuyện, tôi muốn trao đổi còn phải mời quản gia làm đại sứ hòa bình để truyền lời.

Tay trái tôi còn chưa hồi phục hoàn toàn, cầm những vật lớn vẫn có chút quá sức, đành phải gọi Nhiên Nhiên què chân làm trợ thủ.

Khi tôi đang đổ mồ hôi nghiên cứu công dụng và phương pháp của các loại vật liệu thì Tần Thiệu chống một cái nạng đen xuất hiện. Anh ta dùng cái nạng chỉ chỉ một đồng vật liệu la liệt trên mặt cỏ, hỏi: “Lại bày trò gì đây?”

Tôi nói: “Muốn trồng ít rau sạch. Trước kia ở quê thường xuyên được ăn, ở thành phố A này lại không tìm thấy.”

Tần Thiệu nói: “Hiện giờ đang là tháng một.”

Tôi cãi: “Vì vậy tôi mới dùng đến kỹ thuật nhà kính.”

Tần Thiệu lại nổi giận dùng dùng nhìn tôi, mím môi không nói một lời. Vài ngày gần đây anh ta gầy đi một chút, mặc dù đã mặc áo khoác dày nhưng đường cong gương mặt đã sắc nét hơn nhiều.

Tôi nói: “Anh muốn ăn loại nào? Tôi trồng cho anh một ít.”

Tần Thiệu vẫn im lặng.

Tôi tiếp tục hỏi: “Rau cần? Cải thìa? Cà chua? Cải cúc? Rau chân vịt đại lực sĩ?”

Cuối cùng Tần Thiệu nheo một hơi nói: “Loại nào thời gian ngắn thì trồng loại đó.”

Tôi lật sách xem thời kỳ sinh trưởng của các loại rau, cuối cùng nói: “Vậy trồng cải thìa được không? Nửa tháng là được thu hoạch. A, là anh nói muốn ăn cải thìa, vậy anh tới giúp một tay đi.”

Quần gia ở bên cạnh luống cuống tay chân nhìn Tần Thiệu rồi lại nhìn tôi. Đại khái là thiếu gia nhà bọn họ chưa từng làm nông bao giờ, nhất là làm nông trước cửa nhà mình.

Nhưng tôi phải ép anh ta ra khỏi phòng. Mỗi ngày bắt anh ta ra ngoài, khiến anh ta tập thành thói quen. Chờ anh ta lơ lửng cảnh giác, hành động lại không tiện, tôi có thể lén quay vào phòng làm việc, đối phó với cái máy tính của anh ta.

Nếu không mỗi ngày anh ta như mọc rễ trong phòng làm việc, tôi nào có cơ hội ra tay?

Tôi chỉ vào mặt trời trên đầu, nói với Tần Thiệu: “Đối với dưỡng bệnh mà nói, phương pháp chữa bệnh tốt nhất chính là tâm trạng. Anh xem, ánh mặt trời hôm nay rạng rỡ như vậy anh còn ở trong nhà, không sợ bị bạch tạng hoặc tự kỷ à. Hiện giờ rau cỏ chẳng biết có bị phun thuốc hay không, chứng nhận thực phẩm xanh cũng chỉ để lừa người ta, đất không thể này để cũng lãng phí, gieo ít hạt giống chơi thôi.”

Tần Thiệu chỉ vào thảm cỏ nói: “Đây là đất không?”

Tôi nói: “Chẳng nhẽ cắt cỏ ăn được chắc, anh là ngựa à?”

Tần Thiệu mang về mặt hoàn toàn không tình nguyện nhưng tôi vẫn nhét một quyển giấy bóng kính vào tay anh ta.

Tuy rằng như vậy, Tần Thiệu vẫn yên lặng tham dự chuyện này. Thật ra tôi vô cùng hoài nghi việc Tần Thiệu có thể giữ nhiệt tình với chuyện này hay không. Tôi chỉ dựa vào kinh nghiệm hồi mới nuôi Nhiên Nhiên, anh ta cũng chậm rãi tiếp nhận nó nên mới nghĩ rằng chỉ cần anh ta tham gia có lẽ sẽ có chút tình cảm. Nếu có cơ may anh ta say mê gieo trồng, tôi cũng có cơ hội ra tay.

Đương nhiên, ban đầu, trọng điểm là phải bồi dưỡng lòng nhiệt huyết của anh ta đối với nông nghiệp.

Vì vậy, tôi thu lại trạng thái gây sự, chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn của mấy ngày trước, tuy không cách nào dụ ngoan như thỏ ban đầu nhưng ít nhất cũng quán triệt chính sách “ba không”: không tranh cãi, không khiêu khích, không đấu võ mồm.

Vì Tần Thiệu bị què chân, hành động không quá tiện nên tôi chỉ sai anh ta phụ trách gieo hạt. Còn tôi cầm một cái cuốc xới đất, đắp luống và những việc nặng.

Bởi vì thời tiết lạnh giá, mỗi ngày chúng tôi chỉ có thể ở ngoài trời làm việc mấy tiếng buổi trưa. Tốt xấu gì Tần Thiệu cũng không bài xích việc này như tưởng tượng, số câu nói với tôi vốn từ năm, sáu câu đã tăng được đến năm, sáu mươi câu, xem ra đã bớt giận hơn phần nữa.

Có một ngày, sau khi trồng trọt xong xuôi, Tần Thiệu ngồi trên ban công pha trà đạo. Phía trên ban công lợp mái che thủy tinh kín gió. Mặt trời mùa đông lặn rất sớm, chưa tới bốn giờ đã chỉ còn vài tia nắng xuyên qua ban công chiếu vào trong nhà. Tôi ngồi trên tấm thảm bằng lông lạc đà mềm mại, ôm máy tính lên mạng.

Tôi liếc nhìn phòng làm việc một cái, nó ở ngay phía sau Tần Thiệu. Tôi nghĩ dù có ăn gan báo cũng không thể trộm được cái gì ngay trong tầm mắt của anh ta. Chưa chắc chắn một trăm phần trăm, tôi không dám mạo hiểm.

Để tránh Ôn Khiếu Thiên, tôi đã tắt di động nhiều ngày. Anh ấy thật sự không liên lạc với tôi nữa, còn tôi cũng không nghe được bất cứ tin tức gì liên quan đến anh. Đại khái là gần đây tôi quá bận chuẩn bị chiến tranh, mỗi ngày đấu qua đấu lại với người ta kỳ thật vui vẻ vô cùng, ngay cả thời gian để nhớ Ôn Khiếu Thiên cũng không có.

Điện thoại đã không dùng được nữa, tôi đành mở máy tính lên, đăng nhập QQ nói chuyện phiếm với Ngải Tinh.

Tôi rất ít khi lên QQ, bạn bè trên QQ cũng không có mấy người, công dụng chủ yếu của nó chỉ để liên lạc với giáo sư hướng dẫn và Ngải Tinh. Tôi nghĩ đã một thời gian dài chưa liên lạc với Ngải Tinh, có lẽ con bé

sẽ nóng ruột, quả nhiên vừa đăng nhập xong, QQ lập tức tinh tinh bật lên, tất cả đều là tin nhắn của Ngải Tĩnh, hơn nữa mỗi một cái lại càng làm tôi hoảng hốt và bất ngờ hơn.

“Lô Hân Nhiên, đồ có sắc quên bạn. Mấy hôm trước tớ nhìn thấy Ôn Khiếu Thiên rồi. Thì ra hai người đã quay lại với nhau, chuyện này từ khi nào vậy? Chúc mừng nhé, nhóc con, cuối cùng cũng khổ tận cam lai rồi.”

“Nhóc con, tớ có thai rồi. Ba tháng rồi. Aiz, thật chẳng muốn làm cô dâu theo kiểu bác sĩ bảo cưới thế này.”

“Ngày 21 tháng 1 bọn tớ sẽ kết hôn. Dù sao bọn tớ đều là người bản địa, bạn bè người thân đều ở thành phố A, hai mươi chín tết kết hôn cũng không có vấn đề gì. Cậu tới làm phù dâu cho tớ nhé. Nhất định đấy. Chúng ta đã hứa với nhau trước rồi.”

“Đúng rồi, Lưu Chí anh ấy đã được thông qua luận văn tiến sĩ rồi, anh ấy bỗng nói dựa vào lương nghiên cứu không nuôi được hai mẹ con tớ, nói muốn phần đầu vào công ty. Nói cũng đúng, nuôi một mình tớ thì không nói làm gì, nếu có một đứa con thì thế nào cũng phải liều mạng kiếm tiền. Nhưng cậu nói xem có công ty nào có khả năng không. Có những nơi vừa nghe là tiến sĩ đã không dám nhận người rồi.”

“Trong blog của tớ có ảnh cưới của bọn tớ. Hiệu ảnh còn chưa kịp chỉnh sửa tớ đã nóng ruột đăng lên trước. Cậu xem xem đã nhìn thấy bụng chưa? Ha ha, khi mặc áo cưới vào tớ mới nghĩ mình thật sự phải lập gia đình rồi.”

Tôi đọc lại tin nhắn một lần nữa, nghĩ thầm vì sao Ôn Khiếu Thiên không nói cho cô ấy tình hình thực sự. Ngải Tĩnh cho rằng hai chúng tôi đã quay lại với nhau nên mới không kiêng dè gì mà phơi bày hạnh phúc, ngọt ngào và cả sự oán giận của mình.

Ngải Tĩnh đang tiến về phía trước với tốc độ cực nhanh, đập đổ tấm biển vàng gái ế đã giơ lên cùng tôi nhiều năm. Ở đại học, hai chúng tôi vì Ôn Khiếu Thiên nên mới có duyên thành bạn, sau khi Ôn Khiếu Thiên biến mất, Ngải Tĩnh trở thành bạn thân duy nhất của tôi, cũng tôi bước qua bảy năm cô đơn. Trong bảy năm này, tuy con bé cũng gặp rồi nở ra được mấy đóa hoa đào không nóng không lạnh, nhưng lần nào tuổi thọ của nó cũng ngắn như thời kỳ sinh trưởng của cải thìa. Hai chúng tôi cứ thế tớ ôm cậu, cậu ôm tớ, đi nhau đi qua những năm tháng khó khăn và cô đơn nhất. Nếu vài năm trước Ngải Tĩnh lựa chọn kết hôn, có lẽ lúc này tôi vẫn còn chìm trong tự ti và nuối tiếc. Nhưng chính vì có người ở bên tôi, người đó không dối trá, cũng không vì động cơ tò mò ác độc, mà chỉ vì có cảnh ngộ gần giống như tôi, nên những ngày tháng của tôi mới không phải tóc xanh đêm đêm làm bạn với ngọn đèn dầu. Nay người chiến hữu cùng chung chí hướng, thân thiết như tay chân đã rời đi, tôi thật lòng chúc phúc cho con bé, nhưng sâu trong lòng vẫn thoáng qua một tia thê lương và khổ sở. Từ nay về sau, tấm biển gái ế chỉ còn một mình tôi công, một mình lẻ loi, một mình xông vào cuộc chiến giành giật hôn nhân đầy thuốc súng, tự tôi đã mang theo một cảm giác thật bi tráng rồi.

Tôi mở blog QQ. Trong tấm ảnh thứ nhất, Ngải Tĩnh kéo dài lụa trắng thật dài, dựa vào cầu treo nhìn xa xa, ý là muốn tạo ra dáng vẻ chờ mong xa xăm. Con gái mặc áo cưới vào ai cũng đẹp chứ đừng nói đến Ngải Tĩnh vốn bề ngoại đã không tệ. Tấm thứ hai cả cô dâu và chú rể chụp chung. Dù bên ảnh viện đã hóa trang vô cùng cẩn thận cũng không che hết được những vết gồ ghề trên mặt Lưu Chí. Chỉ cần che mặt anh ta lại, bức ảnh cũng được coi như có ý họa ý thơ, người đẹp như hoa. Trước đây tôi không hiểu vì sao Ngải Tĩnh lại thích Lưu Chí. Nói một cách nặng lời, Lưu Chí là một người mà 360 độ đều là góc chết, tôi nghi ngờ mấy cái có đại loại như “tình nhân trong mắt hóa Tây Thi”, “có mắt như mù” hay “nhìn một chiếc lá biết cả mùa thu” như tục ngữ hay nói. Nay tôi đã hiểu ra một chút, đàn ông có đẹp trai hay không đóng cửa tắt đèn thì ai cũng như ai, chỉ cần có thể sống một cách thật yên bình là được. Hoàn hảo như tôi hôm nay từng ngày qua đi như diễn kịch nửa đêm, những ngày không phải sống, mà là tồn tại. Không có điểm đến, cũng không có ý định quyết định điểm đến, tựa một con thuyền đơn độc trôi trên Thái Bình Dương trong đêm tối, trôi dạt không tìm thấy bến bờ. Nói đến cùng, ngay cả Trịnh Ngôn Kỳ tôi cũng không bằng, cô ta còn có quyền chủ động chào tạm biệt rồi rời đi, còn tôi ngay cả tư cách này cũng không có.

Tôi lật xem từng tấm ảnh của Ngải Tĩnh, Tần Thiệu bỗng đứng bên cạnh nói: “Muốn kết hôn?”

Tôi còn đang chìm đắm trong chân lý cuộc sống, không muốn đáp lời anh ta.

Nước được rót vào chiếc ấm men tím lần thứ hai. Hương trà Ô Long dần bốc lên, lan tỏa ra khắp ban công. Tần Thiệu vừa rót một chén vừa hỏi tôi: “Nếu kết hôn, cô muốn có một hôn lễ thế nào?”

Tôi nhớ Ôn Khiếu Thiên từng hỏi tôi, nếu anh cầu hôn, tôi muốn anh cầu hôn thế nào. Nay Tần Thiệu lại hỏi tôi muốn một hôn lễ thế nào. Vấn đề đàn ông hỏi phụ nữ nghìn lần như một, chẳng bằng thật sự làm một lần.

Tôi khép máy tính lại. Ngoài cửa sổ là trời xanh trong vắt, một màu xanh khó gặp ở thành phố A. Tuy sắc trời bắt đầu tối nhưng nhờ hệ thống sưởi hoạt động hết năng suất nên tôi còn đỡ một lớp mồ hôi mỏng. Tần Thiệu ngẩng đầu liếc nhìn tôi, tôi đành trả lời: “Hôn lễ của tôi ấy à, một mình vui chi bằng mọi người cùng vui, đầu tiên là trên đường vào lễ đường có hai hàng người đón khách, một bên là hòa thượng, một bên là đạo cô. Khi tôi bước vào lễ đường, hòa thượng quỳ xuống tập thể nói với đạo cô ở đối diện: “sư thái, hãy theo lão nạp đi”, đạo cô phải nói: “yes, I do”. Sau đó, bọn họ phải hôn lưỡi trước mặt tôi. Trong đại sảnh là đàn ông của đủ các quốc gia, mang đủ đặc điểm của Á Phi Âu, nhưng nhất định phải đẹp trai đến khiến người ta nghiêng răng ghen tị, quyến rũ đến không thể quyến rũ hơn được nữa, lồng ngực nở nang, cơ bụng chocolate sáu múi để tôi có thể sờ bất cứ lúc nào tùy thích. Hôm đó bọn họ phải mặc đồng phục thổ trắng, trước mặt tôi giả bộ mèo con. Tôi chỉ vào ai người đó phải quỳ xuống.”

Tần Thiệu vỗ vào trán tôi: “Đang nói chuyện hôn lễ với cô, vì sao lại biến thành hài kịch như vậy?”

Tôi quay mặt đi, nói: “Vậy anh hỏi một tình nhân có ý tưởng gì cho hôn lễ là có ý gì? Sát muối lên vết thương người ta là thú vui của anh? Chọc ngoáy vào nỗi đau của người khác là sở trường của anh?”

Chính sách “ba không” khi thực thi luôn rất khó khăn. Hôn nhân đối với một người phụ nữ ba mươi tuổi bị ép làm tình nhân giống như một vết rôm trên làn da mềm mại mẫn cảm của đứa trẻ mới sinh, ngứa mà muốn gãi cũng không gãi được.

Tần Thiệu không nói một lời.

Tôi nói: “Tần Thiệu, xin anh sắp xếp công việc ột người bạn của tôi ở công ty của anh.”

Trước giờ tôi chưa từng nhờ vả Tần Thiệu bất cứ chuyện gì, cũng chưa từng hỏi anh ta chuyện ở công ty, vì vậy Tần Thiệu thoáng ngạc nhiên, ngay cả lông mày cũng nhướng lên mà vẫn thản nhiên hỏi tôi: “Ai?”

Tôi mở máy tính lên, chỉ vào ảnh Lưu Chí nói: “Chính là anh ấy.”

Tần Thiệu nhìn tấm ảnh, khinh khỉnh nói: “Công ty chúng tôi tuy coi trọng khả năng làm việc nhưng ít nhất bề ngoài không thể kém hơn mức độ trung bình trong nước, nếu không sẽ không có lợi cho hình ảnh văn hóa của công ty.”

Tuy trong lòng tôi đồng ý với quan điểm của anh ta một trăm phần trăm, nhưng bề ngoài vẫn cố chấp một chút: “Công ty các anh không phải công ty người mẫu, tìm hoa đẹp làm gì? Anh ấy là tiến sĩ khoa vật lý đại học H, là con rể của đại học A. Không phải anh thích tuyển dụng sinh viên đại học A để đền đáp trường cũ sao? Yêu ai yêu cả đường đi một chút cũng không mất một miếng thịt.”

Tần Thiệu tức giận nói: “Cô cho tôi một lý do, vì sao một tập đoàn kinh doanh dịch vụ, du lịch, khách sạn lại cần một tiến sĩ vật lý? Công ty chúng tôi không phải chó mèo gì đều nhận. Tôi đề cao năng lực của sinh viên đại học A, vì vậy tôi bằng lòng tuyển dụng sinh viên đại học A, nhưng vì sao ngay cả con rể của đại học A tôi cũng phải quan tâm? Theo cô nói, đầu bếp căn tin, nhân viên bán hàng ở đại học A sau khi về hưu tôi cũng phải trả lương hưu hay sao?”

Vốn đã nóng nảy, bị anh ta chất vấn tôi càng cảm thấy buồn bực, không nhịn được mà nói: “Vậy anh không nghe thấy khi tôi mở lời cầu xin đã có một chữ “xin” đấy hay sao? Lễ nào anh không cảm nhận được thành ý của tôi?”

Tần Thiệu lắc đầu nói: “Cô còn có trò này? Tôi nghĩ ngay từ khi mới sinh cô đã ném từ đó ra khỏi từ điển rồi.”

Tôi nổi giận đứng bật dậy, khi đi qua cố ý nhắc chân giẫm thật mạnh lên vết thương của anh ta một cái.

Tôi gơ hai ngón tay lên đầu, nói một tiếng: “Sorry!” Rồi lại lè lưỡi làm mặt quỷ: “Đã có thành ý chưa?”

Sau đó tôi hiên ngang bỏ đi. Một lát sau, một vật thể bất minh bay qua trước mặt tôi, sau khi đụng vào tường lập tức vỡ tan rơi trên mặt đất. Tôi nhìn xuống, trên mặt đất là chiếc chén trà men tím thượng đẳng của trấn Cảnh Đức đã nát bấy. Trong lòng nghĩ, dựa theo trình độ yêu cầu về trang trí của Tần Thiệu, bộ chén trà này nói không chừng là bản số lượng có hạn, thiếu mất một cái là hoàn toàn mất giá trị, đúng là đáng tiếc.

Ở trên bàn công bị nóng ra đầy mồ hôi, tôi chạy vào bếp xem trong tủ lạnh có gì lạnh lạnh để ăn hay không. Vừa mở tủ lạnh ra tôi lại càng hoảng sợ, bên trong để đầy Haagen-Dazs, thật sự giống một quầy trưng bày Haagen-Dazs. Tôi nhìn qua một lượt, trên cơ bản là đầy đủ các vị. Tôi tiện tay lấy một hộp vị rượu rum, ăn mấy miếng, cảm giác khô nóng vừa rồi giống như giảm xuống mấy độ, lại cầm thêm một hộp vị thảo mộc, chạy lên lầu ném cho Tần Thiệu.

Mấy ngày nay, Tần Thiệu đối với ruộng rau vẫn duy trì thái độ không nóng không lạnh. Khi tôi lẩn lộn trên mảnh đất anh ta sẽ ở bên cạnh nhìn; khi tôi vừa dừng tay anh ta cũng lập tức vỗ mông bỏ đi. Tôi nhìn mảnh đất không hề có dấu hiệu nảy mầm, không biết bọn chúng đã chết hay còn ngủ đông, không hề có chút sức sống, cũng không hề phối hợp với kế hoạch của tôi. Dù thế nào tôi cũng là một tiến sĩ đi ra từ vùng nông thôn, trồng tí tẹo rau dưa mà không có kết quả đúng là nhục nhã.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, thỉnh thoảng còn có tuyết rơi, mưa đá. Sắc trời phần lớn thời gian chỉ có một màu xám xịt. Hình như trong ký ức của tôi, cứ đến mùa đông, cây cỏ bên bờ ruộng sẽ bị đông lạnh thành băng, có một vài cây gần đường dẫn nước vào ruộng sẽ bị hư thối hơn phân nửa, giẫm vào tạo thành một vũng nước. Nhà chúng tôi lạnh đến mức mỗi người phải rút đầu rút cổ, mặc áo bông rất dày, tới từng nhà chúc tết. Khi đó, những thứ như pháo hoa là loại hàng hóa xa xỉ, cánh đồng rộng mênh mông yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng gió thổi vù vù.

Tôi bỗng cảm thấy nhớ nhà, cứ gần cuối năm là lại có chút nhớ nhà. Tôi đã nói với Tần Thiệu, hai chín tết tôi tham dự hôn lễ của bạn xong sẽ về quê ở hai, ba ngày. Tần Thiệu không mảy không nhạt hỏi một câu: “Có cần tôi về cùng cô không?” Trong lòng tôi nghĩ, nếu anh tới có lẽ bố tôi sẽ rút ống truyền dịch trực tiếp tiêu diệt anh cũng không chừng, kẻ thù lâu ngày gặp lại đặc biệt nóng nảy, tôi vẫn muốn cả nhà tôi có một cái tết âm lịch yên bình hơn.

Vì vậy tôi liếc mắt một cái nói: “Quan hệ giữa anh và vợ anh dù có tệ thế nào cũng coi như đã cầm giấy chứng nhận. Hai quốc gia đã thiết lập quan hệ ngoại giao, người lãnh đạo nên đứng giờ gặp mặt một lát. Hai người đúng là kỳ quái, cuối năm đến nơi rồi mà không ai thấy ý kiến gì, chẳng lẽ đối phương chết hay chưa cũng phải được người khác báo cho biết? Dù sao cũng phải đón giao thừa cùng nhau chứ.”

29. Chương 12b

Tần Thiệu nói: “Chuyện của tôi và cô ấy một lời khó nói hết.”

Trong lòng tôi nghĩ, đương nhiên một lời khó nói hết. Một lời khó mà nói được đến lúc anh nghĩ rằng nhà chúng tôi hủy hoại hạnh phúc hôn nhân của anh, nay quay sang hủy hoại hạnh phúc hôn nhân của tôi.

“Oan oan tương báo đến khi nào.” Một nhân cách trong tôi đột nhiên bay ra, lơ lửng bên tai tôi nói những lời này. Nhưng chủ nhân là tôi đây lập tức bác bỏ ý kiến này: không phải tôi không bỏ qua cho anh ta, là anh ta không bỏ qua cho tôi, tôi chỉ phòng vệ thuận tiện báo thù rửa hận mà thôi.

Hai mươi chín tết, mặt trời đã lâu không gặp xuất hiện trên thành phố A. Tuy thường xuyên bị mây che phủ nhưng ánh mặt trời vẫn có thể chiếu xuống trong chốc lát. Tôi thấy thời tiết tốt, mở tủ quần áo định lấy ra bộ váy rẻ tiền nhất trong khu thương mại đắt tiền mà Tần Thiệu từng mua cho tôi.

Đây là bộ lễ phục cao cấp nhất mà tôi có vào lúc này, có thể được xem như lễ phục phù dâu. Tuy nhìn có vẻ mát mẻ một chút, vô cùng không hợp với thời tiết lúc này nhưng nghĩ hôn lễ cử hành trong khách sạn, hệ

thống suất chắc là sẽ có nên cũng không có gì đáng lo. Soi gương một lượt, cảm thấy từ đầu đến chân không có đồ trang sức nên nhìn vẫn ảm đạm và nghèo túng như trước, đành phải đeo lên cổ chiếc dây chuyền duy nhất. Tuy là ngọc trai có tỳ vết nhưng nhìn qua cũng là hàng cao cấp, coi như giữ được thể diện.

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi làm phù dâu, tôi nghĩ có lẽ cũng là lần cuối cùng. Phù dâu ba mươi tuổi, nghe thế nào cũng thấy xúi quẩy.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, trên đường rất nhiều người ra ngoài mua hàng tết. Người người tấp nập, xe cộ như nước chảy, tôi mặc bộ lễ phục mỏng manh bước xuống khỏi xe Bentley để gọi xe. Lái xe ân cần khuyên tôi để anh ta đưa tôi tới khách sạn, tôi dè dặt từ chối. Tôi còn chưa muốn chiêu cáo thiên hạ rằng tôi được người ta bao nuôi. Hơn nữa, đi xe Bentley đến tham gia hôn lễ, đề tài nói chuyện hôm nay không còn là cô dâu nữa mà sẽ là tôi. Tôi không thể làm một chuyện vô tâm như thế.

Tài xế taxi của thành A có lẽ cũng vội vàng quay về ngoại thành mừng năm mới, trên đường thỉnh thoảng mới xuất hiện một chiếc taxi cũng vù vù phóng qua, không hề có chút thương hương tiếc ngọc. Tôi run run đứng trong gió đến mức sắp thăng thiên, đành phải quay về xe Bentley, bảo lái xe đưa tôi đến gần khách sạn.

Sau đó, tôi mua một đôi giày thể thao giá ba mươi đồng ở một cửa hàng ven đường, cầm trên tay giày cao gót, chạy như điên tới khách sạn. Gió lạnh ùa vào bụng, hàm răng cũng bị lạnh va vào nhau cộp cộp. Tôi thở hồng hộc chạy vào khách sạn, khi nhìn thấy tấm ảnh phóng đại của Ngải Tĩnh và Lưu Chí trước cửa mới ngồi xồm xuống bên cạnh thở hổn hển.

Tóc tai hỗn độn, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, tôi dựa vào bên cạnh tấm ảnh, muốn nôn mà không nôn được, ngay cả bàn tay cầm đôi giày cao gót cũng run run.

Bỗng nhiên thân thể tôi được người ta cẩn thận nâng dậy, tôi nhìn lên, thì ra là Ôn Khiếu Thiên. Nửa tháng không gặp, Ôn Khiếu Thiên gầy hơn trước một ít. Đại khái là hôm nay tới tham dự hôn lễ, anh mặc một bộ lễ phục trang trọng. Thấy dáng vẻ chật vật của tôi, anh cởi Áo phục xuống khoác lên vai tôi, tôi có thể nhìn thấy chiếc cúc áo bằng đá quý của anh lóe sáng rạng rỡ dưới ánh đèn.

Tôi nghĩ, hiện giờ anh đang tới công ty làm việc, có lẽ bình thường luôn luôn thế này. Tôi đã nhìn thấy anh mặc trang phục tennis, mặc trang phục bệnh nhân, chỉ chưa từng thấy anh mặc Áo phục. Tôi thật sự không quen khi nhìn thấy anh ăn mặc như vậy, bộ Áo phục này giống như một tấm lưới mà tôi đã giăng lên người anh, vây chặt anh trong một nơi không hợp với anh.

Tôi bỗng không biết phải chào hỏi thế nào. Sau bảy năm xa cách, cuối cùng anh cũng nói ra câu nói “anh yêu em”, còn tôi đã ngắt điện thoại ngay trong khoảnh khắc đó. Anh vô tội, trong sáng yêu nhằm một tôi phức tạp, ích kỷ, bị tôi liên lụy, bị tôi ép phải đối mặt với thương trường mà anh không muốn tiếp xúc, nghĩ đi nghĩ lại tôi đúng là sao chổi của anh. Chỉ tại tôi trêu chọc anh nên bây giờ anh mới bị tôi hại thành như vậy.

Ôn Khiếu Thiên giúp tôi vén sợi tóc trên trán, chỉnh trang lại một chút rồi nói: “Vì sao ăn mặc mỏng manh thế này?”

Tôi cúi đầu nói: “Hôm nay em là phù dâu, muốn đẹp hơn một chút.”

Ôn Khiếu Thiên cầm lấy giày cao gót trong tay tôi, ngồi xổm xuống giúp tôi tháo đôi giày thể thao rẻ tiền kia ra, cẩn thận giúp tôi đi giày cao gót vào. Tôi cúi đầu nhìn những lọn tóc của anh, muốn vươn tay ra vuốt ve, khi sắp chạm vào lại dừng lại.

Ôn Khiếu Thiên chăm chú buộc dây giày cao gót, nói: “Vốn đã rất đẹp rồi, còn làm đẹp nữa sẽ nổi hơn cô dâu mất.”

Mũi tôi chua xót. Người đang quỳ một gối dưới chân tôi kia là người yêu thương và quý trọng tôi nhất, là người sẽ không bao giờ làm tôi tổn thương, là người tôi có thể dựa vào cả đời, còn tôi lại khiến anh cô đơn một mình chờ tôi. Tôi không biết trong quá trình chờ đợi đằng đằng đó anh có bỏ cuộc hay không, rời đi với vết thương, liệu có khi nào anh sẽ dùng ánh mắt rạng rỡ kia để nhìn một người con gái khác ưu tú hơn tôi, hấp dẫn hơn tôi, sắc sảo hơn tôi, người có thể cùng anh tha hương không chút do dự.

Ôn Khiếu Thiên đã đứng lên, cười nói với tôi: “Hôm nay anh là phù rể, em là phù dâu. Chúng ta có giống một đôi cô dâu chú rể không?” Anh chỉ vào hai chúng tôi ở trong kính mà nói.

Tường khách sạn gắn đầy những tấm thủy tinh màu kỳ quái, sạch đến mức có thể chiếu ra bóng người. Tôi nhìn hai chúng tôi trên vô số tấm kính trên tường, tựa như một đôi nhân vật chính trong hôn lễ. Nam chính cười cong cong hai mắt như vàng trắng khuyết, còn nữ chính nhìn khó chịu như sắp khóc.

Lúc này, Lưu Chí đi tới, nói với tôi: “Lô Hân Nhiên, cô tới rồi, Tĩnh Nhi sắp lo lắng đến chết rồi, nói không gọi được cho cô, sợ cô xảy ra chuyện gì. Tôi an ủi thế nào cũng không được, cô mau vào để cô ấy yên tâm đi.”

Tôi vội vàng nói xin lỗi.

Lưu Chí cười cười nói: “Không sao, hiện giờ Tĩnh Nhi có chút căng thẳng, hay suy nghĩ lung tung. Cô giúp tôi an ủi cô ấy một chút. Hi hi, nói thật, tôi cũng hơi căng thẳng.” Nói xong, anh ta sờ sờ gáy, nở một nụ cười thành thật.

Tôi được Lưu Chí dẫn tới phòng nghỉ của cô dâu. Ngải Tĩnh đang khóc, hai mắt đỏ bừng, vừa thấy tôi đã chạy tới, nhào vào tôi: “Nhóc con, cuối cùng cậu cũng tới.”

Tôi dùng sức ôm con bé, nói: “Cậu không khóc vì tớ đúng không. Người có não vừa nhìn đã biết cậu hủy hôn, còn lấy tớ làm lá chắn, sau này không biết ông xã nhà cậu sẽ ghi hận tớ tới mức nào, vu cho tớ tội hủy hoại hôn lễ duy nhất trong đời hai người.”

Ngải Tĩnh oán trách đẩy vai tôi nói: “Ai hủy hôn? Ai? Người ta chỉ cảm thấy kích động chút thôi.”

Tôi xoa mặt con bé, nói: “Ai nha, đừng khóc nữa, còn khóc nữa chụp ảnh sẽ không đẹp. Rồi lại làm khổ thợ chụp ảnh, thật khiến nhiều người oán hận. Cậu xem, phấn son lem luốc hết rồi, tớ giúp cậu sửa lại nhé.”

Nói xong tôi nhận lấy hộp trang điểm trong tay phù dâu bên cạnh, giúp con bé trang điểm lại.

Ngải Tĩnh nghe lời ngồi xuống, ngẩng mặt nghiêm túc nói với tôi: “Cậu nói xem, tớ cứ kết hôn như thế, sau này nghĩ lại có hối hận không?”

Tôi vừa dậm phần vừa liếc nhìn con bé nói: “Còn hối hận cái gì. Chỉ là kết hôn thôi, vốn là một chuyện nhắm mắt dậm chân một cái là xong, nếu phải cân nhắc, suy luận nhiều lần mới tính ra kết quả sẽ không gọi là kết hôn. Tớ thấy Lưu Chí là người đáng trao gửi, sau này một nhà ba người sống hạnh phúc là tốt rồi. Đứa bé ra đời phải gọi tớ là mẹ nuôi đấy.”

Ngải Tĩnh ngượng ngùng cười nói: “Đương nhiên phải gọi cậu là mẹ nuôi rồi. Chờ cậu có con, chúng ta phải đính hôn cho bọn chúng từ bé. Đúng rồi, Lưu Chí tìm được việc làm ở tập đoàn Thiệu Dương. Tập đoàn Thiệu Dương đấy, cậu biết không? Công ty tài chính chứng khoán nổi tiếng toàn quốc, vì sao lại thuê anh ấy nhỉ, nghe nói Lưu Chí hoàn toàn không gửi hồ sơ tới đó lại nhận được điện thoại gọi đi phỏng vấn. Lưu Chí còn tưởng bọn họ nhầm lẫn, vì vậy ăn mặc rất luộm thuộm đến đó, không ngờ lại được chọn. Cậu nói xem Lưu Chí có tiềm năng gì được người ta phát hiện, hay tập đoàn Thiệu Dương người ta thích tìm những người không chuyên?”

Tôi nói: “Có lẽ sếp tổng của người ta có khẩu vị nặng thì sao, trước đây từng gặp Lưu Chí một lần rồi trúng tiếng sét ái tình nên mới nghĩ cách giữ anh ấy bên cạnh, trên TV không phải đều là kịch bản như vậy sao.”

Ngải Tĩnh lườm tôi một cái, nói: “Cậu có thể nghiêm túc một chút không?”

Tôi nói: “Cậu không biết sao? Tổng giám đốc Thiệu Dương bị gay, anh ta còn có tài khoản trên trang web cho đồng tính kia kia, giới thiệu bản thân rất buồn nôn, công thụ đều được, thích nhất là tình một đêm, cậu không biết à?”

Ngải Tĩnh chớp mắt hỏi tôi: “Thật không? Tớ thấy có giống lắm đâu. Người ta đẹp trai chết đi được, tớ còn nghĩ vì sao ông trời lại bất công như vậy, đẹp trai có tiền, sống không còn gì tiếc nuối nữa. Không ngờ thì ra đẹp trai cũng thích đàn ông. Nếu vậy trong lòng tớ cũng cân bằng hơn rồi.”

Tôi nói: “Tên kia đẹp ở chỗ nào? Toàn dựa vào phẫu thuật thẩm mỹ cả đấy, toàn thân trên dưới không có chỗ nào không động dao kéo. Thế giới thần tiên của những cây gậy thích nhất loại người như thế, đáng tiếc

thiên triều của chúng ta không loại đất như vậy, tớ nhìn mà buồn nôn.”

Ngải Tĩnh gật đầu nói: “Thảo nào, tớ thấy tay anh ta băng bó, chân còn khập khiễng, chính hình giờ còn chính đến cả tay chân cơ à.”

Tay tôi bỗng run lên, nói: “Cậu nhìn thấy anh ta bao giờ? Không phải xem ảnh à?”

Ngải Tĩnh khinh bỉ liếc mắt nhìn tôi, nói: “Ồ đây chứ đâu. Hôm nay người ta làm người làm chứng. Bọn tớ thật sự không ngờ. Tớ còn nói sếp tổng của tập đoàn lớn như vậy sao lại chủ động tới tham gia hôn lễ của nhân viên mới. Cậu nói anh ta khẩu vị nặng, tớ thấy cũng không phải không có lý, sau này tớ phải để ý một chút mới được.”

Trong lòng tôi hiện lên một điềm xấu. Hôm nay, Tần Thiệu và Ôn Khiếu Thiên đều ở đây, tôi càng phải cẩn thận hầu hạ mới được.

Giờ lành đã đến, khúc nhạc hôn lễ du dương vang lên, cô dâu bước vào sảnh đường. Tôi cầm lăng hoa, tung ra những cánh hoa suốt dọc đường, ánh mắt lại nhìn về hướng Tần Thiệu và Ôn Khiếu Thiên đang ngồi. Tốt lắm, Tần Thiệu ngồi ở bàn khách quý gần sân khấu nhất, còn Ôn Khiếu Thiên đứng bên cạnh thăm dò. Khoảng cách giữa hai người khoảng hơn mười mét, muốn đánh nhau cũng không nổi.

Tôi chậm rãi theo cô dâu đi về phía sân khấu. Người dẫn chương trình đang lớn tiếng tạo không khí náo nhiệt, nói một số lời khiến người ta có thể nổi da gà. Tôi đứng bên cạnh sân khấu, nhìn cô dâu chú rể đọc tuyên ngôn. Vì hơi căng thẳng, bàn tay cầm tờ tuyên ngôn của chú rể run run, đọc sai mấy lần. Anh ấy lau mồ hôi, liếm môi nói: “Sau khi kết hôn, tôi tự nguyện giao sổ tiết kiệm, thẻ ngân hàng, chứng nhận bất động sản cho bà xã bảo quản, tuyệt đối không xóa hay sửa sổ tiền lương, không có quỹ đen. Trong nhà chúng tôi, bà xã là số một, con là thứ hai, thú cưng là thứ ba, tôi vĩnh viễn ở vị trí cuối cùng...”

Tôi nghe vị nam tiến sĩ khoa học tự nhiên thật thà này nói chuyện hài hước, đột nhiên cảm thấy rưng rưng nước mắt. Cuộc sống của tôi luôn nguy hiểm trùng trùng, bầy rập khắp nơi, mỗi ngày giống hành quân, vai trái vác một cây đao, vai phải đeo một khẩu súng, sau lưng công một cái quan tài, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị để chém giết, chết trận. Tôi không có cơ hội để nghe và thưởng thức những lời nói mộc mạc, chân thành lại tha thiết này.

Chờ bọn họ nói xong lời tuyên thệ, người dẫn chương trình nói: “Đôi cô dâu chú rể của chúng ta đúng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, bằng cấp cao, vừa tốt nghiệp đã vào tập đoàn Thiệu Dương lòng lẫy. Vừa nhận chức đã trở thành hạt giống của công ty, được lãnh đạo công ty coi trọng và bồi dưỡng. Hôm nay, ngay cả tổng giám đốc tập đoàn Thiệu Dương hiếm khi xuất hiện cũng tự mình tới tham dự hôn lễ của nhân viên. Sau đây, xin mời tổng giám đốc Tần lên làm chứng cho đôi bạn trẻ.”

Phía dưới ồ lên một tiếng, mọi người bắt đầu châu đầu ghé tai. Tôi nghĩ, người dẫn chương trình đúng là trợn mắt nói phét, Tần Thiệu còn hiếm khi xuất hiện cái gì, danh tiếng vang dội như vậy còn tới tham dự hôn lễ của nhân viên chẳng phải muốn cướp hết sự chú ý của hai bọn họ hay sao? Cả đời đã làm trung tâm vũ trụ rồi, đến đâu cũng muốn mình phải chói mắt nhất, không thèm nhìn xem đây là lúc nào, thần kinh!

Hôm nay Tần Thiệu mặc một chiếc áo khoác rộng, chống nạng đen đi lên, giống mấy tên đại ca xã hội đen mặt ngoài hòa nhã, giàu có, phía sau giết người không ghê tay.

Khi đi qua tôi, anh ta không thèm nhìn tôi lấy một cái, trực tiếp hướng về phía cái micro.

“Thưa quý ông, quý bà, các vị khách quý.

Chào tất cả mọi người! Trong số những lời mà người dẫn chương trình vừa nói có một câu rất đúng. Anh ta nói tôi không thích xuất hiện nơi đông người. Gần đây mỗi ngày tôi thật sự chỉ ở trong nhà. Không xuất hiện ở những trường hợp công khai đã lâu. Nhưng hôm qua tôi nhận được sự phớt lờ của hai bạn, cho rằng nhân duyên không chờ đợi ai, vì vậy mới không thể từ chối mà tới đây.

Mấy năm tôi lẩn lộn trên thương trường, trải qua nhiều mưa gió, cho tới giờ chưa từng nghĩ tới chuyện dựa vào một mái nhà. Gần đây, vì bị thương mới phải ở nhà nhiều ngày, mỗi ngày mặt trời mọc, mặt trời lặn, thời gian trôi qua vừa yên tĩnh vừa ấm áp, chỉ một câu hỏi thăm ân cần, một tiếng gọi của người nhà đã cảm nhận được sự thanh thản và yên ổn.”

Tôi nghĩ đây nhất định là chính trị gia trong truyền thuyết, có thể nói đen thành trắng, nói méo thành tròn. Cầm thủy tinh cắt tay là yên tĩnh, ấm áp? Tay không chụp dao, chân trần giẫm kính là thanh thần, yên ổn? Nếu những từ này có sinh mệnh, nhất định bọn chúng sẽ cắt cổ tự sát luôn cho rồi.

Tên biến thái dối trá. Tôi hận không thể giết lấy cái mic nói cho cả thiên hạ biết, anh ta giam cầm tôi, còn thả sói ra cắn tôi, thương xuyên hành hung tôi, mấy hôm trước còn dùng chén trà ném tôi, anh ta là điển hình của bạo lực gia đình, là đối tượng đầu tiên mà các chị em phụ nữ phải chung tay diệt trừ. Anh ta chính là một tên biến thái trần truồng chạy lung tung trong thế giới méo mó này!

Thế nhưng, dù tôi có tràn đầy nhiệt huyết muốn phát biểu cảm tưởng cũng chỉ có thể im lặng đứng bên cạnh lắng nghe như tất cả những khách mời khác. Phía dưới, ánh đèn flash nhoang nhoáng, có lẽ cảm tưởng từ nãy đến giờ đã truyền tới vệ tinh, tất cả mọi người đang luyến tiếc vì sao người đàn ông đầy tình cảm gia đình này không phải người bên cạnh mình cũng nên. Nay người muốn làm đồng minh với tôi trên khắp thế giới này đại khái chỉ còn một mình Lục Khinh Thiên.

“Tôi nhớ trước đây từng đọc một cuốn sách, trong đó có một người hỏi Phật: nếu gặp một người tôi yêu thương rồi lại sợ không thể giữ chặt người đó thì nên làm thế nào? Phật nói: nhân gian có biết bao cuộc tình, nghìn phù thế, thiên trọng biến. Chỉ cần có người có tình, làm những chuyện an nhác, cần chi hỏi là kiếp hay là duyên. Khi đó tôi nghĩ đây chỉ là suy nghĩ của một người, đâu thấy Phật nào lại kích động như vậy. Nay nghĩ lại, Phật nói rất có lý. Nếu gặp được người chúng ta yêu nên nghĩ mọi biện pháp để ở bên cạnh người đó. Nếu may mắn hai người yêu thương lẫn nhau, vậy hãy dùng hôn nhân để ràng buộc, mượn danh tình yêu, nắm tay nhau đi đến trọn đời.

Chúc hai bạn Lưu Chí và Ngải Tĩnh một đời hạnh phúc.”

Tiếng vỗ tay bên dưới như sấm dậy, Tần Thiệu khắp khiêng từng bước đi về phía tôi, khi đi qua tôi vẫn im lặng không nói một lời. Tôi cũng đoán trước được anh ta sẽ không dám nói chuyện với tôi, tôi là tình nhân không thể công bố với người ngoài, cơ hội ra ngoài cũng anh ta chưa tới ba lần, làm sao anh ta dám ra vẻ quen biết với tôi.

Sau khi nghi lễ kết thúc, tôi và những phù dâu, phù rể khác đi theo Lưu Chí và Ngải Tĩnh chúc rượu người thân và bạn bè của bọn họ.

Không ngờ Lưu Chí lại là người Tây Bắc. Nơi đó người dân mạnh mẽ, tửu lượng cũng mạnh mẽ theo. Một chai rượu trắng 50 độ chỉ là trò đùa, tôi thấy cứ tiếp tục như vậy, Ngải Tĩnh sẽ thành cái hũ chìm mất.

Lưu Chí đang xin lỗi bạn bè, tiết lộ hiện giờ Ngải Tĩnh đang ở trong thời kỳ đặc biệt, những chuyện như uống rượu chỉ có thể làm đáng thôi.

Những người bạn vùng Tây Bắc sang sảng nói: “Thì ra chị dâu có thai, sao không nói sớm, nào, cô dâu không được thì phù dâu thay đi.”

Tôi liếc nhìn hai phù dâu bên cạnh, bọn họ đang đồng loạt chớp đôi mắt to nhìn tôi.

Tôi nghĩ, không phải chứ Ngải Tĩnh, vì sao cậu lại mời phù dâu không biết uống rượu thế này.

Ôn Khiếu Thiên đột nhiên nói: “Phù dâu không được thì phù rể lên. Các anh em, có thể cạn ly với tôi không?”

Bạn bè Tây Bắc lập tức ồ ào: “A, có người thương hương tiếc ngọc kia. Không được, các anh em uống rượu có thể uống lên với nhau, khó khăn lắm mới có người đẹp uống cùng, dù sao cũng phải làm ra vẻ một chút chứ.”

Tôi cũng biết uống rượu một chút, có điều trước giờ chưa từng uống quá nhiều, vì vậy không biết giới hạn của mình ở đâu. Tôi nháy mắt với Ôn Khiếu Thiên, nói với bạn bè Tây Bắc: “Nếu vậy, tôi mời mọi người một ly rượu nhạt trước.”

Rượu cay xé họng, mới chảy đến nửa đường đã khiến tôi có cảm giác buồn nôn.

Tôi che miệng có chút khó chịu, Ôn Khiếu Thiên kéo tay tôi, lông mày nhíu lại, nhẹ giọng hỏi: “Em không sao chứ? Lúc này còn học đòi mạnh mẽ cái gì?”

Tôi nói: “Em thấy anh mới là người cật lực. Anh có cần dạ dày của anh nữa không? Có phải muốn quay về bệnh viện nằm vài năm nữa không?”

Ôn Khiếu Thiên lo lắng nhìn tôi, nói: “VẬY em cũng phải chú ý một chút. Không phải uống nước, sao lại uống nhanh như vậy.” Anh vươn tay ra lau rượu dính bên mép tôi.

Tôi lùi lại một bước, ánh mắt liếc về phía Tần Thiệu đang ngồi. Khoảng cách khá xa, tôi không nhìn rõ, luôn cảm thấy dường như anh ta đang nhìn chăm chăm vào mình.

Bạn bè Tây Bắc thấy vậy liền nói với Ôn Khiếu Thiên: “Thì ra là một đôi tình nhân. Người anh em, xem như rèn luyện sớm đi. Cô dâu phải biết uống rượu mới được, trừ khi cậu học chị dâu nhà cậu, làm cô ấy có thai rồi mới vào sảnh đường.”

30. Chương 12c

Bạn bè bên cạnh thấy vậy cùng hòa theo: “Đúng vậy, đúng vậy, nhìn bạn gái cậu rõ ràng là biết uống rượu, nhanh nhanh, mỗi người mời một ly đi.”

Ngải Tĩnh và Lưu Chí làm người trung gian, phối hợp một lúc lâu những người kia cũng không thỏa hiệp.

Một anh chàng Tây Bắc cao lớn nói: “Có phải em gái coi thường chúng tôi không? Em có thể uống với cậu ta một chén, còn chúng tôi thì không xứng phải không?”

Tôi ghét nhất bị người ta so sánh từ việc uống rượu tới những đề tài lớn như nhân cách thế này. Uống chút rượu cũng cần quan tâm có khinh thường hay không, dù sao cũng không thể nói lý với những người này, tôi đành hóa thân thành phái hành động, cầm chén rượu kính từng người một. Bên cạnh đầy những tiếng ủng hộ, còn có người hét to: “Em gái, gả đến Tây Bắc bọn anh đi, vừa nhìn đã biết là con dâu Tây Bắc rồi.”

Đầu tôi bắt đầu nóng lên, nhìn người khác lảo đảo, ăn nói cũng lung tung: “Được thôi, em vốn muốn gả tới một nơi thật xa, anh trai đây ở vùng nào Tây Bắc em sẽ hát dân ca vùng đó.”

Bên cạnh có người vỗ tay nói: “Hát đi, hát đi.”

Tôi hài lòng khoát tay, xuyt một tiếng, bày tư thế khoa chân múa tay vui sướng hát: “Ba con lừa chạy chạy, ba ngọn đèn sáng sáng, ai mang cho nó cái chuông, đừng đưa kêu leng keng. Cẩn cổ trắng trắng, gọi người tới cản cản, ai cản con lừa kia lại, đừng để nó tới tới. Nếu anh là anh trai, hãy đưa tay vẫy vẫy, nhưng mà anh không phải, đường của anh đi đi.”

Cảm thấy bên cạnh ngày càng nhiều người, tôi nghĩ nhất định bọn họ đã bị tiếng hát như Hàn Hồng của tôi hấp dẫn tới đây. Tôi thoảng lảo đảo, trong ngực giống như bị mắc một đồng gì đó không cách nào nhỏ ra được. Gương mặt Ôn Khiếu Thiên trước mắt tôi khi to khi nhỏ, đột nhiên anh cầm lấy tay tôi nói: “Nhiên Nhiên, em say rồi.”

Tôi bị anh dắt ra khỏi phòng tiệc, tới một hành lang im lặng mới ngừng lại. Nước mắt tôi không ngừng rơi xuống, hô lên: “Khiếu Thiên, tay em đau chết được, anh nắm tay em đau chết được.”

Ôn Khiếu Thiên ngồi xuống, nói: “Tay có đau không? Anh xin lỗi...”

Đột nhiên anh không nói gì nữa, bỗng vẫy tay tôi hỏi: “Nhiên Nhiên, đây là cái gì? Em nói xem đây là cái gì?”

Tôi nhớ ra rồi, hôm nay tôi mặc áo ngắn tay, cũng không quấn khăn nên vết sẹo xấu xí kia hiện ra rõ mồn một.

Ôn Khiếu Thiên bỗng ngồi bệt xuống đất, tôi nhìn anh đang mặc bộ lễ phục trắng tiền như vậy còn ngồi dưới đất, đau lòng nói: “Khiếu Thiên, mặt đất lạnh, đứng lên đi. Em chưa say, anh xem em có chỗ nào giống đang say, em rất tỉnh táo.”

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, nói: “Nhiên Nhiên, em nói quan hệ giữa em và anh ta rất phức tạp, đó là quan hệ thế nào? Em đau khổ như vậy vẫn muốn ở bên anh ta? Những việc em bảo anh làm, anh đã làm, hiện nay mỗi ngày anh đều tới công ty, mỗi ngày xử lý một đống chữ số lộn xộn ở công ty, anh phải tưởng tượng từng con số kia có gương mặt em mới có thể nhìn được. Thế nhưng khi anh đang cố gắng, em lại ở đó phí phạm bản thân, ở đó bỏ cuộc, nỗ lực của anh còn tác dụng gì? Em còn nhớ không, khi chúng ta cùng ngắm mặt trời mọc ở đại học A đã nói, chúng ta đã bỏ lỡ bảy năm, không nên vì người khác hoặc bất cứ việc gì khác chia rẽ chúng ta nữa.”

Tôi quỳ xuống ôm lấy anh, ghé vào tai anh nhẹ giọng nói: “Khiếu Thiên, anh biết không? Tần Thiệu là nguyên nhân của tất cả bi kịch của em lúc này. Anh ta là người đã đẩy gia đình em vào hoàn cảnh hiện tại, nếu nhà em không phá sản, bố em cũng không bị bệnh, bố em không bị bệnh, có lẽ em sẽ không trở thành tình nhân của anh ta, em không làm tình nhân của anh ta, em gặp anh cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ, nếu em không cảm thấy xấu hổ và bất lực như bây giờ, có lẽ chúng ta vẫn có thể trở về bên nhau. Anh hiểu không? Khởi đầu ọi bất hạnh đều vì anh ta, sao em có thể bỏ qua cho anh ta được.”

Cơ thể Ôn Khiếu Thiên đột nhiên cứng đờ, anh giãy dụa thoát ra khỏi vòng tay tôi, nói với tôi: “Nhiên Nhiên, những chuyện đã qua không thể để nó qua đi sao? Chuyện của người lớn vì sao chúng ta phải chịu hậu quả?”

Tôi điên cuồng hô lên: “Anh đi hỏi anh ta đi, vì sao đã chuyện của người lớn anh ta còn muốn tìm tới em? Nếu không vì những mâu thuẫn của người lớn, vì sao anh ta chọn em? Vì sao em phải gánh chịu những chuyện này? Lẽ nào nay bố em đã nằm trên giường bệnh còn chưa đủ? Hôn nhân của anh ta không hạnh phúc có liên quan gì đến em? Anh ta tự làm tự chịu, tự đẩy mình về phía vực sâu tội ác thì mặc anh ta, nhưng anh ta lại muốn tính toán nợ nần với gia đình em. Vì vậy, không có thể hệ trước cũng không có thể hệ này, từ lâu bọn em đã bị quán thành một mối rồi. Nay anh ta còn muốn cuốn cả nhà anh vào, anh bảo em làm sao có thể bỏ qua? Nhà anh cũng sẽ giống nhà em, gánh chịu cái giá phá sản hay sao? Tần Thiệu là kẻ điên, nếu anh ta nói có thể khiến gia đình anh gục ngã vậy nhất định sẽ làm được. Anh muốn bố anh cũng sẽ nằm trên giường bệnh, còn anh, vì phí phẫu thuật của ông ấy, vì phí trị liệu ung thư thực quản của anh mà bỏ ba đến tuyệt vọng hay sao? Anh chưa trải qua những ngày tuyệt vọng như vậy, anh không tưởng tượng được đâu. Ở đó giống như một hang động tối tăm, một hang tối vĩnh viễn không có ánh mặt trời, bước vào rồi sẽ không thể đi ra được nữa, em không muốn anh cũng phải trải qua những chuyện này. Anh biết không? Vì vậy, anh phải bảo vệ sản nghiệp của nhà anh, phải phát triển nó, một ngày nào đó, anh cũng sẽ hạ gục Tần Thiệu, cũng khiến anh ta trải qua cuộc sống vô vọng như vậy.”

Sắc mặt Ôn Khiếu Thiên trắng bệch, anh hỏi tôi: “Nhiên Nhiên, em hận người khiến nhà em phá sản muốn chết, đúng không?”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đúng vậy, em hận không thể khiến hắn ta chết một vạn lần. Trước đây em sống quá mức vô tri, quá mức ngây thơ, nghĩ rằng mọi thứ sinh sinh diệt diệt đều là tự nhiên, nay em không nghĩ như vậy nữa. Thế giới của em vì gia đình phá sản mà hoàn toàn tan vỡ, anh sẽ không hiểu đâu.”

Nói đoạn, tôi đứng lên, thất thểu đi qua từng dãy hành lang, bỏ lại Ôn Khiếu Thiên một mình ngồi trên mặt đất lạnh như băng.

Khi trở lại phòng tiệc, đám bạn Tây Bắc đang vui vẻ cười lớn. Tôi đột nhiên muốn uống thêm vài ly, đang đi tìm cốc thì Tần Thiệu đột nhiên đứng trước mặt tôi, nói: “Về nhà.”

Tôi nhướng mày nhìn anh ta: “Về nhà nào? Cái nhà yên tĩnh lại ảm áp, thanh thản lại yên bình kia? Thật buồn nôn.”

Tần Thiệu ngang ngược kéo tay tôi. Tôi trừng mắt nói: “Anh điên rồi? Quanh đây đầy người, thân phận của tôi bị phát hiện đối với anh cũng chẳng có gì tốt.”

Tần Thiệu nói: “Tôi không sao, người nên sợ là cô.”

Tần Thiệu hiểu tôi còn hơn tôi hiểu chính mình. Đúng vậy, tôi sợ Ngải Tĩnh biết quan hệ giữa tôi và Tần Thiệu, tôi không muốn khiến con bé cho tôi một cái tát ngay giữa hôn lễ của mình, rồi đoạn tuyệt quan hệ chị em với tôi.

Tôi nói: “Anh buông ra, tôi đi theo anh là được chứ gì. Anh ra từ cửa phía Nam trước đi, tôi sẽ tới bãi đỗ xe sau.”

Tần Thiệu nhìn tôi một lúc mới chậm rãi buông tay, khập khiễng đi ra ngoài.

Tôi bắt chuyện với Ngải Tĩnh và Lưu Chí, nói rằng cảm thấy khó chịu muốn về trước. Ngải Tĩnh và Lưu Chí áy náy nghĩ bạn bè Tây Bắc khiến tôi sợ, vội vàng bảo tôi về nhà nghỉ ngơi.

Thật ra đám bạn Tây Bắc sao có thể làm tôi sợ, tim tôi bây giờ cứng như kim cương, lúc nào cũng chờ đợi một chuyện có tính phá hoại hơn. Bởi vì tôi muốn biết giới hạn của nó ở chỗ nào, lúc nào mới không chịu nổi mà hoàn toàn vỡ tan.

Bãi đỗ xe rất lạnh, Tần Thiệu đứng ngoài xe chờ tôi. Tôi nhìn lại, không phải chiếc Bentley màu đen mà là một chiếc Cadillac kiểu cổ.

À, xe Bentley đã dùng để đưa tôi đi rồi, tất nhiên anh ta phải lái cái khác tới. Cuộc sống của kẻ có tiền nên là thế này.

Tần Thiệu thấy tôi đi tới, một chút phong độ đàn ông giúp tôi mở cửa cũng không có, trực tiếp ngồi vào ghế sau, phịch một tiếng đóng cửa lại, suýt chút nữa kẹp cả vào tôi.

Tôi thở phì phì mở cửa ở ghế phó lái ra, ngồi xuống.

Tần Thiệu nói với cái gáy của tôi: “Ngồi ra phía sau.”

Tôi không quay đầu lại chỉ nói: “Tổng giám đốc Tần, vị trí phó lái này đặc biệt phù hợp với tôi, nếu xảy ra tai nạn, tôi sẽ phải hộ giá cho ngài, nếu chết cũng là tôi chết trước. Ngài để tôi ngồi đây đi, nhờ may thật sự xảy ra chuyện còn có thể hoàn thành tâm nguyện của ngài.”

Tần Thiệu dùng ngón gõ gõ vào vai tôi, nói: “Nếu cô không tới đây, xe sẽ không chạy. Hôm nay chúng ta cứ ở đây đi.”

Tôi thật sự không muốn nhiều lời vô ích với anh ta, mở cửa xe rồi vòng sang phía bên kia, khi ngồi vào, tôi vẫn không cam lòng, quay đầu nói: “Tần Thiệu, có phải anh uy hiếp người ta thành thói quen rồi không? Chuyện này có gì hay mà uy hiếp? Anh tưởng tôi sợ ngồi đây với anh chắc? Tôi trẻ hơn anh bảy tuổi, chắc chắn có thể kiên trì hơn anh. Dù sao anh chỉ là một lão già còng lưng, nằm ở ghế sau cũng chỉ như một dấu chấm tròn, còn chê vị trí quá rộng chắc.”

Tần Thiệu liếc tôi một cái, nói: “Chẳng phải cô vẫn xuống dưới đây thôi?”

Tôi ghen một hơi trong lồng ngực, suýt chút nữa ghen chết.

Xe chạy trên đường lớn, tôi cảm thấy rượu bát đầu phát huy tác dụng, trong dạ dày từng trận nôn nao. Tôi nhìn số pha da thật không dính một hạt bụi, cuối cùng không đành lòng, bảo lái xe ngừng lại một lát rồi lập tức lao ra ngoài nôn.

Tôi nôn xong cảm thấy thật nhẹ nhàng, giống như nôn ra toàn bộ những thứ mấy ngày nay đã ăn vào. Tần Thiệu chống nạng đứng phía sau nhìn tôi: “Ai bảo cô ngu ngốc cậy mạnh uống rượu cho lắm vào.”

Tôi liếc mắt nhìn anh ta một cái khinh thường: “Ai cậy mạnh? Chẳng lẽ để Ngải Tĩnh đang có thai uống chắc?”

Tần Thiệu bĩu môi: “Hai phù dâu kia để trang trí chắc?”

Tôi lau miệng, nói: “Người ta không biết uống rượu, là sinh viên Ngải Tĩnh chủ nhiệm từ năm thứ nhất, giờ mới học năm thứ tư, còn chưa tốt nghiệp đâu.”

Tần Thiệu khinh bỉ nói: “Đang học đại học với biết uống rượu liên gian gì đến nhau? Hai người kia vừa nhìn đã biết tử lượng hơn hẳn cô, người ta coi cô là đồ ngốc, đẩy cô ra đỡ rượu cô còn nghĩ bảo vệ đàn em là cao thượng lắm?”

Tôi vừa giận vừa chột dạ nói: “Anh không biết bọn họ, dựa vào cái gì mà nói thế?”

Tần Thiệu nói: “Dựa vào cái gì? Dựa vào kinh nghiệm thương trường nhiều năm của tôi. Không tin tự cô đi hỏi thử xem. Ba mươi năm cô sống quá ngây thơ, già đầu rồi còn để trẻ ranh dắt mũi.”

Tôi nổi giận, lại nôn nao cúi người nôn tiếp.

Rốt cuộc Tần Thiệu cũng chán đáng về nhìn từ trên xuống thường thức nhìn tôi nôn, anh ta khom người giúp tôi vỗ lưng.

Tôi nôn đến mức đầu óc quay cuồng cũng không quên chèn ép anh ta: “Không phải anh nhìn tôi nôn thành nghiện rồi đấy chứ? Có phải rất nhớ mong cảnh tôi nôn mửa trước đây không? Nghe nói loại người cực đoan rất hay như vậy. Nhìn trình độ yêu sạch sẽ của anh nhất định cũng có thể yêu nhầm mấy thứ bụi bặm, ô uế cũng nên.”

Tần Thiệu càng dùng sức vỗ lên lưng tôi, đến mức lưng tôi phát đau.

Tần Thiệu nói: “Nhà chúng ta chỉ có cô là bẩn nhất, loạn nhất mà tôi còn có thể dễ dàng tha thứ để cô luẩn quẩn trước mặt, quả thật có hơi cực đoan.”

Anh ta đang lòng vòng ý nói tôi là loại bụi bặm, ô uế đây mà, tôi lườm anh ta, anh ta vẫn ở bên cạnh vui vẻ.

Trở lại biệt thự, tôi chạy vào khoảnh ruộng trước tiên, đột nhiên phát hiện một màu xanh lá mạ, tôi hưng phấn gọi Tần Thiệu vào: “Tần Thiệu, Tần Thiệu, anh mau tới đây, cải thìa của anh nảy mầm rồi.”

Không biết Tần Thiệu bị giọng nói vui vẻ của tôi tác động hay thật sự quan tâm tới đám cải thìa của anh ta mà cũng khập khiễng chạy tới rất nhanh, giống hệt như dáng vẻ của Nhiên Nhiên.

Hiếm khi nào Tần Thiệu lại nói: “Cô lấy ít nước tới đây, tôi tưới nước.”

Tôi nghe lời vui vẻ cầm bình đi lấy nước. Sau khi đưa nước cho anh ta, tôi lại có chút buồn nôn. Tần Thiệu nhìn về mặt nhăn nhó của tôi nói: “Khó chịu như vậy thì về phòng nằm nghỉ trước đi. Tôi cũng không muốn cô nôn trên đám cải thìa của tôi.”

Tôi nghĩ thầm, coi mấy thứ tôi nôn ra thành phân bón chẳng phải tốt lắm sao?

Nhưng bỗng nhiên một ý nghĩ nảy lên, tim đập tức đập như trống nổi. Đây chẳng phải cơ hội tôi chờ đã lâu sao?

Tôi run run bước vào phòng, quay đầu nhìn quần gia và anh ta một người múc nước một người tưới rau liền vội vàng vào phòng làm việc, mở máy tính của anh ta lên.

Lòng bàn tay tôi toát mồ hôi lạnh. Màn hình hiện lên yêu cầu mật mã, tôi cẩn thận nhập sinh nhật của Tần Thiệu vào, 19750619, mật mã sai. Tôi nhớ bắt đầu bằng hai chữ số 19, sao lại sai được. Tôi lại cẩn thận nhớ lại sinh nhật của em gái Tần Thiệu, 19811225, vẫn sai.

Tôi vốn đã căng thẳng, nay nhìn thấy sinh nhật duy nhất liên quan đến anh ta cũng không phù hợp, trong lòng không khỏi hỗn loạn. Chẳng lẽ là sinh nhật của quần gia? Không thể nào. Sinh nhật Lục Khinh Thiên? Tôi vội vã dùng điện thoại cấp tốc lên mạng tra cứu, lại nhập 19760218, vẫn sai như trước.

Tôi thật sự không cách nào lý giải Tần Thiệu nữa. Đời này Tần Thiệu hận nhất bố tôi, anh ta nghĩ bố tôi là nguyên nhân khiến hôn nhân của anh ta không hạnh phúc, tôi dùng sinh nhật của bố tôi thử xem: 19530728. Hoàn toàn sai.

Mọi cách không được, tôi đành gõ sinh nhật của mình vào, tôi nghĩ có khả năng Tần Thiệu đã trực tiếp chuyển hướng sang thế hệ tiếp theo, là người thừa kế thù hận, có lẽ anh ta sẽ dùng sinh nhật tôi làm mã khởi động máy thì sao? Tôi nhập vào dãy số 19811025, máy tính bỗng hiện lên màn hình khác, cảm ơn trời đất, làm việc này đúng là phải có năng khiếu nghiên cứu tâm lý mới được. Nếu không hiểu Tần Thiệu, tôi còn phải lòng vòng rất xa ấy chứ.

Vừa vào được máy tính của anh ta, tôi càng hoảng sợ. Màn hình máy tính là tấm ảnh tôi ôm Nhiên Nhiên nằm trên thảm cỏ. Trời xanh, mây trắng, cỏ tốt tươi, Nhiên Nhiên đang huých vào cằm tôi, tôi cười vô cùng ngây thơ, ngay cả lúm đồng tiền bên má trái cũng hiện ra rõ ràng.

Tôi không biết anh ta chụp tấm ảnh này từ lúc nào, trong trí nhớ của tôi, tôi chưa từng nhờ anh ta chụp ảnh. Nhìn cách ăn mặc, đây là thời kỳ “tuần trăng mật” của chúng tôi, khi đó, để có nhiều tiền thưởng hơn, tôi trăm phương nghìn kế tìm cách dỗ anh ta vui vẻ.

Tôi nhìn chằm chằm tấm ảnh một lúc lâu, nghĩ rằng hoặc là Tần Thiệu đã yêu tôi, hoặc là hận tôi muốn chết rồi. Tôi nhớ lại những cuộc đấu tranh giữa hai chúng tôi trong thời gian qua nhanh như sao xẹt, lập tức phủ định mệnh đề thứ nhất.

Tôi lấy chiếc USB treo trên móc chìa khóa ra, copy những văn kiện của công ty vào, nhìn quá trình nhảy tên từng nấc một, tôi rõ ràng cảm nhận được cảm giác căng thẳng khi gián điệp Mỹ làm nhiệm vụ. Bọn họ thường nghe được tiếng động từ bên ngoài khi quá trình được 99%, đúng khoảnh khắc được 100% thì rút USB sau đó bình tĩnh đối đáp với người đi vào. Nhưng tôi nghĩ, lúc này không phải đang đóng phim, nếu Tần Thiệu biết tôi vào phòng làm việc của anh ta, nhất định anh ta sẽ bắt tôi lột hết đồ rồi ra ngoài mới yên tâm, vì vậy tôi hoàn toàn không có cơ hội xoay mình, đành phải tự an ủi rằng cuộc sống cao hơn nghệ thuật một trăm lần.

Khi tắt cả dữ liệu đã sao chép xong, tôi tắt máy tính, len lén rời khỏi phòng làm việc, cố ý từ cửa sổ nhìn ra, thấy Tần Thiệu vẫn đang bận rộn trên ruộng rau, tâm tình thoáng yên ổn một chút.

Tôi mở máy tính xách tay lên, cắm USB vào, kiểm tra qua một lượt, tìm thấy bên trong có một tài liệu về công ty bất động sản, trong đó có một tệp còn ghi tên các nhân viên chính phủ, bên cạnh là một chuỗi số kim ngạch. Tôi lập tức gọi điện cho giáo sư ở nước Mỹ, nói có một phần tư liệu thực có khả năng có lỗi hổng và vài cách thức lươn lẹo. Giáo sư của chúng tôi hưng phấn không thôi, nói luận văn của ông ấy còn thiếu một căn cứ chính xác, nói rằng nếu vậy đến cuối tháng ông ấy có thể hoàn thành, đầu tháng hai ông ấy có thể công bố.

Sau đó, tôi lại gọi cho Lục Khinh Thiên. Lục Khinh Thiên vẫn dùng ngữ điệu chậm chạp người không đèn mạng ấy để nói: “Cảm ơn cô Lô, chuyện này quả thật là món quà ý nghĩa nhất trong năm nay. Tôi sẽ thừa dịp Tết âm lịch chỉnh lý ổn thỏa tất cả dữ liệu, vì tôi đã có chuẩn bị từ trước, nếu nhanh, chờ qua kỳ nghỉ Tết âm lịch, khi nhân viên công vụ đã đi làm, mọi chuyện sẽ được phanh phui.”

Khi ăn cơm, tâm trạng của Tần Thiệu rất tốt, có lẽ đối với anh ta mà nói lao động chân tay là một cách để thả lỏng. Tôi nghĩ thầm, yên tâm, sau này ở trong tù mỗi ngày anh sẽ được tham gia dây chuyền sản xuất lao động, đảm bảo kéo dài tuổi thọ, sức khỏe dồi dào.

Nghĩ đến đây, tâm trạng tôi cũng đặc biệt thoải mái, còn cố ý nói với Tần Thiệu: “Tần Thiệu, ngày mai tôi sẽ về quê. Tôi sẽ nhớ anh đấy.”

Tần Thiệu ngậm cơm dừng một chốc, sau khi nhai mấy cái nuốt xuống mới liếc mắt nhìn tôi: “Cô đang nghĩ phải nguyên rửa tôi thế nào phải không?”

Tôi nghĩ sao anh ta có thể hiểu tôi đến vậy, nhưng dù là kẻ thù, người ta sắp chết cũng nên nói một tiếng bi ai, tôi chân thành tha thiết nắm tay phải bị thương của anh ta mà nói: “Sao có thể như vậy? Cuộc sống tương lai không gặp được anh, tôi sẽ nhớ đến anh mỗi ngày, nhớ đến mức ngày ngày khó yên ổn. Anh nói xem, dù sao chúng ta cũng đã sống cùng nhau lâu như vậy, tuy từ hình thức đến nội dung có chút hoang đường và ly kỳ nhưng dù sao vẫn có tình cảm giai cấp, đúng không?”

Tần Thiệu nhìn vào mặt tôi, nói: “Cô đang phát biểu lời chúc mừng cuối năm đấy à?”

Tôi cười ha ha: “Tần Thiệu, cẩn thận nhớ lại, loại trừ tất cả, tôi thấy anh cũng hài hước đấy, trình độ cay nghiệt của anh mà hợp với của tôi là thành “song tiện hợp bích” rồi (iện = hèn hạ, đề tiện) Bề ngoài có cái túi da tốt, có tiền có quyền có nhà có xe, nay còn biết trồng rau, sau này thất nghiệp có thể tay làm hàm nhai, tự lực cánh sinh, khai hoang trồng trọt nuôi sống bản thân. Trong hôm lễ hôm nay không phải anh đã nói đến Phật hay sao, tôi cũng có một câu của Phật tặng cho anh. Phật nói, nỗi thống khổ nhất của đời người là yêu ly biệt, oán lâu dài, cầu không được, bỏ không được. Tôi nghĩ câu này rất phù hợp với hai chúng ta, anh xem, tôi sắp ra đi, tạm thời thuộc về “yêu ly biệt” đi, “oán lâu dài” thì không cần giải thích

nữa, xuyên suốt mọi chuyện rồi, “cầu không được”, trên cơ bản đây là trạng thái của tôi, tôi luôn cầu anh buông tha cho tôi, “bỏ không được” cơ bản là trạng thái của anh, anh luôn không bỏ được tôi, đúng không? Anh xem, trạng thái của đôi ta đã được Phật khái quát cả rồi.”

Tần Thiệu nhìn chăm chú vào tôi một lúc, tôi nhìn thấy trong đôi mắt đen của anh ta là vẻ mặt rề mảy nhìn thấy ánh mặt trời của tôi, không khỏi vươn tay xoa lên đôi mắt anh ta. Tần Thiệu nhắm mắt lại theo bản năng, cặp lông mi dày lướt qua đầu ngón tay tôi, có chút ngứa. Tôi như hồn lìa khỏi xác, chậm rãi tới gần gương mặt anh ta, nhẹ nhàng ngậm lấy bờ môi anh ta.

Môi Tần Thiệu vì căng thẳng mà khép chặt, khi đó tôi nhất định bị ma nhập rồi nên mới càn ngang ngạnh khom người dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng Tần Thiệu, Tần Thiệu vẫn không nhúc nhích, tôi càng thêm làm càn, nâng cằm anh ta lên say mê công chiếm.

Cho đến khi Tần Thiệu bắt đầu phản công tôi mới tỉnh táo lại. Tôi thấy chính mình đang dựa vào bàn ăn, lưng sắp chạm vào mặt bàn, còn gương mặt Tần Thiệu đang ở ngay phía trên tôi.

Tôi vội vàng dùng sức chui ra khỏi vòng tay Tần Thiệu, cầm Tần Thiệu suýt chút nữa đập lên bàn ăn cơm bằng đá cẩm thạch.

Tôi biết mặt mình đang rất đỏ, đây là lần đầu tiên tôi chủ động hôn anh ta, Tần Thiệu luôn duy trì lý trí, còn tôi hết lần này tới lần khác đi quỵến rũ anh ta.

Tôi lắp bắp nói: “Tôi không cố... cố... cố ý, buổi... buổi... buổi trưa tôi uống say, tôi... tôi... tôi...” Tôi một lúc lâu cũng chưa nói tiếp được, không ngờ tậ nói lắp này của tôi cách hai mươi năm rồi còn tái phát.

Tần Thiệu im lặng nhìn tôi, tôi bị anh ta nhìn nên càng bối rối, tính ngang ngược nổi lên: “Thế thì sao? Hôn cũng hôn rồi, dù sao cũng không phải chưa làm gì, có gì kỳ quái đâu?”

Tần Thiệu bỗng nở nụ cười, khóe mắt tràn đầy ý cười, có lẽ anh ta nghĩ nụ cười này sẽ khiến tôi sượng mặt dài, vì vậy anh ta ngậm miệng nhẫn nhịn tượng trưng trong chốc lát, nhưng không lâu sau đã cong khóe miệng cười thật tươi.

Tôi oán hận nghĩ, xem anh còn cười được bao lâu.

31. Chương 13a

Chương 13: Trả thù – Loạn

Dường như trong khoảng không chờ đợi nơi đầu con phố,

Nụ cười cùng những giọt nước mắt của ngày xưa vô tình hiện về,

Đột nhiên đau đớn không cách nào kìm nén,

Thì ra vốn dĩ chưa bao giờ quên được người.

“Melody” – Đào Triết

Sáng sớm hôm sau, tôi bắt kịp chuyến bay sớm về quê. Máy bay ngày càng lên cao, tôi nhìn về phía thành phố A ngày càng nhỏ, nói tiếng tạm biệt.

Mùa đông của những thành thị phía Nam lạnh hơn rất nhiều, xuống khỏi máy bay, quê cũ đang chìm trong một màn sương trắng, nhìn tưởng như không có gì đáng ngại nhưng đi một lúc đã thấm ướt quần áo. Trong dòng người ào ào như thủy triều, tôi vác một bao sách vở, chen lên một chiếc xe khách quá tải, chia sẻ cay đắng ngọt bùi với những người xa quê kiếm sống.

Vì đang trên đường về nhà đón năm mới, mỗi người kể nỗi cay đắng của mình không mang theo sự bi thương nhiều lắm, trái lại còn có chút tự hào. Có điều, đường quê quanh năm không tu sửa, mặt đường đầy ổ gà ổ chuột, chiếc xe cũ nát xóc nảy liên tục giống như đang đi tàu thủy cưỡi sóng. Dạ dày lại bốc lên vị chua, tôi cho rằng tại bữa rượu hôm qua, đã qua một ngày rồi vẫn còn hành hạ tôi. Trước đây tôi cũng chưa bao giờ say xe. Có khi tôi ngồi Bentley đã quen, đột nhiên chui vào loại xe thân tàn chỉ kiên vết tích loang lổ này nên không cách nào thích ứng mà thôi. Cũng có lẽ vì bác tài xế bề ngoài vô cùng phúc hậu này đang cho xe xóc nảy theo điệu rap Tiêu Hồn của Phượng Hoàng Truyền Kỳ. Lại có lẽ vì mái tóc bóng loáng có thể vắt ra dầu của bà chị hàng trên, hoặc vì mùi hương ngào ngạt khi mấy ông anh hàng dưới cởi tất gác chân xĩa răng, nói chung, tôi mở cửa sổ ra cống hiến đủ loại dinh dưỡng cho con đường quê hương suốt dọc đường.

Khi tôi vật vã về đến căn nhà hai tầng nhỏ ở nông thôn thì đã là năm, sáu giờ tối. Nếu muộn hơn nữa tôi đã bỏ lỡ bữa cơm tất niên rồi. Đẩy cửa bước vào, tôi thấy bố mẹ đã bung đồ ăn lên bàn, chỉ còn chờ tôi về.

Tối nay tinh thần của bố tôi đặc biệt tốt, nhìn thấy tôi liền ôm một cái thật chặt, nói: “Phượng Hoàng à, bố nhớ con chết được.” Tôi cũng làm nũng kêu: “Bố, bố muốn mưu sát con gái yêu của bố à.”

Tôi thấy sắc mặt bố khá hơn trước rất nhiều cũng yên tâm hơn không ít. Bố tôi nói bây giờ chỉ cần đúng giờ tới bệnh viện lọc máu, chú ý ăn uống hàng ngày, uống thuốc đúng hạn là được. Tuy nói vậy, một số món ăn mẹ tôi làm bố đều không ăn được, ông phải ăn những món được làm riêng, không uống, đối với người thích ăn mặn như bố tôi mà nói, nhìn chúng tôi ăn là một loại cực hình không thể nghi ngờ.

Ăn cơm xong, mẹ đi rửa bát, bố và tôi cán vò sủi cỏ, chuẩn bị làm đồ ăn sáng cho ngày mai. Mãn mùa dân tộc trong tiết mục văn nghệ cuối năm mừng tết âm lịch đang đến cao trào, hai bố con nói chuyện câu được câu không. Tôi hoài niệm một cuộc sống như vậy, người một nhà vui vẻ quay quẩn bên nhau, chờ một năm mới muôn người trông đón.

Bố tôi nói một lúc thì mệt, tuy ông vẫn vực tinh thần nói chuyện hôn nhân đại sự, kế hoạch cuộc đời với tôi nhưng không cách nào chịu nổi kiểu trả lời không có bất kỳ nội dung nào của tôi. Tôi cười, đỡ bố tôi vào phòng nghỉ, đắp chăn cho ông, ngồi bên giường kể một số chuyện thú vị tôi gặp hàng ngày cho ông nghe giống như ông dỗ tôi ngủ khi tôi còn bé. Sau khi ông bị bệnh, tôi vẫn nói dối rằng mình đã tìm được công việc tốt trong trường. Trước đây khi gọi điện thoại về nhà, tôi thường dùng một số chuyện nhìn thấy trên TV, kết hợp với cuộc sống của mình để kể cho ông nghe.

Nay trong đầu tôi không có chuyện gì mới mẻ, tôi liền kể chuyện tôi trang trí lại phòng ở của Tần Thiệu cho bố tôi nghe, có điều diễn viên trong câu chuyện đổi thành bạn học A và bạn học B của tôi. Bố tôi chăm chú nghe sau đó nói hai người bạn học kia nhất định có quan hệ rất đặc biệt đúng không? Một căn biệt thự lớn như vậy lại mặc cô ấy phá hoại, nếu bố ở trong một căn nhà cầu vồng, nhất định bố không chịu nổi. Tôi nói không sao, nhà bạn học B rất có tiền, giống như ngân hàng là của anh ta mở, phá hoại một căn biệt thự này, anh ta có thể tới chỗ khác ở. Hơn nữa, chỉ cần anh ta ra lệnh một tiếng, cả căn nhà có thể trở về hoàn cảnh ban đầu chỉ trong một đêm. Bố tôi nói không thể nói vậy, có tiền nhà ai là từ trên trời rơi xuống đâu, có thể để mặc cô ấy tiêu xài chứng tỏ bạn học B kia nuông chiều cô ấy. Con tưởng có sự nuông chiều nào là vô có chắc? Dù sao cũng phải có mưu cầu gì đó chứ?

Tôi nghĩ một lúc lâu cũng không ra đáp án, tiếng gáy của bố tôi đã vang lên. Lớn tuổi rồi, không chịu nổi thức đêm.

Tôi rón rén ra khỏi phòng, thấy mẹ tôi đang gói sủi cỏ. Tôi mở túi sách, lấy ra một lọ Estee Lauder đưa cho bà. Mẹ tôi ngoài miệng không nói gì nhưng khi ánh mắt liếc đến lọ nước hoa, trên mặt không giấu được nụ cười. Tôi không biết làm vẩn thẩn, mẹ tôi cũng không bắt tôi học, vì vậy tôi đành ngồi bên cạnh xem mẹ tôi bận rộn.

Mẹ tôi nói: “Lại qua một năm nữa. Không ngờ nhaoáng một cái nhiều năm đã qua, con cũng thành gái lớn rồi. Nếu gặp người phù hợp thì gả đi.”

Người có tuổi chỉ cần nhìn đến loại gái ế như tôi gần như tất cả đề tài sẽ tập trung đến hôn nhân. Dù là trong những buổi tụ tập bình thường, kiểu người lớn tuổi chưa kết hôn như tôi vừa xuất hiện thật sự xứng với cụm từ “nhảm tôi mà bần”, huống hồ hiện giờ chỉ có hai mẹ con, nhất định mẹ tôi sẽ lải nhải một trận.

Tôi nghịch vỏ bánh sủi cảo, nói: “Con còn chưa tìm được một anh chàng có tiền, có thể chăm sóc cho gia đình mình. Chẳng nhẽ không tìm nữa?”

Mẹ tôi ần ần vỏ sủi cảo nói: “Thật ra mẹ nghĩ cẩn thận rồi, có tiền hay không đều là thứ yếu. Hiện tại nhiều tiền, tương lai chưa chắc đã cầm được trong tay. Bây giờ ít tiền biết đâu tương lai sẽ nhiều tiền thì sao. Mặc kệ thế nào, tiền nhiều hay ít, phải cho con cuộc sống yên bình mới được.”

Tôi bĩu môi nói: “Mẹ, yêu cầu mẹ đặt ra còn khó hơn tìm người có tiền. Có tiền hay không dùng mắt là có thể nhìn ra được, tốt với con hay không làm thế nào con biết được?”

Mẹ tôi nói: “Con nhỏ này, con giấu mẹ đúng không. Mẹ thấy có vẻ con ở bên ngoài có người thương rồi nên ăn nói càn ngang ngạnh hơn trước đây. Con gái ấy mà, một khi có đối tượng rồi về mặt sẽ không như trước nữa. Con chui từ trong bụng mẹ ra, mẹ còn không hiểu con chắc?”

Tôi nghĩ thầm, khẩu khí này luyện ra được từ nửa năm qua, làm gì có ai thương con? Chỉ có người khiến con “thương” (=đau) muốn chết thôi.

Tôi thấy sủi cảo đã gói gần xong liền đẩy mẹ tôi vào bếp rửa tay: “Mẹ, mẹ đi nghỉ trước đi, bình thường không được ngủ yên một giấc, đừng thức đêm nữa, chỗ này để con dọn là được.”

Mẹ tôi rửa tay, cười thắng lợi: “Bị mẹ nói trúng tim đen đúng không. Con không muốn nói mẹ không ép, chờ đúng lúc thì mang về cho bố mẹ gặp một lần. Bố con nhắc tới chuyện này nhiều lần lắm rồi.”

Tôi liên thanh nói văng vẳng văng rồi đuổi mẹ tôi đi ngủ.

Trong bếp chỉ còn mình tôi, tôi vừa bỏ sủi cảo vào tủ lạnh vừa nghĩ chờ khi Lục Khinh Thiên gửi tiền sẽ mua cho bố mẹ một căn nhà tốt hơn trong thị trấn. Dù sao giá nhà đất trong thành phố nhỏ chúng tôi chưa tăng, một căn nhà trong thị trấn cũng không đắt lắm. Căn nhà hiện tại này là bố tôi tùy tiện mua trước khi có tiền, tuy có hai tầng như trên cơ bản không có thiết bị gì, không khác gì một căn nhà thô sơ. Tầng một vì vừa lạnh vừa tróc tường nên luôn để không, hai người già cả nhà tôi chen chúc trong gian phòng nhỏ trên tầng hai cũng khó chịu, quan trọng là nông thôn thật sự quá hoang vắng, đêm giao thừa mà tiếng pháo cũng vô cùng thưa thớt, xa xôi như truyền tới từ đầu bên kia của vũ trụ.

Nghĩ đến đây, điện thoại đột nhiên vang lên, tôi nhìn vào màn hình, là Tần Thiệu, tôi lập tức bắt máy không cần suy nghĩ.

“Ở nhà đang làm gì vậy?”

Tôi muốn trả lời “đang lên kế hoạch tiêu tiền của vợ cả nhà anh thế nào”, nhưng nghĩ bây giờ trong tay Tần Thiệu còn có tiền có thể, ít nhất còn có thể tác động tới tôi, tôi tạm thời kiềm chế bản thân, chờ anh ta hoàn toàn không còn gì nữa rồi mới mở rộng lòng mình.

Tôi nói: “Tận hiếu thôi, có chuyện gì?”

“Bố mẹ cô đâu?”

“Đang ngủ. Sao? Anh muốn chúc tết cha mẹ tôi à? Lịch trình của bọn họ vô cùng chính xác, anh muốn gọi điện thì phải hẹn trước.”

“Xuống đi.”

“Xuống? Xuống đâu? Vỏ trái đất, lòng đất, tâm trái đất, tầng nào?”

“Xuống dưới lầu.” Giọng nói tức giận của Tần Thiệu truyền đến. Tôi lại càng hoảng sợ, mở cửa sổ ra nhìn, nông thôn không có đèn đường, tôi không nhìn thấy gì cả.

Tôi giơ điện thoại soi đường xuống lầu, mở cửa ra, cố gắng điều chỉnh tiêu cự của mắt trong bóng tối giờ tay không thấy ngón, cuối cùng phát hiện một người đang đứng dưới tầng cây táo trụ lủi.

Tôi mượn ánh sáng từ điện thoại để đi qua, khi nhìn rõ gương mặt anh ta mới nói: “Có chuyện gì à?” Không phải chuyện tôi sờ mó máy tính bị anh ta biết rồi đấy chứ, nếu không đêm ba mươi anh ta vượt ngàn dặm xa xôi tới đây làm gì?

Tần Thiệu nói: “Sợ cô nhớ tôi.”

Tôi suýt chút nữa nôn ra: “Chuyện cười quốc tế đấy à?”

Tần Thiệu sâu kín nói: “Không phải cô nói, không nhìn thấy tôi mỗi ngày cô sẽ nhớ đến tôi, nhớ đến mức ngày ngày bất an hay sao? Vì vậy tôi vô cùng sẵn sàng mà tới đây.”

Tôi néo cánh tay mình, xác nhận không nằm mơ, nhưng bóng đêm quá sâu thật sự khiến tôi sinh ra một cảm giác đang nói chuyện với bóng ma, huống hồ cuộc nói chuyện lại có nội dung mà tôi không thể tưởng tượng như thế.

Tôi nói: “Anh tới đây bằng gì?”

Tần Thiệu nói: “Lái xe tới.”

Tôi oán hận cãi lại: “Không nói sớm! Hôm nay tôi ngồi con xe ghê cả một buổi trưa, nôn suốt dọc đường, sớm biết anh sẽ tới thì đi nhờ có phải tốt không?”

Tần Thiệu lộ ra hai hàng răng trắng trong bóng đêm, nói: “Tôi chỉ bất ngờ nảy ra ý định thôi.”

Tôi nói với hàm răng trắng bóc của anh ta: “Cái gì mà bất ngờ nảy ý định, rõ ràng là cố tình, xấu xa.”

Tôi nhìn phía sau anh ta một cái, hỏi: “Xe đâu?”

Tần Thiệu nói: “Sợ cô bị đồn đại nên tôi đi bộ một đoạn.”

Tôi nghĩ thầm coi như đầu óc anh vẫn còn nhanh nhạy, nếu để hàng xóm thấy trước cửa nhà tôi có một con xe hạng sang, sáng mai người đầu tiên biết sẽ là bố mẹ tôi, đến lúc đó chống chế thế nào được. Nhất là loại oan gia không thể công khai như Tần Thiệu!

Tần Thiệu hắt xì một cái, hỏi: “Cô bắt tôi đứng ngoài thế này?”

Tôi vung tay lên, nói: “À, gặp xong rồi, tôi không còn nhớ anh nữa. Hẹn gặp lại.” Tôi xoay người định bỏ đi.

Chưa đi được mấy bước đã nghe Tần Thiệu ở phía sau liên tục hắt xì vài cái. Tôi bắt đầu nổi lòng thương hại, phát triển dựa trên chủ nghĩa nhân đạo phổ độ chúng sinh, nghĩ anh ta không còn thoải mái được mấy ngày nữa sẽ phải nói tạm biệt với cuộc sống hiện tại, hơn nữa nhân vật then chốt đẩy anh ta vào kết cục đó là tôi, tôi có chút mềm lòng, quay đầu nói: “Anh theo tôi vào nhà. Nhẹ chân một chút, đánh thức bố mẹ tôi thì tự sát tạ tội ngay tại chỗ đi.”

Tôi sợ bố mẹ tôi nhìn thấy sẽ giết anh ta, chẳng bằng để anh ta tự sát cho xong.

Tần Thiệu hừ một tiếng: “Cô nghĩ tôi muốn gặp lắm ấy.”

Tôi nghĩ cũng đúng, Tần Thiệu thấy bố mẹ tôi có khi còn muốn giết bọn họ cũng nên.

Nếu vậy, tôi có vai trò gì? Người trung gian? Hòa giải viên?

Tần Thiệu theo tôi vào nhà, ngọn đèn tầng một rất mờ, là một bóng đèn già 30 oát, không có chụp đèn, trụi lõi lắt lư giữa không trung. Tôi chuyển cho anh ta một cái ghế trúc, bảo anh ta ngồi xuống. Anh ta vừa ngồi xuống, cái ghế đột nhiên phát ra tiếng két két, vang lên trong ban đêm yên tĩnh khiến Tần Thiệu sợ đến mức đứng bật dậy theo bản năng.

Đại khái là từ nhỏ đến giờ Tần Thiệu sống trong môi trường quá tốt, ngay cả cái ghế phát ra tiếng cũng chưa từng ngồi bao giờ, tôi nghĩ vị công tử này hứng lên tới quê tôi du lịch một ngày, khi trở về thu hoạch lớn nhất hẳn là sự khinh bỉ nông thôn và đồ bệnh.

Tôi đá cái ghế nhẹ giọng nói: “Ngồi đi, đứng để khoe chân dài chắc. Anh đã là người què rồi.”

Tần Thiệu chậm rãi ngồi xuống, cố gắng cẩn thận để không phát ra tiếng động, ngồi vững rồi mới duỗi chân nói: “Tôi què cũng do cô hại.”

Tôi lại khe khẽ cãi: “Anh tự ngược còn đổ lỗi cho tôi. Rốt cuộc bị thương tới chỗ nào? Vì sao lâu vậy còn chưa khỏi.”

“Cô hỏi sớm thật đấy. Bị thương gót chân, phải kiễng gót chân lên để đi, tưởng ai cũng da dày thịt béo như cô chắc? Vết thương phải khâu hai lần mới được.”

“Ha, vậy chẳng phải anh sẽ giống như phụ nữ đi giày cao gót à? Giày cao cổ của Huỳnh Hiểu Minh cũng không có hiệu quả tốt như vậy đâu.”

“Cái khỉ gì vậy.”

“Thổ dân.”

Hai người cãi qua cãi lại vài câu, cuối cùng không còn lời nào để nói, đặc biệt nhàm chán.

Tôi bỗng nghĩ tới một chuyện, hỏi: “Chân anh bị thương, vậy anh phanh xe thế nào được? Lái xe đâu?”

Tần Thiệu nói: “Tự tôi tới. Đêm ba mươi tôi ọi người nghỉ rồi.”

Tôi hừ một tiếng: “Hoàng Thế Nhân đột nhiên nổi lòng trắc ẩn. Khi nên gọi lái xe thì không gọi, chân của anh không khỏi cũng là đáng đời.”

Tần Thiệu cũng hừ một tiếng: “Cô nàng vô ơn.”

Tôi hỏi: “Lái xe cả một ngày rồi? Ăn cơm chưa?”

Tần Thiệu liếc tôi một cái, lắc đầu.

Tôi nói: “Không phải chứ? Bữa trưa thì sao?”

Tần Thiệu không nói gì.

Tôi nói: “Để làm gì cơ chứ? Anh muốn trải nghiệm đời sống nhân dân dưới mức no ấm đấy à? Tôi nói cho anh biết, bây giờ có tiền không ăn, chờ đến lúc không có tiền muốn ăn cũng không ăn được. Anh nhàm chán quá chứ gì. Chờ đến khi không có tiền sẽ đầy tinh thần ngay.”

Tôi cần nhẩn, trong đầu cũng nghĩ vậy. Ngày lạnh của Tần Thiệu không còn nhiều, đến lúc đó anh ta sẽ hối hận lúc có tiền mà không dùng đến mức nào không biết.

Tôi đứng dậy, nói với Tần Thiệu: “Anh chờ ở đây, tôi đi tìm xem trong thùng nước gạo còn gì không.”

Tôi lên lầu, vào phòng bếp, lấy một ít sủi cảo mẹ tôi vừa gói ra luộc lên, hâm nóng lại đồ ăn thừa tối nay. Tôi bê mâm cơm xuống dưới lầu. Tần Thiệu vẫn ngồi im tại chỗ như đại gia, không biết đường tới giúp tôi một tay.

Tầng một không có bàn, tôi kéo một băng ghế tới, để bánh sủi cảo và đồ ăn hâm nóng lại lên. Tần Thiệu không quen khom người ăn trên băng ghế, chỉ thoáng cúi đầu, gấp một miếng sủi cảo chấm dấm, chậm rãi bỏ vào miệng nhai.

Tôi nhìn căn phòng lụi bại của gia đình, một mảng tường trên trần đang đung đưa sắp rụng xuống, dọc theo bản lề cửa là nước nhỏ giọt mọt mọt thêm ít rêu xanh, dây điện vì lâu ngày không lau mà không còn nhìn rõ màu sắc trước kia, cứ thế vắt ngang giữa gian phòng. Bóng đèn phủ một lớp đen sì do sợi vonfram thiêu đốt. Dưới bóng đèn là một người mặc bộ quần áo đắt tiền giá mấy vạn tệ, đeo chiếc đồng hồ mấy trăm vạn đang dùng tư thế kỳ quái khom người trước băng ghế ăn sủi cảo nhân thịt và cải trắng. Tôi nhìn thế nào cũng cảm thấy không được hòa hợp.

Aiz, coi như để anh ta trải nghiệm sớm cuộc sống sau này đi. Cởi quần áo trên người, cởi cái đồng hồ kia ra, chẳng phải ai cũng có thể ăn sủi cảo nhân thịt và cải trắng hay sao? Dù đã nhịn đói một ngày chậm rãi cắn nhai nuốt, giống như đang ăn cá muối, hải sâm, vậy không có nghĩa là anh ta không giống người thường, ăn không nổi những thứ của người nghèo.

Tần Thiệu ăn mấy miếng lại hắt xì vài cái. Tôi nhìn anh ta ăn mặc mỏng manh, nghĩ thầm không phải xui xẻo thế chứ, rồi lại vươn tay ra sờ trán anh ta.

Không sờ thì thôi, sờ vào mới tá hỏa.

Tôi nói: “Tần Thiệu, tuy tôi luôn nghĩ anh là động vật máu lạnh thì anh cũng không cần đêm giao thừa tới nhà tôi để chứng minh anh là một người đàn ông “nhiệt huyết” đâu. Anh sốt thế này rồi, hôm nay lái xe

không xảy ra chuyện gì đúng là phúc ba đời. Anh nói xem tàn tật như anh còn đỡ chứng chạy lung tung xa như thế làm chi.”

Tần Thiệu vẫn cúi đầu ăn sủi cảo không nói gì, cũng không đáp lời tôi.

Tôi đẩy anh ta: “Sao không nói gì?”

Tần Thiệu bị tôi đẩy một cái lập tức ngã sấp xuống. Khi vóc người gần một mét chín này nằm trước mặt tôi, tôi thật sự khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm đây là oan nghiệt tôi tạo ra từ kiếp nào thế này. Bạn nói xem anh ta muốn chết cứ việc chết ở biệt thự của anh ta, tôi chẳng thèm nói làm gì, nay còn đặc biệt chạy tới nhà tôi ốm cho tôi xem, tôi nên mặc kệ anh ta nằm thế thấy chết không cứu hay lên lầu đánh thức bố mẹ tôi, để bọn họ bồi thêm ba nhát dao đây?

Tôi dùng sức lắc đầu Tần Thiệu, nói: “Tần Thiệu, anh tỉnh lại cho tôi, trước khi ngất có thể rời khỏi nhà tôi không. Anh không nghĩ xem nếu anh ngất ở chỗ này tôi có nâng anh lên giường tôi hay không. Bởi vì nếu anh không ốm chết sẽ bị giết chết, anh hiểu không hả?”

Tần Thiệu mơ mơ màng màng nhìn tôi, ra vẻ cái hiểu cái không. Tôi nhìn vào mắt anh ta nói: “Tần Thiệu, từ tôi mà anh phát hiện ra tiềm lực của con người là vô hạn. Bây giờ anh cũng phải tin tưởng vào tiềm lực của anh. Tôi công anh ra ngoài, nhưng tôi không phải tuyển thủ cử tạ, anh ngừng một ngụm chân khí, tự mình dùng chút sức lực, nếu không tôi công không nổi. Có nghe thấy không?”

Tần Thiệu gật đầu.

May mà anh ta còn chút ý thức. Tôi vắt một tay anh ta qua vai mình, một tay đỡ thắt lưng anh ta, chậm rãi đi ra ngoài. Bên ngoài vẫn là màn đêm đen khiến người ta run sợ, đã lâu tôi chưa về nhà, không thể dựa vào trực giác và kinh nghiệm để ra ngoài, đành phải lấy điện thoại ra soi, đi vài bước lại soi một lần, nhiều lần như vậy tôi đã toát mồ hôi đầy người. Tôi vừa mắng chửi nơi Tần Thiệu dừng xe sắp đến thành phố A đến nơi, vừa vắt vả đi vài bước, khó khăn lắm mới kéo được anh ta vào trong xe, thắt dây an toàn.

Tôi lục tìm trong túi anh ta chìa khóa xe, khởi động máy, phóng thẳng về phía thị trấn.

Đêm giao thừa, may mà thị trấn nhỏ này của chúng tôi còn một bệnh viện công mở cửa. Không ngờ chỗ cấp cứu cũng rất bận rộn, người trực vốn không nhiều lại gặp phải một đám bệnh nhân bị thương vì nổ pháo hoa nên người phát sốt vào đêm ba mươi như Tần Thiệu người ta vẫn chưa thêm xử lý.

Bóng đèn huỳnh quang trong bệnh viện mở hết cỡ, lúc này tôi mới nhìn thấy sắc mặt trắng bệch như giấy của Tần Thiệu, y tá vội vã đưa tôi một cái nhiệt kế rồi bỏ đi. Tôi nói gì Tần Thiệu cũng chỉ lẩm bẩm. Tôi nói với cái nhiệt kế: “Tần Thiệu, anh mau mở mắt ra nhìn một cái, cái nhiệt kế này phải nhét trong miệng, dưới nướu hay là nhét vào miệng hả? Nếu anh không tỉnh lại nhìn, tôi sẽ trực tiếp nhét vào miệng anh đấy.”

32. Chương 13b

Cuối cùng Tần Thiệu cũng ỉu xiu liếc tôi một cái, nói: “Cô dám.”

Tôi nghĩ thầm, may mà còn nói được vài chữ, tôi bật dậy nhét nhiệt kế vào dưới tay anh ta.

Một lát sau, tôi lấy nhiệt kế ra nhìn, 40. 7 độ, chẳng trách nóng sốt như vậy. Tôi vội vàng cầm nhiệt kế đi tìm y tá, nói: “Y tá, 40. 7 độ rồi, nhanh đi xem đi.”

Y tá vội vàng nói: “Cô phải tìm bác sĩ mới được.”

Tôi nói: “Vậy bác sĩ đâu?”

Y tá nhíu mày nói: “Bác sĩ đang bận khám ấy người bị thương giác mạc.” Nói đoạn liền đi vào trong.

Tôi vội vàng kéo cô ấy lại hỏi: “Có bác sĩ khác không?”

Y tá nói: “Đêm nay chỉ có ba bác sĩ trực, đều bận cả rồi. Ai biết giao thừa năm nay lại xảy ra chuyện. Phải cấm pháo hoa như mấy thành phố lớn mới đúng.”

Nói xong y tá lại chạy vào trong.

Tôi nghĩ, chờ cô phân bổ được bác sĩ như thành phố lớn rồi hãy nói tới chuyện cấm pháo hoa.

Tôi quay đầu lại nhìn Tần Thiệu đang mong manh thở, nói: “Tần Thiệu, làm sao bây giờ? Tôi mới chỉ nghiên cứu cắt cổ tay tôi, chưa từng nghiên cứu phải hạ sốt thế nào. Anh chờ một chút, tôi đi lấy cho anh cốc nước ấm nhé.”

Tôi lấy cho Tần Thiệu một cốc nước ấm, nâng đầu anh ta dậy, chậm rãi đút cho anh ta uống. Bác sĩ và y tá còn đang bận rộn, bên ngoài vẫn lục tục đưa người bị thương đến. Trong lòng nghĩ, Tần Thiệu năm nay thật không may, ngay cả bị ốm cũng gặp ngay lúc cao điểm ở cái thị trấn khỉ ho cò gáy này, có lẽ chẳng cần tôi trộm tư liệu rồi ngáng chân anh ta đã quy tiên ở ngay cái thị trấn này rồi. Nếu người ta biết đường sếp tổng tập đoàn Thiệu Dương nóng sốt mà chết thì thật mất mặt.

Thời gian từng giây từng giây qua đi, Tần Thiệu còn sốt, bác sĩ y tá không ai hỏi thăm lấy một tiếng. Tôi thấy Tần Thiệu ngày một nóng, sắp giống với sự tưởng tượng của tôi đến nơi, bất chấp cái gì hình tượng, trực tiếp giật tung màn hết lên: “Có ai để ý đến chúng tôi hay không đây? Có phải cứ chảy máu sắp chết mới khám đúng không? Người đến sau chúng tôi đã băng bó tạm biệt rồi mà chúng tôi vẫn như không khí! Nóng sốt chết người các người đến được không? Các người có biết anh ta là ai không? Anh ta là sếp tổng của trụ cột kinh tế của nước ta, lợi nhuận kiếm được một năm đủ để đập tan cái bệnh viện rách nát này rồi xây cái mới! Nếu còn không chữa, sau này tra lại bác sĩ mấy người đừng làm nữa, về nhà tự mở phòng khám đi.”

Bác sĩ và y tá bên trong bị tôi gào đến giật mình, đều quay đầu nhìn tôi.

Tôi nói: “Nhìn cái gì. Nói mấy người đấy! Các người có bận nhưng ngay cả thời gian đưa một viên amoxicillin cũng không có chắc? Bệnh nhân đã sốt đến 41 độ rồi, chuyển thành viêm phổi mấy người có chữa hay không? Nếu phải vậy mới chữa tôi sẽ thương lượng với tổng giám đốc Tần, bảo anh ta cố gắng nhịn đến viêm phổi luôn đi.”

Cuối cùng một bác sĩ đi tới, lật mắt Tần Thiệu, đo nhịp tim, nói: “Tôi viết một đơn thuốc, cô đi lấy thuốc, truyền một bình dịch rồi nói tiếp.”

Tôi vội vàng nói được rồi vui vẻ đi lấy đơn thuốc, khi đi qua chỗ Tần Thiệu, tôi lấy tất cả tiền trong ví của anh ta, chạy về phía hiệu thuốc.

Không lâu sau, thuốc đã được lấy đến. Cỗ lễ tiếng rống vừa rồi của tôi phát huy tác dụng, cũng có lẽ chức vị của Tần Thiệu khiến bọn họ dao động, y tá tới đây rất nhanh.

Huyết quản của Tần Thiệu không nhỏ, nhưng y tá đâm vài lần cũng chưa đâm vào được. Tôi nghĩ cô nàng đây đang trả thù phải không, lại mắng: “Cô y tá này đang thực tập phải không? Sang năm mới phân công công tác đúng không? Nếu cô không cắm vào được, ông chú kỳ quái này nhất định sẽ đảm bảo sang năm cho cô thỏa mãn ở nhà nằm thẳng đến cuối năm luôn.”

Y tá liếc tôi một cái, không nhịn mà còn cau kinh nói: “Cô bị điên à. Chọc không vào là rất bình thường.”

Tôi nói: “Kỹ thuật của cô không tốt còn không biết xấu hổ. Huyết quản của anh ta to như cây cột điện, cô gọi người khác lại đây, người phụ trách của các cô tối nay đâu? Tôi không tin đạo này y tá phải nịnh nọt mới được.”

Mắt thấy bên này lại ầm ĩ lần nữa, bác gái đội mũ y tá trưởng ở bên cạnh đi tới nói: “Cô đừng nóng giận, để tôi làm.”

Bà cô y tá già ra tay chỉ chọc một cái là xong việc. Tôi trừng mắt khiêu khích cô nàng y tá kia. Sắc mặt cô ta đỏ bừng, vô cùng uất ức.

Tảng đá nặng nề trong lòng cuối cùng cũng hạ cánh xuống đất, tôi ngồi bên cạnh Tần Thiệu thở phào nhẹ nhõm, bình tĩnh nghĩ lại kỹ thuật của y tá vừa rồi không tốt, tôi cãi lộn như thế cũng khiến cô ta sượng mặt. Hơn nữa, ngay từ lúc bắt đầu phỏng đoán người ta tôi đã thấy không vừa mắt, nhìn chuyện gì cũng có thành kiến. Cô gái trẻ, đừng vì người nhà bệnh nhân như tôi mà có bóng ma tâm lý đấy nhé.

Vì vậy, chờ cô ta đi qua chúng tôi lần nữa, tôi gọi cô ta lại.

Cô nàng trừng đôi mắt xéch lên nhìn tôi: “Có chuyện gì?”

Tôi nói: “Xin lỗi nhé, vừa rồi là tôi sai. Là tôi đau lòng quá thôi. Nếu bạn trai cô nóng sốt mà còn bị người ta đâm vài cái, cô cũng khó chịu đúng không? Vừa rồi giọng điệu tôi không tốt, cô đừng để trong lòng.”

Cô gái trẻ kia bĩu môi không nói gì.

Ha, cô nương này cũng kiêu căng quá nhỉ.

Tôi nói: “Giận làm gì, cô chưa gặp khi anh ta không bị bệnh đấy thôi, đảm bảo anh ta vừa bước vào cô sẽ là người đầu tiên chủ động chạy tới đón tiếp. Tôi tranh thủ cơ hội cho cô còn gì.”

Cô nàng kia nói một câu: “Tự cô đi mà tranh thủ.” Rồi bỏ chạy mất dạng.

Có điều mấy lần đối bình dịch tiếp theo cô ta cũng để bụng, kiểm tra nhiều hơn một chút. Tôi tin tưởng có cô ta quan tâm hẳn sẽ không có vấn đề gì, an vị ở bên cạnh Tần Thiệu ngủ gật.

Khi tỉnh lại, trời đã mờ sáng.

Tôi dụi mắt, nhìn Tần Thiệu đang dựa vào tường mở to mắt nhìn tôi. Tôi sờ sờ trán anh ta, lại sờ trán mình, xem ra đã hạ sốt.

Tôi bỡ phờ nói: “Anh cố tình hành hạ tôi đúng không? Đêm giao thừa chạy tới nhà tôi, đặc biệt tới để làm khổ tôi, thật hao tổn tâm sức của anh. Hay anh nghĩ cái thị trấn bé bằng lỗ mũi này của chúng tôi đêm 30 khách sạn không mở cửa nên đặc biệt tới bệnh viện ở nhờ một đêm.”

Tần Thiệu cười cười, nói: “Năm mới vui vẻ, phát tài phát lộc.”

Tôi ngẩn người, cũng máy móc đáp lại một câu: “Năm mới vui vẻ, phát tài phát lộc.”

Phát tài thì đừng nghĩ nữa, giữ sức khỏe đi. Trong đầu tôi lại thầm nghĩ vậy.

Tần Thiệu giúp tôi vuốt mớ tóc chống ngược lên, nói: “Tối qua cô vất vả rồi.”

Tôi hừ một tiếng nói: “Cũng không vất vả lắm đâu. Anh có biết anh nặng tới mức nào không? Nhìn anh không béo, vì sao lại nặng như vậy? Thịt của kẻ có tiền làm bằng vàng hay sao.”

Tần Thiệu coi như không nghe thấy, nói: “Ừ, còn chuyện giúp tôi cãi nhau thì sao.”

Tôi lườm anh ta một cái: “Khi đó không phải anh đang sốt đến phát điên à? Tôi cứ nghĩ anh sắp tới cửa đại diện của Diêm Vương đi dạo một vòng rồi ấy chứ.”

Tần Thiệu cười cười, đôi môi trắng bệch nhếch thành một vòng cung xinh đẹp. Tôi thấy anh ta như vật rất giống những bà mẹ vừa sinh con xong, mồ hôi đầm đìa nằm trên giường bệnh còn lộ ra được nụ cười tỏ vẻ cuộc sống viên mãn.

Khi sắc trời hoàn toàn sáng, tôi gọi điện về nhà. Nay tôi nói dối bố mẹ đã quá mức trôi chảy, trực tiếp nói thẳng: “Bố, chúc mừng năm mới! Hôm nay con dậy sớm, ăn ít sủi cảo rồi vào thị trấn. Sợ đánh thức bố mẹ nên lén xuống lầu ăn, nhưng còn chưa ăn hết. Con mua ít hàng tết rồi sẽ về, trong nhà mình không có gì hợp cho các cụ ăn, con đi xem một lượt sẽ mang một ít về cho bố mẹ nhé.”

Tần Thiệu ở bên cạnh nhìn tôi, nói: “Nhìn cô kia.”

Tôi trừng mắt với anh ta, nói: “Lẽ nào lại nói với bố tôi là: bố, nửa đêm hôm qua, vị đại nhân đang bao nuôi con, chính là vị đại nhân mà con bán thịt để chữa bệnh cho bố, đã tới. Con tiếp đãi anh ta một chút, hiện đang hẹn hò trong bệnh viện. Anh nghĩ nói vậy liệu lúc này tôi còn sống để ở đây với anh hay sao?”

Sắc mặt Tần Thiệu lại trắng hơn vài phần, giống như lên sân khấu diễn kịch không cần hóa trang, nói: “Cô có nhất định phải nói khó nghe vậy không?”

Tôi thở phì phì nói: “Nhưng đây là sự thật. Khó nghe vì chính anh cũng cảm thấy việc này thật xấu xí mà thôi. Nhưng cảm quan của anh không thay đổi được tính chất của nó.”

Đang nói đến đây, cô y tá tới qua tới kiểm tra bình dịch một chút rồi nói: “Mùng một đầu năm cái vã cái gì? Đêm qua không phải cô còn yêu thương anh ta lắm sao? Vừa tỉnh lại đã cãi nhau. Đàn ông đúng là nhắm mắt ngậm miệng vào vẫn tốt hơn.”

Lòng tôi không khỏi dâng lên sự thành kính đối với cô gái này. Tuổi còn trẻ đã nhìn thấu bản chất của bọn đàn ông, một câu nói toạc thiên cơ, đúng là phẩm chất siêu nhiên.

Tôi nói: “Em gái y tá này, chúng ta coi như quen biết, chờ chị kiếm được tiền rồi sẽ mời em ăn ở nhà hàng đắt tiền nhất nhé.”

Cô y tá không trả lời, chỉ nhìn Tần Thiệu rồi nói: “Có điều đàn ông nhà chị mở mắt đẹp trai hơn là nhắm mắt. Thật giống một ngôi sao.”

Tôi kích động nói: “Jang Dong Gun, đúng không?”

Cô y tá nói: “Là ai?”

Tôi lại kích động nói: “Là diễn viên Hàn Quốc đóng “All About Eva” ấy. Vô cùng đẹp trai, nhớ không, chính là ông chú chân dài ấy.”

Cô y tá nói: “Bây giờ là năm nào rồi. Tôi chỉ biết Super Junior thôi, Heechul của chúng tôi thật là đẹp.”

Tôi nhất thời xuất hiện loại cảm giác bất lực đối với khoảng cách giữa chúng tôi.

Vì là mùng một tết, ở cửa bệnh viện ngay cả quán bán đồ ăn sáng cũng không có, cửa hàng duy nhất còn mở là một tiệm tạp hóa, tôi mua một ít bánh mì, bánh quy, lại mua thêm một hộp sữa đậu rồi trở về phòng bệnh. Khi ngang qua hành lang bệnh viện, tôi bỗng thấy một cây mai đang nở rộ, thừa dịp xung quanh không có ai, hái một cành nhỏ, cắm trong túi đồ ăn lên lên bỏ chạy.

Tần Thiệu bị bệnh nên có vẻ thu lại rất nhiều mũi nhọn, nhắm mắt dưỡng thần, nhìn anh ta càng giống một ông chú trung niên đẹp trai phong độ. Tôi nhìn gương mặt anh ta, nghĩ về ý nghĩa của việc tôi đang làm. Là vì chuộc tội hay vì yên tâm? Tôi hoàn toàn có thể bỏ mặc anh ta trong cái thị trấn hoang sơn cùng cốc này, mặc anh ta tự sinh tự diệt. Anh ta cũng rất có tiền, chỉ cần vung tiền ra có lẽ rất nhiều người sẽ hầu hạ anh ta như Ngọc Hoàng đại đế. Trước kia, khi đối mặt với Tần Thiệu, trong lòng tôi chưa bao giờ buông con dao nhọn ra. Ban đầu vì sợ mới cầm dao làm công cụ phòng vệ; sau này vì thù hận mới cầm dao, bất cứ lúc nào cũng muốn đâm anh ta thành thương tích đầy mình. Nhưng nay huyết hải thâm thù cuối cùng đã tới điểm dừng, tôi đã có thể thu hồi con dao nhọn này. Chỉ là, ngoại trừ đối mặt anh ta một cách châm chọc, đã từ lâu tôi không còn biết phải dùng tư thế nào khác để đối diện với anh ta. May mắn là trong thời gian tới không xa, tôi không cần phải đối mặt với anh ta nữa.

Tần Thiệu mở mắt nhìn tôi, thấy tôi vẫn nhìn mình không nhúc nhích, có chút xấu hổ nói: “Nhìn cái gì?”

Tôi đưa bữa sáng và sữa đậu cho anh ta, nói: “Nhìn thêm vài lần khi còn có thể, sau này sẽ không nhìn thấy được nữa.”

Tần Thiệu không nói gì, chỉ nhúu mày uống sữa. Tôi cầm lấy hộp sữa đậu đã hết, tới vòi nước bên cạnh lối đi nhỏ rửa sạch, rót đầy một bình nước rồi trở về, cắm cành mai vào trong. Không khí trầm lắng trong phòng bệnh thoáng chốc sinh động hẳn lên. Tần Thiệu cũng rất thích hoa mai, nhìn cành mai đến gần người, còn nói một câu: “Từ trước đến giờ tôi còn chưa bao giờ tặng hoa cho cô.”

Tôi nghĩ thầm chỉ cần đại tài phiệt nhà anh tử tế với tôi một chút là được, tôi nào dám hy vọng xa vời.

Tần Thiệu nói: “Chờ khi về thành A, tôi tặng cô một bó lớn nhé, hay là cũng tặng cô hoa mai?”

Tôi nghĩ, khi quay về thành phố A ước chừng tôi phải mua hoa cúc tặng anh rồi. Thừa dịp tâm trạng Tần Thiệu không tệ lắm, tôi nói với anh ta: “Tần Thiệu, chiều anh về thành phố A đi, anh xem ở đây ngay cả bữa cơm no cũng không có mà ăn, tôi trở về cũng vì muốn ở bên bố mẹ tôi, hai chúng ta trải qua ngày mùng

một ở bệnh viện cũng không hay. Sức khỏe bố tôi không tốt, vất vả lắm tôi mới trở về được một chuyến, muốn ở đây khoảng nửa tháng. Khoảng qua mừng mười tháng hai tôi sẽ trở về. Tiền anh cứ khấu trừ theo ngày đi.”

Tôi cho rằng Tần Thiệu sẽ không đồng ý, dù sao cũng phải mắng tôi một trận, không ngờ anh ta trầm tư một lúc rồi nói: “Được. Khi nào muốn về thì gọi cho tôi. Tôi sẽ bảo người tới đón.”

Tôi gật đầu, trong lòng lại nghĩ ngày đó đại khái sẽ không bao giờ đến. Nghĩ đến cuộc nghiệp duyên giữa tôi và Tần Thiệu sẽ kết thúc trong ngày hôm nay, tôi không cảm thấy trút được gánh nặng như đã tưởng tượng, ngược lại còn có chút trống rỗng. Cảm giác trống rỗng này không biết trốn trong góc nào, tôi muốn gãi cũng không gãi được, muốn lấp đầy cũng không lấp đầy được. Giống như một người chạy marathon đến đoạn cuối, nhưng bước chân vì quán tính nên vẫn không chậm lại được, đành phải ở tại chỗ không ngừng dậm chân tới lui.

Truyền nốt bình nước cuối cùng, tôi đỡ anh ta vào xe, sau đó lái xe đưa anh ta tới sân bay. Tần Thiệu vốn muốn lái xe về nhà, tôi thấy đáng về suy yếu của anh ta nên nhất quyết đưa anh ta tới sân bay. Cao điểm mùa xuân đã kết thúc vào tối hôm qua, mừng một đầu năm, vé máy bay đi thành phố A vô cùng dễ mua. Chúng tôi mua được vé chỉ hai giờ sau sẽ cất cánh. Tôi nhét vào trong ví tiền của Tần Thiệu, ngồi ở phòng chờ khoang hạng nhất với anh ta một lúc.

Bởi vì tự cho đây là vĩnh biệt, hơn nữa cuộc sống của tôi sắp sang một chương mới, tôi không cứng nhắc như trước kia, chỉ yên lặng ngồi bên cạnh anh ta. Tần Thiệu cầm một quyển tạp chí tài chính kinh tế được cung cấp miễn phí trong phòng chờ, đang chậm rãi lật xem. Tôi không có việc gì để làm, ở bên cạnh thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn sang. Ngón tay Tần Thiệu thon dài, móng tay cắt rất sạch sẽ, mặc dù đã kết hôn nhưng không đeo nhẫn cưới. Từ góc độ này nhìn lại, có thể nhìn thấy rõ ràng dấu vết trong lòng bàn tay phải của anh ta, từ đầu bên này của lòng bàn tay kéo thẳng sang bên kia, mới nhìn còn tưởng là một đường tình duyên thật dài.

Tôi nghĩ khoảng thời gian hai chúng tôi ở bên nhau đúng là một đoạn lịch sử dằn vặt lẫn nhau, luôn là anh đâm tôi một dao, tôi cắt anh một dao. Tuy trên thực tế, vết sẹo trên tay trái tôi là do tự tôi cắt, vết thương trên tay phải của anh ta cũng do tự anh ta làm ra. Nhưng chúng tôi đều biết, những dấu vết đó đều vì đối phương mà thành. Còn hiện tại giống như một bộ phim điện ảnh vì ngược mà ngược buồn chán, nam nữ diễn viên đã kiệt sức với tình trạng này, đều vội vã nhìn đồng hồ chờ đợi tan cuộc. Chữ END còn chưa xuất hiện trên màn hình, nữ diễn viên đã vội vã rời đi.

Đại khái là tạp chí quá vớ vẩn, rất nhanh Tần Thiệu đã xem xong. Tôi thấy giờ bay sắp đến, bắt đầu nghĩ tới chuyện tạm biệt. Tần Thiệu bỗng quay đầu nói: “Chờ cô trở về, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi.”

Sau đó anh ta đứng lên, ôm lấy vai tôi nói: “Những chuyện quá khứ hãy để nó trôi về quá khứ đi. Chúng ta hãy quên hết tất cả đi nhé.”

Tôi không biết Tần Thiệu có ý gì khi nói những lời này. Tần Thiệu nói quên đi trước kia, ý là anh ta định buông tha cho tôi không coi tôi là con gái của kẻ thù nữa? Vậy bắt đầu một lần nữa là thế nào? Làm một tình nhân vô tư, cùng anh ta yên bình sống qua lúc hoạn nạn?

Lịch sử chính là lịch sử, là những thứ chắc chắn đã từng xảy ra. Để quên chúng cần thời gian cả đời, muốn bắt đầu một lần nữa chỉ có thể chờ kiếp sau.

Nhưng tôi bỗng nhiên không đành lòng để Tần Thiệu nói với tôi những lời thiện ý, tốt đẹp. Đây là câu nói cuối cùng của cuộc gặp mặt cuối cùng giữa chúng tôi, vì vậy tôi để mặc anh ta ôm, tựa vào vai anh ta nói: “Được.”

Tôi đứng trong sân bay trống trải, gió Bắc thổi qua một khoảng đất mênh mông, hóa thành một gã thô bạo càn quấy tàn sát phục mông manh của tôi. Máy bay ngày một xa, dần dần biến thành một điểm đen, cuối cùng biến mất.

Tôi vẫy tay về phía chiếc máy bay, nói câu: “Sayounara*!”

* Tạm biệt, tiếng Nhật.

33. Chương 14a

Chương 14: Sai đường – Hoảng

Kịch tàn, khắp khoảng không chỉ còn ghế trống, đèn sáng, câu chuyện này, sự thật chẳng khác nào ảo ảnh.

“Cổ máy thời gian” – Ngũ Nguyệt Thiên

Trong mấy ngày nghỉ ngơi ở nhà, ngày ngày tôi cùng bố ra ngoài phơi nắng, thỉnh thoảng lại bày một bàn cờ dưới tàng cây chơi cùng ông nội Trịnh Ngôn Kỳ. Ông nội đã già, hàm răng nhai đá lạnh rau rầu trước đây nay chỉ còn mấy chiếc thưa thớt, nói chuyện có chút thều thào. Nhưng tinh thần nội rất tốt, chơi cờ cùng tôi suốt một buổi trưa dưới ánh mặt trời, cho tới khi trời chiều ngả về tây, gió lạnh đến tận xương, nội mới lưu luyến dọn bàn trở về.

Đã nhiều năm không chơi cờ, kỹ năng của tôi lùi bước không ít, lần nào cũng kết thúc bằng sự thất bại ê chề, ngay cả hòa cũng chưa kiếm được ván nào. Buổi tối, khi nội sang nhà tôi chơi, vô tình nói đến chuyện chơi cờ, nội nói không phải kỹ nghệ của tôi lùi bước mà vì trong lòng nóng nẩy hơn nhiều, không có sự nhẫn nại, suy tính cầu thắng lại quá mãnh liệt, chỉ cần suy nghĩ trước vài bước, trong đầu không có những việc khác, đương nhiên sẽ chơi tốt. Tôi thối phồng nội là một ẩn sĩ cao thâm ẩn cư, nhìn mọi việc đều hoàn toàn thông suốt. Nội vuốt râu cười: “Rất nhiều đạo lý khi trẻ tuổi không hiểu rõ, khi con già rồi, biết rằng mọi thứ trên thế gian không thể mang theo mới học được cách buông tay.”

Kỳ nghỉ tết âm lịch trôi qua, tôi cầm tất cả báo cáo xét nghiệm của bố tôi và đơn xét nghiệm thận của tôi tới một bệnh viện chuyên khoa thận nổi tiếng nhất của tỉnh, hẹn lịch đổi thận. Vừa qua tết, phòng giải phẫu đã được hẹn trước từ lâu, phải sắp xếp sang tháng sau. Bác sĩ nói với tôi khi nào có lịch trống sẽ bảo y tá nhắn tin cho tôi. Trước đó tôi còn phải kiểm tra lại một lần nữa. Tôi nghĩ thì ra bệnh viện tỉnh đã nhân tính hóa đến trình độ này, đặt trước bàn phẫu thuật còn được nhắn tin nhắc nhở, vội vã sang bên kia đường kí điện thoại liên hệ. Một tháng nữa có lẽ tôi có thể yêu cầu Lục Khinh Thiên phí phẫu thuật rồi, thời gian vừa khớp.

Ngày một ngày, đảo mắt đã qua mừng năm tháng hai. Tôi không có chỗ lên mạng nên không biết bên thành phố A đang thế nào. Khi vô tình xem TV, thấy trong tin tức nói công ty mới của tổng giám đốc tập đoàn Thiệu Dương bị nghi là hối lộ quan viên, bị cảnh sát triệu tập. Trong TV không thấy Tần Thiệu xuất hiện, nhân viên tin tức còn vô cùng cẩn thận mà phát lại những tư liệu về Tần Thiệu. Đại khái là Tần Thiệu thật sự không thích xuất hiện ở những nơi công cộng. Nhân viên tin tức liên tục chiếu lại tấm ảnh chứng minh thư của Tần Thiệu, cũng chính là tấm ảnh tôi đã tải xuống từ trên mạng rồi tải lên trang web dành cho người đồng tính. Chuyên gia khắp nơi bắt đầu ăn mặc bảnh bao tụ tập vào với nhau, bàn luận từ chuyện hối lộ thời các vương triều phong kiến, sau đó lại nói đến làm sao để có thể chống lại các kiểu tham ô phạm pháp. Còn có những fan cuồng của Kinh Thi bắt đầu phân tích từ góc độ nhân tính, tự hỏi vì sao con người không thể khống chế dục vọng của mình. Nói chung, đầu xuân yên ắng, thanh bình đã vì Tần Thiệu mà ồn ào hơn nhiều.

Tôi tắt TV, theo bố đi lọc máu.

Bên ngoài khu chạy thận nhân tạo cũng có một chiếc TV. Trong TV đang phát đi phát lại tin tức rung động toàn quốc kia, tôi nghĩ Lục Khinh Thiên đúng là có khả năng, có thể nháo nhào chuyện này thành như vậy, Tần Thiệu cũng không ép xuống được. Không lâu sau, một ký giả mặt mũi thô bỉ như một tên chuyên săn ảnh đột nhiên xuất hiện ở góc màn hình, dùng giọng nói như bò rống nói: “Thưa các bạn, thưa khán giả, tôi đang đứng trước cửa tổng bộ tập đoàn Thiệu Dương. Chúng ta đều biết việc tổng giám đốc tập đoàn Thiệu Dương, ông Tần Thiệu, tham ô nhận hối lộ, dẫn đến cổ phần của tập đoàn Thiệu Dương đang xuống dốc nhanh chóng, phó tổng giám đốc tập đoàn Thiệu Dương, bà Lục Khinh Thiên hiện đang một mình ngăn cơn sóng dữ, tuyên bố sẽ hoàn toàn tiếp nhận chức vị nguyên tổng giám đốc. Xét thấy giữa hai người tồn tại quan hệ vợ chồng, để đảm bảo sự tín nhiệm của toàn thể ban giám đốc, ông Tần Thiệu chủ động đưa ra yêu cầu ly hôn. Căn cứ vào nguồn tin đáng tin cậy, việc này thật sự do ông Tần Thiệu chủ động đưa ra,

việc này rất cuộc vì muốn di dời tài sản hay muốn vạch rõ quan hệ, đảm bảo vợ được bình an? Xin đón xem bản tin tiếp theo của chúng tôi.”

Sau đó lại là một đồng chuyên gia xuất hiện. Lần này cánh chuyên gia còn gồm cả chuyên gia tình cảm, có người nói Tần Thiệu và Lục Khinh Thiên tình cảm thâm thiết, một mình gánh trách nhiệm, không muốn kéo cả lũ chết chum; lại có người nói nhà giàu không có tình cảm, chỉ có lợi ích, trong chuyện này nhất định liên quan đến một hiệp ước bí mật nào đó.

Những tin tức ba hoa chích chòe khiến tôi nhìn mà thoáng chết lặng. Tôi không biết hiện giờ Tần Thiệu có tâm trạng thế nào. Tôi chưa bao giờ thấy anh ta đau đầu về chuyện công ty. Tuy tôi và anh ta ở chung đã nửa năm, nhưng khi làm việc anh ta đều ở trong phòng. Ở trước mặt tôi, phần lớn thời gian đều là đáng về không liên quan đến công việc. Tôi nghĩ đây là một kiểu hình thức an toàn để sống chung với tình nhân, cũng là nguyên nhân mà Tần Thiệu yên tâm giữ tôi lại bên cạnh. Chỉ là, có lẽ anh ta không ngờ tôi và vợ anh ta lại liên thủ diễn một vở “Song thực ký”, ám độ Trần Thương* hại chết anh ta.

* Ám độ Trần Thương: binh pháp Tôn Tử, Ngầm Vượt Trần Thương, nghĩa là thực hiện 1 hành động giả trước mặt, khiến cho đối phương không nghi ngờ, dồn cục vào 1 chỗ.

Hiện giờ có lẽ Tần Thiệu đang rất hối hận. Hắn là anh ta không khó phát hiện tôi chính là người tuân tin tức ra ngoài, nhưng đến giờ anh ta chưa từng liên hệ với tôi. Tôi đoán là anh ta quá bận, không rảnh để truy cứu trách nhiệm, dập lửa quan trọng hơn. Nhưng Tần Thiệu là một người thù dai như vậy, theo lý giải của tôi, anh ta thà rằng để lửa thiêu chết cũng phải báo thù rửa hận.

Tôi nghĩ một cách tự ngược, nếu Tần Thiệu liên lạc với tôi, chuyện này coi như hoàn toàn kết thúc.

Khi tin tức xuất hiện ngày thứ hai, chuyện này ngày một nghiêm trọng, luận văn của giáo sư đã được công bố, phối hợp với truyền thông trong nước để tuyên truyền, tên tuổi giáo sư Tiền Lý cũng ngày một vang dội, biến thành một nhân vật như Phương Chu Tử. Trước tiên, mọi người để ý đến bối cảnh, căn nguyên của giáo sư Tiền Lý, nói ông ấy là một học thuật gia ngay thẳng, cương trực, công chính, lúc này công bố luận văn tại truyền thông nước ngoài lại đề cập đến một số căn bệnh trầm kha, những thói quen khó sửa của bất động sản trong nước, trong đó nhắc tới vụ án kia, tuy dùng tên giả nhưng người sáng suốt vừa nhìn là có thể liên tưởng đến công ty bất động sản Tân Quý của Tần Thiệu.

Tôi vẫn không nhìn thấy Tần Thiệu trong mục bản tin.

Mấy ngày nay tôi ăn uống không tốt. Trong nhà lạnh giá, lại không có hệ thống sưởi như ở thành phố A, tứ chi tôi vốn dễ bị lạnh, ở nhà mới mấy ngày mà chân tôi đã xuất hiện vết nứt da, còn vết nứt trên tay quá nhiều, sưng như một cái giò heo khiến tôi không thể nắm chặt tay được. Những tin tức thì nhau oanh tạc TV làm tôi thổ không nổi, tôi nghĩ rõ ràng tôi đang báo thù, nhìn thấy kết cục như vậy phải vui sướng mới đúng, nhưng vì sao trong lòng lại cảm thấy mình là một tên đao phủ đẩy người ta xuống vực sâu.

Tôi cầm di động lục xem danh bạ, nhìn Tần Thiệu rồi bắt đầu ngẩn người.

Cuối cùng tôi vẫn không có can đảm gọi cho anh ta. Tôi không biết nếu gọi rồi tôi nên nói gì. Tôi nên hỏi: “Hi, anh bận rộn có vui không?” hay nói: “Sao anh lại đại đột như thế, dẫn sói vào nhà cũng không biết?”

Tôi đông lạnh ở nhà vài ngày, cuối cùng phải gọi một cú điện thoại cho Lục Khinh Thiên. Thứ nhất là đòi tiền, thứ hai là hỏi tình hình đang thế nào.

Giọng nói của Lục Khinh Thiên trong điện thoại cũng vô cùng mệt mỏi: “Cô Lô, tình hình có chút phức tạp. Tạm thời tôi không thể cam đoan với cô chuyện gì. Tư liệu mà cô gửi cho tôi khả năng có chuyện.”

Tôi vội vàng hỏi: “Sao tư liệu lại có chuyện? Tôi sao chép từ máy tính anh ta rồi gửi nguyên bản cho cô mà.”

“Tôi biết, cô Lô, vì vậy tôi mới nói có thể có chuyện, nhưng hiện giờ tôi còn chưa xác định. Cô đợi vài ngày nữa. Chờ mọi việc kết thúc tự tôi sẽ liên hệ với cô.”

Nói xong cô ta liền ngắt máy. Tôi có chút dự cảm bất thường, Lục Khinh Thiên giống như muốn qua sông đoạn cầu, nhưng với thân phận như cô ta sẽ không vì hơn mười vạn tệ mà lằng nhằng với tôi, lẽ nào tư liệu kia thật sự có chuyện?

Tin tức ngày hôm sau lại bắt đầu phát triển theo chiều hướng mới, ký giả mặt mũi bĩ ỉ kia tiếp tục dùng giọng nói như tiếng chuông đồng thông báo: “Căn cứ vào thông tin mới nhất, phó tổng giám đốc tập đoàn Thiệu Dương không đồng ý ly hôn với ông Tần Thiệu, tiếp theo bà sẽ mở một cuộc họp báo nhỏ để tuyên bố tin tức này, trong đó chỉ những nhà truyền thông trọng điểm được mời tham gia. Đài truyền hình chúng tôi may mắn được mời tham dự phỏng vấn. Xin quý vị đón xem.”

Sau đó, quảng cáo xen vào. Mấy ngày nay, vì tin tức liên quan đến Tần Thiệu mà tần suất phát sóng của những đài truyền hình này đặc biệt cao, ngành quảng cáo chắc chắn sẽ trở mình.

Tôi nhìn những quảng cáo đủ màu biến đổi ngay trước mắt, bỗng cảm thấy thế sự thật vô thường. Cả chuyện này có lẽ chỉ có mình tôi cảm thấy là kịch hết người tan, thật ra câu chuyện mới chỉ đến hồi cao trào. Còn tôi đã sớm ném cuống vé, bỏ ra ngoài, không ngờ đã hoàn toàn đắc tội đạo diễn và nam diễn viên chính.

Cuối cùng cuộc họp báo cũng bắt đầu. Nói là phỏng vấn, thật ra chỉ có mình Lục Kinh Thiên nói. Cô ta hoàn toàn không có vẻ gì mệt mỏi như trong điện thoại, cả gương mặt tỏa sáng, quý khí bức người. Tôi nghĩ có lẽ cô ta hoàn toàn không bị vây trong mê cung này như tôi, mọi người xem, cô ta mặc một bộ Prada, tóc dài cuộn sóng búi thành một kiểu tóc thanh lịch, khi quay cận cảnh, tôi còn có thể nhìn thấy cô ta kẻ mắt, móng tay đỏ tươi vừa mới sơn.

Cô ta ngồi trên bục, đôi môi đỏ thắm khẽ mở: “Chào tất cả mọi người. Cảm ơn mọi người đã quan tâm tới tập đoàn Thiệu Dương chúng tôi. Tôi chỉ muốn nói, tôi tin tưởng vào nhân cách của chồng tôi, anh ấy sẽ không làm chuyện không có lợi với công ty, cũng không gây ra chuyện gì có hại với xã hội. Tập đoàn Thiệu Dương do chính tay chồng tôi sáng lập, trong mấy năm qua, những cống hiến của anh ấy với sự phát triển của công ty là không thể xóa nhòa. Có thể nói, không có anh ấy sẽ không có Thiệu Dương ngày hôm nay.

Mọi người cũng biết, song song với sự lớn mạnh của công ty, chồng tôi chưa bao giờ bỏ quên công tác từ thiện, chỉ bằng danh nghĩa cá nhân, anh ấy đã quyên tặng quỹ từ thiện gần năm nghìn vạn tệ, bởi vì chồng tôi tương đối giản dị, rất nhiều lần từ thiện đều giấu tên, hoặc dưới danh nghĩa công ty thì có lẽ tôi không cần nhắc đến nữa. Chồng tôi không thể có khả năng làm chuyện có hại cho xã hội, bản thân anh ấy đối với chuyện này cũng vô cùng căm ghét. Tin tức hai chúng tôi ly hôn mà truyền thông đưa tin lại càng giả dối. Tôi và chồng tôi đồng tâm hiệp lực đã nhiều năm, không có lý nào lại tùy tiện chia tay như bên ngoài đồn đại.

Trong xã hội có người vì đạt được mục đích hủy hoại hình tượng công ty chúng tôi mà vu oan cho chồng tôi, tôi muốn hỏi rắp tâm của người này ở đâu? Lẽ nào xã hội thiếu đi một thương nhân nhiệt tình với công việc và việc làm từ thiện, người đó sẽ hài lòng hay sao? Tập đoàn Thiệu Dương chúng tôi sẽ truy cứu trách nhiệm của người này. Hơn nữa, chúng tôi sẽ tích cực liên hệ với truyền thông nước Mỹ, hôm nay chúng tôi đã gửi tới giáo sư Tiễn Lý thư luật sư. Tập đoàn Thiệu Dương chúng tôi cây ngay không sợ chết đứng, nhất định phải tra ra manh mối chuyện này, gửi đến mọi người một kết quả xác đáng.”

Truyền thông ồ lên một trận, tình hình thay đổi 180 độ. Cái gáy của tôi giống như bị người ta dùng búa gõ mạnh một cái, máu tươi chảy ra đầm đìa. Toàn thân tôi rét run, không cách nào đoán ra vì sao chuyện này lại diễn biến như vậy. Tôi vội vàng gọi điện cho Lục Kinh Thiên nhưng cô ta vẫn tắt máy. Tôi không biết những câu nào của lũ chính trị gia này là thật, câu nào là giả, không biết sự thật có phải như vậy hay không, hay đây chỉ là một vở kịch chính trị để lừa gạt quần chúng?

Tôi đứng sững tại chỗ, không biết làm thế nào cho phải. Bỗng nhiên tiếng điện thoại chói tai vang lên, tôi tưởng Lục Kinh Thiên gọi lại cho tôi, lập tức bắt máy, ai ngờ tiếng giáo sư truyền đến.

Giáo sư nói: “Tôi nhận được thư luật sư. Lô Hán Nhiên, không phải cô nói tư liệu cô gửi cho tôi là đáng tin hay sao? Tuy án lệ dùng tên giả nhưng nếu thật sự truy cứu không nhất định có thể chạy thoát.”

Cổ họng tôi đau nhức, đột nhiên cảm thấy buồn nôn, tôi nói: “Giáo sư, thầy để em điều tra lại đã, thầy đừng vội, em đảm bảo thầy sẽ không gặp chuyện gì.”

Nói xong, tôi lập tức ngắt máy, chạy về hướng WC, nôn ra mật xanh mật vàng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Tần Thiệu thật sự có bản lĩnh che trời, chèn ép chuyện này xuống? Mà nếu đã chèn ép xuống, vì sao không biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ mà còn khởi tố giáo sư của tôi?

Mặc kệ thế nào, tôi nhất định phải về thành phố A một chuyến. Tôi thu dọn hành lý qua loa, nói với bố mẹ trong trường có việc gấp rồi vội vàng quay về thành phố A.

Tôi phải tới trụ sở chính của tập đoàn Thiệu Dương chặn đường cô ta. Tôi phải hỏi cho rõ, vì sao chuyện này lại thành lỗi của tôi? Rõ ràng là cô sai khiến tôi, nay lại phải mông sạch sẽ, cô tính chơi tôi chắc? Cô nhìn kẻ làm tình nhân tôi đây không vừa mắt thì thuê người giết tôi là được, cần gì phải hao tâm tốn sức như thế?

Đúng lúc Lưu Chí đang đi công tác, hiện giờ không ở công ty, mấy tiếng nữa mới trở về. Tôi nói không sao, tôi sẽ chờ. Tôi chỉ muốn nhờ anh ta để vào tòa nhà tập đoàn Thiệu Dương. Khoản này cần có thẻ nhân viên mới vào được, có lẽ hiện nay đang là thời kỳ căng thẳng, bảo vệ rất nghiêm ngặt, nhất định phải quẹt thẻ, thỉnh thoảng còn đi tuần. Giờ tôi có biến thành ruồi cũng không bay vào được.

Tôi nghĩ, vì sao mình lại lưu lạc đến nước này? Đây có phải là gieo gió gặt bão không? Nhưng tôi đâu có làm sai, tôi chỉ vạch trần chứng cứ phạm tội của Tần Thiệu mà thôi. Loại bỏ một số vướng mắc cá nhân, tôi có thể coi như sứ giả chính nghi, nằm vùng vạch trần tội ác của Tần Thiệu ấy chứ. Thế nhưng có vẻ tôi đã khuấy ọi thứ be bét ra rồi.

Tôi có chút sợ, nhưng chuyện tới tận đây, những người biết rõ đầu đuôi câu chuyện đã ở chỗ này, tôi vất vả chờ Lục Kinh Thiên cũng chưa chắc có được một đáp án chân thực. Ít nhất tôi còn hiểu người này hơn một chút. So với chờ chết chỉ bằng liều một phen.

Anh ta mặc kệ tôi có đồng ý hay không, chỉ chăm chú đi về phía trước. Trong lòng tôi có chút hoang mang, bỗng nhiên phát hiện Tần Thiệu hiểu tôi nhiều hơn tôi hiểu anh ta nhiều lắm. Anh ta không cần tôi nói đã biết tôi sẽ ngoan ngoãn theo sau. Anh ta hiểu tôi như lòng bàn tay, còn tôi càng ngày càng cảm thấy anh ta xa lạ.

Tôi không ngờ Tần Thiệu lại đưa tôi về biệt thự. Tôi từng cho rằng mình sẽ không bao giờ bước vào nơi này nữa, không ngờ chưa tới nửa tháng tôi đã trở về đây. Trước đây, khi bước vào nơi này tôi còn biết được mục tiêu, phương hướng và số phận của mình, nhưng lần này tôi như một con ruồi không đầu bay tới bay lui trong chiếc hộp thủy tinh trong suốt mà Tần Thiệu chụp lên, cái hộp chỉ cần khẽ nhếch lên tôi sẽ phần đầu quên mình mà chui ra, cho rằng tự do ở ngay trước mắt, không ngờ bên ngoài cái hộp đó còn là một cái khác lớn hơn, tôi bay thật xa mà anh ta chưa thềm để vào mắt, anh ta có thể dễ dàng bắt tôi lại, chỉ việc tiện tay túm lấy đôi cánh của tôi tôi lập tức mất đi khả năng bay lượn, lại bị bắt về chiếc hộp thủy tinh trong suốt.

154

Về mặt Tần Thiệu giống ngày đó như đúc, dường như thờ ơ với mọi chuyện, chỉ nói: “Cô còn nhớ lời tôi nói với cô ở sân bay không?”

Tôi nhớ, anh ta nói chúng ta hãy quên đi quá khứ, sau đó bắt đầu một lần nữa.

Tôi gật đầu.

Sắc mặt Tần Thiệu dường như ôn hòa hơn một chút, nói: “Vây cô lặp lại một lần cho tôi nghe.”

Tôi quay đầu, không nói một lời. Chiếc đồng hồ treo tường gỗ đing đong năm lần rồi lại yên lặng.

Tần Thiệu đột nhiên cầm cái chén bên cạnh lên ném về phía tôi. Tôi nghiêng đầu, cái chén chỉ đập tới một bên đầu tôi, máu nhỏ xuống.

Tôi bỗng nhớ lại, ngày đó, cũng nơi đó tôi đã bị thương. Lúc đó anh ta hất tôi xuống đất, đầu tôi đập lên sàn gạch, anh ta còn gọi người bằng bó cho tôi.

Nhưng hôm nay tôi không may mắn được như khi đó, rõ ràng Tần Thiệu không có ý định dừng tay. Anh ta nhìn máu tôi từng giọt nhỏ xuống, gầm lên: “Con mẹ cô lặp lại lần nữa cho tôi!”

Tôi cũng không còn là tôi của nửa năm trước, nửa năm trước tôi sẽ sợ hãi lùi về sau rồi thỏa hiệp, nay tôi đã bị rèn đúc đủ để coi thường tất cả mọi người, vì vậy tôi lau máu trên trán nói: “Nhớ thì sao? Đã quên thì thế nào? Đều như nhau cả thôi, chúng ta vĩnh viễn không có thể bắt đầu một lần nữa. Cả hai chúng ta đều biết rõ.”

Tần Thiệu nhìn tôi chằm chằm giống như nghiên cứu một loại sinh vật lạ: “Tôi không ngờ trên đời này còn có người bạc tình bạc nghĩa như cô. Cô coi tôi là nam sinh mười mấy tuổi hay sao? Cô nghĩ rằng tôi thích nói với phụ nữ những lời lăng mạn tại sân bay? Tôi nghiêm túc nói những lời đó như vậy, trong lòng cô đã nghĩ sao? Cô muốn chơi tôi, có phải còn non một chút hay không?”

Tôi bỗng nhiên muốn cười, rồi thật sự cười rộ lên, tôi cười đến mức hết hơi: “Tần Thiệu, ý của anh là tôi không chơi được anh, vậy anh quan tâm để bụng thế làm gì? Tôi chỉ là một tình nhân mà thôi, có gì đáng để anh để bụng như vậy? Lẽ nào anh nghĩ tôi ngu ngốc như vậy? Không hề hoài nghi tất cả mọi chuyện đã xảy ra?”

Tần Thiệu không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn tôi.

34. Chương 14b

Tôi nhìn anh ta nói: “Anh cũng coi tôi là bé gái mười mấy tuổi phải không? Nếu tôi là bé gái mười mấy tuổi, tôi còn tưởng anh yêu tôi rồi ấy chứ. Nhưng đâu có tình yêu nào đau khổ như vậy, yêu đến mức tổn thương lẫn nhau cũng không đủ. Tần Thiệu, tôi có đầu óc, không phải một quân cờ mặc anh sắp xếp! Tôi sẽ nghĩ vì sao anh cố tình chọn tôi, vì sao hận tôi không chết đi. Bi kịch của gia đình tôi đều do anh tạo thành, vậy còn chưa đủ, anh còn muốn tôi chôn cùng, dùng hạnh phúc cả đời tôi, dùng thân phận tình nhân dơ bẩn để chôn cùng loại ác ma như anh! Anh là kẻ thù của cả gia đình tôi, anh cảm thấy như vậy thú vị lắm đúng không? Xích kẻ thù ngay trước mắt như một con chó, khi vui thì đùa nó, khi không vui có thể đá văng ra, khi tức giận còn có thể làm thịt nhắm rượu?!”

Tôi nói cho anh biết, mỗi ngày tôi ở nơi này đều là giày vò. Khi biết tất cả sự thật, tôi hận không thể xé anh thành tám mảnh. Anh có biết để lấy được thứ ở trong máy tính của anh tôi đã tốn bao nhiêu công sức không? Anh có biết khi lấy được chúng tôi phẫn khích đến mức nào không? Chỉ cần nghĩ đến chuyện anh sẽ ở trong tù suốt quãng đời còn lại, tôi đi ngủ cũng có thể cười tỉnh lại.”

Tôi nhìn ảnh phản chiếu của mình trên mặt kính của chiếc đồng hồ treo tường. Máu từ trên trán đã chảy đầy một bên mặt, trông mắt lồi ra giống như một kẻ điên biến thái. Không sai, ở cạnh Tần Thiệu, tôi cũng sẽ biến thành một kẻ điên.

Tần Thiệu đột nhiên cười to, nói: “Đây là những gì Lục Kinh Thiên đã nói với cô phải không?”

Tôi hung hăng trừng mắt với anh ta: “Anh theo dõi tôi? Anh đã biết tôi sẽ lấy tư liệu trong máy tính của anh đúng không?”

Tần Thiệu nói: “Tôi không theo dõi cô, tôi chỉ theo dõi Lục Kinh Thiên. Cô ta muốn xử lý tôi không phải ngày một ngày hai, tôi biết cô ta đi tìm cô, cũng biết cô ta có tính toán gì đó, vì vậy đã chuyển tất cả tư liệu quan trọng đi, để lại một ít tư liệu giả. Tôi không nói vì muốn nhìn xem rốt cuộc cô có bao nhiêu lá gan để làm việc này. Suýt chút nữa tôi đã tin cô. Không ngờ cô cũng kết bè với cô ta. Nay tự cô thu dọn tàn cục đi, vì ân oán cá nhân mà cô đã đắc tội với giáo sư của cô. Cô tự nhìn xem cô đáng thương tới mức nào!”

Tôi nhìn anh ta, gần từng câu từng chữ: “Anh thật buồn nôn, anh là người khiến tôi cảm thấy buồn nôn nhất. Tôi nhìn thấy anh là muốn nôn, thật sự nôn, buồn nôn về mặt sinh lý.” Nói xong, tôi ngồi xuống một bên bắt đầu nôn. Tôi không biết vì sao gần đây tôi luôn buồn nôn, có lẽ do áp lực quá lớn, cũng có lẽ bản thân Tần Thiệu là một thứ khó tiêu hóa, chỉ cần tôi muốn nôn là có thể nôn ra.

Tần Thiệu nhìn tôi ngồi xồm ở đó, đột nhiên nói: “Cô nhìn tôi là thấy buồn nôn? Tôi thật sự buồn nôn như vậy? Cô nghĩ chỉ có người như Ôn Khiếu Thiên mới là người tốt, nhìn cậu ta ăn cơm ngon lắm phải không? Vậy cô đi hỏi cậu ta xem bảy năm trước, người báo cáo công ty nhà cô với cục thuế, người xúi giục cổ động là ai? Là tôi sao? Cô cho rằng là tôi hay sao? Nếu cô không phải bé gái mười mấy tuổi vậy cô đã từng điều tra hay chưa?”

Một tảng đá lớn trong lòng tôi bắt đầu chìm xuống, cảm giác như sắp chạm xuống sàn nhưng không có chỗ nào để hạ xuống. Tôi nói: “Anh có ý gì? Anh đừng ngậm máu phun người! Khiếu Thiên là ai tôi rõ nhất, anh đừng dùng suy nghĩ dơ bẩn của anh để phỏng đoán người khác.”

“Phỏng đoán? Người luôn phỏng đoán là cô, không phải tôi. Lẽ nào cô chưa từng tìm hiểu bệnh án của Ôn Khiếu Thiên? Cậu ta đi Mỹ ba tháng mới phát hiện bị bệnh. Vì sao trong ba tháng kia cậu ta chưa từng liên lạc với cô?”

“Anh ấy bị nhốt, anh ấy tuyệt thực!” Tôi điên cuồng gào lên.

“Tuyệt thực ba tháng? Có bố mẹ nào nhẫn tâm nhìn con mình tuyệt thực ba tháng? Lẽ nào một cơ hội tiếp xúc với điện thoại cậu ta cũng không có? Cậu ta không liên lạc với cô vì cậu ta biết đầu sỏ khiến nhà cô phá sản là bọn họ! Cậu ta không dám liên lạc với cô! Ngay cả khi về nước cậu ta cũng không dám liên lạc với cô! Người cô luôn giữ trong lòng kia mới là kẻ thù thực sự của cô, cô còn ngu ngốc ngóng trông cậu ta trở về, còn muốn vì chuyện làm ăn nhà cậu ta mới tới gần tôi. Công ty nhà bọn họ vốn là giẫm xác công ty nhà cô mà đi lên. Cô không tới nhìn xem, công ty nhà Ôn Khiếu Thiên làm gì, sản phẩm điện tử! Cùng một sản phẩm với nhà cô! Cô trốn tránh trong câu chuyện giả dối mà cô bịa đặt ra, trước giờ chưa từng nghi ngờ bọn họ.”

Cuối cùng trời cũng tối sầm xuống, phòng khách không bật đèn, chìm trong một màu đen kịt. Tôi cảm thấy một sự mệt mỏi chưa từng có, giống như một người già bị bệnh nan y, cuộn mình trong một thùng hàng kín mít, chờ đợi bị chuyển lên xe đưa tới nơi tập kết bụi bặm rác thải, chìm dần vào trong đám chất thải tanh hôi, bị đẩy mạnh vào trong lò thiêu. Ngay cả thi thể cũng thối, ngay cả tro cốt cũng thối.

Tôi biết Tần Thiệu sẽ không hèn hạ đến mức nói dối tôi, nhưng tôi đã đánh mất tất cả những lời nói kiên cường, chỉ biết ngồi trong một xó hõ lên: “Anh nói dối, anh nói dối. Anh là kẻ dối trá.”

Tần Thiệu không hề thương tiếc tôi, vô cùng tận tình với việc đẩy tôi về phía đống rác thải bụi bặm: “Cô nói cô có đầu óc, vì sao cô không thêm nghĩ tới chuyện hai tháng trước khi nhà cô phá sản, bố của Ôn Khiếu Thiên lại đưa cậu ta ra nước ngoài? Bởi vì từ ngày đó, bọn họ bắt đầu ra tay với nhà cô. Nhà cô vốn xử lý quan hệ xã giao không tốt, có rất nhiều kẻ thù, chỉ thiếu một người khởi đầu mà thôi. Cô biết vì sao tôi biết rõ chuyện này như vậy không? Bởi vì bọn họ từng tìm tôi, muốn tôi hỗ trợ, tôi không có hứng thú với chuyện làm ăn nhà hai người, càng không có hứng thú với chuyện bỏ đá xuống giếng mới không tham gia.

Chính cô cần thận nghĩ lại đi, lẽ nào cô chưa từng phát hiện ra một chút tín hiệu hay sao? Yêu đến mức mù quáng như vậy, còn hận không thể đem tất cả cho cậu ta, uất ức bàn điều kiện với tôi?”

Tôi không ngừng lắc đầu, muốn hất văng tất cả những chuyện nghe được ra ngoài, nhưng nó như một miếng thuốc cao bôi trên da chó, dính chặt lấy tôi. Dường như tiếng đồng hồ quả lắc treo tường ngày một lớn, tựa như tiếng sấm bao phủ toàn bộ căn phòng, âm thanh càng ngày càng cao, càng ngày càng nhanh, như tiếng thúc giục ráo riết, ép tôi tới góc tường. Đầu tôi đau như muốn nứt ra, nắm những mảnh chén tàn lên đập về phía cái đồng hồ. Miếng thủy tinh vỡ tan rơi xuống đất, nhưng âm thanh kia vẫn còn dai dẳng.

Tôi đứng lên, liều mạng ôm lấy cái đồng hồ, giống như nó ngừng lại thì mọi chuyện cũng sẽ kết thúc. Thủy tinh lõm chằm đâm vào da, nhưng tôi không cảm thấy đau, chỉ ngậy ngốc nhìn những miếng thủy tinh này cắm sâu vào da thịt, đẹp đến mức kỳ cục.

Gương mặt Tần Thiệu lung lay trước mắt tôi, tôi không biết vì sao anh ta còn ở đây. Cuối cùng anh ta cũng thỏa mãn rồi, cuối cùng cũng thành công khiến tôi bị thương rồi. Anh ta biến tôi thành câu chuyện cười lớn nhất thế gian, ngay từ đầu anh ta đã biết toàn bộ chân tướng, vì vậy anh ta mới giữ tôi lại bên cạnh, nhìn tôi một khóc hai nháo ba thất cổ như nhìn một trò cười, nhìn tôi vì tình yêu thần thánh trong lòng mà giãy dụa, nhìn tôi vì thù hận trong lòng mà ngớ ngẩn. Tôi sai rồi, tôi cho rằng anh ta là diễn viên nam chính, thật ra anh ta còn kiêm luôn cả biên kịch và đạo diễn nữa. Nay câu chuyện đã công bố đáp án, nữ diễn viên cuối cùng đã phát điên rồi.

Tôi bỗng đứng lên, nắm lấy áo Tần Thiệu như kẻ điên, nói: “Đưa tôi đi gặp Ôn Khiếu Thiên, đưa tôi đi gặp Ôn Khiếu Thiên!”

Tần Thiệu bất động, chỉ nhìn tôi.

Tôi nói: “Chỉ cần gặp anh ấy một lần, tôi sẽ hoàn toàn không còn hy vọng gì nữa. Tôi không bao giờ hận anh nữa. Tôi không hận bất cứ kẻ nào nữa. Tôi hận không nổi. Các người là những kẻ thao túng vĩ đại, tôi hận không nổi.”

Tần Thiệu nói: “Kiểm tra vết thương trước rồi đi tìm cậu ta.”

Tôi nhìn anh ta: “Vết thương? Vết thương ở đâu?” Tôi vỗ ngực nói: “Ở đây sao? Ở đây có hai lỗ thủng thật lớn, hai người mỗi người cho tôi một dao, anh muốn kiểm tra không? Tôi móc ra cho anh xem.”

Tôi bắt đầu liều mạng cởi quần áo, tay vạch qua miếng thủy tinh cũng không hề hay biết. Vết rách da thấm ra dòng máu đỏ thẫm, tôi chỉ cảm thấy thật sung sướng. Những cục máu đọng trên người cuối cùng cũng được thả ra, tôi chỉ cảm thấy vui sướng.

Tần Thiệu đột nhiên cầm lấy tay tôi, nói: “Được, tôi hứa với cô, nhưng gặp rồi phải kiểm tra vết thương.”

Sau đó, anh ta bế tôi đặt vào trong xe. Tôi ngồi trên ghế phó lái, hai tay ôm đầu gối, ngơ ngác nhìn về phía trước. Tôi nhớ lại khi Ôn Khiếu Thiên đứng đắn chất vấn tôi bên bờ biển: “Sao em lại trở nên thực dụng thế này? Anh biết việc nhà em phá sản mang đến biến cố rất lớn cho cuộc sống của em, nhưng nếu dục vọng của bản thân em không lớn, sao em có thể méo mó thành thế này?” Tôi lại nghĩ tới trong hôn lễ của Ngải Tĩnh, Ôn Khiếu Thiên tái nhợt nói với tôi: “Nhiên Nhiên, em hận kẻ khiến nhà em phá sản muốn chết, đúng không?”

Những câu nói này luân phiên oanh tạc tôi, khiến tôi không biết phải làm thế nào.

Đây là lần đầu tiên tôi bước vào công ty của Ôn Khiếu Thiên. Trên tường đá hoa cương trước cao ốc của công ty treo những chữ vàng “Công ty trách nhiệm hữu hạn điện tử Ôn Viễn” rất lớn. Tôi cố tình không cho Tần Thiệu đi theo mà lẻ loi một mình, rét run cầm cập bước vào tòa cao ốc.

Bảo vệ tòa nhà nhìn thấy dáng vẻ của tôi lập tức ngăn lại. Tôi đẩy anh ta ra, nói với cô gái có cái cằm như mũi dùi trước bàn tiếp tân: “Tôi tìm Ôn Khiếu Thiên.”

Cô ta liếc mắt nhìn bảo vệ một cái, nói: “Xin hỏi cô có hẹn trước không?”

Tôi nói: “Cô chỉ cần nói có Lô Hân Nhiên tìm anh ta là được.”

Cô ta lải nhải như tin nhắn của hộp thư thoại, không hề có gì mới mẻ: “Xin lỗi, nhật trình của tổng giám đốc Ôn chúng tôi đã kín. Nếu cô muốn gặp anh ấy cần hẹn trước.”

Tôi vỗ bàn quát: “Con mẹ nó, gọi anh ta ra đây! Từ lúc nào tôi muốn gặp anh ta còn cần hẹn trước! Bây giờ anh ta quỳ trước mặt tôi, liếm giày cho tôi còn không xứng!”

Cô gái kia và bảo vệ đều giật mình, kéo tay tôi ra ngoài. Tôi gào lên với phòng khách trống trải: “Ôn Khiếu Thiên, mẹ nhà anh, lăn ra đây cho tôi! Con mẹ nhà anh, lăn ra đây!”

Khi sắp bị kéo đến cửa tòa nhà, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy Ôn Khiếu Thiên. Anh ta vội vàng chạy tới, quát lên với bảo vệ: “Bỏ cô ấy ra.”

Sau đó, anh ta túm lấy vai tôi, liếc mắt nhìn tôi nói: “Nhiên Nhiên, em có chuyện gì vậy? Có phải Tần Thiệu đánh em không? Khốn kiếp! Một ngày nào đó anh sẽ cho anh ta biết mặt. Nhiên Nhiên, một ngày nào đó anh sẽ bắt anh ta phải khóc xin em tha thứ.”

Tôi lạnh lùng nhìn anh ta. Anh ta mặc một chiếc áo sơ-mi trắng đến thuần khiết, đeo cà-vạt đen nhánh, dù có lăn lộn trên thương trường anh ta vẫn sạch sẽ, giản dị như nhiều năm trước.

Tôi nói: “Ôn Khiếu Thiên, hãy nói thật với tôi, bảy năm trước, người khiến gia đình tôi phá sản có phải nhà anh hay không? Có đúng không?”

Ôn Khiếu Thiên bỗng giật mình, nét mặt giống như đứng hình, hoặc giống một con cá đang chết khiếp bị nhét vào ngăn đá.

Tôi biết, trong đại sảnh trống trải này, có một viên pha lê mang tên chân tâm đang từ trên cao rơi xuống với tốc độ chóng mặt, tôi luôn cho rằng nó là kim cương, không thể tan vỡ, nhưng vào một khắc chạm xuống đất, nó thật sự vỡ thành trăm mảnh, khi chỉ còn một đồng mảnh vụn tôi mới biết thì ra nó không cứng rắn như vẻ bề ngoài. Nó chỉ ngụy trang rất tốt, nhưng dù ngụy trang tốt thế nào nó cũng không thể thay đổi cấu tạo của bản thân. Pha lê vĩnh viễn là pha lê, vĩnh viễn không thể biến thành kim cương.

Tôi khàn khàn gào lên: “Anh trả lời tôi, có đúng hay không? Rốt cuộc có phải như vậy hay không?”

Mọi người đang vây xem từ xa xa, bọn họ biểu thị sự quan tâm cao độ đối với việc lãnh đạo của mình khắc khẩu với một người phụ nữ điên giữa sảnh đường. Trong lòng tôi nghĩ: “Các người xem đi, xem đi. Cuộc sống của tôi đúng là thất bại như thế, tôi là một vật phẩm đầy tỳ vết bị tạo hóa ghét bỏ. Thế nhưng người biến tôi thành vật phẩm tỳ vết như thế chính là kẻ đứng ngay trước mặt này. Hắn dối trá, hắn ra vẻ đạo mạo, hắn lừa gạt tâm chân tình của tôi suốt mười năm. Nay sự việc bại lộ, hắn không còn lời nào để nói nữa rồi.”

Ôn Khiếu Thiên kéo tay tôi nói: “Nhiên Nhiên, chúng ta ra chỗ khác nói chuyện đi.”

Tôi hất tay anh ta ra, nói: “Vì sao phải ra chỗ khác? Anh sợ mất mặt? Anh còn biết mất mặt?”

Ôn Khiếu Thiên đột nhiên xoay người, ra lệnh với những người phía sau: “Tất cả lên lầu, không có lệnh của tôi không ai được xuống.”

Những diễn viên quần chúng vây xem lập tức xoay người lên lầu.

Tôi vỗ tay nói: “Ôn Khiếu Thiên, được lắm, thì ra thế này mới là anh. Anh luôn dịu dàng, nhỏ nhẹ trước mặt tôi, làm tôi không biết thì ra anh cũng khí thế như vậy, xử lý mọi việc đúng là mạnh mẽ. Tới đây, mau phổ cập cho tôi một chút, ngày đó khi giẫm nát gia đình tôi dưới lòng bàn chân, anh đã có những thủ đoạn độc ác thế nào. Không phải từ mười năm trước anh đã có ý tiếp cận tôi đấy chứ? A, nhầm nhầm, là tôi không biết xấu hổ mà bám lấy anh, anh chỉ tương kế tựu kế thôi, đúng không? Anh đã phải gắng gượng đến mức nào không biết, vì lấy được tin tức của gia đình tôi mà nhẫn nhịn chịu đựng tới cổ tình gây chuyện. Khi ngồi lên máy bay sang Mỹ có phải cảm thấy từng lỗ chân lông giãn ra không? Ba tháng kia đặc biệt sung sướng như chim sổ lồng phải không? Thả lỏng như sau khi kết thúc mùa thi đại học mờ mịt, đúng không? Nay anh trở về lại tới tìm tôi, thế nào? Thông cảm à? Hay thấy tôi đáng thương? Thấy tôi sống vô tri vô giác như vậy khiến anh cảm thấy đặc biệt thành công, thỏa mãn phải không?”

Lông mi Ôn Khiếu Thiên rất dài, anh ta chớp chớp mắt nhìn tôi nói: “Nhiên Nhiên, em đừng như vậy, em đừng nói như vậy.”

Tôi cười nói: “Vậy anh muốn tôi nói thế nào? Không phải anh từng hỏi tôi, phá sản hay không đối với tôi quan trọng như vậy sao? Đến mức khiến tôi méo mó vụn vụn. Nay tôi trả lời anh, khi nhà tôi phá sản, ngoại trừ chấp nhận tôi vốn không còn cách nghĩ nào khác. Tôi nghĩ nếu bố tôi xảy ra chuyện, những gì nên nhận chúng tôi sẽ đều nhận. Nhưng anh biết không? Nhà tôi vì nhà anh bỏ đá xuống giếng nên mới suy sụp, hoàn toàn cắt đứt nguồn tài chính. Người ta nói tiền là thứ chết rồi không thể mang theo, có phải anh thấy tôi cứ lảng nhảng mãi ở chuyện này là thực dụng lắm đúng không? Nhưng anh biết không? Vì chữa bệnh cho bố tôi, tôi mới tìm đến Tần Thiệu. Ở chỗ Tần Thiệu, vì lấy được phí chữa bệnh cho bố, những khi nén giận đến mức không cách nào nhẫn nhịn nữa, tôi đều nghĩ tới anh. Thậm chí vì anh, vì muốn anh không đi vào vết xe đổ của tôi, tôi còn ngu ngốc đẩy anh lên vị trí của anh lúc này, còn tôi chọn trở về bên cạnh Tần Thiệu, điều kiện trao đổi chính là bảo vệ cho anh! Còn anh đã làm gì? Anh trở mặt nhìn tôi rơi vào vũng bùn, anh có tư cách gì nói yêu tôi! Con mẹ nó, anh dùng phương pháp này để yêu tôi!!!”

Ôn Khiếu Thiên kéo tay tôi chậm rãi quỳ xuống, anh ta ngẩng đầu nhìn tôi nói: “Nhiên Nhiên, khi đó anh không biết bố anh làm chuyện như vậy, khi anh biết thì nhà em đã thành như vậy. Anh có nói gì cũng không còn kịp nữa. Em bảo anh phải mở miệng thế nào? Ông trời đã khiến anh gặp báo ứng, anh bị ung thư thực quản, vì vậy những gì anh nên nhận anh đã nhận cả rồi. Nhưng anh không biết, em vì chuyện gia đình mà gặp phải nhiều biến cố như vậy. Anh không biết...”

“Vì vậy anh có thể tiếp tục lừa gạt tôi, tiếp cận tôi? Ngày đó anh đã nói với tôi nguyên nhân anh biến mất bảy năm thế nào? Anh dùng chiêu bài không nở khiến tôi đau lòng làm nguy trạng, dùng ung thư thực quản làm kim bài miễn chết để chiếm được sự thông cảm, thương hại của tôi? Những ngày ở Hải Nam, mỗi ngày tôi sống quẩn quýt thế nào, tôi ao ước thời gian dừng lại tại khoảnh khắc đó đến mức nào? Tôi dùng nhiều tình cảm như vậy, mười năm tràn đầy hai lòng bàn tay. Thứ anh cho tôi là gì? Là thạch tín! Anh hủy hoại toàn bộ tình yêu của tôi, anh hủy hoại toàn bộ tuổi thanh xuân của tôi. Ôn Khiếu Thiên, sau này hai chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, đến chết cũng đừng gặp lại nhau nữa.”

Ôn Khiếu Thiên nắm chặt tay tôi, bỗng hét lên: “Việc anh làm kinh khủng như vậy sao? Nhà anh có lỗi với em, anh biết, nhưng người lấy đi toàn bộ trái tim anh là em. Anh chán ghét cảnh người lừa ta gạt nên mới lựa chọn rời khỏi thương trường. Vì em, mỗi ngày anh đã ở đây tiếp xúc với những thứ mà anh chán ghét, chính vì muốn em rời khỏi Tần Thiệu.”

35. Chương 14c

“Rời khỏi Tần Thiệu? Rõ ràng anh biết tôi trở về bên cạnh Tần Thiệu vì báo thù, vì để tập đoàn anh không bị Tần Thiệu chen ép, anh nói xem anh có ý đồ gì? Anh để tôi đi tìm Tần Thiệu báo thù, để anh ta làm kẻ chết thay, tất cả là vì lợi ích thương trường người lừa ta gạt mà anh nói!”

“Anh không nghĩ như vậy, ngay từ đầu anh đã muốn em đi cùng anh.”

“Vậy ngay từ đầu anh nên nói cho rõ ràng! Anh nên nói với tôi rằng tôi đã tìm nhầm người, Tần Thiệu không phải kẻ thù của tôi, là anh mới đúng!”

“Khi mới về nước, anh nghĩ em đã yêu anh ta, hoặc yêu tiền của anh ta. Anh rất sợ hãi, anh không biết xa nhau bảy năm, nếu tình cảm của em đã thay đổi anh nên làm thế nào bây giờ. Khi chúng ta lại về bên nhau, anh lại không mở miệng được, anh sợ nói với em rồi em sẽ giống như bây giờ. Nhưng sau đó em lại muốn về bên anh ta, không cho anh hỏi nguyên nhân, chỉ bảo anh tới công ty chờ tin tức. Anh sắp phát điên rồi! Nhiên Nhiên, khi em trở về bên anh ta, em có biết anh đã sợ thế nào không? Bất tri bất giác em đã yêu Tần Thiệu, ngay cả chính em cũng không biết. Chúng ta xa nhau bảy năm, rất nhiều chuyện đã thay đổi. Em bảo anh phải đối mặt với sự thay đổi của em thế nào? Anh phải cho em tự do, không cần ở cùng con trai kẻ thù này nữa hay không có kỳ bất cứ chuyện gì mà cột em vào bên mình? Cho đến khi anh biết em vì trả thù mà ở bên anh ta. Anh lại sợ em biết chân tướng, cũng ích kỷ hy vọng vì thế mà em không yêu anh ta được, mà quay về bên anh.”

“Anh đừng chụp cái mũ thay lòng đổi dạ lên đầu tôi. Nỗi hận của tôi với Tần Thiệu không phải thứ mà anh có thể hiểu được.”

“Nhiên Nhiên, em lừa anh nói Chí Tôn Bảo yêu Bạch Tinh Tinh, nhưng kết thúc câu chuyện lại là Tôn Chí Bảo yêu Tử Hà. Có một câu thoại mà em nên đọc cho anh: “Có đôi khi người phát hiện người yêu một người mà người căm ghét, tình yêu đó mới là điểm chết người””

Tôi lạnh lùng nhìn anh ta: “Vì vậy toàn bộ chuyện này chỉ vì tôi thay lòng đổi dạ, còn anh vô tội, đúng không? Được thôi, Ôn Khiếu Thiên, anh cứ ôm suy nghĩ như vậy mà sống nốt quãng đời còn lại đi.”

Tôi xoay người muốn đi, Ôn Khiếu Thiên ôm lấy tôi từ phía sau, nói: “Nhiên Nhiên, chúng ta không quay lại được nữa, đúng không?”

Tôi hất tay anh ta ra, nói: “Ôn Khiếu Thiên, trên mặt cỏ trong đại học A, anh đã nói với tôi, chúng ta phải quên hết tất cả những chuyện không vui trước đây, tương lai vĩnh viễn không bao giờ rời xa nhau, khi đó tôi nghiêm túc. Bởi vì khi đó cái “không vui” kia không bao gồm ân oán giữa nhà anh và nhà tôi, không bao gồm người lừa ta gạt, không bao gồm trái tim phức tạp và không đủ dũng cảm của anh. Chỉ cần anh nói cho tôi sớm nửa năm tôi, có lẽ tôi sẽ chọn tha thứ cho anh. Tôi nghĩ khi đó chỉ cần anh đưa tôi đến bệnh viện tốt nhất, có lẽ tôi còn cảm kích anh không biết chừng. Nhưng anh đã bỏ lỡ thời hạn cuối cùng. Xin lỗi, tất cả mọi chuyện không thể cứu vãn nữa rồi.”

Tôi sai bước lao ra khỏi tòa nhà. Bên ngoài đèn đường rực sáng chói mắt, gió buốt đến tận xương. Tôi thấy đèn xe Tần Thiệu chọt lóe lên rồi vụt tắt, tựa như đang bắt chuyện với tôi. Tôi rút cổ chui vào xe, Tần Thiệu không hỏi một lời, lập tức nổ máy rời đi.

Tôi biết Ôn Khiếu Thiên đang đứng phía sau nhìn tôi. Đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu đối phương thường có thể giảm đi hơn nửa đau khổ, vậy thì cứ để anh ta huyền tưởng rằng tôi đã yêu Tần Thiệu đi.

Tần Thiệu gọi bác sĩ riêng tới, vết thương trên người tôi đều là những vết cắt nhỏ, khử trùng đơn giản một chút là được. Tôi không muốn uống thuốc, cũng không muốn bác sĩ quấy rầy. Tôi cảm thấy tôi vừa trải qua một trận chiến long trời lở đất, ngay cả tâm trạng để phân tích vì sao hiện giờ tôi còn ở nhà Tần Thiệu cũng không có.

Những ngày tiếp theo, tôi ngoại trừ ngủ cũng chỉ có ngủ. Đại khái là tôi bị mắc chứng thèm ngủ rồi, mỗi ngày mở mắt ra đã đến trưa, vừa ăn trưa xong tôi lại bắt đầu mệt mỏi rồi, gần như ngay cả khi đang ăn cũng là nửa tỉnh nửa mê. Tôi cũng lười tắm, có khi tóc chống ngược lên ba ngày không gội, Tần Thiệu liền ném tôi vào bồn tắm. Dù vậy, tôi cũng ngủ luôn trong bồn tắm, bình thường không cẩn thận còn ngủ đến hôn mê. Có một lần nằm quá thẳng, toàn bộ cơ thể chìm hết vào trong nước, tôi cũng không muốn tỉnh lại, nghĩ cứ thế ngủ thôi, cuối cùng là Tần Thiệu phát hiện, xách tôi lên. Để tránh xảy ra huyết án, mỗi lần tắm rửa Tần Thiệu sẽ ở bên canh chừng. Nếu đã vậy, tôi hoàn toàn thả lỏng, làm phiền Tần Thiệu lần nào cũng phải mò lên vài lần.

Cuộc sống không có cảm giác tồn tại như vậy diễn ra trong khoảng nửa tháng, bệnh trạng dần dần chuyển biến tốt hơn. Thời gian tỉnh táo mỗi ngày của tôi cũng ngày một dài hơn.

Bởi vì lười suy nghĩ, tôi hỏi Tần Thiệu: “Vì sao tôi còn ở đây? Vì sao anh chưa đánh đuổi tôi đi?”

Tần Thiệu nói: “Bởi vì tự cô chưa đi.”

Tôi gật đầu, nghĩ cũng có lý, nói: “Một thời gian nữa tôi sẽ đi.”

Tần Thiệu lườm tôi một cái: “Vậy nhớ mang cả con chó kia đi. Tôi chỉ cần nhìn hai người đã thấy phiền.”

Tôi nói: “Được, chờ tôi chọn một ngày hoàng đạo đã. Đúng rồi, tôi làm khoảng nửa năm rồi, bớt thời gian tổng kết tiền lương cho tôi đi.”

Tần Thiệu liếc nhìn tôi, nói: “Có phải khi nhìn tôi, trong đầu cô chỉ có nhân dân tệ không vậy?”

Tôi và một miếng cơm, nói: “Ừ, có khi nhìn thành đồng Euro, có khi lại thành yên nhật. Cụ thể khi nào lấy được tiền thưởng rồi nói.”

Có một ngày, mặt trời lên cao đến mức phải ngửa thẳng cổ mới nhìn thấy, giống như muốn hòa tan toàn bộ địa cầu. Khắp mặt cỏ là ánh hào quang dào dạt, tôi ngồi trên mặt cỏ phơi nắng.

Tần Thiệu bỗng cầm điện thoại của tôi, nổi giận đùng đùng hỏi: “Đây là cái gì?”

Tôi cầm lấy nhìn qua, thì ra là tin nhắn từ bệnh viện gửi tới, nói đã có bàn phẫu thuật trống, nhắc tôi và bố tôi đi kiểm tra xác nhận một lần nữa rồi có thể làm phẫu thuật thay thận.

Tôi nói: “Mù chữ à? Trên đây chẳng phải viết rồi hay sao?”

Tần Thiệu vỗ vào gáy tôi một cái: “Đang nói nghiêm túc với cô đấy. Vì sao muốn thay thận? Thay thận của ai?”

Tôi nói: “Thay của tôi chứ ai, tôi cũng muốn thay bằng của anh nhưng sợ không hợp.”

Tần Thiệu nói: “Không được đi.”

Tôi mặc kệ anh ta, nằm xuống phơi nắng.

Tần Thiệu kéo tôi dậy, nhắc lại lần nữa: “Không được đi, có nghe không?”

Tôi nói: “Anh quản trời quản đất giờ còn quản người ta đánh rắm nữa à. Ngăn tôi tận hiếu sẽ có báo ứng.”

Tần Thiệu nói: “Tôi sẽ không cho cô tiền thưởng.”

Đây là lần đầu tiên Tần Thiệu dùng tiền uy hiếp tôi, trước đây những thứ anh ta dùng để uy hiếp tôi tương đối đa dạng, có lẽ giờ không còn gì để uy hiếp nữa nên đành phải lấy ra vũ khí cuối cùng.

Tôi chẳng thèm quan tâm đến anh ta, nói: “Tôi quỳen một quả thận, bán một quả là được. Nếu không có thận không sống được thì tôi bán một bên giác mạc hay gì đó, sau này tới chợ đêm tìm sau.”

Tần Thiệu ngồi xuống nhìn tôi. Đầu anh ta vừa vịn che khuất ánh mặt trời, bóng của anh ta hắt lên mặt tôi. Anh ta nhìn vào mắt tôi, nói: “Không được đi. Nếu cô không đi, tôi sẽ nghĩ biện pháp giúp giáo sư của cô đối phó với tòa án học thuật.”

“Này, cái này là dụ dỗ đấy. Tần Thiệu, nói thật, hai chúng ta không ai nợ ai nữa. Anh ấy mà, cũng đã làm không biết bao nhiêu chuyện điên cuồng với tôi, còn tôi suýt chút nữa khiến anh phá sản, vì vậy sau này hai chúng ta hết nợ. Nếu mấy người tố cáo giáo sư của tôi, tôi sẽ tung giao dịch giữa tôi và Lục Khinh Thiên ra ngoài dư luận, chắc rằng ác chiến giữa vợ chồng hai người cũng có ảnh hưởng xấu tới công ty. Dù sao tôi cũng bất chấp tất cả rồi, không còn gì để mất nữa. Đến lúc đó anh sẽ bị người ta chê cười. Rất không tốt đúng không. Vì vậy, theo ước định, anh cho tôi tiền rồi giải tán đi. Lẳng nhằng mãi cũng không có gì thú vị.”

Tần Thiệu nghe tôi nói hết, suy nghĩ một chút rồi nói: “Cô chờ tôi tìm xem có thận khác hợp với bố cô không đã, cũng không chậm hơn vài ngày. Cô còn ít tuổi, thiếu một quả thận sẽ ảnh hưởng rất lớn tới cuộc sống.”

Tôi bật dậy từ trên mặt cỏ, nhìn Tần Thiệu nói: “Tần Thiệu, sao bỗng nhiên lại có lòng tốt quá vậy? Tôi sắp không nhận ra anh rồi.” Nhìn anh ta một lúc, tôi tiếp tục nói: “Anh gặp nhiều người như vậy, có phải chưa thấy ai thảm hơn tôi nên mới thương hại không?”

Tần Thiệu quay mặt đi, nói: “Đúng vậy, tôi thương hại cô. Nếu em gái tôi còn sống, tôi tuyệt đối sẽ không để con bé vì tôi mà bỏ đi một quả thận trên người mình. Bố cô cũng vậy, cô không nên tùy tiện dùng phương pháp của cô để cứu ông ấy.”

Tôi nhìn gương mặt anh ta, đã lâu không cẩn thận nhìn, dường như lần cuối cùng tôi nhìn kỹ anh ta là ở bệnh viện quê tôi. Tôi nói: “Cảm ơn sự thương hại của anh. Thật đấy. Nhưng tôi sợ bệnh của bố tôi không thể tiếp tục kéo dài được nữa, xảy ra vấn đề sẽ không tốt. Những chuyện như tìm thận này hy vọng vốn mong manh, tôi không chờ được.”

Tần Thiệu kích động nói: “Vậy cũng phải chờ thử xem sao. Vì sao chưa cố gắng đã vội bỏ cuộc?”

Tôi bị lấy nhiễu cảm xúc chân thành tha thiết của anh ta, đành nói: “Vậy được rồi, tôi chờ mười ngày. Nếu qua mười ngày còn chưa có tin tức thì coi như ý trời đi.”

Tần Thiệu do dự một lát rồi gật đầu.

Tôi nghĩ, nếu tôi biết mười ngày sau sẽ xảy ra chuyện như vậy, tôi vĩnh viễn sẽ không đồng ý yêu cầu của Tần Thiệu.

Đó là một buổi sáng đầy mây đen. Cũng là ngày cuối cùng của thời hạn mười ngày mà tôi giao ước với Tần Thiệu. Mây đen ép xuống rất thấp, gần như muốn chạm xuống mặt đất. Tiếng sấm ầm ầm rung chuyển, tia sét như những vệt roi màu bạc quật xuống trái đất. Tôi vừa đi thăm đám cà chua mà tôi mới trồng trên mảnh ruộng, đi ra đã thấy Tần Thiệu đang đứng ở cửa nhìn tôi. Tôi thấy vẻ mặt của anh ta nặng nề đến mức sắp sánh được với bầu trời đầy mây đen kia, nghĩ thầm không phải anh ta thật sự phá sản rồi đấy chứ, năm đó khi bố tôi phá sản cũng như thế này.

Tôi đi tới, nhìn Tần Thiệu còn đang sững sờ, nói: “Tần Thiệu, sao vậy?”

Tần Thiệu vươn tay, trong tay là điện thoại của tôi.

Tôi không vui nói: “Sao anh lại xem điện thoại của tôi?”

Tần Thiệu nói: “Bên kia còn đang chờ.”

Tôi nhận máy, bên kia là một giọng nói xa lạ: “A lô, là người nhà của Lô Quốc Phú và Vương Cần phải không? Chúng tôi là bệnh viện Hoàng thành. Xin cô nhanh một chút. Mẹ cô gặp tai nạn xe cộ nghiêm trọng, đưa đến bệnh viện cấp cứu nhưng vô hiệu, vừa bất hạnh qua đời. Bệnh viện thông báo cho bố cô. Bố cô nghe tin tai biến chảy máu não, hiện đang cấp cứu, bệnh nhân còn có dấu hiệu suy thận, tình huống không mấy khả quan.”

Tôi nghe âm thanh còn đang lải nhải trong điện thoại, suy nghĩ lại lững lơ trong không gian. Tôi nói: “Các anh xác định chứ? Xác định rõ ràng rồi chứ?”

Âm thanh xa lạ kia nói: “Chúng tôi xác định, trên người bọn họ còn có giấy tờ xác nhận. Người nhà nhanh đến thực hiện các thủ tục cần thiết.”

Nói xong, anh ta lập tức ngắt máy.

Tôi nghe những tiếng tút tút phát ra từ điện thoại, đứng chết lặng tại chỗ. Đột nhiên phía sau vang lên một tiếng sấm khiến tôi tỉnh lại. Tôi kéo cả tần Thiệu đi theo, nói: “Tần Thiệu, đưa tôi ra sân bay.”

Tần Thiệu lập tức gọi xe, tôi ngồi trong xe, nhìn những hạt mưa lớn đập vào cửa kính. Cần gạt nước không ngừng quét sạch tấm kính, tôi nhìn cần gạt nước mà sững sờ.

Tôi nghĩ, thế giới của tôi rốt cuộc có thể bị thảm tới mức độ nào ông trời mới vừa lòng. Tôi vừa mới từ quê trở về. Hương vị sủi cảo mẹ làm còn chưa dứt trong miệng, tiếng bố trò chuyện việc nhà còn quanh quẩn bên tai, có gì đột nhiên lại trở nên xa xôi như vậy?

Tần Thiệu ở bên cạnh nhìn tôi nói: “Muốn khóc thì khóc ra đi.”

Tôi trừng mắt nhìn Tần Thiệu: “Vì sao tôi phải khóc? Không phải bố tôi còn đang cấp cứu hay sao? Đã không còn mẹ thì tôi còn bố. Tôi không phải trẻ mồ côi, dựa vào cái gì mà bảo tôi khóc!”

Nói thì nói vậy, nhưng tôi cảm thấy trên mặt vừa ướt vừa lạnh.

Tới sân bay, tất cả chuyến bay đều bị trì hoãn. Tôi tuyệt vọng nhìn trời, quỳ rạp xuống trước cửa kính lộng lẫy lóng lánh ánh nước. Trước giờ tôi chưa cầu ông trời điều gì, nay tôi cầu, chỉ cầu hãy tha cho người nhà tôi, tha cho tôi. Đừng tàn khốc như vậy, đừng khiến tôi không còn nhà để về. Tôi sai rồi, tôi biết tôi sai rồi, tôi không nên làm tình nhân của người ta, phá hoại hạnh phúc gia đình người ta. Cả đời này tôi chỉ làm sai một chuyện đó, muốn trách phạt thì hãy phạt tôi đi. Tôi thề, chỉ cần tôi có thể gặp bố tôi lần cuối, tôi sẽ không bao giờ làm tình nhân người ta nữa. Tha cho bố tôi đi, hãy tha cho bố tôi đi.

Tôi khóc đến gần như kiệt sức. Tần Thiệu ở bên cạnh ôm tôi. Tôi thấy ánh đèn chói mắt trong sân bay biến cái bóng của hai chúng tôi trở nên dài dằng dặc. Dạ dày tôi lại cuộn lên, tôi đứng lên xông vào WC, những thứ vừa ăn chảy ra cuộn cuộn. Nôn xong, vừa ra cửa nhìn thấy Tần Thiệu lại cảm thấy buồn nôn.

Tôi nghĩ liệu đây có phải một tín hiệu mà ông trời gửi cho tôi hay không, để tôi biết đây chính là kết quả của việc làm tình nhân. Cửa nát nhà tan, ngay cả nhìn thấy người ngày đêm chung gối cũng phải nôn đến trời đất quay cuồng.

Cuối cùng tiếng sấm cũng ngừng, mưa đã nhỏ hơn một chút. Chuyến bay rút cuộc lại bắt đầu khởi hành. Tần Thiệu mua hai vé sớm nhất về quê tôi. Anh ta cầm vé nói với tôi: “Tôi đưa cô đi. Xe của tôi còn ở đó, vừa vặn có thể đưa cô tới bệnh viện. Thời gian không thể chậm trễ được nữa.”

Thật ra tôi cũng không nghe rõ anh ta đang nói gì. Tôi nghĩ hiện giờ tôi chỉ là một cái xác không hồn, không còn bất cứ phương hướng để làm gì nữa.

36. Chương 15a

Chương 15: Vực sâu - Nhói

Gió thổi bờ cát vàng gợn sóng, tại nơi tận cùng trời đất chao nghiêng,

Ngàn năm dù có cũng chỉ là những hình ảnh chậm rãi trôi qua.

“Mirage” – Thái Y Lâm

Đại khái khoảng bốn, năm tiếng qua đi, tôi tới bệnh viện, như một bà lão mất trí, hai mắt vô hồn, ngẩn ngơ đi lạc trong bệnh viện. Tần Thiệu dẫn tôi đi hồi khu cấp cứu, rất nhanh tôi đã được đưa tới trước cửa phòng phẫu thuật. Đèn phòng phẫu thuật vẫn còn sáng. Tôi nghĩ đây thật là một ca phẫu thuật lớn, đã qua năm tiếng còn chưa xong. Chưa xong là tốt, chưa xong chứng tỏ tôi còn sống. Ông có đủ quật cường để chống lại, vì tôi.

Thế nhưng chưa đợi tôi nghĩ xong, y tá bên cạnh đã hỏi: “Cô tên gì?”

Tôi nói: “Lô Hân Nhiên, tôi là người nhà của Lô Quốc Phú.”

Y tá nói: “Vì sao cô tắt điện thoại, vừa rồi chúng tôi liên tục gọi cho cô.”

Tôi nhìn điện thoại rồi nói: “Xin lỗi, vừa rồi trên máy bay phải tắt điện thoại, khi khởi động lại có lẽ đã hết pin nên lại tự động tắt máy. Bố tôi còn phải phẫu thuật bao lâu?”

Y tá liếc nhìn tôi, nói: “Bệnh nhân Lô Quốc Phú không còn ở trong, ông ấy đã qua đời. Mời cô theo tôi.”

Tôi cảm thấy mình đã ngã vào một cái giếng cạn sâu không thấy đáy, trong đó tôi bị thương đến mức hoàn toàn thay đổi hình dạng, nhưng tôi vẫn hô to cứu mạng với cái miệng giếng, không ai tới cứu. Khó khăn lắm mới thấy động tĩnh lại là người ta tới che miệng giếng lại, che khuất một vòng ánh sáng duy nhất. Tôi ở trong giếng, gào khóc không ngừng lại không cách nào thoát khỏi đó.

Tôi được y tá đưa tới một căn phòng, trong phòng có hai người nằm song song, không, là hai cỗ thi thể mới đúng. Tôi biết, dưới một tầng khăn trắng kia chính là khối đá đã che lại miệng giếng của tôi. Thật ra từ bản chất mà nói, việc này đã không còn bất kỳ ý nghĩa nào với đường đời đầy chông gai của tôi nữa, nhưng nó lại có tác động tâm lý vô cùng lớn. Nó nhấn mạnh với tôi rằng, khi tảng đá kia lấp lên, tỉ lệ tử vong vốn là 100% của tôi nay đã là 10000%. Chạy đâu cho thoát.

Vì vậy, tôi cố chấp không vén tấm khăn kia lên. Dù phải chết tôi cũng không thể để số phận cười nhạo mình như thế.

Nhưng y tá bên cạnh đã thấy quen những cảnh như vậy. Đại khái là rất nhiều người sẽ mất đi dũng khí đối mặt trong giờ phút này. Với tôi mà nói, đó là một đời tràn ngập tai ương, còn đối với nhân viên bệnh viện, tôi chỉ là một trong vô số những trường hợp sinh ly tử biệt, âm dương cách trở mà bọn họ phải đối mặt hàng ngày. Những người có hoàn cảnh càng bi thảm hơn tôi chỗ nào cũng có, có thể là trẻ con còn

nằm trong tã, cũng có khi là đứa trẻ tàn tật, hoặc là người già tóc trắng, bọn họ đều ở đây tiến bước những người quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Vì vậy, y tá vô tình xúc tấm vải trắng lên. Cô ấy thay ông trời nâng lên khối đá rất lớn không rõ thành phần kia rồi đặt xuống.

Tôi nhìn hai người nằm song song trên giường bệnh, một người luôn tự hào gọi tôi là Phụng Hoàng, một người lải nhải nhắc tôi dẫn người yêu về ra mắt. Bọn họ đã cãi nhau cả đời, nay lại yên tĩnh nằm cùng một nơi, giống như đang ngủ say, giống như chỉ cần ngủ một lát nữa một người sẽ ngáy, một người sẽ liên tục trở mình, chờ tới trời sáng bọn họ sẽ lục tục rời giường, một người cầm làn đi chợ, một người mở TV nghe kịch.

Nhưng tôi biết chuyện như vậy vĩnh viễn sẽ không xảy ra. Tất cả mọi chuyện đã bị chặn ngang không lâu trước đây, tất cả hồi ức đã không còn có thể tái diễn được nữa.

Hồi ức mãi mãi chỉ có thể là hồi ức.

Tôi biết, đây là báo ứng, đây là báo ứng. Tôi luôn hỏi ông trời, cực hạn của báo ứng ở nơi đâu. Ông ấy đã chỉ cho tôi thấy, đó, như vậy cô có chịu được không?

Tần Thiệu ở bên cạnh muốn ôm lấy tôi, tôi bỗng đẩy anh ta ra. Tôi quay đầu gào lên: “Đều tại anh, đều tại anh! Là anh ngăn tôi về đổi thận. Nếu tôi trở về, mẹ tôi sẽ không bị tai nạn, bố tôi cũng sẽ không bị chảy máu não. Nếu tôi trở về, cả nhà tôi vẫn yên ổn nằm trong bệnh viện, đều tỉnh táo mà sống. Anh có nhiều tiền như vậy vì sao luôn keo kiệt với tôi? Nửa năm nay, tiền tôi kiếm được từ anh còn chưa bằng phí bảo dưỡng xe một năm của anh. Vì sao phải đối xử với tôi như vậy? Nếu anh đưa tiền cho tôi sớm một chút, có lẽ tôi đã chữa trị được cho bố tôi. Nếu không bị suy thận, có lẽ bố tôi chảy máu não vẫn có thể cứu được. Đều tại anh, đều tại anh, anh nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, anh bụng dạ khó lường, anh và Ôn Khiếu Thiên đều như nhau, đều là kẻ hại chết cả nhà chúng tôi! Tôi hối hận muốn chết, tôi không muốn có bất cứ liên quan gì tới anh nữa!”

Tần Thiệu chỉ nhìn tôi, không tức giận dù chỉ một chút, chỉ nhìn tôi.

Tôi hét lên: “Giờ anh hài lòng chưa? Xem kịch vui lắm đúng không? Cả nhà tôi phối hợp với anh chỉ vì diễn trò cười này cho anh xem! Nay cuối cùng tôi đã hoàn toàn cô độc rồi, không còn nơi nào để dựa vào nữa. Tôi không còn sợ gì nữa, các người không còn gì có thể uy hiếp tôi được nữa.”

Sau đó tôi cũng không biết bản thân đang nói gì nữa, tôi chỉ muốn nói, rồi cảm thấy mọi thứ trước mắt quay cuồng, càng ngày càng tối, cuối cùng ngã phịch một cái.

Khi tỉnh lại, Tần Thiệu còn đang ở bên cạnh. Tôi sờ lên ngực trái của mình. Trái tim bên trong vẫn kiên cường đập. Tôi nghĩ tới chuyện từ nay về sau tôi chỉ còn một mình, không còn bất cứ ai để lo lắng nữa, hoàn toàn cô độc, sau đó ở lại thị trấn nhỏ này tìm một công việc bình thường, rồi lại cô độc sống nốt quãng đời còn lại. Tới khi lớn tuổi, tôi chủ động vào ở trong viện dưỡng lão, ngồi trên xe lăn, được một cô gái trẻ đẩy tới gần bồn hoa phơi nắng, phơi tới khi trái tim này ngừng hoạt động.

Tôi quay đầu nói với Tần Thiệu: “Tần Thiệu, mấy lời trước đó chỉ là giận quá mới nói thôi. Giữa chúng ta sao có thể nói rõ đúng sai. Anh cũng trở về đi. Mấy ngày trước ở thành phố A tôi đã nói với anh chọn một ngày hoàng đạo dọn khỏi nhà anh. Nay suy nghĩ không bằng hành động, chúng ta tan đi. Sau này anh ở thành phố A sống cuộc sống vui sướng của anh, tôi ở quê cũ sống cuộc đời bình thần của tôi. Nếu có duyên, chúng ta gặp lại cũng không cần làm như quen biết.”

Tần Thiệu kéo tay tôi, chậm rãi vuốt ve những đầu ngón tay của tôi.

Tôi rút tay ra, nói: “Hôm nay cảm ơn anh. Bây giờ tôi phải bận rộn làm lễ tang cho bố mẹ tôi, có lẽ không có thời gian ra sân bay tiễn anh.”

Tôi nghĩ nói đến đây Tần Thiệu hẳn phải đứng lên bỏ đi rồi, nhưng lúc này Tần Thiệu vẫn rất kiên nhẫn nghe tôi nói hết, ngồi bên cạnh tôi không nhúc nhích.

Tôi hỏi: “Anh còn có việc gì à?”

Tần Thiệu thấp giọng nói: “Tôi ở lại giúp cô. Một mình cô làm lễ tang quá vất vả.”

Tôi vội vàng xua tay nói: “Không cần, còn chuyện gì tôi chưa trải qua, thậm chí còn ở trong ổ sói...” Tôi bỗng ngậm miệng, nghĩ rằng quá khứ như vậy đối với mọi người đều là gánh nặng, đành phải nhảy qua: “Tôi không sao. Hơn nữa để anh sắp xếp lễ tang tôi phải giới thiệu anh với mọi người thế nào? Nói anh là người bao nuôi tôi chắc? Vẫn là đừng làm đỡ thêm phiền.”

Tần Thiệu nhìn tôi nói: “Dùng thân phận bố đứa trẻ được không?”

Tôi nhìn Tần Thiệu, trong đầu còn đang suy nghĩ xem bố đứa trẻ là khái niệm gì. Bỗng tôi như nhớ tới chuyện gì đó, sờ sờ bụng mình nói: “Tần Thiệu, tôi không muốn mang trẻ con ra nói đùa.”

Tần Thiệu dịu dàng nhìn tôi, lại kéo tay tôi nói: “Tôi cũng không muốn mang trẻ con ra nói đùa.”

Tôi ngồi bật dậy, giãy dụa xuống khỏi giường. Tần Thiệu muốn tới giúp tôi bị tôi hất ra. Khi ngồi vững rồi mới hỏi anh ta: “Ai nói với anh? Làm sao có thể?”

Tần Thiệu vô tội nhìn tôi: “Vừa rồi cô ngắt xỉu, bác sĩ kiểm tra xong đã nói vậy. Hai tháng rồi. Cô không cảm giác được chút gì?”

Tôi nuốt nước miếng, nghĩ lại hai tháng qua tôi đã làm gì. Tôi thích ngủ, trước khi thích ngủ, tôi chấm dứt với Ôn Khiếu Thiên, trước khi chấm dứt với anh ta, tôi ở quê, trước khi ở quê, tôi nằm vùng ở nhà Tần Thiệu. Từng ngày của tôi hoặc là quá kích thích hoặc quá hỗn loạn, tôi chưa từng để ý kỳ nghỉ* của tôi đã chậm bao lâu. Kỳ nghỉ của tôi bình thường đã không chuẩn, trước lại uống thuốc tránh thai nên thời gian càng thêm hỗn loạn. Nhưng hai tháng nay tôi chưa từng tiến hành hoạt động trên giường, trùng trùng từ lúc nào được?

*Kỳ nghỉ: kỳ kinh nguyệt, vì chỉ vào thời gian này bạn Nhiên mới được nghỉ.

Tần Thiệu nhìn tôi im lặng suy nghĩ, căng thẳng nhìn tôi, vươn tay chỉ vào vết sẹo: “Tôi tính qua rồi, chính là chuyện hôm đó.”

Tôi bình tĩnh, ngày đó chỉ mãi đánh nhau, sau đó đã quên mua thuốc tránh thai khẩn cấp. Tôi nhớ hôm đó Tần Thiệu đã nói bên tai tôi: “Sinh con cho tôi đi.” Bỗng rùng mình, anh ta đúng là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhưng vì sao tôi phải sinh con cho anh ta? Ông trời à, ông còn có thể hoang đường hơn nữa được không? Cuối cùng nghiệt duyên giữa tôi và Tần Thiệu có thể chấm dứt rồi, vì sao ông còn muốn chen thêm một chân? Chẳng nhẽ vẫn ngại vận mệnh của tôi chưa đủ thảm hay sao?

Tôi hoàn toàn không hứng thú với tiết mục mẹ quý nhờ con, tình nhân tranh chỗ vợ cả mà TV hay diễn này. Những trò như nghe ngóng đời sống riêng tư của người nổi tiếng tôi cũng không muốn tham dự. Tôi chỉ muốn thật yên lặng sống nốt một đời, tôi đã chuẩn bị để cô đơn cả đời rồi. Đứa trẻ này đã định trước từ lúc sinh ra sẽ gặp phải ánh mắt khác thường từ người ngoài, bóng ma con riêng sẽ luôn làm bạn bên mình. Nếu giống như phim truyền hình TVB hay chiếu, đứa bé này sau khi lớn lên còn có thể tìm bố ruột báo thù; dù được bố nhận nuôi, nó cũng sẽ ném mặt nằm gai chịu nhục, sau đó phá hoại sản nghiệp của bố ruột. Tôi thật sự không muốn con tôi phải đối mặt với những chuyện này.

Ít nhất tôi còn được hưởng thụ hai mươi ba năm bình thường tốt đẹp, tôi không muốn đứa bé bị người ta chỉ trích ngay từ khi còn chưa hiểu chuyện. Huống hồ giữa tôi và Tần Thiệu đâu chỉ là tình nhân thông thường. Ngay cả vợ chồng Smith cũng không lục đục, tổn thương nhau như chúng tôi.

Tần Thiệu nắm chặt tay tôi, ánh mắt rực sáng nói với tôi: “Trước đây cô từng nói sẽ không phá hỏng một sinh mạng. Nếu có con, dù ung thư giai đoạn cuối cô cũng sinh đứa bé.”

Tôi cố gắng nhớ lại xem mình từng thốt ra lời nói cao thượng như thế từ lúc nào. Tôi hoài nghi nhìn anh ta.

Tần Thiệu tức giận nói: “Ngày đó cô bị tôi nhốt trong phòng, cô đá tôi sau đó nói như vậy.”

Tôi suy nghĩ một chút, hình như có chuyện đó thật: “Tần Thiệu, nếu tôi phá thai, anh sẽ thả sói cắn tôi à?”

Tần Thiệu nhìn tôi không nói một lời, đôi mắt mở lớn hơn trước rất nhiều.

Tôi nói: “Tần Thiệu, anh cũng nói, ngày đó khi anh nhốt tôi trong ổ sói, anh coi tôi là thức ăn cho sói, còn tôi thì đá anh. Anh nghĩ quan hệ như chúng ta là quan hệ có thể có con sao?”

Tần Thiệu mím môi, cơ mặt cứng nhắc nhìn tôi.

Tôi lại nói: “Anh hỏi bà vợ cả công bố cùng anh đồng tâm hiệp lực nhiều năm kia chưa? Cô ta có đồng ý không?”

Cuối cùng Tần Thiệu nói: “Vấn đề của cô ta tôi sẽ giải quyết. Truyền thông đưa tin vấn đề ly hôn không phải lời đồn, tôi đang xử lý.”

Tôi nói: “Nếu hai người ly hôn tôi thật sự sẽ bị treo tiếng xấu hồ ly tinh chia rẽ hôn nhân người khác. Xin lỗi, tôi không muốn nhận. Nửa năm qua vốn có thể coi như một đoạn nhạc đệm của cuộc đời rồi cho qua, tôi không muốn thêm cho đoạn quá khứ này bất cứ ý nghĩa nào.”

“Chuyện ly hôn không liên quan đến cô. Dù không có cô, tôi vẫn sẽ ly hôn với cô ta.”

“Không quan trọng, dù sao hai người ly hôn cũng chẳng có ảnh hưởng gì tới tôi. Anh ly hôn rồi cũng đừng vì đứa trẻ mà tìm tôi. Tôi không muốn có liên quan gì tới anh nữa.”

Tần Thiệu đột nhiên bắt lấy cánh tay tôi, hỏi: “Vậy cô định làm gì đứa bé? Bỏ nó? Hay nuôi nấng một mình?”

Tôi dùng sức tránh ra, nói một đáp án chân thật nhất: “Tôi không biết!”

Tôi không cách nào làm được như Trịnh Ngôn Kỳ, bỏ đứa bé như cắt một đoạn tóc, nói cắt là cắt, có lẽ cắt tóc còn phải suy nghĩ năm mười phút, phá thai lại là quyết định không có đường lùi. Tôi thật lòng thích trẻ con. Trước đây không có cảm giác gì, vài năm qua tuổi đã lớn, tình mẹ ngày một rõ ràng. Đôi khi đi qua cửa hàng đồ dùng trẻ con sẽ cảm thấy vô cùng hứng thú với đôi giày, đôi tất nhỏ như lòng bàn tay, thỉnh thoảng nhìn thấy một đứa trẻ xinh đẹp cũng muốn vươn tay ra ôm một cái.

Tôi yêu trẻ con, nhưng không có nghĩa tôi muốn đẩy đứa bé này vào bi kịch đã được dựng sẵn.

May nhờ có ông nội giúp đỡ, tôi mới biết được trình tự của tang lễ. Nội nói tôi phải chuyển di thể bố mẹ về nhà, sau đó mua áo liệm mũ thọ, sau khi mời người liệm phải để trong phòng khách hai ngày, đồng thời mời sư thầy khấn siêu độ vong linh. Thân bằng cố hữu cũng phải được thông báo tiện cho họ đến phúng viếng, phúng viếng xong còn phải mời mâm cơm, cuối cùng mới đưa tới nhà hỏa táng.

Từ sau khi phá sản, bố tôi đã không còn bạn bè. Thân thích bản tính lạnh nhạt, nhưng dù sao quan hệ huyết thống vẫn còn đó, vì vậy tôi vẫn thông báo đến từng người từng người một trên đường về nhà. Có điều khi thông báo đã là buổi chiều nên bọn họ đều tỏ ý phải hôm sau mới tới.

Tần Thiệu chưa từng rời đi, tôi không biết anh ta theo sát tôi như thế có phải vì sợ tôi tới bệnh viện phá thai hay không. Thật ra anh ta không cần lo lắng như vậy, hiện giờ nhiệm vụ hàng đầu của tôi là an táng bố mẹ, tôi muốn phá thai cũng không sức đâu mà làm. Khi tôi nói với Tần Thiệu ý này, Tần Thiệu cũng không thềm để vào tai, anh ta nói: “Dù không có đứa bé, tôi cũng không muốn để cô một mình ở đây.”

Từ khi có thai, Tần Thiệu nói chuyện có chút không giống bình thường, tôi luôn cảm thấy nay anh ta đối xử với tôi như với một chiếc bình thủy tinh dễ vỡ.

Tôi nghĩ, đúng vậy, là bình thủy tinh. Nay tôi là cái bình đựng huyết mạch Tần gia anh ta. Anh ta quý trọng tôi chỉ vì quả trứng đã thụ tinh trong bụng tôi mà thôi.

Buổi tối hôm nay, căn nhà cũ vẫn chìm trong ngọn đèn mờ mờ. Ông nội đã bị tôi đuổi về, tôi sợ nội tuổi lớn, nhìn cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh thế này càng thêm khó chịu. Nội vừa đi chưa lâu, hàng xóm đều tới an ủi. Tôi quanh năm xa nhà, vốn chỉ quen biết sơ qua với hàng xóm láng giềng, vì vậy khi bọn họ nói với tôi những lời này tôi luôn tự giấu mình sau một bức tường dày. Tôi biết nếu phá bức tường kia đi, những lời họ nói sẽ như một liều thuốc tê, khiến tôi thất thanh gào khóc, tôi cũng sẽ không còn khó chịu nữa. Tiếc rằng bức tường kia càng đắp càng cao, bọn họ càng an ủi tôi càng khách khí đáp lễ.

Có lẽ người đi an ủi người khác cũng có tâm lý mong chờ, khi bọn họ nói cố nén bi thương cũng là lúc tiềm thức họ mong chờ người được an ủi kia sẽ gào khóc, lau nước mắt, như vậy mới thể hiện được lòng giúp đỡ của họ. Người an ủi cảm thấy thành công, người được an ủi thấy yên ổn. Chỉ có tôi không như vậy, bọn họ chưa từng gặp hoàn cảnh như vậy. Bọn họ nói với tôi: “Ai cũng có ngày này, sớm hay muộn mà thôi.” Tôi nói: “Cháu biết”, bọn họ còn nói: “Bệnh của bố cháu kéo dài cũng là chịu tội, nay coi như giải thoát sớm

một chút, sớm ngày đầu thai.” Tôi nói: “Cháu hiểu”, bọn họ còn nói: “Nhà cháu chỉ còn mình cháu, sau này cháu phải tự chăm sóc bản thân cho tốt.” Tôi lại nói: “Cháu sẽ nhớ.” Tôi máy móc đáp từng câu một, rồi hiểu ra trước giờ mình làm thùng rác đã quen, đến mức quên mất chia sẻ nỗi khổ của bản thân thế nào. Đạo lý tôi đều hiểu, nhưng tôi phải nói với người khác “Tuy vậy cháu vẫn rất đau lòng” thế nào? Sau đó nhắc tới từng chuyện về bố mẹ ra làm sao?

Dốc bầu tâm sự như vậy, tôi không biết cách. Tôi chỉ biết truyền đi sự tức giận, khi tức giận tôi đặc biệt nói nhiều, còn khi đau lòng tôi lại không biết nói sao.

Ánh đèn trong phòng khách vẫn mờ mờ như trước. Tiếng sư thầy gõ mõ, chiêng trống leng keng. Có người hô hào, có người múa may, miễn cực lạc tôi không hiểu, có lẽ âm thanh âm ỉ này có thể tạo thành một cây cầu, đưa bố mẹ tôi bước qua quãng đường nhấp nhô. Vì tiếng kèn, tiếng nhị, tiếng chiêng, tiếng trống hòa tấu rất lớn nên trong thôn nhỏ yên tĩnh này, chuyện bố mẹ tôi qua đời rất nhanh đã được mọi người biết đến. Có vài đứa trẻ hiếu kỳ lấp ló sau cửa nhìn vào, còn có mấy người lớn đứng từ xa bàn luận. Tôi nhìn bọn họ, nghĩ thầm có lẽ vở diễn hoang đường này ban đầu không vì siêu độ vong linh mà để hòng phách ròi khỏi thân thể tạm biệt một đời, đặc biệt mời người sống tới cho náo nhiệt một chút, giống như từ nhỏ đến lớn chúng ta tham gia lễ tốt nghiệp hết lần này đến lần khác vậy.

Tần Thiệu ngồi bên cạnh tôi. Mọi người nhìn cảnh náo nhiệt cũng không quên phát hiện ra anh ta, bởi vì tôi không giới thiệu nên đại khái bọn họ coi anh ta là chồng tôi. Dù sao ở nơi này, nếu đến tuổi tôi còn chưa kết hôn nhất định được quy về quái thai.

Tần Thiệu từ lâu đã quen với sự quan tâm của người lạ, vì vậy anh ta chỉ yên lặng ngồi bên tôi không lên tiếng. Dù trong vở diễn tấu không có bất cứ âm luật nào thế này anh ta vẫn nhẫn nhịn. Tôi len lén nói với anh ta: “Anh coi như đang xem kịch Nô Nhật Bản đi.”

Bởi vì tạp âm quá lớn, Tần Thiệu ghé vào tai tôi hỏi: “Kịch Nô? Đó là cái gì?”

Động tác thân thiết của Tần Thiệu rất nhanh đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Ở nơi nông thôn dân phong còn tương đối bảo thủ này, dù là vợ chồng cũng không biểu hiện như vậy. Trường hợp nam nữ tương đối công khai chỉ giới hạn trong ngày kết hôn, vì vậy ngày đó mọi người sẽ nghĩ tất cả biện pháp khó xử cô dâu chú rể.

Tôi khoát tay với Tần Thiệu, không muốn trao đổi với anh ta nữa. Tần Thiệu cũng cảm nhận được ánh mắt của mọi người, ngoan ngoãn ngồi về chiếc ghế trúc cũ.

37. Chương 15b

Khi diễn tấu tạm dừng mười phút, Tần Thiệu hỏi tôi có đói không, tôi lắc đầu.

Tần Thiệu lo lắng nhìn tôi, nói: “Cô không ăn gì sao được? Cả ngày cô chỉ dựa vào một lọ dinh dưỡng ở bệnh viện để chống đỡ được, không chịu nổi đâu.”

Anh ta lại lộ ra ánh mắt nâng niu bình thủy tinh.

Tôi thở dài nói: “Anh đói à?”

Tần Thiệu lắc đầu, lại gật đầu.

Nay tôi cảm thấy hai chúng tôi có chút giống vợ chồng nhiều năm. Hơn nữa Tần Thiệu biểu hiện rất bình tĩnh, vô hại, khiến tôi hoài nghi trước kia anh ta chỉ đang giả vờ.

Tôi nói: “Tôi không biết nấu cơm, hiện giờ tôi cũng không có khả năng nấu cơm cho anh. Vậy đi, anh ra ngoài, đi theo hướng Bắc khoảng hai trăm mét, rẽ phải có một con đường đặc biệt nhỏ, đi vào đó vài bước,

rẽ phải vào một ngõ nhỏ, ở đó có một quán tạp hóa rất khó nhận ra. Khi mua nhớ chú ý hạn sử dụng, cẩn thận mua phải đồ uống nhái.”

Có lẽ cả đời Tần Thiệu chưa từng bị người ta sai thành chân chạy, cũng có lẽ anh ta chưa từng biết tới một tiệm tạp hóa tại vị trí phức tạp như vậy mua đồ là khái niệm thế nào, khi đứng lên còn có chút chần chờ. Nhưng rất nhanh anh ta đã bước ra ngoài.

Tần Thiệu rất có khí thế, anh ta vừa bước đi, ngoài cửa đã giãn ra một con đường. Tần Thiệu cúi đầu, đi về bên trái vài bước, ngừng lại, nhận ra mình đi sai hướng, lại cúi đầu tiếp tục đi về hướng ngược lại.

Đến khi màn diễn tấu thứ hai kết thúc, Tần Thiệu vẫn chưa trở về. Tôi nhìn bầu trời tối đen bên ngoài, không khỏi có chút lo lắng. Tôi không lo lắng có người giật tiền cướp sắc, dân phong chỗ chúng tôi chưa đến mức xuống cấp như thế, tôi chỉ lo Tần Thiệu không cẩn thận bước hụt xuống rãnh. Tôi không muốn con tôi từ con riêng biến thành mồ côi cha. Rốt cuộc Tần Thiệu đã trở về. Anh ta xách một chiếc túi đen lớn, khi anh ta bước vào đám người tôi bỗng có chút buồn cười. Dáng vẻ anh ta chật vật hiếm có, giống như trải qua một cuộc hành trình mạo hiểm.

Khi nhìn thấy tôi, anh ta có chút an tâm, sau đó mở túi lấy ra một đồng hồ ăn lung tung không phải chính hãng. Tôi nghĩ đại khái anh ta nhặt ra tất cả hàng hóa trong cửa tiệm như ở Bắc Triều Tiên kia. Tất cả đồ ăn được bày trước mặt để tôi chọn.

Sau khi cầm lên một cái bánh xốp, tôi hỏi anh ta: “Sao lại lâu như vậy? Lạc đường à?”

Tần Thiệu nhẹ nhàng nói: “Ừ, quá tối.”

Tôi nói: “Vòng trở về thế nào? Không thẳng hướng Bắc về tới thành phố A luôn à?”

Tần Thiệu nói: “Có kim chỉ nam là cô đấy thôi.”

Bánh xốp mắc kẹt trong họng, tôi ra sức ho khan. Tần Thiệu vội vàng mở một chai nước đưa tới bên miệng tôi. Tôi uống mấy ngụm mới thoáng bình tĩnh lại.

Tần Thiệu nói: “Đã biết cô không nghe được những lời thế này mà. Nói thật là chỗ cô có một con chó luôn không nhanh không chậm theo sau tôi. Tôi đi theo tiếng nhạc ở đây, càng đi càng gần, cuối cùng đột nhiên đi tới cửa nhà cô. Hải lòng chưa?”

Tôi liên tưởng tới dáng vẻ thảm hại vừa rồi của Tần Thiệu, quả thật vô cùng hải lòng.

Chờ sư thầy, phường bát âm đã đi, đám người ở cửa cũng tan theo. Trong căn phòng vắng vẻ chỉ còn tôi và Tần Thiệu, cùng đi thể bố mẹ tôi.

Tôi hỏi Tần Thiệu: “Anh đói không?”

Tần Thiệu nói: “Không.”

Tôi cười cười chỉ lên lầu: “Nếu buồn ngủ thì lên lầu ngủ đi. Trên đó có phòng tôi. Tôi phải ở đây gác đêm.”

Tần Thiệu lại dùng ánh mắt nhìn bình thủy tinh để nhìn tôi: “Như vậy sao được, sức khỏe hiện giờ của cô sao có thể thức đêm?”

Tôi nói: “Tôi trước phải là con gái của bố mẹ sau mới là mẹ của đứa bé.”

Tần Thiệu hiểu được ý của tôi, nói: “Tôi ở đây trò chuyện với cô một chút.”

Tôi nhìn anh ta nói: “Vô duyên vô cớ có gì mà nói?”

“Ví dụ như đặt tên gì cho con?”

“Đi đi, đi đi, lượn ra kia đi.”

Tần Thiệu lại ngồi thừ sang một bên, vẻ mặt có chút uất ức. Tôi nhìn bóng lưng anh ta, nghĩ người thích sạch sẽ như anh ta mà vì tôi hôm nay chưa được tắm, còn bị chó đuổi, thật đúng với câu hổ lạc đồng bằng bị chó khinh.

Tôi bỗng nghĩ tới một chuyện, nói với anh ta: “Anh chờ một chút, tôi lên lầu lấy vài thứ.” Sau đó tôi lên lầu, lục lọi trong phòng bố mẹ tôi lấy ra một quyển sách dày cũ kỹ rồi lại chạy xuống lầu.

Hai chúng tôi lại ngồi chụm đầu dưới bóng đèn đen xì, lật từng trang giấy mỏng. Trong đó có tấm ảnh cưới đen trắng của bố mẹ tôi. Ảnh bố tôi thời đi lính, ảnh mẹ tôi làm ruộng, nhưng phần lớn là ảnh của tôi. Ảnh của tôi từ nhỏ đến lớn được bố mẹ tôi bảo tồn rất cẩn thận. Tấm ảnh đen trắng khi một trăm ngày của tôi được phóng lớn, chiếm trọn một trang. Tôi chỉ vào tấm ảnh nói: “Tấm này chụp lúc tôi tròn trăm ngày.”

Tần Thiệu vuốt ve gương mặt trẻ con trong tấm ảnh, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin: “Liệu con của chúng ta sau này có giống thế này không?”

Tôi nghe vậy gấp quyển album lại, nói: “Anh còn nói tôi sẽ không cho anh xem nữa.”

Tần Thiệu vội vàng nói: “Được, được, được, tôi không nhắc tới nữa là được.”

Tôi nghe anh ta đảm bảo xong mới mở quyển sách ra lần nữa, chậm rãi lật từng trang. Tôi chỉ vào tấm ảnh tôi đang ngồi trên ngựa gỗ nói: “Tấm này chụp hồi ba tuổi, anh biết không, con ngựa gỗ này là bố tôi tự tay làm đấy. Ông nhặt mấy miếng gỗ cạnh giường làm cho tôi một con ngựa gỗ có thể lác lư, thế nào? Bố tôi lợi hại không?”

Tần Thiệu gật đầu, nói: “Ừ, cười thật ngọt ngào. Thì ra khi đó đã có má lúm rồi.”

Tôi lại chỉ vào một tấm ảnh khác: “Tấm này tôi và mẹ chụp ở bờ ruộng. Khi đó tôi năm tuổi. Có điều mẹ tôi nói khi đó tôi rất hay khóc nhè, trên mặt còn nguyên hai vệt nước mắt. Thật xấu đúng không? Còn đeo một cái găng tay, cái còn lại có lẽ tôi làm mất rồi. Ha ha.”

Tần Thiệu nói: “Cũng tạm, không xấu như bây giờ.”

Tôi lườm anh ta nói: “Đúng rồi, anh xem tấm này đi, chụp lúc tôi được kết nạp vào đội thiếu niên tiên phong. Cái áo len tôi đang mặc là do mẹ tôi tháo áo của mẹ ra để đan cho tôi. Tạo hình cánh dơi, cả trường có tôi một nhất. Khi đó tôi rất phấn khích, nghĩ đến chuyện mình là người nối nghiệp chủ nghĩa cộng sản là hưng phấn không để đâu cho hết. Mỗi ngày đi học về là phải gấp khăn quàng đỏ cẩn thận trước tiên, nếu bẩn lập tức bắt mẹ giặt sạch phơi khô.”

“Tấm này chụp khi tôi được giải nhất thư pháp toàn tỉnh. Hình như là lớp sáu. Tôi đang mặc vải bông Mã Hải, ngày đó đặc biệt lưu hành loại vải này. Khi về tôi muốn bố tôi thưởng một chiếc đàn điện tử. Anh biết không, khi đó đàn điện tử đối với nhà tôi xa xỉ như Lamborghini với anh, không, với những nhà bình thường khác. Ngày nào tôi cũng ôm đàn bấm lung tung, hận không thể mang tới trường biểu diễn ọi người lác mắt. Sau rồi để khoe khoang, tôi còn mời bạn về nhà chơi. Tiếc rằng sau này cái đàn này cũng không biết bị tôi ném đi đâu.”

Cứ như thế, từng tấm từng tấm ảnh một, tôi trong ảnh ngày một lớn, ngày một giống tôi lúc này; còn bố mẹ tôi chậm rãi biến chuyển từ thời thanh niên bông bột năng nổ tới trung niên vững vàng, cuối cùng thành đôi người già mặt đầy phong sương. Tóc mai không biết đã bạc từ lúc nào, lưng không biết đã cong từ lúc nào, nếp nhăn không biết đã khắc sâu từ lúc nào. Cứ như vậy, cho tới sáng ngày hôm qua, thời gian hoàn toàn ngừng lại trên người bọn họ. Từ nay về sau, trong ảnh chỉ còn một mình tôi, vĩnh viễn chỉ còn một mình tôi.

Nước mắt tôi rơi xuống. Từng giọt nhỏ vào trên quyển album. Từ sau khi rời bệnh viện, không biết vì sao tôi không thể khóc được, giống như đường ống bị tắc. Nhưng nay đường ống này cuối cùng cũng thông. Tất cả đau đớn trong lòng tôi bắt đầu tan chảy, liên tiếp tràn mi. Tôi ôm Tần Thiệu lớn tiếng khóc.

Tôi vừa khóc vừa nói: “Tôi không muốn bọn họ rời khỏi tôi. Tôi không muốn còn một mình. Tôi không muốn thành trẻ mồ côi. Tôi muốn bố mẹ tôi còn sống khỏe mạnh, nhìn tôi kết hôn sinh con, bọn họ làm ông bà ngoại, dẫn cháu ra ngoài đi dạo. Tôi còn rất nhiều chuyện chưa hoàn thành cùng họ. Tôi còn chưa kịp làm gì cả, sao họ có thể bỏ đi đơn giản như vậy? Sao bọn họ có thể nhẫn tâm bỏ mặc tôi?”

Tần Thiệu nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, không nói một lời. Anh ta là một người biết lắng nghe biết thấu hiểu, hiện giờ tôi chỉ cần một bờ vai như vậy, không cần bất cứ lời nào khác. Tôi không muốn những lời như “cố nén bi thương”, “chăm sóc bản thân”, “tất cả rồi sẽ qua”, tôi chỉ muốn một nơi để tôi khóc, để tôi kể, vậy là đủ rồi.

Chờ khóc mệt, tôi lại co mình trên ghế trúc bình tĩnh suy ngẫm. Tần Thiệu lấy một tấm chăn bông từ trên lầu xuống từ lúc nào tôi cũng không biết. Phòng khách sau nửa đêm lạnh đến đáng sợ. Tần Thiệu quấn chặt chăn bông quanh người tôi, lại kéo băng ghế tới để tôi gác chân lên. Tôi cứ thế nằm dài trên chiếc ghế kết hợp này.

Một lát sau Tần Thiệu lại chạy lên lầu, thật lâu không thấy động tĩnh gì, tôi cho rằng anh ta đã đi ngủ bù, liền một mình run run trong bọc chăn.

Tần Thiệu đi xuống, trong tay bưng một cái khay đặt trước mặt tôi. Anh ta chỉ một bát gì đó vàng vàng nói: “Tôi nấu ít mì, dù thế nào cũng phải làm dùng chút đồ nóng làm ấm người. Nếu không tay cô lại nứt da.”

Tôi cầm đũa trộn đều một chút, phát hiện mì trong bát sắp vón thành cục, nhưng không nói gì, chỉ hỏi anh ta: “Vậy còn anh? Anh cũng ăn chút gì đi chứ.”

Tần Thiệu chỉ một cái bát bên cạnh nói: “Tôi ăn cái này.”

Tôi nói: “Đó là cái gì?”

Tần Thiệu nói: “Đây là bản thử nghiệm, của cô là bản cải tiến. Mì nhà cô bị tôi nấu hết rồi. Tôi cũng không lấy đâu ra bản cao cấp hơn được nữa.”

Tôi gật đầu, ăn một miếng mì bản cải tiến, gần như không có bất cứ vị mặn và béo nào, có lẽ chưa có gia vị, tôi cũng coi như bản thân là người bệnh tiểu đường, ăn từng miếng một.

Tần Thiệu thấy tôi ăn cũng ăn vài miếng mì bản thử nghiệm của mình. Đối với tác phẩm của mình anh ta cũng đã đoán trước nên không lộ ra vẻ kinh ngạc, chỉ chậm rãi ăn hết.

Tôi nói: “Có phải còn ngon hơn mì Ý trong nhà hàng cao cấp không?”

Tần Thiệu cười cười, thành thật nói: “Nếu mì Ý nghe cô nói vậy sẽ lấy nước mắt rửa mặt.”

Tôi nói: “Anh không thừa cơ khoe khoang một chút thật không giống phong cách của anh. Có điều nếu mì Ý lấy nước mắt rửa mặt sẽ thành mì nước rồi.”

Nói xong, ngay cả tôi cũng rung mình vì câu chuyện cười thiếu muối này.

Tối nay, tôi đã nghĩ cẩn thận một việc. Tôi muốn sinh đứa bé này. Chờ đứa bé trưởng thành, tôi cũng có thể thêm vào từng trang của quyển album dày; khi tôi chết, còn có đứa bé lật từng tấm ảnh mà tưởng nhớ tôi. Mặt khác, tôi biết được chuyện mình mang thai trong khoảng thời gian bố mẹ qua đời có lẽ cũng là điềm báo bố mẹ muốn tôi có thể truyền thừa sinh mệnh này.

Tôi biết bà mẹ độc thân trong nước không thể nào dễ dàng như TV hay diễn. Không có đăng ký kết hôn sẽ không thể làm giấy khai sinh, không có giấy khai sinh đứa trẻ sẽ không có hộ khẩu, sẽ liên quan đến một loạt vấn đề trường lớp. Vì vậy, mặc kệ thế nào tôi cũng sẽ vì đứa bé mà tạo một gia đình, tìm một người đàn ông lớn tuổi trung thực chưa kết hôn, hoặc một người chất phác không vợ không con hay đã ly dị, tôi muốn đứa bé lớn lên như bao đứa trẻ khác, yên bình, mạnh khỏe. Mà cuộc sống như vậy hẳn không bao gồm Tần Thiệu.

Ngày hôm sau, thân thích lục tục trình diện. Có người khóc rống lên với di thể, cũng có người vẽ mặt bình tĩnh đứng một bên. Cháu trai, cháu gái của tôi cũng tới, xa lạ nhìn chằm chằm hai người nằm trên giường. Tôi chia đồ ăn mua từ tiệm tạp hóa cho bọn chúng. Trẻ con vừa nhìn thấy ăn đã quên ngay mọi chuyện, tự đi chơi.

Vóc người Tần Thiệu cao lớn, khí thế anh tài hiển hiện, 360 độ không có góc nào là góc chết, toàn thân từ trên xuống dưới tỏa ra ánh sáng “ta là kẻ có tiền, từ nhỏ đến lớn ta chưa bao giờ buồn phiền chuyện tiền nong”. Nhóm thân thích lén quan sát Tần Thiệu một lúc rồi đi tới bắt tay với Tần Thiệu làm quen. Lúc này Tần Thiệu mới thể hiện vẻ gia giáo tốt, lễ phép lại không khiến người ta cảm thấy quá thân thiết, trả lời từng vấn đề một. Tôi đã quen gây sự, mồm mép ác độc mỗi khi tranh đấu với anh ta, nay nhìn cách anh ta giao tiếp với mọi người như vậy thật sự không quen.

Chú tôi là người đầu tiên tắt máy khi nghe tin bố tôi phá sản. Tôi còn nhớ mình từng chắn trước cửa nhà ông ấy, muốn đòi lại pho tượng phật bằng vàng mà bố tôi tiện tay tặng. Khi đó là tháng mười hai, gió lùa qua hàng hiên khiến tôi run rẩy như một cụ già chín mươi tuổi. Tôi ở đó đợi hai ngày, bọn họ cũng không dám ra ngoài, cuối cùng, ngày thứ ba, bọn họ xách hành lý vội vàng chạy về phía chiếc Satana 2000 – quà tặng sinh nhật năm mươi tuổi mà bố tôi mua cho ông ấy.

Khi nhìn thấy Tần Thiệu, ông ấy đặc biệt thân thiết nắm tay Tần Thiệu hỏi: “Lần đầu gặp mặt, tôi là chú của Tiểu Nhiên. Cậu thanh niên tên gì?” Nghiêm nhiên khoác vể bề trên. Tôi nghĩ chưa từng có ai gọi anh ta là “cậu thanh niên”, anh ta hẳn sẽ khó chịu.

38. Chương 15c

Tần Thiệu lộ ra nụ cười công việc, là loại nụ cười giật cơ mặt mà thành, nhưng trong ánh mắt không có bất cứ ý cười nào. Anh ta cũng bắt tay chú tôi nói: “Chào chú. Cháu là Tần Thiệu, Tần trong Tần quốc, Thiệu trong thiệu hưng.”

Ông chú lập tức hỏi: “À, Tần Thiệu, tên rất hay. Cậu làm việc ở đâu?”

Tôi len lén kéo góc áo Tần Thiệu, dùng ánh mắt ám chỉ anh ta. Chúng tôi ở bên nhau lâu như vậy dù sao cũng có ấn ý.

Tần Thiệu nói: “Làm việc trong một công ty.”

“À, kiểu công việc gì?” Ông chú đã có chút thất vọng.

“Nhân viên văn phòng. Đọc tài liệu, nghe điện thoại.” Tần Thiệu nói bóng nói gió. Tôi có chút buồn cười, cảm thấy thật ra Tần Thiệu không nói dối, tôi thấy anh ta làm tổng giám đốc đơn giản cũng chỉ có đọc tài liệu, nghe điện thoại mà thôi.

Ông chú hoàn toàn thất vọng, nói: “Nhân viên văn phòng còn mặc quần áo cao cấp như thế.”

Ông ấy đang nói chiếc áo khoác Armani trên người Tần Thiệu. Chú tôi tuy đã nhiều tuổi nhưng tinh mắt hơn bố tôi nhiều, quen thuộc các loại hàng hiệu, bởi vậy khi nhà tôi còn có tiền đã lấy đi không ít quần áo của bố tôi.

Tần Thiệu chỉ chỉ quần áo trên người: “À, đây là hàng nhái thôi. Chợ nào cũng có.”

Tôi vội vàng bổ sung: “Chợ trời ngã năm thành phố A.”

Tần Thiệu nói: “Đúng vậy, chính là chợ ngã năm.”

Ông chú im lặng bỏ đi. Ông ấy luôn được thân thích ca ngợi có ánh mắt chuẩn nhất, độc nhất, ông ấy vừa đi các thân thích khác cũng tự giải tán, không để ý đến Tần Thiệu nữa. Tôi nghĩ, bọn họ chưa từng tốn chút thời gian hỏi xem quan hệ giữa tôi và Tần Thiệu là gì, ngay cả dự định bao giờ kết hôn cũng chưa hỏi, đúng là ra vẻ một chút cũng không thêm.

Tôi nghĩ bố mẹ tôi thật đáng thương. Bố tôi có bốn anh em, mẹ tôi có ba chị em, khi nhà tôi mới giàu có bọn họ còn có qua lại, khi tiền tài xuống dốc tình thân lập tức bốc hơi. Ngay cả cái chết có thể dễ dàng được thông cảm nhất cũng không khiến bọn họ biểu hiện ra một chút quan tâm với tôi.

Thậm chí tôi còn biết ơn đứa bé trong bụng, khiến tôi có cảm giác mình không cô độc.

Tần Thiệu đứng bên cạnh, nhẹ nhàng nắm tay tôi. Tôi nhìn về phía anh ta, anh ta không quay đầu nhìn tôi. Tôi cảm nhận được độ ấm truyền tới từ lòng bàn tay, dường như khiến tôi thêm sức mạnh.

Bữa cơm tang lễ thật sự hồng bát. Có lẽ do Tần Thiệu phụ trách, anh ta đặt rất nhiều nguyên liệu nấu ăn đắt tiền mà tang sự bình thường hiếm thấy, tuy bị đầu bếp địa phương xử lý không ra gì nhưng vẫn bị mọi người phát hiện. Những người đến viếng không một ai bỏ về, bàn ngồi không đủ dành đứng bên cạnh ăn. Khắp sân rộn ràng nhốn nháo, âm ỉ náo động. Tôi nghĩ nếu bố tôi thấy nhất định sẽ hài lòng, ông thích dùng tiền để khiến mọi người vui vẻ, vì vậy tôi cũng không trách Tần Thiệu tiêu tiền hoang phí.

Chỉ là, tôi phát hiện thật ra Tần Thiệu cũng là một kẻ phổ phường biết luồn lách. Anh ta không đưa nguyên liệu tốt nhất cho đầu bếp mà nhét hết vào tủ lạnh trên tầng hai. Sau khi chúng tôi ăn hết hai bát mì vô vị kia, anh ta đột nhiên cảm thấy khủng hoảng, thừa dịp chuẩn bị cho bữa cơm tang lễ liền nhét đầy tủ lạnh trên lầu.

Lại qua một ngày, tôi đứng trong nhà hỏa táng, nhìn bố mẹ lần cuối. Hai mắt khô khốc, giống như mứt quả bị phơi khô. Tôi không khóc được, đành phải cắn chặt môi, cho đến khi nhân viên nhà hỏa táng hoàn thành công việc, giao cho tôi hai bình tro.

Bình tro có chút nặng. Tôi mỗi tay ôm một bình, thật ra tay đã tê cứng, nhưng việc này chỉ có thể là tôi làm. Tôi không có chồng, không có anh em, tôi là người con duy nhất của bố mẹ, vì vậy tôi cố sức ôm hai bình tro. Thời tiết không có mưa bụi bay bay hợp với hoàn cảnh như TV hay chiếu. Mà mặt trời rực rỡ, cây cối ven đường trải một tầng màu xanh đậm, là một ngày thích hợp để đập thanh hát dân ca. Tôi mặc một bộ trang phục màu đen, từng bước ra khỏi nhà hỏa táng. Tần Thiệu đang ở ngoài chờ tôi.

Tôi bỏ hai bình tro vào trong mộ. Thân thích cũng ở bên cạnh. Tôi bỗng nhớ tới ngày tôi cùng Tần Thiệu đi thăm em gái anh ta, liền hỏi: “Tần Thiệu, khi em gái anh mất, anh làm thế nào vượt qua?”

Tần Thiệu nhìn về phía núi non xa xa, im lặng không nói. Núi rừng bên kia vẫn một màu xanh um như trong ký ức của tôi, qua nhiều năm như vậy chỉ càng thêm rậm rạp, không bị chặt phá, tựa như thời gian hoàn toàn dừng lại ở nơi tôi cười khanh khách được bố mẹ đi chơi đùa.

Tôi nói: “Cô ấy đã mất bao nhiêu năm? Khi nhớ tới vẫn còn khó chịu lắm sao?”

Tần Thiệu liếc nhìn tôi, ánh mắt anh ta rất phức tạp, giống như một hồ nước, nhìn như yên ả lại thâm sâu khó lường. Anh ta nói: “Bảy năm rồi. Mỗi lần nhớ tới con bé đều sẽ nghĩ, nếu như con bé còn sống hiện giờ tôi sẽ thế nào, có đi tới bước đường ngày hôm nay hay không? Nhưng trên đời nào có nhiều nếu như như vậy. Xảy ra là đã xảy ra, thứ nên nhận tôi cũng đã thừa nhận.”

Tôi nghĩ, cái chết của em gái hẳn là vết thương không muốn bị chạm vào của Tần Thiệu. Mỗi người đều sẽ có những nỗi đau riêng không muốn phải đối mặt. Khi hơn mười tuổi tôi không thể đối mặt với chuyện bố rời quê hương, khi hơn hai mươi tuổi tôi không thể đối mặt với chuyện bạn trai bỏ đi không từ biệt, nay tôi ba mươi tuổi, đứng trên trạm dừng thứ ba của cuộc đời, lại không thể đối mặt với chuyện bố mẹ đã buông tay trần thế. Mà đoàn tàu năm tháng sẽ không vì sự bị thương nói không nên lời của tôi mà nhân từ, nó âm ỉ chuyển động bánh xe nặng nề, phun cuộn khói trắng, vô tình tiến về phía trước. Bất luận chúng tôi có phú quý, quyền cao thế nào, hay cứng cỏi, mạnh mẽ thế nào, chúng tôi đều bị trôi trên chuyến tàu đó. Không ngoại trừ ai.

Tôi học Tần Thiệu nhẹ nhàng cầm tay anh ta. Nhưng lòng bàn tay tôi không có độ ấm, chỉ có một mảnh lạnh lẽo, không biết có thể cho anh ta sức mạnh hay không.

Sau khi tất cả các nghi thức tang lễ kết thúc, tôi về nhà ngủ một giấc. Một giấc này đại khái phải đến hai mươi mấy tiếng. Trong khoảng thời gian dài như vậy, tôi chưa từng mơ lấy một giấc, tôi không mơ thấy bố mẹ từ biệt, cũng không mơ thấy bố mẹ dặn dò, tôi có chút thất vọng. Tôi cho rằng bọn họ sẽ dùng một sức mạnh thần bí nào đó nói những lời chưa kịp nói.

Khi tỉnh lại, Tần Thiệu đang rửa một chùm nho cho tôi. Mùa này, mỗi một quả nho là một tờ nhân dân tệ lóng lánh, tôi cũng không biết anh ta từ lúc nào và dùng bao nhiêu tiền để mua đồ ăn. Tôi còn lười đánh răng, tiện tay vặt mấy quả ăn trước.

Tần Thiệu nhẹ nhàng nói: “Chúng ta về thành phố A đi. Sức khỏe hiện giờ của cô không thích hợp ở lại đây. Ở đây quá lạnh, hơn nữa không có cách bảo quản thực phẩm.”

Tuy hiếm khi Tần Thiệu ăn nói khép nép như vậy nhưng tôi biết nguyên nhân của hành động này là vì đưa

bé trong bụng tôi. Tôi không thích người khác nói quê tôi không tốt, tôi nói thì được nhưng người khác thì không. Vì vậy tôi tức giận nói: “Có chỗ nào không tốt? Tôi sinh ra lớn lên ở đây. Thức ăn không tốt tôi còn có thể ột mét bảy, có thể đổ vào đại học A hay sao?”

Tần Thiệu nói: “Tôi không có ý này. Tôi chỉ muốn nói dù sao thành phố A cũng lớn hơn, muốn mua gì cũng được. Nhờ may cần tới bệnh viện cũng nhiều người quen, kiểm tra cũng tiện.”

Tôi hừ một tiếng: “Này, tổng giám đốc Tần, thế lực của ngài còn chưa thâm nhập tới thị trấn nhỏ của chúng tôi sao? À, đúng rồi, lần trước ở Hoàng thành chúng tôi ngài suýt chút nữa còn bị y tá bỏ quên, để lại bóng ma tâm lý, tôi hiểu mà. Có điều con tôi rất kiên cường, không cần những kiểm tra phức tạp này.”

Tần Thiệu không tức giận, ánh mắt ngời sáng hỏi tôi: “Cô quyết định sinh đứa bé rồi?”

Tôi phun ra một miếng vỏ nho, chậm rãi nuốt quả nho trong miệng xuống. Ánh mắt Tần Thiệu vẫn sáng như đuốc.

Tôi đành phải nói: “Có sinh cũng là chuyện của tôi. Đứa bé là của tôi, liên quan gì tới anh.”

Tần Thiệu vẫn vui vẻ, vươn tới xoa đầu, nhéo má tôi nói: “Tôi đã biết cô sẽ không nhả tâm bỏ đứa bé mà.”

Tôi gạt tay anh ta ra, nói: “Nói thật cho anh biết, muốn về thành phố A không phải không được, nhưng chờ qua “ngũ tuần” của bố mẹ tôi rồi lại nói. Hơn nữa trong khoảng thời gian này tôi phải ở trong nhà, không thể đi đâu. Không thể vì bố mẹ tôi vừa mất mà cả nhà bỏ không. Người xưa nói qua “ngũ tuần” hồn mới rời nhà. Tôi ở đây với bố mẹ tôi. Anh về thành phố A trước đi, đừng để viên kim cương vùi trong đồng cát, kim cương không thích ứng được, đồng cát chúng tôi nhìn cũng khó chịu.”

Tần Thiệu hài lòng nói: “Vậy sau này bàn tiếp.”

“Sau này bàn tiếp” của Tần Thiệu là chỉ anh ta sẽ không nhắc tới chuyện trở về nữa. Anh ta ở lại nhà tôi. Anh ta ở căn phòng trước kia của tôi, tôi ở trong phòng bố mẹ. Anh ta cứ thế nhét đáng người cao lớn của mình vào căn nhà thấp bé của tôi, ngày ngày nghiên cứu thực đơn, xem những chương trình dành cho phụ nữ có thai trên TV, hoàn toàn không còn đáng về quân vương lúc đầu.

Tôi nhìn anh ta như vậy mà cảm thấy có chút bứt rứt. Để một sếp tổng của tập đoàn trọng điểm quốc gia tới làm cơm, nấu canh cho tôi, tôi có chút không chịu nổi. Nhưng Tần Thiệu làm rất thỏa mãn, nhất là khi khả năng nấu ăn của anh ta tăng tốc theo từng ngày, gần như anh ta còn ham mê nấu những món ăn Trung Quốc và phương Tây. Tôi nghĩ có lẽ vì tôi mà trên đời này sẽ mất đi một thương nhân ưu tú, thêm một đầu bếp cao cấp kiệt xuất cũng nên.

Nhà chúng tôi không có hệ thống sưởi, căn phòng âm u, vừa chạng vạng trong nhà đã lạnh như trong hầm băng. Có một ngày, Tần Thiệu vào thị trấn mua về rất nhiều máy sưởi điện, mỗi phòng một cái. Ý đồ của anh ta rất tốt đẹp, nhưng vừa chạy được hai cái thì cầu chì cháy. Gần chỗ chúng tôi không có nhân tài kỹ thuật điện, hơn nữa đang là buổi tối, trong thị trấn không có nhân viên sửa chữa 24/24, bởi vậy tối hôm đó chúng tôi đành thấp nền ăn cơm.

Vốn là một chuyện rất lãng mạn, nhưng khi tôi và Tần Thiệu ở chung, trên cơ bản không cách nào coi là lãng mạn được. Chúng tôi chưa nói được vài câu đã bắt đầu tranh cãi, tôi nổi ý xấu trước kể chuyện ma cho anh ta nghe, Tần Thiệu không tỏ vẻ gì, tôi lại kể một câu chuyện càng dài dòng đáng sợ hơn. Tôi vốn yếu bóng vía, ngay cả phim kinh dị cũng không dám xem, nhưng vì lòng hiếu thắng mà cố gắng kìm nén sự sợ hãi, chỉ nói mấy câu đã khiến bầu không khí ngày một căng thẳng.

Tôi nói: “Có một người trong đầu luôn nghĩ những chuyện ma quái, vì vậy một hôm, sau khi trở về nhà, anh ta nhìn vào nhà qua lỗ khóa. Thế nhưng thật kỳ quái, anh ta không thấy bất cứ động tĩnh gì, chỉ thấy một màu đỏ tươi như máu. Anh biết vì sao không?”

Tần Thiệu phối hợp hỏi: “Vì sao?”

Tôi nói: “Bởi vì anh ta đang đối mặt với một con quỷ. Con quỷ trong nhà cũng đang dùng con mắt đỏ au nhìn anh ta qua lỗ khóa.”

Nói xong, hai chúng tôi cùng im lặng. Không ai nhận mình thua, vì vậy chúng tôi làm bộ im lặng ăn cơm. Thật ra tôi đã bị chính mình làm cho hết hồn rồi. Ngày đó khi nghe câu chuyện này vài buổi tối tôi không

dám ngủ, phải rất lâu sau mới quên được. Hôm nay vì lòng hiếu thắng tôi mới đào ký ức này lên, nhưng sau khi kể xong hai tay tôi càng lạnh cóng, lưng thấm mồ hôi lạnh, ngay cả tay gấp thức ăn cũng run run.

Bỗng bên ngoài vang lên một tiếng mèo hoang cất ngang bầu không khí nặng nề. Đồng thời, tôi cũng hét lên.

Trong tình hình căng thẳng này, nhánh cỏ cũng là ma quỷ.

Tần Thiệu kéo tay tôi nói: “Xem cô đi, đang yên đang lành kể chuyện ma làm chi? Không biết chịu thua là gì.”

Tôi ôm Tần Thiệu hô lên: “Mẹ ơi, tôi sắp sợ đến sảy thai luôn rồi.”

Tần Thiệu vỗ lưng tôi nói: “Được rồi, đừng sợ, đừng sợ, là lừa người ta thôi, làm gì có nhiều ma quỷ như vậy.”

Tôi hốt hén dựa vào vai Tần Thiệu, chờ tâm trạng dần ổn định mới chậm rãi nói: “Ồ, Tần Thiệu, cô gái không có chân đứng bên cạnh anh là ai vậy?”

Cơ thể Tần Thiệu đột nhiên cứng đờ, cuối cùng tôi cũng cảm thấy hòa được một ván, ngồi về ghế của mình cười ha hả.

Ngày hôm sau, Tần Thiệu đưa tôi tới bệnh viện Hoàng thành kiểm tra. Thể lực của anh ta không phải chuyện đùa, trong thị trấn nhỏ thế này cũng được anh ta chuẩn bị sẵn sàng, chọn ngày mà chuyên gia sản khoa làm việc, hẹn trước với chuyên gia rồi mới tới.

Cũng may đã sắp xếp trước, nếu không tôi cũng không biết mình phải đăng ký ở sản khoa hay phụ khoa nữa. Bác sĩ hỏi tôi: “Ăn cơm chưa?” Tôi lắc đầu. Bác sĩ lại kiên nhẫn hỏi tôi: “Muốn đi tiểu chưa?” Tôi lại lắc đầu. Sau đó bà ấy nói: “Uống nước trước đi. Nếu không không làm siêu âm B được.”

Tần Thiệu đành phải vui vẻ đi mua cho tôi một cốc sô cô la nóng. Trước đây người ta thường hay nói tôi thẳng ruột, uống nước giống như không cần qua hệ tuần hoàn trực tiếp chảy thẳng xuống bàng quang, nhưng bây giờ không biết hồng hóc ở chỗ nào, uống bao nhiêu nước vẫn khỏe re, không hề thương nhớ cái nhà vệ sinh.

Tần Thiệu đã ra ngoài mua sô cô la nóng cho tôi tới lượt thứ ba. Tôi nghĩ còn uống nữa tôi sẽ biến thành làn da sô cô la mất. Cho đến tận trưa tôi mới bắt đầu nhận nhạo, nhưng khi nhìn thấy trước cửa phòng siêu âm B ghi nghỉ trưa từ 11:30 đến 1:30, tôi gần như không nhận được nữa.

Biểu hiện của Tần Thiệu bình tĩnh kinh người, anh ta cầm điện thoại không ngừng gọi điện. Tôi dí sát vào bên cạnh điện thoại anh ta nghe lén, đối phương đang nói: “Hoàng thành? Chỗ nào vậy? Bắc Kinh à?” Tần Thiệu ngắt lời anh ta, nói: “Hôm qua tôi đã liên hệ qua Lí Xương để gặp chuyên gia sản khoa ở đây, câu bảo Lí Xương giúp tôi liên hệ với phòng siêu âm B ở đây, phải nhanh, hạn cho cậu mười phút.”

Tôi dùng chân trái vắt qua chân phải, sắc mặt khó nhịn mà nói: “Không thể trực tiếp liên hệ với chuyên gia sản khoa kia à?”

Tần Thiệu lạnh lạnh nói: “Gọi chuyên gia tìm người của phòng siêu âm hỗ trợ không nhanh bằng tôi tìm người khác xử lý.”

Quả nhiên chưa đến mười phút, có người đứng trước cửa phòng siêu âm B hỏi: “Ai là Tần Thiệu? Muốn khám thai?”

Tôi giật bắn lên từ trên ghế, gơ tay nói: “Tôi, tôi, tôi.”

Người kia liếc nhìn tôi nói: “Không phải là nam sao?”

Tôi nghĩ thầm người này có vấn đề gì không vậy, có người đàn ông nào tới phòng siêu âm B khám thai hay sao. Tần Thiệu phong độ ngồi ngồi đi tới, bắt tay với người kia, nói: “Tôi là Tần Thiệu, chúng tôi cùng tới khám thai.”

Trong phòng siêu âm B, tôi nằm trên giường, đầu máy lạnh lạnh dính dính lăn qua lăn lại trên bụng, tôi run run, suýt chút nữa tè ra quần. Trên màn hình xuất hiện một màu đen xì. Tôi giả vờ muốn nhìn, dù

sao trong TV chiếu đến đây luôn xây dựng một bầu không khí hạnh phúc dâng trào, cảm giác thần thánh tăng cao. Tôi đang chờ bác sĩ chỉ cho tôi thai nhi trên màn hình thì bác sĩ nói một câu: “Sao lại nhìn nhiều nước tiểu thế này, chỉ thấy toàn bàng quang.”

Nghe đến đó, mặt Tần Thiệu tái đi rồi. Có lẽ từ khi sinh ra đến nay anh ta chưa từng mất mặt nhiều lần như thế.

May mà bác sĩ bổ sung một câu: “Thấy không? Là chấm nhỏ như quả nho kia kìa. Khoảng 2.5 phân rồi.”

Tôi ngửa đầu tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng bác sĩ chỉ vào một điểm đen nói với tôi: “Cô xem, nhìn thấy vành tai rồi này, đây là miệng, đây là mũi. Mũi trên hoàn toàn thành hình rồi. Những bộ phận khác cũng bắt đầu phát triển, nhưng chưa biết được giới tính. Có điều lúc đó hai người muốn biết bệnh viện cũng không thể nói.”

Tần Thiệu xuất thần sờ sờ màn hình, vuốt ve hạt đậu kia, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hiền hòa của người làm cha.

Ngược lại tôi thấy bình thường, có lẽ đã nhìn quen cảnh tượng như thế này trên TV, đã dự đoán được sẽ thế này nên không có sự kích động nhất định, chỉ cảm thấy thần kỳ: một sinh mệnh đang hình thành trong cơ thể tôi, hơn nữa bảy tháng sau sẽ hăng hái chào đời.

Nhưng điều kiện khách quan tôi phải đối mặt không cho phép tôi lún mình trong cảm giác thần kỳ này quá lâu. Bác sĩ vừa lau sạch bụng xong, tôi lập tức chạy ra khỏi phòng siêu âm B, thẳng tiến về phía WC.

Sau khi vui sướng bước ra khỏi WC, tôi thấy Tần Thiệu đang cầm báo cáo siêu âm B mà sững sờ, có chút khó có thể tin. Tôi đi tới vỗ vỗ anh ta, anh ta chỉ vào điểm nhỏ trên bức ảnh, nói với tôi: “Tôi nghĩ con nhất định là một cô bé, hơn nữa còn rất giống cô.”

Tôi nói: “Tôi nhìn giống thế này à?”

Tần Thiệu nói: “Ừ, thật sự giống nhau như đúc.”

Ra khỏi bệnh viện, mặt trời ấm áp phủ lên người, trên khoảng sân của khu dân cư bên cạnh phơi những tấm chăn đủ loại màu sắc, mặt tiền tầng một là một loạt cửa hàng. Bên cạnh cửa hàng bán quan tài, bình đựng tro cốt là trung tâm chăm sóc sắc đẹp, bên cạnh trung tâm chăm sóc sắc đẹp của cửa hàng rèn, bên cạnh cửa hàng rèn là tiệm vàng. Bố cục như vậy không cách nào gặp được ở thành phố A, không hiểu người sống trước khi mua quan tài có nên đến sát vách chăm sóc da hay không, hoặc là vào lò rèn mua một cái ống đồng rồi sang tiệm vàng bên cạnh đánh thành một cái vòng cổ. Nhưng ở Hoàng thành, vì chỉ là một thị trấn nhỏ nên tất cả cửa hàng kinh doanh tập trung hết trên con phố này, người dân sẽ không cảm thấy nó hỗn loạn, ngược lại còn thấy tiện lợi, muốn mua gì chỉ cần đến đây là được.

Đi tới đi lui, Tần Thiệu bỗng kéo tôi vào một cửa hàng bán đồ trẻ con. Cửa hàng này ước chừng chỉ rộng mười mét vuông, chỉ bán những mặt hàng cơ bản cho trẻ em, hơn nữa hình dáng lỗi thời, giống như bị loại xuống từ những thành phố lớn. Thẩm mỹ của Tần Thiệu xuống dốc không phanh. Anh ta hưng phấn cầm một đôi giày bé bằng lòng bàn tay, vẫy vẫy trước mặt tôi, sau đó so với giày của mình. Tôi nói: “Ừ, tỉ lệ giữa đà điểu và ong mật.” Tần Thiệu cũng không chê tôi mắng anh ta là đà điểu, tiếp tục cầm lên một cái bình sữa ngắm nghía.

Anh ta không ngại, tôi lại ngại anh ta mất mặt, cố hết sức kéo anh ta ra ngoài. Trong lúc vội vàng vàng anh ta còn kịp rút ra vài tờ 100 tệ, thuận tay cầm đôi giày kia đi. Tôi nhìn thấy, lập tức giật tiền lại, đặt một tờ vào tay bà chủ.

Tần Thiệu mang theo đôi giày trẻ con kia tiếp tục dạo phố. Khi đi ngang qua một tiệm bán hoa, Tần Thiệu dừng chân, đi vào mua một bó cúc Ba Tư đưa cho tôi. Anh ta giờ hoa nói với tôi: “Lần trước đã hứa sẽ mua hoa cho cô. Nhìn xem!”

Tôi nhìn bó cúc Ba Tư đang nở rộ, liếc mắt khinh bỉ nói: “Anh thích hoa cúc ghê nhỉ. Sao không tặng tôi một bó cúc trắng luôn đi. Tiện đây nói một câu, đàn ông thích hoa cúc không phải thói quen tốt.”

Tần Thiệu nói: “Tôi cảm thấy nó rất giống cô. Tặng cô là hợp nhất.”

Tôi lục lại trong đầu ý nghĩa của hoa cúc Ba Tư, nhưng loại người kiến thức có hạn như tôi chỉ dừng ở nghiên cứu những loại hoa mà ai cũng biết như hoa hồng, hoa ly, với loại hoa ít người lưu ý như cúc Ba Tư tôi thật sự không biết gì.

Tôi cầm trong tay bó cúc Ba Tư đang nở rộ vừa quyến rũ vừa thanh thoát, ngồi trong xe của Tần Thiệu, mở cửa sổ ra một khoảng nhỏ. Ánh mặt trời xuyên qua khe hở chiếu vào, trải lên bó cúc Ba Tư một màu vàng ươm. Đi cùng ánh dương là từng làn gió mát, tựa như mùa xuân phá kén thoát ra khỏi cuối đông lạnh lẽo, khắc nghiệt.

Tần Thiệu bật một đoạn nhạc không lời, đại khái là dùng cho phụ nữ có thai dưỡng thai, khiến người ta buồn ngủ. Tần Thiệu kẹp tấm ảnh siêu âm lửng lơ giữa không trung, ở đó vốn có một con khỉ đồ chơi tôi giành được khi chơi trò “mở bình có thưởng”, bởi vì tôi cảm tình con khỉ, dù đường may rất thô ráp, đôi mắt dán lé xệch một bên nhưng tôi vẫn móc nó vào một cái giác hút, dính lên cái xe tôi thường đi. Hiện giờ hai tay của con khỉ vừa vặn có thể kẹp lấy tấm ảnh, gió từ cửa sổ thổi tới khiến tấm ảnh lúc lắc, dưới ánh mặt trời soi lên người Tần Thiệu một cái bóng bất định.

“Yên bình và ấm áp”, “thanh thản và yên ổn” mà Tần Thiệu từng nói có lẽ chính là giờ phút này. Nhìn gương mặt anh ta, tôi nhớ tới những ngày tôi ở bên Ôn Khiếu Thiên, phần lớn thời gian tôi rất cẩn thận, rất sợ một ngày nào đó Ôn Khiếu Thiên sẽ rời xa tôi. Bởi vì anh ta là mối tình đầu của tôi, có thể coi như yêu ngay từ lần đầu gặp mặt, tôi luôn luôn lưu ý, bất an tới từng giây. Bởi vì quan tâm nên mỗi lần nhìn thấy nụ cười của anh ta tôi đều cảm thấy chuenh choáng, mỗi lần anh ta nhíu mày tôi cũng cảm thấy đau lòng. Tình yêu kiên định như vậy, mặc kệ đối phương có tiếp nhận hay không tôi đều như một sợi dây cốt không thể căng hơn được nữa, kéo căng trái tim mình. Xa cách bảy năm, khi Ôn Khiếu Thiên lại xuất hiện trước mặt tôi một lần nữa, tôi không còn như vậy nữa, không còn chỉ có anh ta trong mắt, tôi phải đối mặt với hiện thực tàn khốc. Tôi không còn là con chim hoàng yến của năm đó mà là một con chim sẻ, dù mùa đông giá rét cũng phải bay ra khỏi tổ tìm cái ăn.

Vì vậy, tình yêu đã từng được tỉ mỉ gìn giữ như món đồ sứ trơn bóng cũng phải đối mặt với miếng vải thô ráp và đá vỡ nổi lên cuộn cuộn, chỉ trong chốc lát đã đầy vết trầy xước, nứt vỡ. Tình yêu không chịu nổi.

Sự lừa dối của Ôn Khiếu Thiên chỉ là một cú đả kích cuối cùng, chọc lên món đồ sứ đó một lỗ thủng lớn, khiến tôi sớm kết thúc đoạn tình mười năm này mà thôi.

Nhưng đối với Tần Thiệu, từ lâu tôi đã không thể nói rõ. Chúng tôi nằm trong cái lưới mà chúng tôi cùng nhau bện thành, tôi vốn có thể thoát khỏi đó nhưng vì đứa trẻ trong bụng mà lại trở về đây. Từ lâu Tần Thiệu đã không còn là Tần Thiệu trước kia, tôi cũng không còn là tôi lúc trước. Tôi không còn kiêng kỵ anh ta, đã quen dùng phương thức không tốt mà đối xử với anh ta, sự không tốt đó khiến tâm trí tôi bình an. Chúng tôi đều là những chiến sĩ vĩ đại, dù có con cũng không buông vũ khí, chỉ có điều đại pháo mang tính hủy diệt biến thành gạch đá trong cuộc sống hàng ngày. Hình thức ở chung cũng biến đổi từ chiến tranh hạt nhân sang hội nghị hòa bình.

Tôi nghĩ đối với tôi anh ta không có tình cảm giống như vậy. Chỉ ít anh ta cũng nóng lòng chờ mong đứa trẻ của tôi và anh ta. Có lẽ, tôi chỉ nói có lẽ, nếu không có một tầng quan hệ tình nhân này, tôi sẽ yêu Tần Thiệu, hoặc có lẽ tôi đã yêu Tần Thiệu.

Có lẽ tới cuối cùng chúng tôi sẽ yêu nhau. Xé bỏ quá khứ, bắt đầu lại một lần nữa.

39. Chương 16a

Chương 16: Sự thật - Trốn

Trên bầu trời chỉ còn mình em trôi dạt

Chỉ còn gió hong khô dòng lệ em

Lẽ nào đôi cánh của người chỉ để thoát ly thế giới khốn cùng.

“Thoát ly” – Hắc Báo

Tuy nhiên, rất nhanh tôi đã bị báo ứng. Tôi đã biết một khi tình nhân dù chỉ nảy sinh ý đồ chiếm giữ, báo ứng sẽ nổi gót mà tới.

Bắt đầu từ tối ngày hôm đó, mỗi đêm tôi đều gặp ác mộng. Từng cơn ác mộng giống như được người ta cẩn thận viết lên những cánh hoa tươi đẹp. Cánh hoa rạn vỡ lại vụn vụn bóp méo cuộc đời tình nhân của tôi thành nhiều màn: tôi bị Tần Thiệu vung tay ném xuống sàn nhà cẩm thạch; tôi bị Tần Thiệu bóp cổ, anh ta dữ dần nguyên rửa tôi chết đi; Tần Thiệu ở trong xe vừa chăm chú vừa biến thái cưỡi thất lưng của tôi; Tần Thiệu đè tôi xuống bắt tẩy hình xăm; Tần Thiệu dẫn tôi đi xem sói, nhốt tôi và bọn sói vào cùng một phòng; Tần Thiệu đâm máu giẫm lên những mảnh thủy tinh, trên tay đầy vết thương.

Những hình ảnh này từng chọt một ghi lại sự tàn bạo của Tần Thiệu đối với tôi. Nó nói cho tôi biết Tần Thiệu chỉ vì đứa trẻ mới nhẫn nhịn, từ đầu đến cuối anh ta luôn là một kẻ ác độc. Trong tim anh ta không có tình yêu, trước giờ tôi chỉ là đồ chơi của anh ta, là đối tượng ức hiếp, là cái bình đựng trẻ con.

Mỗi một lần tỉnh lại trong mồ hôi đầm đìa tôi đều cảm thấy ghê tởm đến mức buồn nôn. Tôi chạy tới WC nôn hết những thứ vừa ăn ra để bồn cầu cuốn trôi tất cả, nhưng sự thật là bồn cầu vẫn hỗn loạn hiển hiện ngay trước mắt. Tôi quỳ gối trên nền gạch, nôn đến mức không biết trời đất gì nữa. Tần Thiệu ở bên cạnh tay trái cầm cốc nước, tay phải vỗ lưng tôi. Anh ta càng như vậy tôi lại càng sợ hãi. Đã lâu tôi chưa từng sợ anh ta như thế. Trước đây tôi sợ vì anh ta là một tên bạo quân xa lạ; hiện giờ sợ lại bởi vì tôi phát hiện tôi thậm chí còn dám yêu một người như vậy.

Do ngày ngày bị ác mộng hành hạ, tôi dần không muốn ăn gì nữa. Tần Thiệu liên tục gọi người đưa tới những món ăn đầy đủ màu sắc hương vị, món tây món ta đủ loại, phần lớn là gửi qua đường hàng không. Nhưng tôi chỉ ăn vài miếng là lại nôn ra bằng sạch. Tôi không biết đây là phản ứng của phụ nữ có thai trong truyền thuyết hay do nỗi sợ hãi trong lòng. Nói chung, tôi cơm nước không đủ, ngủ chập chờn, ngày ngày hoảng hốt. Ngay cả cúng hàng tuần cho bố mẹ tôi cũng phải cố gắng vực dậy tinh thần mới tiến hành được.

Tần Thiệu luôn lo lắng nhìn tôi. Tôi biết anh ta đang lo cho sức khỏe của đứa trẻ. Trước đây ngay cả khi tôi cắt cổ tay anh ta cũng không chớp mắt lấy một cái, không thể nào vì tôi nôn mửa mà tổn công tổn sức đi lo lắng. Vừa nghĩ vậy, trong lòng tôi có chút bi thương lạnh lạnh, cảm giác bi thương này rất nhanh đã chuyển hóa thành những cơn buồn nôn, khiến tôi nằm sấp trên bồn cầu, ngay cả sức để đứng lên cũng không còn.

Tôi nghĩ tới lời thoại kinh điển của Châu Tinh Trì: “Người nôn mãi thành quen rồi.” Nhưng tôi chưa từng quen. Lần nào nôn xong đều cảm thấy như sống sót sau tai nạn. Người ta mang thai cân nặng có chiều hướng tăng lên, chỉ có tôi là giảm xuống. Tôi nghĩ, người ta vì khó sinh mà chết, còn tôi vì nôn mà chết, chuyện này truyền ra ngoài có thể coi như trò cười vĩ đại nhất thế giới.

Cuối cùng, một ngày nào đó của tháng tư, tôi bắt đầu khôi phục khẩu vị, có thể miễn cưỡng uống cháo và ăn thực phẩm nhẹ, bụng cũng hiện ra một chút, giống như bình thường khi ăn cơm no. Nhưng thường ngày quần áo mặc quá nhiều nên vẫn chưa nhìn ra là phụ nữ có thai. Tần Thiệu không có cơ hội để nhìn, tôi cũng không định để anh ta nhìn. Bởi vì tôi từng hứa qua “ngũ tuần” tôi sẽ cùng anh ta quay về thành phố A. Tôi nghĩ, trở về chỗ kia ác mộng sẽ càng thêm dày đặc. Mà trong kế hoạch nuôi con của tôi vốn không có Tần Thiệu. Vì vậy tôi nghĩ không nên để anh ta nhìn thấy bất cứ biến hóa nào của đứa bé, như vậy sau khi chia tay sẽ không quá đau lòng.

“Ngũ tuần” tới rất nhanh, hoa đào ở quê đã nở rộ, tựa sắc đẹp thiếu nữ vừa mơn mớn vừa nồng nhiệt thể hiện sự rạng rỡ đầy sức sống. Tôi và Tần Thiệu chậm rãi tản bộ dưới tán hoa đào. Thỉnh thoảng có một chú ong mật đảo vòng trên đỉnh đầu, Tần Thiệu khen tôi ngọt hơn hoa, đẹp hơn hoa nên ong mật mới tìm nhầm đối tượng. Còn tôi cũng thần nhiên thừa nhận, hái một đóa hoa đào dặt bên tai. Chưa đi được mấy bước tôi đã thoáng một, ngồi xồm xuống bên dòng nước suối nghỉ chân. Tần Thiệu lấy điện thoại ra muốn chụp ảnh tôi. Tôi vội vàng giật lấy nói: “Dùng của tôi đi.” Tần Thiệu ngẩn người, gió nhẹ thổi qua mái tóc anh ta, anh ta nhận lấy điện thoại của tôi, nói: “Chúng ta chụp chung đi.”

Vì vậy chúng tôi ngồi bên dòng suối, gốc ghếch giờ lên một chữ V với màn hình. Phía sau là hoa đào đang nở rộ như lửa, dường như vĩnh viễn không biết đến héo tàn.

Tần Thiệu nhìn bức ảnh, một lúc sau mới trả điện thoại cho tôi.

Một đêm trước “ngũ tuần”, Tần Thiệu nói ở thành phố A có một chuyện cần anh ta tự mình xử lý. Anh ta cần rời Hoàng thành vài ngày, chờ mọi chuyện xong xuôi sẽ tới đón tôi trở về. Tôi lập tức gật đầu nói được. Bởi vì tôi gật đầu quá nhanh, Tần Thiệu có chút không vui giống như tôi đang ngóng trông anh ta đi vậy. Vì vậy tôi ôm chặt lấy anh ta, ghé sát vào tai anh ta nói: “Chúc anh mọi điều suôn sẻ.”

Tần Thiệu hất cằm nói: “Đương nhiên, không thấy tôi là ai sao.”

Tôi nói: “Đúng vậy, anh là Tần Thiệu không gì không làm được.”

Đúng “ngũ tuần”, tôi đốt tất cả quần áo và đồ dùng hàng ngày của bố mẹ, lại mời phường bát âm và sư thầy tới theo tập tục. Tôi nhớ tới ngày đó tôi và Tần Thiệu đã chụm đầu xem ảnh, lại nhớ tới bát mì siêu cấp khó ăn kia, trong lòng bỗng trống rỗng. Nay không còn ai tới nắm lấy tay tôi nữa.

“Ngũ tuần” vừa qua, tôi mang theo vài bộ quần áo, bỏ lại điện thoại, nghĩ một chút lại bỏ đôi giày trẻ con mà Tần Thiệu đã mua vào trong túi. Sau đó vội vã chạy tới ga tàu hỏa, mua vé tàu chậm tới thành phố A. Tôi không thể xuất trình chứng minh thư. Bản lĩnh của Tần Thiệu tôi đã được trải nghiệm, nhất định anh ta có thể dựa vào một chút dấu vết để tìm được tôi. Tôi bỏ lại điện thoại cũng vì không rõ bỏ sim ra thì điện thoại có còn chức năng định vị hay không.

Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. Trên đất nước rộng lớn như vậy cuối cùng tôi lại chọn thành phố A.

Trong toa tàu chậm tràn ngập mùi khói và mùi mồ hôi giống như một sông bạc, khiến tôi cảm thấy không được an toàn. Tôi ngậm một viên ô mai, nghe nhạc dành cho thai nhi, nhìn phong cảnh không ngừng trôi ngược ngoài cửa sổ. Lúc này, ở xa hàng trăm cây số Tần Thiệu đã hoài nghi hay chưa, anh ta luôn gọi điện vô cùng đúng giờ, có lẽ hiện tại anh ta đã ở trên máy bay tới Hoàng thành, không lâu sau một căn nhà vắng vẻ không một bóng người đang chờ.

Nếu anh ta tìm được tôi, có lẽ anh ta sẽ lại nhốt tôi vào ổ sói, có lẽ ngay cả đứa bé cũng không có ký. Vì vậy tôi nhất định không thể để anh ta tìm được tôi.

Trải qua hành trình 25 giờ, không khí vẫn đục đến mức gần như phủ một màn sương mù dày đặc, ngay cả tầm nhìn cũng giảm xuống đến giắt mình. Tôi mang theo một thân mồ hôi và khói bụi xuống xe lửa, sau đó gọi xe đi thẳng tới nơi tập trung làm giả chứng minh ở thành phố A, dùng tên giả làm một thẻ chứng minh thư và một tờ giấy đăng ký kết hôn. Người chồng trên tờ đăng ký kết hôn là người tôi tùy tiện tìm trên mạng, tôi nhìn gương mặt như tội phạm truy nã kia mà không biết nói gì, chỉ bảo người ta nhanh chóng giao giấy tờ cho tôi.

Muốn sinh sống tại thành phố A, một người phụ nữ độc thân có thai cần thẻ chứng minh và giấy đăng ký kết hôn mới có thể nhập cư. Đây là biện pháp duy nhất mà tôi nghĩ đến.

Hiệu suất của mấy người làm giả giấy tờ rất nhanh, ngày hôm sau tôi đã nhận được, cho dù vì làm gấp nên tôi bị cắt cổ rõ đau nhưng nhờ có ba vạn tệ cuối cùng mà Tần Thiệu cho nên tôi có thể tạm đối phó với cuộc sống sau này được, chỉ cần tiết kiệm một chút. Mà nơi lý tưởng nhất để tiết kiệm chính là ngoại thành thành phố A. Sự chênh lệch dân số giữa nội ngoại thành thật đáng kinh ngạc. Một vòng lớn xung quanh nó trên bản đồ là núi non trùng điệp suối nguồn uốn lượn chưa được khai phá, có điểm giống với quê tôi.

Tôi xách hành lý, ngồi xe buýt tới vùng ngoại thành. Tôi không lập tức tìm chỗ ở mà hỏi thăm xem trong thôn có bà đỡ có kinh nghiệm hoặc bác sĩ sản khoa hay không. Bởi vì ở nông thôn nên khi lâm bồn rất có thể chưa kịp tới bệnh viện đứa trẻ đã ra đời. Tuy rằng như vậy tương đối nguy hiểm nhưng đây là biện pháp tốt nhất để đảm bảo không bị Tần Thiệu phát hiện.

Cuối cùng tôi ở lại một nơi gọi là thôn Ngật Đáp. Tôi ở nhờ trong nhà một quả phụ. Chị ấy khoảng hơn bốn mươi tuổi, một mình nuôi một người con đang học xa nhà, hàng năm dựa vào bán đồ thổ sản và tiền làm thêm của con để đóng học phí. Chị ấy cần một nguồn thu nhập ổn định, sau khi biết tôi muốn ở dài ngày đã vô cùng hy vọng tôi ở lại. Tôi nói với chị hiện giờ tôi đang mang thai, vì chồng thường xuyên đánh

đập nên tôi lo lắng cho đứa bé mà lén lút chạy trốn. Sau đó tôi cho chị ấy xem giấy đăng ký kết hôn. Chị nhìn ảnh người đàn ông vô cùng hung dữ kia rồi lập tức tin tưởng. Người dân vùng thôn quê rất chất phác, ngay cả chứng minh thư cũng không yêu cầu ra đã để tôi ở lại. Tôi trả cho chị mỗi tháng 500 đồng tiền nhà và 300 đồng tiền ăn. Tôi chỉ yêu cầu mỗi bữa phải có trứng gà quê làm đồ ăn. Nhiều hay ít không quan trọng, nhưng nhất định phải có trứng gà, tôi chỉ biết ở thời cổ đại vật chất văn minh lạc hậu chị em phụ nữ chúng ta đều dựa vào trứng gà để bổ sung dinh dưỡng, vì vậy tôi tin trứng gà có thể bù đắp được nỗi tiếc nuối thiếu thốn thực phẩm phong phú này. Chị quả phụ nghe vậy hai mắt tỏa sáng. Vùng nông thôn chủ yếu ăn đồ ăn do nhà mình trồng, không tốn kém là bao. Tôi ở lâu tương đương với chuyện mỗi năm chu cấp cho chị một vạn tệ.

Chị quả phụ kích động kéo tay tôi hỏi: “Em gái, em tên gì?”

Tôi nhìn gương mặt bị mặt trời phơi nắng vô cùng khỏe mạnh của chị quả phụ, bỗng nhớ tới lọ Estee Lauder, món quà cuối cùng tôi tặng mẹ, trong lòng chợt bị thương.

Tôi nói: “Em họ Kim, tên Phượng Hoàng.”

Chị quả phụ cười như một đóa hoa thược dược, chị nói: “Tên này thật hợp với tên ông chồng đã chết nhà chị. Chồng chị tên Thổ Ban Cưu (chim ngói). Ha ha, ha ha.”

Tôi nghĩ đau đớn có lẽ cũng chỉ là một hồi như vậy. Vốn là người đàn ông hứa hẹn sẽ cùng nhau qua cả đời, khi người đó vừa qua đời, mỗi lần nhắc tới tên người đó hẳn phải lấy nước mắt rửa mặt, cảm thấy mỗi ngày đều là tận thế. Thế nhưng qua năm năm, mười năm, cái tên chỉ còn là một loại ký hiệu đã mờ nhạt, khi nhắc tới sẽ không bao giờ khóc nữa, sẽ không ngập ngừng, chỉ như bàn luận về một chuyện gì đó trong trí nhớ, chỉ là sự trần thuật khách quan mà thôi.

Tôi nói: “Vậy chị tên gì ạ?”

Chị quả phụ kéo tay tôi nói: “Chị là Ngưu Thúy Hoa. Mọi người gọi chị là chị Ngưu. Ha ha, vốn nên gọi là chị Thổ, gọi tới gọi lui lại biến thành chị Ngưu.”

Trong lòng có chút cay đắng, tôi nói: “Vậy em cũng gọi chị là chị Ngưu đi.”

Tôi đã ở lại nhà chị quả phụ như vậy. Ở vùng nông thôn, điều khiến người ta đau đầu nhất là internet. Tôi không thể ôm ba vạn tệ ăn uống chờ chết, tôi cần internet để tìm một vài loại công việc như biên dịch, soạn thảo. Tôi hỏi thăm một lượt, nhà trưởng thôn có con lớn học đại học về nghỉ đông cố ý yêu cầu nên trong thôn mới có đường dây mạng, có điều cả thôn chỉ có nhà trưởng thôn là có internet, hơn nữa trong khi con họ đi học bọn họ cũng ngừng dùng mạng. Tôi cố gắng thuyết phục trưởng thôn rằng thổ sản có thể được tiêu thụ qua internet, ví dụ như qua blog và các phương thức bán buôn. Trưởng thôn nghe mà không hiểu gì, hai mắt đại ra nhìn tôi ba hoa chích chòe đến miệng sùi bọt mép. Cuối cùng tôi đành chi ra 200 đồng cho trưởng thôn, nói mỗi ngày muốn tới nhà ông ấy lên mạng, máy tính tôi tự mang, đây là tiền mạng và trà nước hàng tháng. Vợ trưởng thôn lập tức cầm tiền, nói tháng sau sẽ thông đường mạng, còn cố ý dọn một căn phòng sáng sủa để tôi làm việc.

Tôi ở lại trong thôn nhỏ này. Dưới sự tuyên truyền của chị Ngưu, tỉ lệ quay đầu mỗi khi ra ngoài rất cao, bởi khi tôi đi trên bờ ruộng, những người phụ nữ đang làm việc dưới đồng đều ngừng tay, nhìn tôi chăm chăm. Chị Ngưu vốn là một quả phụ, nghe nói bình thường rất ít khách tới chơi, vì tôi vào ở mà mỗi ngày có người còn chạy từ thôn đông tới thôn tây hỏi thăm. Còn tôi, trong sự quan tâm nồng nhiệt như thế suýt chút nữa cũng tin luôn câu chuyện chính mình bị lừa. Tôi thậm chí Tần Thiệu thật sự có tát tôi một cái, coi như đã đánh tôi, cơ bản là tôi ăn ngay nói thật thôi.

Bởi vì hoàn cảnh của tôi khiến mọi người thương hại nên đôi khi trên đường làm ruộng về qua nhà chị Ngưu bọn họ còn tặng chị Ngưu một ít thực phẩm tươi mới. Để báo đáp, thỉnh thoảng tôi giúp họ dạy bọn trẻ học bài, có một lần vô tình tôi nói với bọn họ tôi từng làm chủ nhiệm lớp một thời gian, ánh mắt bọn họ nhìn tôi từ thương hại lập tức biến thành kính nể, dần dần đều gọi tôi là “cô giáo Kim”. Một tiếng “cô giáo Kim” vừa ra khỏi miệng, chính tôi cũng cảm thấy trách nhiệm của mình nặng hơn không ít, liền soạn vài bài tập phụ đạo, cứ cuối tuần lại giúp các em học sinh tiểu học làm bài. May mà tôi chưa nói tôi chủ nhiệm lớp đại học, nếu không nhất định bọn họ sẽ gửi cả học sinh trung học đến chỗ tôi. Ở tuổi này mà phải đối mặt với mấy phương trình hóa học, vật lý lượng tử thì thật sự quá sức.

Vì có nghĩa vụ làm giáo viên dạy thêm, người dân trong thôn đối với tôi thêm vài phần kính trọng. Những nơi càng nghèo khổ càng tôn sùng trọng đạo. Với những loại phí phiền phức ở trường học ngày nay, có người giảng bài miễn phí đối với họ hẳn là không thể tưởng tượng. Vì vậy các loại rau dưa, trái cây không ngừng được đưa tới nhà chị Ngưu, còn tôi vì mang thai mà tình mẫu tử ngày một rõ ràng, đối với bọn trẻ ngày một yêu thương. Có những bé không ngoan tôi cũng không tức giận, thỉnh thoảng rảnh rỗi còn đi thăm hỏi các gia đình.

Nói tóm lại, tôi ở thôn Ngật Đáp thoải mái như cá gặp nước. Ngoại trừ thỉnh thoảng phải đối mặt với những tình huống bất ngờ.

Có mẹ nhiệt tình lén hỏi tôi nếu đã ly hôn với lão chồng kia thì tôi có ý định tái hôn hay không? Tôi gật đầu. Từ lâu tôi đã nghĩ nên cho con tôi một người bố, nếu có người mai mối thì tôi có thể đi xem thử xem sao.

Vì vậy bà mẹ nhiệt tình kia truyền chuyện này ra, một đồn mười mười đồn trăm. Tôi cho rằng dân phong nông thôn chân chất, một phụ nữ có thai, chưa ly hôn xong hẳn sẽ chẳng ma nào ngó. Nhưng có lẽ danh tiếng của tôi khá tốt nên thường xuyên có người giới thiệu cho tôi đủ loại người. Tôi nghĩ ở nhà một quả phụ mà luôn có người ra vào lại không làm mối cho quả phụ, chuyện này thật sự khiến tôi cảm thấy có lỗi với chị Ngưu. Nhưng chị Ngưu lại là một người rất phóng khoáng. Chị nói: “Ông chồng chị mất mười bảy năm rồi, em nói xem, mấy năm đầu nếu muốn gả thì đã gả rồi, nay có người muốn làm mối cho chị chị cũng không lấy, chị còn chờ hưởng phúc của con chị nữa chứ. Nếu tìm người khác chẳng phải lợi cho người ta quá à?”

Tôi hỏi: “Chị Ngưu, khi đó chị làm thế nào vượt qua được?”

Chị Ngưu mặc mặc cười nói: “Cái gì mà qua với không qua? Mỗi ngày tính buôn bán lời bao nhiêu tiền, có đủ để ngày mai tiêu hay không, cứ thế tự nhiên mà qua ngày thôi.”

Tôi nghĩ cũng đúng, trước nay sầu lo thương cảm là chuyện mà những người ăn no ấm bụng rảnh rỗi mới làm. Người không có cơm ăn ngay cả bị thương cũng là một thứ xa xỉ.

Vì vậy cuối cùng tôi cũng đồng ý đi xem mắt. Xem mắt trong thôn vô cùng đơn giản, ngay cả tấm ảnh cũng không có. Có điều xem mắt bây giờ ngay cả khi có ảnh cũng không chính xác, với kỹ thuật PhotoShop ngày nay có thể biến dáng người 160cm thành 190cm, biến 160kg thành 60kg.

Dù tôi không ôm nhiều hy vọng với buổi xem mắt này, thế nhưng khi tôi bước vào phòng khách nhà bác Hoàng, nhìn thấy anh chàng kính cận cao 180cm, nặng 60kg kia liền không khỏi nghĩ anh chàng đẹp trai này đúng là ngọc trai dưới đáy biển, bị vùi trong nơi thâm sơn cùng cốc này đúng là làm người ta tiếc nuối.

Đương nhiên nếu như so với mấy anh chàng đẹp trai trong thành phố, ví dụ như, tôi chỉ nói ví dụ như Tần Thiệu thì anh chàng kính cận này còn kém một chút. Nhưng quý ở chỗ người ta chất phác tươi mát, vừa nhìn anh ta đã làm người liên tưởng đến vị của kẹo cao su Doublemin.

Sau khi giới thiệu đơn giản, tôi biết được anh chàng mắt kính tên là Trịnh Khai Kỳ, năm nay 31 tuổi, cũng từng là sinh viên đại học có tiếng.

Tôi có chút nghi hoặc hỏi: “Sinh viên trong thôn không phải đều chạy về thành phố lớn hết sao? Vì sao anh ở lại nơi này?”

Anh chàng mắt kính cúi đầu nói: “Sau khi tốt nghiệp đại học quả thật tôi đã làm kế toán và tài vụ ở một công ty nhỏ trong thành phố A, khi đó người bạn gái hồi đại học cũng đi làm trong thành phố. Hai năm trước khi định kết hôn cô ấy mới nói thật với tôi, không kết hôn được vì cô ấy đã mang thai con của ông chủ. Người đàn ông kia đã có vợ, nhưng cô ấy vẫn muốn sinh đứa bé. Vì vậy tôi trở về quê.”

Tôi nghe mà vô cùng ngạc nhiên, tôi nghĩ nếu không phải anh ta thành thật kể ra, tôi còn hoài nghi không biết có phải anh ta cố ý chạy tới nơi hang cùng ngõ hẻm này chằm chọc tôi hay không.

Trên bàn xem mắt có bày một đĩa hạt dưa. Tôi cầm lấy một viên, nhẹ nhàng cắn một cái, nhân hạt dưa liền lộ ra. Tôi bóc vỏ hạt dưa, nói với anh ra: “Nếu có thể lấy tôi đang mang thai con người khác, vì sao anh không lấy cô ấy?”

Anh ta nói: “Tôi nhìn cô ấy sẽ cảm thấy khó chịu, luôn nhớ tới khoảng thời gian trước đây. Khi đó hai chúng tôi vì có thể mua được nhà ở thành phố A mà mỗi ngày chen chúc trên xe buýt, cũng không dám ăn ngon, hai cái bánh bao một đĩa rau cũng được coi như bữa tối. Tôi cũng thương cô ấy, nhưng nghĩ chịu khổ vài năm tương lai sẽ khá hơn. Không ngờ tiết kiệm được một nửa, hai người có thể cùng tiêu lại nửa đường chạy theo người khác.”

Anh ta ngẩng đầu nhìn tôi rồi lại cúi đầu nói: “Vì thấy cô mà tôi nghĩ tới cô ấy. Một mình nuôi một đứa trẻ hẳn rất vất vả.”

Đây quả thật là logic của một con người, vừa muốn quên người đó lại muốn nhớ tới người đó. Nếu là nửa năm trước tôi sẽ không hiểu, có lẽ nghe tới đó sẽ túm lấy tay anh ta dùng sức lắc: “Rốt cuộc anh có ý gì!” Nhưng hiện tại, tôi có thể hiểu được anh ta. Đó là một loại mâu thuẫn rất hợp lý. Chiếm được thì khó chịu, không chiếm được cũng khó chịu, đành phải tìm một người tương tự, như vậy có thể lưu lại tình yêu với người kia, có thể quên nỗi hận với người kia, mới có thể tiếp tục sống qua ngày.

Thấy tôi im lặng không nói gì, anh chàng mắt kính vội vàng nói: “Có phải cô chê tôi nói không dễ nghe không? Tính cách tôi là như vậy, trước đây cô ấy cũng luôn nói tôi không biết cách nói làm phụ nữ hài lòng.”

Tôi nói: “Không sao. Bố đứa bé cũng chưa từng dỗ tôi vui.”

Có lẽ anh ta nghĩ tới ông chồng bạo lực gia đình của tôi nên cũng im lặng.

Bác Hoàng luôn làm bộ bận rộn nhìn chúng tôi từ xa, thấy chúng tôi đều cúi đầu nghĩ có lẽ không nên chuyện, đành phải đi tới hòa giải.

Tôi lấy giấy bút trong túi xách ra, viết số QQ đưa cho anh ta nói: “Ngày mai là mừng một tháng năm, nhà trưởng thôn hẳn đã có thể dùng internet. Tôi chưa nghĩ kỹ, tôi thấy trước tiên chúng ta cứ làm bạn thử xem, nếu có duyên lại nói tiếp.”

Bác Hoàng tuy không biết QQ là cái gì, nhưng nghe lời tôi nói vậy sắc mặt lập tức tốt hơn nhiều, nói: “Đúng vậy, đúng vậy, thanh niên ấy mà, tâm sự nhiều mới có thể nảy sinh tình cảm. Ha ha, ha ha.”

Trở về nhà chị Ngưu, tôi nằm trên giường nghĩ, cuối cùng cô gái kia thế nào, cô ấy có sinh đứa bé hay không? Hay cũng giống tôi, chuẩn bị gả ột người xa lạ?

Tần Thiệu, hiện giờ anh thế nào? Đã bỏ cuộc tìm tôi chưa?

Anh tiếp tục tìm tôi còn phải tiếp tục lén lút trốn ở đây. Nếu anh bỏ cuộc rồi, có lẽ... có lẽ cũng chỉ như vậy thôi.

Ngày hôm sau, tôi dậy thật sớm tới nhà trưởng thôn lên mạng. Thật ra tôi không có bất cứ mục tiêu gì, không biết những công việc giấy tờ này phải tìm thế nào, nhất là người không tiện đưa chứng minh thư ra như tôi, ngay cả đăng ký số chứng minh cũng không dám, chỉ sợ sẽ bị kiểm tra ra vấn đề.

Tôi nghĩ những tin tức này có lẽ sẽ tập trung trên một vài diễn đàn. Tôi mở trang web, không ngờ phát hiện một số đề tài nóng liên quan tới Tần Thiệu.

Tôi mở tin tức ra xem, có người nhiệt tình tập hợp những chuyện gần đây về Tần Thiệu thành một ký sự lớn. Tôi nhìn lướt qua, ngoại trừ phong ba hồi lộ trước kia còn có sóng gió ly hôn với Lục Kinh Thiên, giồng tố chia rẽ tập đoàn Thiệu Dương, kim ốc tàng kiều đủ loại.

Tôi nhìn mà ngây người. Thì ra trong hai mươi mấy ngày tôi trốn đi bên ngoài đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Tôi nhìn những tin tức mà người tên “người biết chuyện về Tần Thiệu” tuôn ra, vụ ly hôn của anh ta và Lục Kinh Thiên bắt đầu ồn ào từ ngày anh ta trở về từ Hoàng thành. Nghe nói vì ly hôn, Tần Thiệu bằng lòng nhượng lại rất nhiều cổ phần công ty. Hiệp định vốn đã được định ra từ lâu bỗng Lục Kinh Thiên đổi ý, sống chết không đồng ý. Tần Thiệu lại đề xuất ly thân. Lục Kinh Thiên lợi dụng lúc Tần Thiệu tìm cách ly hôn, trong vấn đề ly thân đưa ra rất nhiều điều kiện hà khắc. Cuối cùng Tần Thiệu từ chức chủ tịch kiêm tổng giám đốc, chỉ giữ lại được chưa tới 20% cổ phần tập đoàn Thiệu Dương, đổi lấy một chữ ký trên đơn ly hôn của Lục Kinh Thiên.

40. Chương 16b

Trên mạng còn đăng tấm ảnh của Lục Khinh Thiên. Trong ảnh, cô ta vẫn mang dáng vẻ đoan trang như bình thường, dường như không hề bị ảnh hưởng bởi vụ ly hôn. Tôi nghĩ có lẽ lúc này cô ta thật sự thỏa mãn rồi, bởi vì mục đích giao dịch giữa Lục Khinh Thiên và tôi chính là cướp đoạt thực quyền của Tần Thiệu. Nay cổ phần của Tần Thiệu tuột khỏi tay chỉ còn chưa tới một phần ba, với anh ta mà nói là một đả kích có tính hủy diệt.

Sau đó trên mạng còn có người đào xới mối quan hệ giữa Tần Thiệu và Lục Khinh Thiên. Người này công bố, từ khi kết hôn tới nay cuộc hôn nhân của Tần Thiệu và Lục Khinh Thiên chỉ trên hình thức, hai người ngay cả lễ mừng năm mới cũng không ở cùng nhau. Tám năm trước, bố Tần Thiệu điều hành tập đoàn Hằng Viễn bề ngoài có vẻ ngăn nắp thật ra đã nợ nần chồng chất, từ lâu đã là một cái xác không. Để cứu vãn công ty, Tần Thiệu sớm kết thúc việc học, nhận nhiệm vụ ngay lúc lâm nguy, tiếp nhận chức vụ tổng giám đốc. Nguyên tổng giám đốc, cũng chính là bố Tần Thiệu đã ngã bệnh. Lục Khinh Thiên là bạn đại học của Tần Thiệu, khi biết chuyện này đã tìm tới ông ấy khi còn nằm trên giường bệnh, lấy hôn nhân cứu vãn công ty làm môi nhử khiến ông đồng ý. Bố Tần Thiệu đã giật ống dưỡng khí xuống uy hiếp anh ta, cuối cùng Tần Thiệu nói với Lục Khinh Thiên, nếu kết hôn, không nên cứu công ty cũ mà sát nhập sáng lập công ty mới. Anh ta yêu cầu nhận chức tổng giám đốc, được nhận trên 50% cổ phần. Đương nhiên Lục Khinh Thiên không phải kẻ ngu ngốc, chuyện thế này cô ta sẽ không đồng ý, cuối cùng kết quả thỏa hiệp là anh ta nhận chức tổng giám đốc, chiếm 20% cổ phần công ty. Có điều Lục Khinh Thiên không ngờ rằng Tần Thiệu lợi dụng thời gian sát nhập thu mua lòng người, ngầm mua một ít cổ phần công ty, làm chút chuyện mờ ám, dần dần Lục Khinh Thiên mất đi địa vị lúc đầu ở công ty. Người không chế cổ phần cũng biến thành Tần Thiệu.

Tin tức nóng hổi của người này kết thúc ở đó. Tôi như nhìn thấy hoàn cảnh cô độc, vất vả của Tần Thiệu tám năm trước, cuối cùng là cuộc hôn nhân ép buộc bất đắc dĩ và tang thương. Tám năm trước là năm 2004, hẳn cũng là năm em gái anh ta tự sát, Tần Thiệu đối mặt với cảnh mất em gái, bố lấy cái chết ép buộc, anh ta làm thế nào vượt qua được?

Một người lập tức đăng bài kim ốc tàng kiều. Tôi vừa nhìn đã biết đang nói mình. Trước đây tôi luôn đọc chuyện của người khác trên mạng, nay cuối cùng cũng được đọc chuyện của mình.

Người kia tự xưng là người nhà của nữ giúp việc nhà Tần Thiệu, nay nữ giúp việc kia đã nghỉ việc cho nên cuối cùng cô ấy không cần cố kỵ nữa mà chia sẻ với mọi người bí mật này. Cô ấy nói: “Tôi nhìn đến sắp tè ra quần rồi. Thật ra Tần Thiệu từ lâu đã bao nuôi một cô sinh viên. Nghe nói bề ngoài chỉ đẹp hơn bình thường một chút, tuyệt đối không thể coi là khuynh quốc khuynh thành, đứng cùng Tần Thiệu còn lâu mới bằng Lục Khinh Thiên và anh ta. Nhưng Tần Thiệu lại yêu chiều cô sinh viên kia không để đâu cho hết. Đồ ăn toàn bộ đều theo khẩu vị của cô ấy. Có món nào cô ta gấp nhiều hơn vài lần lập tức sai đi tôi đi mua. Cô sinh viên này còn kén ăn, đặc biệt thích ăn môi cá nhám hầm bí đỏ, cái món nấu đặc biệt mất công ấy. Sau này mới biết cô ấy tưởng môi cá nhám là gân bò.

Sau đó còn xuất hiện chuyện kinh khủng hơn cơ các đồng chí ạ. Có một ngày cô nàng cực phẩm này nhiệt huyết dâng trào, đột nhiên mua một đồng sơn, tô mấy căn phòng theo phong cách đơn giản trong căn biệt thự kia thành cầu vồng bảy màu. Cô ta nghĩ cô ta là công chúa Bạch Tuyết chắc, cho bảy chú lùn mỗi người một phòng rực rỡ sắc màu hay sao! Máu chốt là cô ta còn luân phiên ngủ trong mấy phòng đó! Dì tôi dọn phòng mà phải chịu đựng kiểu trang trí như mù màu ấy đến khổ.

Mọi người nghĩ như thế đã là cực hạn rồi? Không, cô nàng cực phẩm nào có thể để người thường chúng ta lý giải? Cô nàng này bỗng mua một đồng cá thả vào ao phong thủy, còn ngồi bên cạnh câu cá! Đúng thế, câu cá đấy! Còn bề câu nhẩy vào ao bắt cá ăn! Đi theo là một con chó què chân xấu xí, mẹ ơi, khắp

nơi là nước bắn lại bắt dì tôi quét dọn. Nhưng Tần Thiệu người ta chỉ nhìn rồi yên lặng kéo tay cô ta lên lầu, ngay cả một câu mắng cũng không dám nói! Mọi người có tin được không?

Khiến người ta phát điên là cô ta còn xối tung thảm cỏ lên, thảm cỏ đất tiền vậy mà cô ta thích xối là xối, dựng một cái nhà kính trông cái thìa! Còn kéo Tần Thiệu trông cùng! Tần Thiệu đấy, tổng giám đốc tập đoàn Thiệu Dương đấy, một anh tài thương trường như vậy lại chiều cô ta như chiều Đắc Kỷ, có ngày cô nàng cực phẩm người ta bị ốm, Tần Thiệu còn kéo quần gia đi giúp cô ta tưới nước!!!

Mọi người nói xem có phải cô nàng cực phẩm này cho Tần Thiệu uống thuốc mê không? Bây giờ cô nàng cực phẩm này còn chơi trò mất tích, gần đây Tần Thiệu ly hôn, mất tiền, chắc là cô nàng cực phẩm thấy cây rụng tiền không còn mấy trái nữa liền bỏ chạy. Ai ui, nghe nói Tần Thiệu cho tất cả giúp việc nghỉ hết, một mình trốn trong nhà chữa thương kia kìa. Nếu là tôi, dù phải quạt ba tác đất cũng phải tìm ra cô ả này.

Đương nhiên làm thịt thì người khác làm đi, nếu tôi làm thịt cô ta nhờ may Tần Thiệu mất hứng chặt đứt đường lui của dì tôi thì tôi sợ lắm. Có điều tư liệu về cô nàng này rất ít, cho tới giờ chưa nói với dì tôi được mấy câu. Tần Thiệu cũng không bao giờ gọi tên cô ta. Chỉ biết họ Lô, mọi người có quen nữ sinh viên nào họ Lô không?”

Bài đăng như vậy lập tức hấp dẫn người ta vây xem rồi chém giết. Có người bình luận “Hâm mộ và ghen tị”, có người mắng “Tiểu tam không biết xấu hổ”, có người đùa “chủ nhà YY đấy à”, có người nói “mỗi người đàn ông thành công đều có một điểm cổ quái”, đủ loại quan điểm loại nào cũng có, chỉ không có ai nói đỡ cho tôi.

Đương nhiên không có ai nói đỡ cho tôi. Nếu là tôi trước đây nhìn thấy bài đăng thế này, ngay cả “hâm mộ” tôi cũng không có, chỉ có “ghen tị”, nếu có người đàn ông nào bị tôi giẫm dưới chân, mặc tôi âm ỉ, mặc tôi tùy hứng, mỗi khi quay đầu lại vẫn thấy người đó đứng phía sau yêu chiều nhìn tôi cười, tôi chết cũng nhắm mắt.

Tôi đọc lại bài này một lần nữa, cảm giác như nghe một bài hát cùng ca từ nhưng khác giai điệu, phong cách hoàn toàn tách biệt, trước đây là tình ca thống khổ, nay biến thành ca khúc thị trường tràn ngập trên mạng. Tôi suy nghĩ về ca từ nhưng không cách nào sinh ra một chút đồng cảm với giai điệu mới. Cô ấy cố gắng xây dựng hình tượng Tần Thiệu theo phong cách tình thánh. Tiếc rằng cô ấy biết đâu là tình thánh quay đầu đã từng roi quật vào cô nàng cực phẩm kia, uy hiếp, đe dọa, bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Nếu cô ấy cũng như cô nàng cực phẩm kia, bệnh của bố bị nắm giữ trong tay anh ta, tình yêu từng tin tưởng bị bóp chặt trong tay anh ta, cô ta cũng giống cô nàng cực phẩm này chứ?

Tôi đóng trang web, ngăn người nhìn màn hình. Trong đầu tôi là câu chữ vừa nhìn thấy “một mình trốn trong nhà chữa thương kia kìa. Nếu là tôi, dù phải quạt ba tác đất cũng phải tìm ra cô ả này”.

Tôi nghĩ có lẽ Tần Thiệu đã bỏ cuộc tìm tôi rồi. Lần đầu tiên anh ta nghe lời tôi như thế. Tôi để lại một tờ giấy trên bàn cơm ở quê, trên đó chỉ ghi một câu: “Tôi sẽ nuôi nấng đứa bé. Đừng tìm tôi.”

Tôi ở lại thôn Ngật Đáp thêm hai tháng nữa, bụng đã hiện ra, thường có thể cảm nhận được đứa bé trở mình vươn vai bên trong. Tôi nghĩ đứa bé này nhất định giống tôi, bởi vì cho tới giờ tôi chưa từng thấy bố nó làm bất cứ động tác giãn gân cốt nào. Anh ta luôn thẳng lưng, rất giống thương nhân thời dân quốc đứng cạnh chiếc ô tô cổ điển, trên cổ vắt chiếc khăn dài.

Cuối cùng tôi cũng tìm được một công việc viết luận văn thông qua một diễn đàn, thời nay một số sinh viên đại học ngoại trú rất có tiền, cái gì cũng thích chỉ không thích học, để đối phó với thầy cô và nhà trường đã ra bằng giá rất cao với luận văn tốt nghiệp. Tôi vốn đã làm giảng viên một thời gian, đối với công việc thể này từng vô cùng khinh bỉ. Nhưng đối với một người phụ nữ đọc sách hơn hai mươi năm, ngoại trừ cầm bút không còn biết làm gì, lại muốn mai danh ẩn tích còn có thai mà nói, đây dường như là hy vọng duy nhất, tôi đè nén cảm giác tội lỗi đạo đức, nhận lấy việc này.

Để giảm thiểu tia phóng xạ, tôi viết lên giấy trước rồi mới mở máy tính đánh chữ. Tuy chưa đến mức mặc quần áo chống phóng xạ nhưng trong lòng vẫn có chút kiêng kỵ. Thịnh thoảng online tôi lại trò chuyện với Trịnh Khai Kỳ một lúc. Tôi đoán hiện giờ anh ta đã coi tôi là bạn tri kỷ, mỗi lần chưa nói được vài câu chủ đề câu chuyện đã hướng đến bạn gái cũ của anh ta.

Tôi cũng không nhắc nhở chỉ mặc anh ta nói. Tôi nghĩ, nếu một người trong lòng có hoài niệm vừa đau vừa hận nói ra mọi việc, có lẽ ngày nào đó khi nhắc tới tên người cũ trái tim họ đột nhiên sẽ rộng mở khai sáng, rẽ mây nhìn thấy ánh mặt trời, hiểu được rằng người kia chỉ là một mục tiêu lầm lạc, thật ra người kia chỉ giống một người qua đường, ở trọ trong tim họ một đêm, trời sáng lại thu dọn hành lý tiếp tục bôn ba tới mục tiêu kế tiếp. Còn tôi, tôi khuyết thiếu một con đường như vậy, trái tim luôn bình tĩnh, giống một miếng bọt biển thấm hết mưa dầm, ẩm ướt lạnh lẽo; miệng tôi luôn đóng băng, giống như ngậm một miếng mù tạc rất lớn, hai mắt rưng rưng, cái mũi nóng bỏng.

Một ngày, cuối cùng luận văn cũng hoàn thành, tôi định vào thị trấn mua áo bầu rộng hơn một chút. Khi nói chuyện này với Trịnh Khai Kỳ, anh ta nói muốn đi cùng tôi. Tôi nghĩ dù sao anh ta cũng làm việc trong thị trấn, công việc cũng không quá bận rộn, liền để anh ta bớt thời gian nghỉ trưa cùng nhau ăn một bữa cơm.

Thật ra thị trấn rất nhỏ, chỉ cần nửa giờ đã dạo hết khu buôn bán một vòng. Tôi mua vài bộ quần áo, lại mua cho bọn trẻ vài món đồ văn phòng phẩm rồi ngồi trong một nhà hàng tương đối khí thế trong thị trấn chờ Trịnh Khai Kỳ nghỉ trưa tới đây. Nói là khí thế vì nó là nhà hàng hai tầng duy nhất trong khu này. Còn chưa tới giờ cơm trưa, hơn hai mươi chiếc bàn trong nhà hàng chỉ có một mình tôi.

Tôi vừa định gọi phục vụ rót cho tôi cốc nước bỗng có người gọi tôi một tiếng: “Lô Hân Nhiên...”

Tổ ngẩng đầu nhìn theo tiếng gọi đến từ một người phụ nữ ước chừng sắp sinh, bởi vì sắp tới sản kỳ nên gương mặt phù thũng, bề ngoài có chút quen mắt nhưng tôi không nhớ ra ngay được, sau khi tìm tòi trong trí nhớ một hồi không có kết quả, tôi đành phải dùng ánh mắt có lỗi nhìn cô ấy.

Cô ấy cũng không ngại, sờ mặt mình nói: “Tớ là Thi Tiểu Xuyên đây, có phải gần đây béo quá không? Không còn cách nào khác, trước khi mang thai tớ đã béo hơn hồi học đại học hai mươi cân, giờ càng không cần nói.”

Giờ tôi mới nhớ ra cô ấy là lớp trưởng lớp đại học của mình. Khi đó tôi say mê Ôn Khiếu Thiên, hoàn toàn trọng sắc khinh bạn, gần như không tham gia hoạt động trong lớp, bạn đại học cũng không có mấy người. Nếu cô ấy không phải lớp trưởng có lẽ ngay cả cảm giác “quen mắt” cũng không có.

Đã ba tháng nay tôi không gặp người quen, nay gặp được đương nhiên mừng rỡ: “Sao cậu lại ở đây, lớp trưởng?”

Thi Tiểu Xuyên thấy tôi nhớ ra cô ấy cũng cười rạng rỡ như trăm hoa đua nở, cô ấy xoa bụng nói: “Tớ làm việc ở một đơn vị gần đây, thời gian nghỉ sinh tương đối dài, vừa nghĩ tới việc sinh con vất vả này tớ liền nghỉ sớm một chút. Nhà hàng này là của nhà chồng tớ, tớ giúp trông hàng, thu tiền. Sao cậu lại ở đây?”

Tôi có chút ghen lời, mập mờ qua chuyện: “Tớ cũng gần giống cậu, cũng nghỉ phép ấy mà.”

Dường như Thi Tiểu Xuyên thật sự vui vẻ, đại khái là người có thai gặp một người có thai khác sẽ muốn trò chuyện vài câu, huống hồ còn là bạn học cũ. Cô ấy nhiệt tình mời tôi tới nhà cô ấy ngồi chơi. Tôi nói tôi còn đang chờ bạn, không tiện lắm. Thi Tiểu Xuyên vung tay lên nói: “Nhà tớ có ở đâu đâu, ngay trên lầu thôi. Sau khu nhà ăn trên lầu còn có hai gian phòng. Nếu có người tới tìm cậu tớ sẽ bảo phục vụ thông báo một tiếng là được.”

Thịnh tình không thể từ chối, tôi đành đi lên. Hai người chúng tôi ngồi trong phòng cô ấy trò chuyện về một số đề tài đau khổ khi làm mẹ. Bỗng Thi Tiểu Xuyên hỏi tôi: “Đúng rồi, Lô Hân Nhiên, cậu có biết Tần Thiệu gần đây đang nổi như cồn không?”

Tôi thầm giật mình, đã mấy tháng không ai nhắc tên anh ta trước mặt tôi, bây giờ nghe thấy tôi có chút không quen.

Tôi mất tự nhiên nói: “Biết chứ, trên mạng rất nhiều tin tức của anh ta.”

Thi Tiểu Xuyên lấy một quyển album từ trong tủ tường ra, vừa lật vừa nói: “Vậy cậu biết không, Tần Thiệu có một cô em gái tên Tần Lộ, từng là bạn học với chúng ta một thời gian đấy! Cậu có ấn tượng gì không?”

Cô ấy dùng ngón tay hơi sưng phồng chỉ tấm ảnh tập thể cho tôi xem. Trên sân bóng cỏ xanh mướt, một đám nữ sinh mặc bộ trang phục cổ động viên mát mẻ, mái tóc ẩm ướt, đồng loạt giơ hai ngón tay cười rạng

rõ trước ông kính giống như những bông hoa hướng dương nồng nàn nở rộ.

Trong đó có một bông hoa hướng dương gương mặt xinh xắn, lông mày cong cong, váy ngắn khê bay trong gió, độ cong trên môi vừa vặn lộ ra một chiếc răng khểnh.

Cuối cùng tôi cũng nhớ ra ngày đó trong khu nghĩa trang Hoàng Cảng tôi từng cảm thấy em gái Tần Thiệu có chút hợp mắt, thì ra từng cùng trường nửa năm.

Tôi lắc đầu, nói với Thi Tiểu Xuyên: “Tớ không ấn tượng lắm, cậu nói một chút về cô ấy đi.”

Thi Tiểu Xuyên nói: “Cô ấy là học sinh trao đổi năm thứ tư với chúng ta, tính cách rất tốt, đối với ai cũng khiêm nhường giống như không biết tức giận là gì, giờ tôi mới biết nhà cô ấy lại giàu như thế, đúng là một cô gái tốt hiếm có. Đúng rồi, cô ấy còn hỏi thăm cậu vài lần đấy.”

Tôi vội vàng hỏi: “Hỏi thăm tớ? Vì sao?”

Thi Tiểu Xuyên lắc đầu nói: “Cô ấy không chỉ hỏi thăm cậu còn hỏi thăm bạn trai cậu nữa. Tớ đoán cô ấy có ý với bạn trai cậu, có điều thấy cô ấy không truy hỏi đến cùng, hình như cũng không giống lắm.”

Tôi nhớ Tần Thiệu từng nói Tần Lộ vì tự sát mà qua đời. Nhà Tần Thiệu và nhà Ôn Khiếu Thiên vốn là hàng xóm, hai người là thanh mai trúc mã tình cảm rất tốt, rất có thể Tần Lộ đã yêu Ôn Khiếu Thiên lúc nào không hay, bởi vậy Tần Thiệu cũng rất yêu quý Ôn Khiếu Thiên, nên Ôn Khiếu Thiên mới giới thiệu với Shelly rằng có một anh trai hàng xóm rất thương anh ta, còn trong thời gian ba năm quen nhau, anh ta chưa một lần nhắc tới Tần Thiệu với tôi, là bởi vì nhắc tới Tần Thiệu sẽ phải nhắc tới Tần Lộ. Sau đó, có lẽ Ôn Khiếu Thiên ngã bài với Tần Lộ, Tần Lộ không chịu nổi chuyện này mà tự sát. Tần Thiệu giận chó đánh mèo vào tôi, vì vậy anh ta mới chọn tôi làm tình nhân của anh ta, ngay từ đầu đã chán ghét tôi, căm hận tôi. Lại sau đó, Tần Thiệu dùng chuyện của tôi khiêu khích Ôn Khiếu Thiên, không chỉ nhằm vào tôi mà còn vì em gái dưới xuôi vàng.

Mặc kệ thế nào, trong mắt Tần Thiệu, tôi và Ôn Khiếu Thiên đều là hung thủ giết chết em gái anh ta.

Đáp án dường như được vạch trần trong chớp mắt. Trong lòng tôi có chút khó chịu, dù sao cũng có một sinh mệnh trẻ tuổi vì tôi mà sớm héo tàn, lại nặng thêm tội lỗi đời này của tôi.

Thi Tiểu Xuyên thở dài nói: “Thật đáng tiếc, năm học trao đổi còn chưa kết thúc cô ấy đã tự sát. Nghe nói vì bị một lão già làm nhục, thật đáng thương, nghe nói lão già kia đủ tuổi làm cha cô ấy! Đúng là cảm thú! Loại người như vậy nên xuống địa ngục hết đi!”

Tôi có chút không tin nổi: “Cái gì? Làm nhục?” Những suy luận vô cùng logic của tôi vừa rồi đều bị phản bác, lẽ nào thật sự không liên quan đến tôi?

Thi Tiểu Xuyên gật đầu: “Đúng vậy, cuối tháng chín, cô ấy bị người ta chuốc thuốc đưa tới khách sạn thành phố, khi tỉnh lại đã nhảy lầu tự sát, nghe nói khi tự sát trong tay còn cầm một tấm danh thiếp. Có điều tin tức bị phong tỏa rất nhanh. Tớ biết chuyện này cũng vì khi đó bố tớ làm quản lý của khách sạn đó.”

Cuối tháng chín, khách sạn thành phố, danh thiếp, trong tim tôi xuất hiện một tảng đá lớn đã từng chìm sâu, nước mưa xối xả đang dần cuốn đi lớp bùn đất, lộ ra tảng đá ký ức trong tôi. Nơi đó là một mảnh hỗn loạn.

Tôi run run kéo tấm ảnh lại gần, nhìn lông mi, đôi mắt của Tần Lộ, nhìn chiếc răng khểnh của cô ấy, trong đầu rõ rệt hiện ra cảnh tượng kia: trên giường là một cô gái tóc tai bù xù, hoảng hốt ngẩn ngơ. Tôi lạnh lùng nhìn mẹ tôi giật phăng tấm chăn trên người cô ấy, tiếng chữ “con điem” và tiếng bạt tai vang lên, xuất hiện cùng với tiếng cô gái khóc lớn là chiếc răng khểnh. Khi bỏ đi, tôi ném lại tấm danh thiếp “con gái tổng giám đốc công ty điện tử Lô thị Lô Hân Nhiên” dành cho tình nhân của bố tôi như thường lệ, sau đó bỏ lại một ánh mắt khinh bỉ, hất cằm xoay người bước đi.

Tuy trí nhớ về bạn học của tôi có trăm ngàn chỗ hở nhưng không đến mức ngay cả chút ấn tượng cũng không có. Khi đó đã là năm thứ tư, tính kỷ luật hạ đến mức đóng băng, tôi chìm đắm trong khoảng thời gian gặp lại Ôn Khiếu Thiên sau kỳ nghỉ hè, như tiểu biệt thắng tân hôn, ngày ngày chạy tới chỗ anh ta, căn bản không xuất hiện nhiều trên lớp. Có lẽ vì Ôn Khiếu Thiên mà Tần Lộ đã sớm biết tôi, có lẽ đã lưu ý tôi khi còn ở trong trường, nhưng tôi thật sự chưa từng gặp cô ấy, trong khách sạn thành phố là lần đầu

tiên nhìn thấy cô ấy. Tôi cho rằng cô ấy chỉ là một trong số đám tình nhân nhiều vô kể của bố tôi, không ngờ câu chuyện còn sâu xa như vậy.

Nếu vậy, cuộc đời quanh co của tôi không phải bắt nguồn từ Ôn Khiếu Thiên, cũng không phải từ Lục Khinh Thiên, càng không phải từ Tần Thiệu, mà từ cả nhà tôi. Bố tôi chuốc thuốc Tần Lộ, mẹ tôi dùng bạo lực và ngôn từ vũ nhục Tần Lộ, còn tôi, là bạn học và tình địch của cô ấy là một giọt nước làm tràn ly.

Là cả nhà chúng tôi, là cả nhà chúng tôi chung tay đẩy Tần Lộ lên khách sạn hơn ba mươi mét, khiến cô ấy mất đi toàn bộ nhiệt huyết về cuộc đời trong một đêm, tuyệt vọng đau thương mà nhảy xuống. Tần Thiệu hận tôi, hận cả nhà tôi đến khắc cốt ghi tâm.

Tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc trước đây cuối cùng cũng tan. Tất cả những hành động biến thái của Tần Thiệu đối với tôi đều có lý do, những lời nói kỳ quái của anh ta cũng có lý do. Ví dụ như anh ta nói Giáng Sinh của chúng ta vĩnh viễn sẽ không vui, ví dụ như đêm giao thừa anh ta nói không muốn gặp bố mẹ tôi, ví dụ như anh ta nói ước gì tôi chết đi, người như tôi không nên có kiếp sau.

Tôi có chút sợ hãi bất an, giống như tôi luôn đi trong đêm tối yên lặng chờ đợi anh bình minh đến, nhưng ánh nắng rạng đông mãi mãi không xuất hiện, tôi thấp thỏm ngồi ôm cây đợi thỏ, ngồi xuống chờ mặt trời lên. Thế nhưng, có người nói bên tai tôi: sao cô không sờ lên mặt cô đi, cô bị người ta bịt mắt rồi, mặt trời đã lên lên xuống xuống rất nhiều lần, ánh mặt trời cũng thường chiếu lên người cô, vì sao cô vẫn cố chấp như thế, cô thật sự ở trong bóng tối sao?

Đúng, chân tướng vẫn giấu trong gang tấc, chỉ có tôi tự che hai mắt mình, cố gắng dựa theo trí tưởng tượng biến mình thành kẻ bị hại an toàn nhất. Biểu hiện của Tần Thiệu đối với tôi không bình thường, tôi chưa bao giờ tận mặt hỏi anh ta, chỉ mặc mình suy đoán. Tôi dùng suy nghĩ ác độc cỡ nào suy đoán anh ta, chỉ có như vậy tôi mới có thể tự cân bằng. Tôi vẫn dựa vào tâm lý tội phạm này thuyết phục chính mình Tần Thiệu là một đại ác ma, tôi là một con cừu non không thể trốn tránh.

Hôm nay, tôi từ người bị hại biến thành hung thủ, đủ loại báo ứng nhiều năm qua quần quanh gia đình tôi, cuối cùng ông trời cũng chỉ cho tôi thấy: Lô Hân Nhiên, tội lỗi của cô đâu chỉ nặng một tầng, mười tám tầng địa ngục từ lâu đã có chỗ cho cô rồi, chỉ chờ ngày cô tới nhận mà thôi.

Tôi nhìn thấy Thi Tiểu Xuyên vẫn cố gắng nói chuyện với tôi, nhưng lỗ tai tôi đã gặp vấn đề, không còn nghe thấy gì nữa; một lúc sau, tôi lại thấy Trịnh Khai Kỳ xuất hiện trước mặt tôi, anh ta cũng lo lắng nhìn tôi, thế nhưng tôi không cất nổi một câu. Tôi như một người tham gia trò chơi “một... hai... ba... người gỗ”, không biết phải giải thoát thế nào, đành phải mở to mắt nhìn bọn họ châu đầu ghé tai thương lượng phải làm thế nào.

Cuối cùng Trịnh Khai Kỳ kéo tay tôi, nhét vào trong xe. Bên ngoài nắng gắt như lửa, trong xe cũng là hơi nóng hầm hập. Ánh mặt trời chói chang chiếu qua cửa sổ xe, từng tia nắng quất lên người tôi, đau rát làn da tôi. Toàn thân tôi đổ mồ hôi, trong lòng lại cảm thấy lạnh như ngày đông giá rét. Tôi khốn khổ ôm bụng dựa vào cửa sổ cuộn người lại, sau đó ảm đạm nhìn ra ngoài.

Tôi bỗng nhớ tới lần trước khi tôi và Tần Thiệu còn ở bên nhau, ánh mặt trời dịu dàng như thiếu nữ đa tình xuyên qua khe hở nhỏ, từng tấc chiếu vào người tôi, khi đó trong tay con khỉ nhỏ có bức ảnh chụp đứa bé, trên người Tần Thiệu là những chiếc bóng loang lổ, tôi ngồi bên cạnh anh ấy, trái tim bình yên đến mức tựa như nằm trên mây trắng.

Tôi quay đầu nói với Trịnh Khai Kỳ: “Xin anh đưa tôi tới phía sau công viên thành phố A, ở đó có một con đường lên núi, sẽ thấy một cánh rừng phong. Xin anh hãy đưa tôi tới đó.”

Anh ta ngạc nhiên nhìn tôi đã chịu mở miệng, nhưng vẫn bình tĩnh lái xe theo địa chỉ tôi nói. Tôi nhìn những tấm biển báo giao thông quen thuộc, nói với anh ta từng câu từng chữ như tốn rất nhiều sức lực: “Tên tôi là Lô Hân Nhiên, tôi bỏ nhà đi không phải vì bạo lực gia đình mà vì lý do giống như của bạn gái anh. Nếu anh chán ghét tôi có thể bỏ tôi xuống ở bất cứ chỗ nào.”

Trịnh Khai Kỳ đột nhiên dừng xe, tôi cho rằng anh ta sẽ bảo tôi xuống xe, nhưng anh ta chỉ liếc nhìn tôi nói: “Người như các cô rồi sẽ gặp báo ứng.” Sau đó tiếp tục lái về phía trước.

Tôi nói: “Đúng vậy, chúng tôi rồi sẽ gặp báo ứng.”

41. Chương 17a

Chương 17: Thăng thấn - Yêu

Chuyện đôi ta là một bài thơ tình

Hãy si mê như Từ Chí Ma

Hãy trầm bổng theo từng vần điệu

Hãy trở thành dấu ấn văn học

Hãy cảm động đương thời

Để bài thơ này giang rộng vòng tay

Cắm hóa chốn đô thành không tình yêu.

“Người tình thi nhân” – Phương Đại Đồng

Cuối cùng xe cũng dừng lại ven rừng phong quen thuộc. Nơi tôi từng so với lao tù nay là phòng xưng tội. Tôi xuống xe, Trịnh Khai Kỳ theo phía sau. Tôi bảo anh ta trở về, anh ta nói trước đây thật đáng tiếc vì không cùng bạn gái đi tới cuối cùng, giờ anh ta muốn đi cùng thử xem. Anh ta muốn cùng tôi gặp người đàn ông kia, nói nhờ may có chuyện gì anh ta có thể bảo vệ và an ủi tôi.

Tôi nghĩ thầm chuyện này từ đầu đến cuối người cần bảo vệ và an ủi nhất là Tần Thiệu. Nhưng tôi không nói gì với Trịnh Khai Kỳ nữa, anh ta đang hoàn thành bước cứu chuộc cuối cùng của mình, sau khi làm xong chuyện này anh ta sẽ hoàn toàn buông tay với cô gái trong lòng kia.

Chậm rãi đi tới bên ngoài cửa sắt, tôi vươn tay ấn chuông cửa. Giọng nói kích động của quản gia truyền đến: “Lô tiểu thư, cuối cùng cô cũng trở về!”

Đúng, cuối cùng tôi cũng trở về nhận tội.

Cửa rất nhanh được mở ra. Tôi nhìn nhà kính vẫn sừng sững giữa bãi cỏ, đi vào trong, bầy cánh cửa màu sắc vẫn không thay đổi. Quản gia ở bên cạnh nhẹ nhàng nói một câu: thiếu gia sẽ trở về ngay. Ông ấy nhìn Trịnh Khai Kỳ, lại nhìn cái bụng của tôi, yên lặng bưng một tách trà Phổ Nhĩ mời Trịnh Khai Kỳ ngồi xuống.

Tôi chậm rãi lên lầu, mở cửa một căn phòng quen thuộc. Trong phòng không có gì thay đổi, ngay cả vật trang trí cũng không. Tôi bước vào phòng làm việc, bàn máy tính được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ có một quyển “hoàng tử bé” và một chiếc đĩa CD. Chiếc đĩa CD này chính tôi đã tặng cho anh ấy nhân ngày Giáng Sinh. Chỉ là ngoài vỏ đĩa dán tấm ảnh chúng tôi chụp cùng nhau ở quê tôi. Tôi nhớ khi đó tôi cố ý dùng điện thoại của mình để đề phòng lưu lại bất cứ kỷ niệm nào. Không ngờ anh ấy đã lén gửi ảnh tới di động của mình. Trong ảnh, Tần Thiệu đứng sau tôi, ánh mắt yên bình và ung dung.

Tôi không biết vì sao Tần Thiệu lại thích đọc loại sách như “hoàng tử bé”. Tôi mở ra xem, bên trong rơi ra một chiếc thẻ kẹp sách. Trên mặt trái của thẻ kẹp sách viết vài chữ:

Tôi là tiểu hồ ly, Nhiên là tiểu vương tử. Em thuần dưỡng tôi. Vì vậy em là duy nhất của tôi.

Nước mắt tôi trào ra, cuối cùng không khống chế được mình mà gào khóc. Tôi biết anh đã một năm, trước giờ anh chưa từng gọi tên tôi. Thì ra trong lòng anh, tôi là “Nhiên”. Tôi đã từng không còn lưu luyến với cuộc đời, vì tiền mà kể với anh câu chuyện hoàng tử bé, không ngờ anh lại ghi nhớ trong lòng, còn chăm chú đọc nó như vậy.

Qua hai mắt đầm nước, tôi thấy Tần Thiệu đứng ngoài cửa phòng làm việc, giày da trên chân còn chưa kịp đổi, dáng vẻ vội vã mệt mỏi, toàn thân gầy đến mức có chút mỏng manh, chỉ có ánh mắt vẫn mãnh liệt và lạnh lùng như trước. Trước đây, khi nhìn thấy ánh mắt như vậy tôi cho rằng nhất định anh đang ghét tôi đến chết. Nay tôi không sợ nữa, dù anh ghét tôi thì có sao, tôi vốn là một người phụ nữ đáng bị nguyên rửa. Tôi làm hết mọi chuyện thiếu đạo đức chẳng lẽ còn hy vọng xa vời người ta sẽ dùng ánh mắt nồng nhiệt nhìn tôi hay sao?

Tôi sục sục đứng lên, chậm rãi đi tới, ôm lấy anh, tựa lên vai anh nói: “Xin lỗi, Tần Thiệu, em xin lỗi.”

Tần Thiệu không ôm đáp lại tôi chỉ đứng thẳng tắp.

Tôi khóc đến không kịp thở, ngay cả đứa bé trong bụng cũng nhân cơ hội trở mình một cái. Tôi nhìn về mặt vô cảm của Tần Thiệu, trong lòng bỗng thoáng qua một tia sợ sệt, đành phải ngượng ngùng buông tay, cúi đầu đứng trước mặt anh.

Anh nhìn tôi chằm chằm nói: “Lần này trở về cô lại định mang theo cái gì?”

Tôi len lén liếc nhìn anh nói: “Không phải, em chỉ muốn quay về thăm anh.”

Anh lạnh lùng nói: “Được rồi, thăm cũng thăm rồi, cô đi đi.”

Đây là lần đầu tiên Tần Thiệu đuổi tôi đi. Trước đây dù xảy ra chuyện gì, dù tôi làm ra chuyện xấu xa thế nào anh cũng chưa từng bảo tôi đi. Một năm qua, tôi thường nghĩ cách rời khỏi anh, trốn tránh anh, tới lúc này tôi đã quen với bước đi và độ ấm trong vòng tay anh, nhưng cuối cùng Tần Thiệu đã buông tay rồi.

Tựa như có người ở bên tai vỗ tay một cái, ánh đèn dần vụt tắt, màn sân khấu chậm rãi hạ xuống. Khi tôi vừa hòa mình vào vở diễn thì khán giả đã ra về.

Tôi nói: “Tần Thiệu, em đã biết cả rồi, chuyện em gái anh, tất cả mọi chuyện, em đã biết... Em sai rồi, em không cần xin anh tha thứ... Em thay mặt bố mẹ xin lỗi em gái anh... Sau này em sẽ không bao giờ khiến anh tức giận nữa. Em sẽ chuộc lỗi...”

Trong phút chốc, tôi không rõ lắm rốt cuộc mình đang muốn biểu đạt cái gì, tôi đã từng thao thao bất tuyệt trước mặt Ôn Khiếu Thiên như có tài năng bẩm sinh, nhưng hiện giờ tôi giống như bị đánh thuốc tê, đầu lưỡi cứng nhắc.

Tôi có thể nói tôi yêu anh hay sao?! Tôi có tư cách gì để nói yêu anh? Chỉ bằng chuyện anh vượt qua nhiều hận thù như vậy để yêu tôi, tôi có thể vượt qua nhiều tội lỗi như vậy để yêu anh không? Yêu đấy, nhưng không thể ôm lấy nhau; nhớ đấy, nhưng không thể có được; nắm tay đấy, nhưng không thể hôn môi; đối diện đấy, nhưng không thể vuốt ve gương mặt anh. Tình yêu như vậy, quá tổn thương, quá đau đớn, quá hư ảo.

Tần Thiệu nói: “Cô vì thương hại tôi mà gián đoạn tình cảm với người ta, cố ý đến đây an ủi tôi sao? Tôi không cần. Cô luôn nói đứa trẻ là của một mình cô, được, tôi đồng ý, cô và người ta hãy nuôi nấng nó cho tốt. Cô muốn tôi tha thứ, tôi tha thứ cho cô, cô muốn xin lỗi tôi cũng tiếp nhận. Cô còn nguyện vọng gì chưa thỏa mãn thì nói hết ra đi. Người như cô đối phó với tôi quen tay hay việc lắm rồi, tôi không chịu nổi.”

Tôi ngăn người nhìn anh, tôi biết kết cục sẽ như thế này. Một người cho dù đã từng yêu một người đến mức dễ dàng tha thứ tất cả mọi chuyện xấu xa mà cô ấy đã làm, hủy hoại tất cả hạnh phúc của người ấy, một khi dứt áo ra đi cũng chỉ còn lại bóng lưng lạnh nhạt.

Tôi ngang bướng nhìn anh, trong lòng biết ở tương lai đằng đẵng tôi sẽ phải kéo cái bóng nặng nề của mình, cô đơn tập tễnh trên hoang mạc cuộc đời. Tôi không có kim chỉ nam, cũng không có lương khô và nước mát, tôi chỉ dựa vào ánh mắt mờ mịt của mình nhìn ảo ảnh phương xa. Vạn vật trong tầm mắt biến thành khoảng không, bên tai không một tiếng động. Tháng năm khắc nghiệt cuối cùng đã cướp đoạt tuổi thanh xuân của tôi, trong nháy mắt mà đầu đã bạc, răng rụng, nếp nhăn khắc sâu. Trong thử thách tuổi thanh xuân này, tôi trải qua cuộc tình đau đến thấu tim, nó thật khó bề phân biệt, khiến tôi suýt chút nữa đã lầm tưởng nó không thể gọi là tình yêu. Rồi khi nó đâm chồi nảy lộc, ra hoa kết quả lại bị năm tháng nhỏ bỏ, ngay cả hít thở cũng khiến tôi đau nhức.

Lẽ tang và nắm mồ thanh xuân tới một cách tàn nhẫn hơn bất cứ thứ gì khác.

Tôi xoa bụng nói với anh: “Tần Thiệu, anh đã nghĩ ra tên con chưa?”

Tần Thiệu nhìn tôi chăm chăm không nói một lời, anh thường xuyên không còn lời nào để nói với tôi. Tôi không biết anh bị tôi làm nghẹn lời hay không thêm nói nữa.

Tôi chậm rãi bước ra cửa, đi được hai bước thì liều thuốc không cam lòng lại sai khiến ép tôi quay đầu nói thêm: “Tần Thiệu, vừa rồi khi nhìn thấy anh con đã đá một cái. Con cũng nhớ anh.”

Tần Thiệu nhìn tôi, viền mắt hồng hồng.

Tôi nói: “Thật ra tên con em đã nghĩ ra rồi. Nếu là con trai sẽ là Tần Tiểu Thiệu, con gái sẽ là Lô Tiểu Nhiên. Em luôn hy vọng sẽ là con trai, như vậy có thể mang họ Tần, nhưng lần trước anh nói con nhất định sẽ là con gái, còn rất giống em. Em hơi thất vọng một chút, vì anh luôn đúng.”

Tần Thiệu bỗng bước nhanh tới, vòng tay qua vai tôi, điên cuồng hôn tôi. Tôi cũng nhiệt tình đáp trả, như sóng biển quyến luyến bãi cát, như cánh bướm quyến luyến hoa tươi, như dây leo quyến luyến đại thụ. Những lời yêu thương muốn nói ngập ngừng trên khóe môi, tương lai khát vọng tìm hoài không thấy, trời đất mệnh mông chúng tôi lại không dám cho tình yêu một chốn dung thân, biển cả rộng lớn chúng tôi lại không dám để sóng cuốn đi tất cả yêu hận tình thù.

Chúng tôi chỉ có thể hôn, đây là phương thức gần nhất mà chúng tôi có thể cất bước.

Sau đó, Tần Thiệu đẩy tôi ra. Anh lại lạnh lùng nhìn tôi nói: “Đi đi. Người dưới lầu có vẻ là một người thành thật. Sống cho tốt, đừng ương bướng như trước đây nữa. Không ai có thể chịu được tính cách đó như tôi.”

Tôi gật đầu, hiểu rằng cuối cùng ngay cả anh cũng không chịu nổi tôi nữa.

Tôi bước từng bước ra khỏi phòng. Mỗi một bước như giẫm trên gai nhọn. Tôi biết con đường này tôi phải tiếp tục đi, đặt tới một cực hạn mang tên “nắm mồ đơn độc”, nơi đó cỏ hoang um tùm, người chết khắp nơi, ruồi muỗi thành đàn. Dù đã sớm biết một kết cục như vậy, tôi vẫn phải tiếp tục đi tới không thể quay đầu.

Trong phòng khách dưới tầng một, Trịnh Khai Kỳ đã uống hết một ấm trà. Thấy tôi đi xuống, anh ta căng thẳng đứng lên hỏi tôi thương lượng thế nào.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Chưa có cuộc thương lượng nào tệ thế này. Tôi thua cả cuộc đời mình.”

Trịnh Khai Kỳ bỗng kéo tôi lại, bước nhanh lên lầu, vừa đi vừa nói: “Tôi đi nói chuyện với anh ta.”

Tôi vội vàng kéo anh ta lại, anh ta nóng lòng muốn bỏ tôi ra, hơi dùng chút sức, thăng bằng của tôi không ổn, toàn thân ngã về sau, lăn hai vòng xuống bậc thang rồi nặng nề ngã lên sàn đá cẩm thạch.

Tôi nằm trên mặt đất lạnh lẽo, nhìn Trịnh Khai Kỳ hoảng loạn chạy xuống, tôi lại thấy Tần Thiệu ngăn người ở đầu cầu thang tầng hai. Tôi muốn nói gì đó nhưng khi đụng tới vũng máu trên mặt đất, cuối cùng tôi cũng luống cuống.

Trịnh Khai Kỳ muốn bế tôi lên, Tần Thiệu bỗng từ phía sau đẩy anh ta ra, ngồi xuống cẩn thận bế tôi dậy.

Sau đó anh bước nhanh về phía ga ra, tôi nhớ lần trước anh cũng hoảng hốt đưa tôi đến bệnh viện thế này. Giờ tôi nặng như vậy, còn anh gầy đi nhiều như vậy, không biết anh có chịu được không.

Thừa dịp còn chút ý thức, tôi hỏn hển nói bên tai Tần Thiệu: “Tần Thiệu, nếu trong hai mẹ con chỉ giữ được một người, nhất định phải giữ đứa bé. Em chết cũng không sao, thật đấy. Một mình anh hãy nuôi con nên người.”

Quản gia đã lái xe ra, tôi được Tần Thiệu ôm vào lòng, cẩn thận ngồi vào xe. Tần Thiệu cẩn thận nói: “Sao em có thể chết được. Em phải âm ỉ chết tôi mới có thể yên tâm được chứ.”

Tần Thiệu luôn nói rất khó nghe, trước đây tôi nghĩ anh là miệng chó không phun nổi ngà voi. Giờ tôi đã biết theo một góc độ nào đấy mà nói, thật ra đó cũng là những lời tâm tình chân chất của một người đàn ông.

Tôi nói: “Tần Thiệu, ông trời đã ban cho em một đứa con, trước giờ em chưa từng cảm kích chuyện gì như thế. Nhất định anh phải hứa với em cứu con mình trước.”

Tần Thiệu lạnh mặt nói: “Để giành sức tự nói với bác sĩ đi. Tôi không cần đứa trẻ. Nhất định con bé sẽ giống em, chỉ biết hành hạ tôi.”

Tôi biết Tần Thiệu chỉ mạnh miệng vậy thôi. Rõ ràng anh thích trẻ con như vậy, ngay cả nhìn phòng trẻ con vui mừng ra mặt, sao có thể nói một đằng nghĩ một nẻo thế được chứ.

Rất nhanh đã tới bệnh viện. Tôi được đưa vào phòng kiểm tra. Tần Thiệu bị giữ lại bên ngoài. Một mình tôi nằm trên giường bệnh, thoáng chốc mất đi tất cả động lực để kiên trì, liền hôn mê.

Khi tỉnh lại, tôi nhìn thấy ánh đèn lóa mắt, nhất thời hoảng hốt. Vừa tỉnh táo tôi lập tức đưa tay sờ bụng trong vô thức. May là bé con trong bụng vẫn chưa rời khỏi tôi, tôi thở phào một hơi, lúc này mới nhìn thấy Tần Thiệu đang ở bên cạnh.

Anh nắm lấy một tay tôi, ghé vào giường bệnh mà ngủ. Cho tới bây giờ tôi chưa từng nhìn thấy dáng vẻ lúc ngủ của anh. Trước đây anh luôn dậy sớm hơn tôi, giống như chỉ cần khẽ động một chút là có thể đánh thức anh.

Lúc này, anh giống như vừa trải qua bão táp, ngủ rất say, ngay cả tôi xoay người nhìn anh anh cũng không biết.

Quản gia nhẹ nhàng lại gần, cầm trong tay một tấm chăn bệnh viện. Tôi gật đầu với ông ấy tỏ vẻ cảm ơn. Quản gia cười hạ giọng nói: “Lô tiểu thư, thiếu gia luôn thương cô. Cô đừng bỏ nhà đi nữa. Mấy tháng nay thiếu gia ngoài miệng không nói nhưng trong lòng vô cùng khó chịu.”

Trong khoảng thời gian ở nhà Tần Thiệu, tôi ít khi nói chuyện với quản gia. Ông ấy luôn tuân thủ trách nhiệm của mình, lễ phép với tôi, chưa từng vượt quá. Nay một người luôn trung thành tận tâm như ông ấy cũng phải vì hạnh phúc của thiếu gia mà chủ động nhắc tới chuyện vốn không nên can thiệp. Đối với chuyện này, tôi vô cùng ngạc nhiên.

Tôi thì thầm nói: “Tôi chưa bao giờ biết tôi quan trọng với anh ấy như vậy. Có lẽ vì giữa chúng tôi có quá nhiều khúc mắc mới khiến anh ấy quan tâm tôi như thế. Tôi nghĩ ông theo anh ấy lâu như vậy hẳn rõ ân oán giữa hai nhà chúng tôi.”

Quản gia lắc đầu nói: “Lô tiểu thư, từ sau khi cô đến thiếu gia đã thay đổi không ít. Trước đây thiếu gia bị chứng khó ngủ, chỉ có cô mới chữa được. Vì vậy Lô tiểu thư đừng luôn nghĩ tới những chuyện không vui trước đây, hãy nghĩ tới cuộc sống tốt đẹp giữa thiếu gia và cô. Tôi tin nhất định cô cũng muốn điều này.”

Tôi nhìn quản gia nho nhã lễ độ như thầy giáo và trưởng bối trong nhà, thẩm thía bàn luận với người thân về tình yêu và thương tổn, về tha thứ và lãng quên. Tuy ngôn ngữ mộc mạc nhưng tình cảm chân thành. Ông ấy nói đúng, giữa tôi và Tần Thiệu vô cùng nhiều vướng mắc, rối như tơ vò, còn có những nút chết. Cuối cùng, tôi bị chính những nút chết này bao vây, để chúng trói tôi lại. Thế nhưng tới giờ tôi chưa từng nghĩ chỉ cần tôi muốn sống một cuộc sống ý nghĩa hơn, tôi luôn có thể chui ra từ những kẻ hở. Cứ ngỡ lần này nhắc nhở tôi cuộc sống đầy rẫy những cạm bẫy và bất ngờ. Có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ gặp tai nạn, hoặc một ngày nào đó Tần Thiệu bỗng mắc bệnh nan y, giống như bố mẹ tôi vậy. Sinh mệnh chỉ yếu đuối như thế, chớp mắt một cái đã là âm dương cách trở. Mà chúng tôi lại luôn bị tương lai vừa xa vừa dài níu giữ, hy vọng xa vời rằng thời gian có thể cứu rỗi bản thân, ảo tưởng rằng một ngày nào đó có thể buông tay. Thế nhưng, nếu một người nào đó trong hai chúng tôi bất ngờ gặp chuyện, một người khác sẽ hối hận vì đã lùi bước không làm gì, sẽ nghĩ vì sao ngày đó chúng tôi không dũng cảm hơn một chút.

Tôi hạ quyết tâm nói với quản gia: “Tôi hiểu. Cảm ơn.”

Quản gia chỉ cười cười, nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Đại khái khoảng một tiếng sau Tần Thiệu mới tỉnh lại. Chuyện đầu tiên Tần Thiệu làm sau khi tỉnh lại là ngẩng đầu nhìn bình dịch đã hết hay chưa. Thật ra y tá luôn để ý nhưng anh vẫn căng thẳng không yên. Nay nghĩ lại, khi mới quen biết anh, anh luôn vững vàng như núi, làm chuyện gì cũng cầm chắc thắng lợi; sau đó đối với chuyện của tôi anh ngày càng phản ứng thái quá, khiến tôi bắt đầu có biện pháp lợi dụng những sơ hở đó để khống chế anh. Trong lòng tôi đã sớm phát hiện điểm này, vì vậy mới dám giống trống khua chiêng lợi dụng sự quan tâm của anh làm một số chuyện quá đáng; còn tôi vì mưu cầu danh lợi mà dùng đủ loại hành động không kiểm chế được khiến chiến cực hạn của anh. Thì ra từ rất lâu trước đây tình

yêu đã bắt đầu nảy sinh, có điều nó sinh trưởng trên sa mạc khô héo, không ai cẩn thận chăm bón, không mưa gió tưới tiêu, tuyết sương phủ đầy, khổ sở chống chọi, suýt chút nữa đã bị vùi dập, nhưng nó vẫn khỏe mạnh sinh tồn và trưởng thành.

Tôi nói: “Không phải anh bị chứng khó ngủ sao? Sao lại ngủ say như thế?” Tôi nhớ tới khi chúng tôi vừa quen nhau chưa lâu, anh gọi tôi tới chỉ có chức năng làm gối ôm, tôi cảm thấy cổ quái, không ngờ anh có bệnh thật.

Tần Thiệu chỉnh lại góc chăn nói: “Đụng phải em lần nào cũng bắt tôi đứng ra dọn dẹp tàn cục, bận rộn mãi mới ngủ quên.”

Tôi cười nói: “Thì ra em gặp rắc rối còn có tác dụng phụ như vậy, sau này phải tranh thủ gây chuyện mới được.”

Tần Thiệu trừng mắt lườm tôi nói: “Còn không ngồi yên? Chưa ra khỏi bệnh viện đã nói lung tung.”

Tôi thè lưỡi, chuyển chủ đề: “Bác sĩ nói thế nào? Con mình không sao chứ?”

Về mặt Tần Thiệu thoáng thả lỏng: “Yên tâm, tôi đã nói đứa bé giống em. Dù vất vả thế nào vẫn khỏe mạnh mới là tốt nhất.”

Tôi vùng vẫy muốn ngồi dậy: “Vậy bác sĩ có nói là nam hay nữ không?”

Tần Thiệu giúp tôi ngồi dậy, kê một chiếc gối mềm sau lưng tôi rồi nói: “Không phải lần trước đã nói rồi sao? Bệnh viện không thể tiết lộ giới tính được.”

42. Chương 17b End

“Hừ, giờ này còn giả bộ, trời mới tin.” Tôi khinh bỉ nhìn anh.

“Em muốn biết như vậy thì tự đi hỏi bác sĩ đi.”

“Anh không muốn biết à?”

“Tôi biết làm gì? Với tôi con trai hay con gái đều như nhau.”

“Cái gì, phòng trẻ con trang trí màu cam, thật chói mắt, nhìn đã thấy bực mình rồi. Nếu con mình thừa kế chứng khó ngủ của anh còn nhìn màu đấy mãi chắc cả đời cũng chữa không hết.”

“Lý luận về con của David Beckham và Victoria với mấy đứa trẻ hút hồn lần trước em nói đâu?”

“Gạt anh mà anh cũng không nhận ra còn dám tự nhận là anh tài?”

...

Ngày xuất viện là một ngày khí trời mát mẻ. Bên ngoài rơi rơi vài hạt mưa phùn. Vừa mở cửa sổ làn gió mát lạnh ẩm ướt liền ủa vào, mùi thuốc diệt trùng trong bệnh viện cũng tản đi không ít. Tôi ôm bụng ngồi bên cửa sổ, ngửi làn gió thiên nhiên thổi vào, trong lòng cảm thấy thật nhàn nhã và an bình.

Tần Thiệu mang tới rất nhiều quần áo bầu mới cứng bảo tôi chọn một bộ mặc ra viện. Tôi chỉ bộ quần áo tôi mặc khi nhập viện nói: “Có phải rất khiêu chiến thẩm mỹ của anh không? Đó là quà Trịnh Khai Kỳ tặng em. Anh ấy nói chọn ở cửa hàng gần công ty cho em. Em không thể không mặc. Thật ra mặc vào mới thấy loại trang phục này kiểu dáng xấu một chút nhưng rất tiện lợi.”

Tần Thiệu có chút mất hứng: “Thằng nhóc kia chỉ dùng một bộ quần áo rẻ tiền đã đối phó được em. Trước kia tôi tặng em vì sao không thấy em đối xử tốt với tôi.”

Tôi bĩu môi: “Anh ấy mua cho em thứ đắt nhất trong cửa hàng. Còn anh mua cho em thứ rẻ nhất trong cái trung tâm kia.”

Tần Thiệu bị tôi làm ghen hòng, trên mặt có chút ngượng ngùng.

Tôi cười nói: “Có phải anh đang ghen không? Ai nha, Tần Thiệu tiếng tăm lừng lẫy lại đi ghen với kẻ toán nhỏ ở một thị trấn bé bé kia.”

Tần Thiệu dùng sức nhéo mũi tôi nói: “Đúng thế. Em chạy trốn lâu như vậy, về nhà một lần còn dẫn người khác theo, tôi có thể không ghen hay sao?”

Tôi không ngờ Tần Thiệu có thể thoải mái thừa nhận lòng dạ mình hẹp hòi như thế.

Tôi cười nói: “Đúng vậy, cũng phải khâm phục mắt nhìn đàn ông của em, lần nào cũng chọn được trai đẹp. Trịnh Khai Kỳ ở trong thôn Ngật Đáp cũng có triển vọng lắm, tiếc là quá non, em sợ anh ấy không chịu nổi cấp độ như em. Nói về đàn ông ấy mà, vẫn là nhiều tuổi một chút, nóng tính một chút, biết ít thủ đoạn, thời khắc quan trọng có thể cứu người, ôm bà bầu gì đó, như vậy mới đáng để yêu. Em nghĩ vậy lại chợt nhớ ra chẳng phải bên cạnh em có sẵn một người như thế hay sao, làm thế nào lại quên mất không biết.”

Tần Thiệu ngăn người nhìn tôi.

Tôi có chút mất hứng nói: “Tần Thiệu, em đang tỏ tình đấy, chỉ số thông minh của anh cao như vậy đừng lộ ra vẻ mặt ngốc nghếch như thế được không? Em và con đều không chịu được. Lần trước thảo luận phòng trẻ con với anh anh còn không có biểu hiện gì. Từ khi nào mà dây thần kinh của anh lại thô như cây cột điện thế hả?”

Tần Thiệu bỗng nở nụ cười, như công nhân công trình thủy điện cuối cùng cũng nhìn thấy nước về, vui sướng thỏa mãn.

Anh cười nói: “Lần này không chính thức, nào, tôi mở ghi âm, em nói lại đi.” Nói rồi anh lấy điện thoại ra.

Tôi vội vàng giật lấy hồ: “Đừng có được đăng chân nâng đăng đầu nhá!” Đang nói, tay không cẩn thận chạm vào màn hình, điện thoại lập tức phát ra đoạn phim tôi vừa rung đùi đắc ý vừa hát hò.

Qua lâu như vậy tôi còn chưa từng xem lại đoạn phim tôi quay làm quà tặng Giáng Sinh. Giờ xem lại mới thấy hình như tôi là thiên tài hài kịch, ngày đó trong tình cảnh gian nan làm thế nào tôi còn buồn cười như vậy được nhỉ? Hình như khi đó trong bụng chỉ nghĩ làm thế nào lấy lòng anh, không có bất cứ ý nghĩ gì khác, mỗi một động tác, vẻ mặt đều vô cùng chân thật.

Tôi chỉ vào màn hình, hưng phấn nói: “Tần Thiệu, có phải anh nghĩ cô ấy đẹp chết đi được phải không?”

Tần Thiệu cầm lấy điện thoại, tắt đoạn phim đi, sau đó cẩn thận ôm lấy tôi. Giữa hai chúng tôi là cái bụng tròn tròn, nếu muốn ôm chặt có chút khó khăn.

Tần Thiệu dịu dàng nói: “Người trong màn hình có đẹp cũng không bằng em đang ở trong lòng tôi. Tôi ôm được, nắm được, cảm nhận được, chạm vào được.”

Tôi khó khăn ló đầu khỏi ngực anh, ngơ ngác nhìn anh.

Anh ấn đầu tôi tựa lên bờ vai rộng của anh: “Đồ ngốc, tôi cũng đang tỏ tình đấy thôi.”

Một ngày lại một ngày qua đi, mỗi ngày thành phố A nóng như lò luyện đan, không có vẻ gì sẽ chuyển lạnh. Từ lúc mang thai, tôi ngày một giống quả cầu lửa, luôn khô nóng đến mức hận không thể vén áo khoe bụng, cầm một bình trà ra ngoài hóng gió như mấy người đàn ông phố phường. Ra ngoài lại sợ cảm nắng, trốn trong biệt thự thì sợ điều hòa thổi cảm lạnh, đành phải ôm quạt điện giải nóng. Tần Thiệu đề nghị chuyển tới ven biển mát mẻ, tôi nghĩ tới những chuyện trên thương trường mà anh vừa trải qua, không thể đứng trong nhà bày mưu tính kế như trước, rất nhiều chuyện cần ra mặt giải quyết, ở lại thành phố A sẽ tiện hơn nhiều, vì vậy tôi nhất quyết ở lại.

Mỗi ngày về nhà Tần Thiệu đều mang quà về cho tôi hoặc con. Quà khi lớn khi nhỏ. Có khi là một bộ đồ trang sức, có khi chỉ là một cái gối ôm nhỏ. Tôi sợ cứ như vậy dù phòng có rộng cũng không chứa hết được, mỗi lần nhận quà đều phải dặn anh lần sau không cần mua về thêm nữa; nhưng Tần Thiệu đã mua thành thói quen, tay không về gặp tôi dường như có chút ngượng ngùng. Cuối cùng tôi bảo anh mua hạt giống về

cho tôi, sau đó gieo vào trong nhà kính, nếu có thể nở hoa cũng là một chuyện tốt. Sau đó Tần Thiệu thường mang về những giống cây cổ quái. Đôi khi tôi nghĩ lẽ nào Tần Thiệu muốn tiến quân vào nông nghiệp hoặc lâm nghiệp rồi, rất nhiều loại tôi cũng không biết là cái gì, chỉ thấy anh hứng chí bừa bừa gieo gieo trồng trồng. Có một lần, Tần Thiệu hưng phấn cầm mầm cúc Ba Tư về, nói khoảng bảy, tám tháng nữa là có thể nở hoa. Tôi phe phẩy cây quạt, hỏi anh rốt cuộc tôi giống cúc Ba Tư ở chỗ nào. Tần Thiệu vừa xới bồn hoa vừa nói: “Trước đây cúc Ba Tư từng được chọn để tặng ột vị viện trưởng ở Oxford, bà là thánh bảo trợ học vấn.” Tôi nghiêng đầu hỏi: “Anh đang khen em bác học đa tài đấy à?” Tần Thiệu nhếch miệng nói: “Đến giờ em còn chưa tốt nghiệp đúng không? Còn dám ví mình với thánh bảo hộ học vấn? Em và cúc Ba Tư giống nhau ở chỗ cúc Ba Tư không có yêu cầu cao với thổ nhưỡng, chịu hạn tốt, dễ nuôi trồng.” Tôi nghĩ thâm, dễ nuôi coi như một ưu điểm, miễn cưỡng coi là khen đi.

Tần Thiệu không cầu hôn tôi, chỉ trong một buổi chiều nắng gắt như lửa nhét tôi vào xe, phi thẳng tới cục dân chính. Tôi nghĩ Tần Thiệu chắc như đinh đóng cột rồi, biết tôi có thai, không muốn cưới cũng phải cưới, cầm hộ khẩu của tôi lôi tôi đi kết hôn. Nhân viên cục dân chính nhìn cái bụng tròn vo của tôi, vờ vịt hỏi một câu: “Tự nguyện chứ?”

Tôi tức giận nói: “Từ đầu đến cuối là ép buộc.”

Tần Thiệu nói: “Cô đừng để ý đến cô ấy, cứ đóng dấu một cái là được.”

Nhân viên kia hiển nhiên không hài lòng với thái độ của Tần Thiệu, nói: “Anh cho là hai người đang tới nhà hàng tiêu tiền, lấy hóa đơn đấy à. Suy nghĩ cẩn thận rồi quay lại. Đôi tiếp theo.”

Tôi vội vàng kéo tay cô ấy nói: “Tự nguyện, tự nguyện. Trời nóng thế này ai tới cục dân chính tiêu tiền làm gì?”

Tần Thiệu nâng niu tờ đăng ký kết hôn in chữ vàng, kiêu ngạo dẫn tôi đi ăn mừng bằng mỳ Ý, chuyện này coi như xong.

Tôi nghĩ âm thầm một chút cũng tốt, dù sao nếu để trên mạng biết cô nàng cực phẩm còn kết hôn với Tần Thiệu, bọn họ nhất định sẽ không chịu nổi, phải đem chúng tôi ra làm thịt mới coi như hả giận. Tuy theo lý trí là vậy nhưng vừa nghĩ tới chuyện lớn của đời người mà Tần Thiệu không biểu hiện gì, cứ dễ dàng làm xong chuyện như thế có vẻ tôi chẳng có địa vị gì thì phải.

Tần Thiệu lập tức giải thích với tôi: “Đối phó với em là phải nhanh, độc, chuẩn như thế, cứ kéo dài nhất định em sẽ xoay người tạo ra mầm tai vạ. Đăng ký trước, những chuyện khác chờ con chào đời, tôi với con thương lượng rồi tính tiếp. Dù sao khi đó đã là hai người rồi.”

Tôi nghe, cảm thấy như vậy cũng có lý liền để mặc sự không cam lòng trôi qua.

Cuối tháng chín, bụng lớn đến mức sắp nứt ngay ra được. Đôi khi đứa bé cử động mạnh một chút còn có thể nhìn thấy hình dạng chuyển tới chuyển lui trong bụng, thỉnh thoảng còn nhìn thấy bàn tay. Tôi nhìn bụng, nghĩ cái này chẳng khác gì dị dạng, trong lòng có chút mâu thuẫn. Tần Thiệu lại đặc biệt vui vẻ, lần nào cũng xòe ngón tay cẩn thận chọc lên tay con, chơi trò ET với con vui quên trời đất.

Cuối tháng chín là ngày giỗ Tần Lộ. Tôi kiên trì muốn tới nghĩa trang Hoàng Cảng thăm cô ấy. Tần Thiệu rất do dự bởi cách ngày sinh dự tính không còn xa nữa, anh sợ xảy ra vấn đề. Nhưng tôi khư khư cố chấp không lay chuyển được. Mỗi lần Tần Thiệu nhìn thấy tôi như vậy sẽ thỏa hiệp, lần này cũng vậy.

Thời tiết đang chuyển lạnh, tôi một tay ôm bụng bầu, một tay được Tần Thiệu đỡ, đi lên từng bậc thang. Dọc đường thông xanh um tùm, trên đầu trời xanh trong vắt. Trong mắt mỗi người là một ngày cuối thu trong lành, còn với tôi vẫn thật nặng nề.

Cuối cùng cũng tới trước mộ Tần Lộ, Tần Thiệu đặt bó cúc trắng xuống, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Lộ Lộ, anh chị tới thăm em.”

Tôi nhìn tấm ảnh trên bia mộ, nghĩ tới một cô gái trẻ trung xinh đẹp như vậy lại vĩnh viễn dừng chân ở tuổi hai mươi ba. Trong bảy năm này, Tần Thiệu đã cố quên bao lâu, còn tôi đã ung dung thế nào?

Tôi vùng vẫy quỳ xuống, Tần Thiệu thấy vậy muốn đỡ tôi đứng lên. Tôi khoát tay với anh, nói: “Em có chuyện muốn nói với em gái anh. Đứng nói sợ em ấy không nghe thấy.”

Sau đó, tôi nở nụ cười ngọt ngào với tấm ảnh, chậm rãi nói: “Tần Lộ, xin lỗi. Chị biết câu xin lỗi này không có ý nghĩa gì với em. Nhưng ngoại trừ xin lỗi chị không biết làm gì khác để biểu đạt sự hối hận của mình. Trước đây chị không tin số mệnh, giờ chị đã tin đạo lý luân hồi, nhân quả báo ứng, thưởng phạt trên cuốn sổ sinh tử đều ghi rõ ràng. Kiếp này gia đình chị nợ em một mạng, nếu có kiếp sau xin hãy giảm thọ của chị đi. Cả ba người nhà chị không ai có thể trốn tránh trách nhiệm, nhưng làm con chị vẫn mặt dày mà xin em tha thứ cho bố mẹ chị, bọn họ đã gặp bất trắc, chỉ còn mình chị vẫn quỳn luyến cuộc đời này. Vì vậy nợ của bố mẹ chị sẽ trả, ba kiếp của chị đều sẽ do em định đoạt. Nếu em có thể yêu ai yêu cả đường đi, không chê chị thì hãy đầu thai làm con của chị đi, chị nguyện dùng tình mẹ cả đời này để che chở, chăm sóc em.”

Tần Thiệu đỡ cánh tay tôi, muốn tôi đứng lên. Tôi cúi đầu, nghĩ có lẽ quỳ lâu một phút Tần Lộ sẽ bớt giận một chút, vì vậy tôi bướng bỉnh quỳ gối trên mặt đất. Tần Thiệu vuốt tấm ảnh em gái, thở dài nói: “Lộ Lộ, cho qua đi được không? Anh phải nhìn thấy cô ấy vui vẻ mới có thể hạnh phúc. Em tha thứ cho cô ấy đi.”

Một lát sau, Tần Thiệu lại kéo tôi. Anh nói: “Đứng lên đi, Lộ Lộ nói con bé tha thứ cho em rồi.”

Tôi giương mắt hỏi anh: “Thật sao?”

Tần Thiệu nghiêm túc gật đầu: “Lộ Lộ là một cô bé lương thiện, con bé sẽ không đành lòng để một phụ nữ có thai quỳ trước mặt mình.”

Tôi cẩn thận đứng lên, chân vốn đã sưng phù, khi đứng lên có chút tê cứng. Tôi đột nhiên hỏi Tần Thiệu: “Tần Thiệu, khi đó anh có hận em không?” Cho tới giờ tôi chưa từng dám trực tiếp hỏi anh vấn đề này.

Đây là vết sẹo giữa hai chúng tôi, không thể dễ dàng chạm vào. Nhưng thật ra há miệng là có thể hỏi ra lời.

Tần Thiệu gật đầu.

“Vậy anh có ý với em từ khi nào?” Tôi tò mò hỏi.

Tần Thiệu nhìn tôi: “Ý gì?”

“Chính là loại ý rất phức tạp ấy. Giống trên TV hay chiếu này, nhìn thấy yên bình, không thấy bất an; nghĩ tới đau lòng, không nghĩ trống vắng; ngoài mặt chán ghét, trong lòng yêu thương ấy.”

Tần Thiệu nở nụ cười: “Em là nhà thơ đấy à?”

“Nói đi, từ lúc nào?”

“Từ rất sớm.”

“Sớm thế nào?”

“Sớm đến mức em không tưởng tượng được.”

Lại là đáp án này, hỏi nữa thì Tần Thiệu nói sớm từ lúc nhìn thấy má lúm đồng tiền của tôi mà khi ấy tôi không tưởng tượng được. Anh chơi đường vòng, tôi cũng mặc kệ anh. Có lẽ thật sự từ rất sớm cũng nên, trước kia không phải ông thầy tướng số đã nói khi tôi 23 tuổi đã gieo hạt đầy sao, phải chăng cuối cùng cũng kết quả?

18 tháng 10, con chúng tôi chào đời, là một cô bé. Tần Thiệu đặt tên là “Tần Vô Thương”. Ban đầu tôi còn chê tên này sắc mùi kiêu khách, sau cũng nửa hài lòng nửa ngẫm đồng ý. Tôi nghĩ đây là lời chúc phúc của chúng tôi tới đứa trẻ, trải qua biết bao đau thương, qua trăm nghìn đắng cay mới biết “Vô Thương” chính là nguyện vọng cao nhất của đời người.

43. Ngoại Truyện 01

Ngoại truyện: Si

Cuộc sống hòa thượng:

Sau khi con gái chào đời, thế giới của tôi giống như chỉ còn lại mình con bé. Tôi đặt cho con bé biệt danh Sisi, hy vọng khi lớn lên con bé cũng xinh đẹp như nữ hoàng Elizabeth.

Tần Thiệu rất yêu Sisi, ban đầu chuyện gì cũng tự tay làm, nhưng lần nào anh cũng khiến mọi thứ loạn cả lên, càng giúp càng loạn. Rất nhanh anh lại thuê người trông trẻ, thay phiên chăm sóc con bé.

Nuôi con là chuyện vừa khổ vừa hạnh phúc, tôi cảm thấy Tần Thiệu chuyện bé xé ra to liền sa thải hết trông trẻ, tự mình ôm Sisi cho bú, đưa đi tiêm phòng, ru con bé ngủ. Qua mấy tháng cánh tay cũng phải cường tráng hơn không ít.

Cảm xúc mừng như điên khi Sisi ra đời của Tần Thiệu rất nhanh đã hạ nhiệt độ. Mỗi lần tôi ôm Sisi đi ngủ anh bắt đầu cố tình gây chuyện, ví dụ như tôi quá chiều Sisi sẽ khiến con bé lớn lên không ngoan, lại ví dụ như con gái là tình nhân kiếp trước của papa, thật ra thỉnh thoảng mama nên biểu hiện tâm lý nhất định với tình địch mới là bình thường.

Tần Thiệu trong ấn tượng của tôi đặc biệt thích trẻ con, nhưng sự oán thán thần kinh của anh mấy tháng nay khiến tôi thấy phiền, cuối cùng tôi dứt khoát ôm Sisi về phòng trẻ con ngủ.

Nửa đêm, Sisi rất quấy, Tần Thiệu nhân cơ hội vào phòng trẻ con ôm Sisi về phòng ngủ của chúng tôi. Tần Thiệu lót gối đầu bên cạnh để Sisi dựa vào gối khóc. Còn anh khoanh chân ngồi bên cạnh khấn khỏa nói: “Sisi à, con còn như vậy papa sẽ giận. Mấy tháng nay papa sắp biến thành hòa thượng rồi, con không thể hiểu chuyện một chút, phối hợp với papa một chút sao? Chẳng lẽ con không muốn có em trai, em gái?”

Đôi mắt Sisi đen như mã não dưới đáy nước, sáng lấp lánh nhìn Tần Thiệu chằm chằm, sau đó con bé ngừng khóc.

Hai cha con giao tiếp cũng không tệ.

Từ sau đó, Sisi rất ít khóc đêm.

Tôi có một dự cảm chẳng lành, luôn cảm thấy dù tôi đối tốt với Sisi con bé cũng sẽ là một kẻ phản bội, lớn lên nhất định chỉ nghe lời bố.

Cuộc sống ni cô:

Gần đây Ngải Tĩnh và Lưu Chí lại có kế hoạch tạo người, nhìn thấy trẻ con bé bé một chút trên đường là lại nảy ý đồ bắt cóc. Để đề phòng phạm tội, Ngải Tĩnh đặc biệt tới nhà tôi dỗ ngon dỗ ngọt một phen, mượn Sisi đi. Sisi đang hơn một tuổi, là lúc đáng yêu nhất. Tôi có chút lo lắng nhưng Sisi rất tự có chủ ý, ôm Ngải Tĩnh không buông tay, nhất định muốn đi cùng.

Con nhóc xấu xa, mới tí tuổi đã không cần mẹ nữa, chui ra từ lòng lang dạ sói phải không?

Tần Thiệu không thích giao thiệp làm ăn nhưng vài ngày gần đây rất bận, đôi khi hơn hai giờ đêm cũng chưa thấy tắm hơi đâu, tuy lần nào cũng gửi tin nhắn bảo tôi ngủ trước đừng đợi anh nhưng tôi vẫn không quen, chợp mắt chờ anh về.

Tần Thiệu thích sạch sẽ, khi nằm xuống trên người chỉ còn mùi sữa tắm, ngay cả mùi rượu cũng không có. Trước giờ anh ngủ không sâu, có lẽ mấy ngày nay vì mệt nên vừa đặt lưng xuống là ngủ, ngay cả tôi đứng dậy đi toilet anh cũng không cảm nhận được.

Không có Tần Thiệu cùng Sisi, tôi cảm thấy có chút cô đơn. Vòng giao tiếp vô cùng hạn hẹp lộ rõ. TV gần như bị những tiết mục chìm trong màu hồng phấn chiếm đóng, chán đến chết, tôi ở nhà làm hơn mười cuộn kimbap, thay một chiếc quần lụa mỏng tới công ty tìm anh.

Tới công ty, thư ký Đới Mỹ Đồng quy củ nói với tôi tổng giám đốc Tần đi Mỹ công tác, vài ngày chưa về.

Đi Mỹ công tác còn có thể về nhà mỗi tối? Tổng giám đốc Tần nhà cô cưới tên lửa đi công tác đấy à?

Tôi lấy mấy cuộn kimbap ra đưa cho thư ký, lại bảo cô ấy gọi điện cho Tần Thiệu. Cô thư ký có chút khó xử, nói hiện giờ bên Mỹ đang là sau nửa đêm rồi.

Tôi vắt chéo chân ung dung nói: “Sợ gì, có chuyện gì tôi chịu trách nhiệm cho cô.”

Thật ra tôi cũng sợ. Năng lực ứng biến của thư ký được tích lũy trong những trận chiến thực tế thế này. Có lẽ Lục Khinh Thiên cũng từng bị khách sáo tiếp đãi vô số lần giống tôi hiện giờ, ngoại trừ sự tự tin về tình yêu, tôi có gì khác Lục Khinh Thiên?

Thư ký đứng thẳng tắp, không chịu hành động. Tôi dùng máy bàn trực tiếp gọi cho Tần Thiệu.

Phía Tần Thiệu truyền đến giọng nói mệt mỏi. Thư ký do dự một lát rồi nói: “Tổng giám đốc Tần, phu nhân của anh tới công ty tìm anh.”

Tần Thiệu thở dài nói: “Cô bảo cô ấy về trước đi. Bên này tôi còn có việc.”

Trước khi ngắt máy tôi nghe nghe bên kia hét “A” lên một tiếng chói tai.

Là tiếng phụ nữ.

Tôi nghĩ, tình cảm dù có nồng nhiệt thế nào cũng có ngày tắt. Chỉ không ngờ ngày đó tới sớm như vậy.

Tôi lại bắt đầu chỉ còn một mình. Nghĩ lại, sai rồi, tôi còn có Sisi.

Vì vậy tôi vội vàng lái xe đến nhà Ngải Tĩnh. Thấy Sisi mặc váy hoa khoa chân múa tay bập bẹ nói, nước mắt tôi rơi ào ào.

Từ khi kết hôn tới đây, lần đầu tiên tôi qua đêm ở ngoài. Tôi chờ Tần Thiệu gọi đến nhưng điện thoại cũng giống như cuộc đời cô độc của tôi, luôn lặng lẽ.

Tảng đá trong lòng rơi xuống từng tấc. Sáng sớm hôm sau, tôi gọi điện về nhà. Chú Minh nói tối qua Tần Thiệu không về, nói là có chuyện quan trọng phải đi công tác một chuyến.

Tôi biết chú Minh đang nói dối, nhưng tôi biết chú chỉ vì tốt cho tôi. Tôi bình tĩnh cảm ơn chú.

Khi lái xe vào ga-ra, tôi thấy cúc Ba Tư ngoài vườn nở rộ, vàng chói mắt, gần như muốn đâm vào mắt tôi.

Tôi một tay ôm Sisi đã ngủ say, một tay nhỏ cỏ cho khóm cúc Ba Tư. Ngồi bên khóm cúc dưới ánh mặt trời một lúc, đột nhiên nhớ tới ý nghĩa loài hoa cúc Ba Tư Tần Thiệu từng nói, hình như ý là dễ nuôi trồng. Tôi có chút buồn cười, nhiều năm lẫn lộn như vậy hai người đều vết thương đầy mình, sao tôi cảm thấy chỉ có mình tôi dễ nuôi nhỉ?

Buổi tối hơn sáu giờ, Tần Thiệu mệt mỏi từ ngoài trở về. Người thích sạch sẽ như vậy mà liên tục vài ngày chưa thay áo khoác, hai ngày qua trên người vẫn là chiếc áo gió màu cà phê.

Tôi bảo chú Thúc chuẩn bị ít đồ ăn, Tần Thiệu khoát tay nói không đói, mang cho anh một bát canh là được.

Tôi vào phòng bếp, lén cho ít cơm vào trong canh đưa cho Tần Thiệu. Tần Thiệu quấy vài cái cuối cùng vẫn ăn hết.

Tôi cười nói cúc Ba Tư đang nở rất đẹp, muốn cắt vài cành đưa cho Ngải Tĩnh. Tần Thiệu không đồng ý, nói để nó nở đi, nhìn vui mắt. Nếu Ngải Tĩnh thích thì tối quây hoa mua vài cành cho bọn họ là được.

Tôi nói anh nhỏ nhen.

Tần Thiệu nói có một số việc anh nhỏ nhen hơn bất cứ ai.

Tôi nheo mắt nói em cũng vậy.

Tần Thiệu vuốt tóc tôi nói, bà xã nhỏ nhen, lấy cho ông xã nhỏ nhen một bát canh nữa đi.

Tôi biết Tần Thiệu đã biết chuyện tôi tới công ty. Anh không nhắc tới thì tôi cũng không.

Tôi dễ nuôi nên có đạo lý của dễ nuôi.

Trước khi đi ngủ, Sisi đột nhiên khóc lớn, tôi dỗ thế nào cũng không nín. Tần Thiệu nhận lấy con bé, một lúc sau đã im lặng.

Tần Thiệu nói tính cách Sisi giống tôi.

Tôi hỏi: Để nuôi à?

Tần Thiệu nói, ừ, còn gian xảo, thích gây chuyện, hơn nữa chỉ thích quẩn lầy anh.

Tôi ghen lời, nói, cũng không chắc, con gái luôn thay đổi.

Tần Thiệu dùng sức nhéo mũi tôi nói, lại nói lung tung rồi.

Sau đó anh hôn lên mặt tôi, ôm tôi ngủ.

Giờ tôi mới phát hiện mình đang sống cuộc sống của ni cô.

Cuộc sống ni cô duy trì đến hai tuần sau rồi Tần Thiệu nói dẫn tôi ra ngoài đi dạo.

Phong cảnh dọc đường dần dần chuyển từ thành thị tới ngoại ô, mở cửa sổ, làn gió thanh mát đập vào mặt. Tôi tham lam hít vài hơi, Tần Thiệu đã đóng lại.

Tần Thiệu nói gần đây nhiều người bị cảm, tôi thích giày vò người khác như thế cẩn thận vẫn tốt hơn.

Tôi không để ý tới anh, mở CD nghe một lúc rồi ngủ.

Vừa mở mắt đã phát hiện xe đang dừng trước một viện phục hồi sát dòng nước. Trên người đắp áo vét của Tần Thiệu. Quay đầu nhìn lại, Tần Thiệu cũng ghé vào tay lái ngủ.

Nhìn từ bên cạnh, khóe mắt Tần Thiệu có chút nếp nhăn. Da anh đẹp lắm, dù nhìn gần cũng rất giống người mẫu được PhotoShop. Lông mày đậm hơi nhướng lên, nhìn qua có vẻ không dễ tiếp cận.

Cúi người lén hôn lên lông mày anh. Những thứ như uy nghiêm luôn dễ kích động lòng khiêu chiến.

Tần Thiệu nhíu mày, vươn tay ôm tôi vào lòng, phát ra âm thanh uể oải miễn cưỡng: Bà xã...

Tôi quỳ gối ở ghế bên cũng miễn cưỡng hỏi: Sao vậy?

Tần Thiệu tiếp tục gọi: Bà xã...

Tôi cười xoa mặt anh: Già đầu rồi còn làm nũng.

Tần Thiệu mở mắt, đầu tựa lên tay lái nhìn tôi.

Bị ánh mắt nồng nàn như thế nhìn tôi có chút sợ hãi, nói: làm sao? Đi xa như vậy chỉ để gọi một tiếng bà xã thôi à.

Tần Thiệu cười cười, nhào tới hôn lên mặt tôi.

Tôi phụng phịu hỏi: Có phải đã làm chuyện gì có lỗi với em không?

Tay Tần Thiệu đã luồn vào trong áo tôi, anh làm việc này đặc biệt thành thạo. Tôi vỗ lên móng vuốt của anh, căng thẳng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Móng vuốt bị hất ra rất nhanh đã cởi bra của tôi.

Tần Thiệu hôn lên mặt tôi. Trượt thẳng một đường từ mặt tới cổ rồi tới ngực.

Tôi thầm nhắc nhở Tần Thiệu trên người tôi không có áo mưa.

Tần Thiệu ghé vào ngực tôi cười xấu xa nói: Hôm nay là thời kỳ an toàn của em. Bà dì em vừa mới tạm biệt.

Tôi chợt hiểu ra.

Lúc đầu tôi còn có chút chống cự, nhưng nửa tháng nay cũng quá cấm dục, bị nhẹ nhàng chạm một chút thân thể đã thoáng tê dại, huống hồ Tần Thiệu còn hiểu mặt mã khắp nơi trên cơ thể tôi. Chống cự biến thành đón ý nói đùa là chuyện đương nhiên.

Ở phương diện này, tôi và Tần Thiệu rất ăn ý. Thỉnh thoảng chúng tôi còn có thể thần giao cách cảm. Hoàn cảnh tuy kỳ quái nhưng tôi và Tần Thiệu lại vô cùng hưởng thụ.

Ví dụ như Tần Thiệu nói, em biết không, thời cổ đại, đàn ông vùng Balkan trước đêm tân hôn sẽ đục ba cái lỗ trên cầu gỗ, để phòng đêm động phòng không lên được.

Tôi kinh ngạc nói, vậy cầu vùng Balkan thành tổ ong vò vẽ hết à?

Tần Thiệu tưởng tượng một chút rồi nói, hình như vậy.

Tôi nói, sao em nhớ đàn ông vùng Balkan thời cổ đại sẽ làm tình tập thể để cầu năm sau được mùa nhỉ?

Tần Thiệu nhú mày nói, con gái con đứa, bình thường đọc loại sách gì vậy...

Tôi nói, vậy hiện giờ con gái con đứa đang làm gì ấy nhỉ...

Tần Thiệu ôm tôi cười nói, Nhiên, em đúng là dở hơi.

Chật vật chui từ trong xe ra, Tần Thiệu mới nói hành trình “thật sự” ngày hôm nay. Anh cường điệu hai chữ “thật sự”, ngụ ý chuyện vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn do tôi dụ dỗ anh.

Tôi mặc kệ anh, anh luôn thích thừa dịp kiếm lời như thế.

Tần Thiệu kéo tay tôi vào viện phục hồi. Vào trong tôi mới biết đây là một viện dưỡng lão cao cấp, trong đó đều là một số người già thần trí không rõ lắm.

Một bác sĩ có vẻ là chủ nhiệm nhìn thấy Tần Thiệu nhiệt tình tiến lại nói, tổng giám đốc Tần, anh lại tới à. Hai ngày nay bà Phương khôi phục không ít.

Tôi đang nghi hoặc thì Tần Thiệu kéo tay tôi vào một phòng bệnh, trên giường có một bà cụ tóc bạc da nhăn đang ngồi, vừa thấy Tần Thiệu lập tức vỗ tay nói: con trai tới, con trai tới.

Tần Thiệu chỉ vào bà cụ nói, gọi mẹ nuôi đi.

Tuy rất ngạc nhiên nhưng tôi vẫn nghe lời gọi: con chào mẹ nuôi.

Bà cụ càng thêm vui vẻ, cầm cái gương bên cạnh nhét vào tay tôi nói, tặng cho con, tặng cho con.

Bác sĩ ở bên cạnh nói với Tần Thiệu biểu hiện mấy ngày nay của bà cụ, dường như bệnh tình đã được kiểm soát.

Tần Thiệu hài lòng gật đầu, sau đó phối hợp với bà cụ chơi trò chơi. Tôi cũng ở bên cạnh vui vẻ chơi cùng. Tần Thiệu vui mừng xoa đầu tôi. Bà cụ cũng học theo vươn tới xoa đầu tôi, chọc Tần Thiệu cười lớn.

Nhoáng một cái đã qua buổi trưa.

Trời chiều ngã về tây.

Tôi cùng Tần Thiệu tựa trên mui xe nhìn ánh nắng chiều phủ đầy ngọn núi phía trước. Bầy chim sẻ bay qua, chiêm chiếp kêu.

Tần Thiệu không nói gì, tôi cũng không định phá vỡ sự im lặng.

Đến khi toàn bộ mặt trời khuất sau dãy núi, Tần Thiệu phủ áo khoác lên người tôi sau đó chậm rãi mở miệng: mẹ nuôi ở trong đó là tình nhân của bố anh. Trong lúc hấp bệnh, bố anh và mẹ nuôi từng có một đoạn tình, mẹ nuôi mang thai con của bố anh, luôn chờ bố anh quay về cưới bà. Bố anh không thực hiện lời hứa, bởi vì mẹ anh và anh đang ba tuổi đã ở quê chờ ông. Sau đó chuyện của mẹ nuôi bị mẹ anh biết. Mẹ anh trước giờ chưa từng chịu uất ức như vậy, tìm người làm không ít chuyện. Con trai của mẹ nuôi chết trong một sự cố khi chữa bệnh, tình thần mẹ nuôi có chút không bình thường. Trong sự cố chữa bệnh đó cũng có nguyên nhân vì mẹ anh.

Tần Thiệu ngừng lại.

Qua rất lâu anh mới tiếp tục kể: mẹ anh chính là bác sĩ chủ trì cuộc phẫu thuật này. Anh vẫn không biết chuyện này, đến khi mẹ anh sắp lìa đời mới nói ra bí mật này.

Tôi vươn tay cầm lấy tay Tần Thiệu: anh đang thay mẹ anh chuộc tội phải không? Nên gần đây mới bận chuyện này?

Tần Thiệu nói: ừ, trước đây trong mắt có rất nhiều thù hận, chưa kịp giúp trưởng bối chuộc tội. Hai năm qua cảm thấy ông trời đối với anh không tệ, ngày càng hối lỗi. Một thời gian trước có người tìm anh nói bệnh của bà nặng thêm. Anh đón bà tới đây, nhận làm mẹ nuôi, cuối cùng cũng bù đắp được nỗi đau mất con của bà.

Tần Thiệu quay đầu lại, giúp tôi vén sợi tóc trên trán, chăm chú nói: trước đây chỉ biết hận, giờ càng biết yêu. Bà xã...

Tôi đáp lời, ừ.

Tần Thiệu lại gọi một tiếng, bà xã.

Tôi tiếp tục đáp lời, ừ.

Tần Thiệu nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, dịu dàng lại gọi một tiếng, bà xã.

44. Ngoại Truyện 02

Ngoại truyện: Kiếp

Lô Hân Nhiên là một kiếp mà tôi không hóa giải được.

Năm 2001, lần đầu tiên tôi nghe thấy tên em từ chỗ Tần Lộ. Con bé và tôi đang du học tại Mỹ nhưng trong đầu con bé lúc nào cũng nghĩ tới Khiếu Thiên. Lộ Lộ hay xấu hổ, là thanh mai trúc mã với tên nhóc kia đã hơn mười năm mà vẫn chưa kiếm được danh phận chính thức. Sau khi xuất ngoại lại tự gánh vác trách nhiệm giám sát danh bất chính ngôn bất thuận, thường xuyên hỏi thăm về cuộc sống tình cảm của Khiếu Thiên.

Thiếu nam thiếu nữ luôn thích như vậy, dính chặt lấy nhau nhưng không ai dám đứng ra chọc thủng một lớp cửa sổ giấy cuối cùng. Tôi cũng từng âm thầm nhắc nhở Khiếu Thiên, trong chuyện tình cảm con trai nên chủ động một chút, không thể để con gái mở miệng nói câu kia trước được. Thăng nhóc này lại không biết tự tỉnh ngộ, không biết đang lừa gạt tôi hay thật sự chưa nghĩ tới chuyện nam nữ chính thức.

Có một ngày, Lộ Lộ buồn rười rượi nói Khiếu Thiên bị một cô gái tên Lô Hân Nhiên giật mất rồi. Tôi có chút giật mình, tôi luôn cho rằng sớm muộn gì Khiếu Thiên cũng thành em rể mình, không ngờ dễ dàng bị người ta chiếm đóng như thế. Lộ Lộ ngỡ ngàng nói, cô gái kia thật sự rất lợi hại, nghe nói mỗi ngày theo sau Ôn Khiếu Thiên như hình với bóng, cuối cùng Khiếu Thiên cũng vậy cờ trắng đầu hàng.

Từ sau khi có bạn gái, Khiếu Thiên ngày càng ít gọi điện. Lộ Lộ là một cô bé rụt rè, thấy cậu ta hờ hững cũng không dám gọi lại dù vô cùng tủi thân. Chỉ là mỗi lần gặp tôi đều thở dài thở ngắn một trận. Tôi không thích nhìn Lộ Lộ như vậy nên thầm liên lạc với Khiếu Thiên. Không ngờ thăng nhóc ít nói này giờ cứ mở miệng ra là nhắc tới cô gái kia, dong dài không bao giờ hết chuyện. Tôi bực bội ngắt máy, lại cổ vũ Lộ Lộ tích cực chủ động hơn một chút, học tập Lô Hân Nhiên kia. Lộ Lộ nghe vậy càng thêm tủi thân, không bao giờ nhắc tới Khiếu Thiên trước mặt tôi nữa.

Đầu năm 2004, cuối cùng tôi cũng hoàn thành chương trình học, nghe nói có người thu mua cổ trạch nhà chúng tôi, bố tôi không có tâm tình xử lý bảo tôi về hỗ trợ, tôi liền về nước sớm hơn dự định. Đã nhiều năm không lái xe trong nước khiến tôi có chút không quen, khi quay xe trong bãi đỗ ngoài trời cũng đặc biệt cẩn thận. Mua đồ xong, chuẩn bị lấy xe thì tôi thấy một chiếc Audi màu trắng dựng phải quầy hàng ở góc bãi đỗ, hai cô gái hoảng hốt xuống xe.

Một cô gái có mái tóc dài đen nhánh vội vàng chạy về phía quầy hàng, một người tóc xoăn thì cẩn thận xem xét vết xước ở đuôi xe.

Cô gái tóc đen mặc một chiếc áo len trắng muốt, ngồi xổm trước quầy hàng nhặt những chiếc chìa khóa rơi vãi trên mặt đất, vừa nhặt vừa không ngừng xin lỗi chủ quầy. Chủ quầy là một người tàn tật, có lẽ bày quầy ở đây cất chìa khóa kiếm tiền nuôi gia đình sống tạm.

Cô gái tóc xoăn từ xa đi tới gọi: “Lô Hân Nhiên, làm sao bây giờ? Phía sau xe có hai vết xước rất sâu.”

Nghe thấy cái tên này tôi có chút ngạc nhiên, đặc biệt nhìn cô gái tóc đen kia vài lần.

Em đứng lên, đặt tất cả chìa khóa lên quầy rồi xoay người nói với cô gái tóc xoăn: “Xước thì kệ xước.”

Cô gái tóc xoăn dường như có chút bất bình: “Nếu là tớ sẽ bắt ông ta bồi thường. Đây là bãi đỗ xe, sao có thể tùy tiện bán hàng ở đây. Tưởng đây là bãi đỗ xe nhà ông ta chắc.”

Lô Hân Nhiên ngăn cô ta lại: “Quên đi. Xe là xe của tớ, muốn đòi bồi thường cũng là tớ đòi, cậu về trước đi.”

Cô gái tóc xoăn bực mình đến dậm chân: “Xúi quẩy chết được. Này, ai cho ông bày quầy ở đây? Không biết đây là bãi đỗ xe à?” Cô ta gào lên với người tàn tật đang hoảng sợ.

Lô Hân Nhiên bỗng lớn tiếng nói: “Tớ bảo cậu về đi.”

Cô gái tóc xoăn bất mãn nhìn Lô Hân Nhiên rồi tức giận nhìn chủ quầy một cái mới không cam lòng bỏ đi.

Lô Hân Nhiên cúi đầu dựng cái bàn vừa bị đụng đổ lên, ngồi bên cạnh nói với chủ quầy: “Chú à, việc hôm nay là lỗi của chúng cháu. Trước đây cháu cũng từng bán hàng rong, hai mẹ con cháu bán giấy màu, bút vẽ trước cổng trường học ở quê, trời càng lạnh càng khó bán. Mỗi ngày còn phải đề phòng mấy người bán hàng trong trường ra đuổi. Cháu biết chú buôn bán không dễ dàng, chú đừng để ý đến lời nói của bọn cháu.”

Chủ quầy là một người câm, khoa tay múa chân tỏ vẻ không để bụng chuyện này.

Tôi thấy chiếc áo len trắng dài của em cọ vào đầu máy trên bàn. Em cũng không thèm để ý, lau sơ qua rồi nói: “Chú à, sau này nhà cháu muốn cất chìa khóa nhất định sẽ tới chỗ chú.”

Khi còn ở nước ngoài tôi từng gặp không ít con cháu nhà giàu mới nổi, phần lớn là được bố mẹ đưa sang Mỹ mạ vàng, gặp chuyện luôn thích vung tiền giải quyết, người giống em vô cùng ít.

Tôi lấy chìa khóa ra định đi, không ngờ em bỗng chạy tới nói với tôi: “Ừm... Anh biết lái xe không?”

Cuối cùng tôi cũng nhìn rõ diện mạo em. Đôi mắt gần như chiếm nửa gương mặt, nên nói mắt em to hay mặt em nhỏ nhỉ, nói chung bề ngoài của em khiến người ta ấn tượng rất sâu.

Tôi nhìn bốn phía, xác định người em hỏi là tôi mới nói: “Hình như mọi người ở đây đều biết.”

Em ngượng ngùng cúi đầu: “Không nhất định, tôi chính là một ngoại lệ. Anh có thể giúp tôi đỗ xe không? Tôi sợ đỗ ở đây sẽ khiến người phía sau không dễ quay xe.”

Tôi có chút tò mò: “Cô có xe lại không biết lái xe?”

Em nói một cách không tình nguyện: “Có gì kỳ quái đâu, rất nhiều người có Piano mà không biết chơi mà. Ai bảo tôi có một người bố giàu có chứ...” Nói đến đây em dừng một chút lại khấn khoản nhìn tôi: “Anh có thể giúp tôi không?”

“Tôi được gì?” Tôi trêu đùa nhìn em.

“Giúp tôi dừng xe tối nay anh sẽ không trần trọc mất ngủ vì ban ngày không giúp một cô gái đáng thương bất lực. Anh biết đấy, những chuyện như nâng cao đạo đức công cộng giúp người ta yên ổn.” Em chớp đôi mắt to, hơi thở thanh mát phất tới, đôi môi lạnh cóng đang cong lên, em nhìn tôi một cách xảo quyệt.

Không biết vì sao tim tôi bỗng đập nhanh hơn một nhịp. Sắp ba mươi tuổi rồi, không nên bị những dáng vẻ ngây thơ này tập kích. Có điều em nói rất đúng, tôi luôn bị chứng khó ngủ làm phiền, nếu tôi không giúp em có lẽ buổi tối tôi thật sự sẽ lăn lộn trên giường không ngủ được.

Tôi cầm lấy chìa khóa của em, giúp em đỗ xe ổn thỏa.

Em cảm kích nhìn tôi tươi cười, lộ ra má lúm động tiền bên khóe miệng, em nói: “Cảm ơn! Anh tốt như vậy sau này nhất định sẽ gặp nhiều vận may!”

Em thật sự là số kiếp của tôi, được em chúc như vậy một năm đó lúc nào cũng lặn lội.

Chuyện cổ trạch kéo dài không giải quyết được, bất kể dùng phương pháp nào thương nhân kia cũng không nhượng bộ. Tôi điều tra bối cảnh của ông ta, ông ta là tổng giám đốc công ty điện tử Lô thị, mấy năm nay họ đang được tiếng trên thương trường nhưng thật sự giàu có chưa được năm, sáu năm. Người như vậy luôn có một suy nghĩ cho rằng thứ người ta tranh cướp luôn là thứ đáng giá, người ta càng đặt điều kiện họ càng không buông tay. Tôi cứ việc tạm buông chuyện này xuống, chờ một thời gian sau lại nghĩ cách giải quyết.

Không ngờ vừa trở về công ty không lâu thì bố tôi ngã bệnh. Tôi tiếp nhận tài chính của công ty mới phát hiện vài năm qua công ty đã trở thành cái xác không. Bố tôi chưa từng nói biến cố này cho tôi biết, giờ ông ngã bệnh tôi mới có cơ hội tham gia. Tôi bận tới mức sứt đầu mẻ trán, ngay cả Lộ Lộ nói muốn về nước trao đổi sinh viên tôi cũng không có thời gian lo liệu.

Chuyện này trở thành chuyện hối hận nhất trong cuộc đời tôi.

Không lâu sau, Lộ Lộ về nước. Tôi không biết con bé sẽ trao đổi sinh viên với đại học A, cho tới một buổi chiều âm u, khi bị khách sạn thành phố gọi tới nhận diện thì thể tôi mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Tôi có một bạn học làm quản lý cấp cao của khách sạn thành phố. Cậu ấy biết em tôi vì vậy mới thông báo cho tôi trước phía cảnh sát. Tôi chạy tới hiện trường trong tình trạng toàn thân vô lực, thấy thân thể Lộ Lộ vô cùng đáng thương đã ngừng thở nằm đó, tôi ôm lấy con bé như phát điên, lại hoàn toàn không biết vì sao con bé lại quyết liệt bỏ người thân mà đi như thế.

Sau đó, tôi thấy trong tay con bé có một tấm danh thiếp, trên đó viết “Con gái tổng giám đốc công ty điện tử Lô thị Lô Hân Nhiên”. Tôi không cách nào liên hệ cô gái trẻ lương thiện mà tôi gặp khi đó với hung thủ sát hại em gái. Để điều tra, tôi cố ý tìm nhân viên có trách nhiệm lúc đó. Bảo vệ mở cửa phòng 1024, nói với tôi có hai người giống như hai mẹ con chạy vào phòng này, bên trong truyền ra tiếng cãi vã đánh nhau. Không lâu sau thì thảm án xảy ra.

Tôi lại kiểm tra biên bản khách sạn, thấy tên người đăng ký phòng 1024 là Lô Quốc Phú. Mọi chuyện lập tức rõ ràng. Bàn tay nắm tấm danh thiếp của tôi run run. Nếu lúc đó mất đi một tia lý trí cuối cùng có lẽ tôi đã lao ra kết thúc tính mạng của cả nhà họ Lô.

Nhưng khi đó tôi không có thời gian để nghĩ đến chuyện báo thù. Bệnh tình của bố tôi ngày một nguy kịch, tôi không dám nói chuyện em gái với ông, chỉ lén an trí Lộ Lộ tại nghĩa trang Hoàng Cảng. Chuyện của Lộ Lộ có phần lớn trách nhiệm của tôi. Sau khi con bé về nước, cuộc sống không quen thuộc, tôi không có thời gian chăm sóc con bé mới khiến con bé gặp độc thủ. Tôi hối hận nôn nóng, thể xác và tinh thần uể oải, ngay cả xử lý công việc công ty cũng không thể tập trung.

Tôi biết Lộ Lộ là một cô bé rụt rè hay xấu hổ, nhất định con bé không muốn cảnh sát tham gia chuyện này, tôi chỉ có thể tự thân hành động. Không ngờ kẻ ác luôn có người trừng trị. Nhà họ Ôn vì muốn cướp thị trường mà nóng lòng ra tay. Chú Ôn muốn kéo tôi về một phe nhưng tôi không có tâm tư này. Kế hoạch của bọn họ quá nham hiểm, chuyện báo thù của tôi là việc tư, không muốn liên lụy tới cuộc sống của mấy nghìn công nhân.

Điều tôi không ngờ tới là Lục Khinh Thiên lại tìm được bố tôi. Bố tôi vẫn cố chấp như trước, dùng cái chết ép buộc tôi kết hôn với Lục Khinh Thiên. Ông không biết Lộ Lộ đã chết, nếu không dù ông có là một người cha nghiêm khắc tới mức nào cũng sẽ không dùng tính mạng của mình để uy hiếp tôi. Còn tôi lại không thể nói với ông sự thật, nếu ông biết Lộ Lộ bỏ ông đi trước có lẽ ông không sống thêm nổi một ngày.

Lục Khinh Thiên là bạn đại học của tôi. Cô ta là một người phụ nữ chìm đắm trong thế giới của chính mình, nghĩ rằng cả thế giới này luôn quay quanh cô ta, ngay cả chuyện hôn nhân cũng đạt được nhờ giao dịch. Nhưng tôi vẫn khuất phục vì bố tôi, tôi không thể mở to mắt nhìn người thân thứ hai ra đi vì tôi.

Lúc tôi nhậm chức tổng giám đốc tập đoàn Thiệu Dương cũng là lúc công ty điện tử Lô thị tuyên bố phá sản, nghe nói bọn họ có người tự tử, có người bị bệnh. Lại sau đó, tôi nghe nói Khiếu Thiên đã xuất ngoại

từ lâu, đột nhiên chơi trò mất tích với bạn gái. Sau khi nghe ngóng, tôi biết được rằng thì ra chú Ôn đề phòng thằng nhóc này trở mặt đã ép cậu ta ra nước ngoài, không ngờ kiểm tra ra ung thư thực quản tại Mỹ. Cô bạn gái kia luôn bị lừa, không hề hay biết.

Tôi nghĩ, chuyện báo thù tạm thời để đấy đi.

Lại qua bảy năm, tôi bận rộn phát triển công ty. Tính cách tôi ngày càng âm trầm, có lẽ vì bố luôn nằm viện, mẹ bị chứng mất trí dần không nhận ra tôi, em gái đã âm dương xa cách. Thịnh thoảng cảm thấy cô đơn tôi cũng cùng một vài cậu thanh niên tới quán bar, chơi đùa phóng túng. Thế nhưng càng chơi trong lòng càng trống rỗng, đôi khi nằm trong phòng mình nghĩ, con người sống một đời trống rỗng vắng vẻ, dường như cái gì cũng nắm trong tay lại giống như chẳng có gì cả.

Buổi tối ngày càng khó ngủ. Trong một tuần thời gian tôi ngủ tổng cộng không được mấy giờ. Cuối cùng tôi lang thang trong từng căn phòng tới sau nửa đêm, cứ một tiếng lại đổi một phòng. Bởi vì hướng khác nhau nên cảnh mặt trời mọc trong từng phòng cũng khác nhau. Tôi cứ vật vờ như vậy vượt qua những rặng sáng không ngủ.

Ở Star Club ngày đó tôi nhìn thấy Lô Hân Nhiên, có chút ngạc nhiên vì em vẫn còn ở trường. Nói thật, từ ngày nhà họ Lô gặp chuyện không may tôi cũng không còn nghe ngóng chuyện của bọn họ nữa, tôi cố gắng trốn tránh chuyện bất ngờ xảy ra vào năm 2004. Không ngờ em vẫn còn đi học tại đại học A.

Có điều, qua bảy năm, khí sắc của em kém đi nhiều, không còn thanh xuân hoạt bát như năm đó nữa. Thế nhưng tính cách em vẫn tinh quái như một, vất vả diễn kịch với một cô gái. Tôi nhìn mà có chút buồn cười, nhưng nghĩ tới tấm danh thiếp em đưa cho Lộ Lộ lại nảy sinh ý định độc ác trong đầu.

Thừa dịp em uống say, tôi đưa em tới khách sạn thành phố. Ngày đó bố em đối xử với Lộ Lộ thế nào tôi cũng đối xử với em như thế. Đối với em, chuyện này rất không công bằng, tôi cũng biết tôi rất vô liêm sỉ. Thậm chí tôi còn hoài nghi động cơ của mình có vì một phần dục vọng bản thân hay không. Nhưng tôi không quan tâm được nhiều như vậy, làm tình với em là suy nghĩ duy nhất trong đầu tôi lúc đó.

Rất kỳ quái là sau khi xong việc tôi đã ôm em ngủ. Tôi luôn cho rằng giấc ngủ đã cách mình rất xa, không ngờ ngày đó tôi ngủ thẳng tới hơn tám giờ sáng, suýt chút nữa để em tỉnh lại trước tôi. Tôi vội vội vàng vàng để lại danh thiếp rồi bỏ chạy.

Để lại danh thiếp là chuyện trong kế hoạch của tôi. Em để lại danh thiếp cho em gái tôi, nhất định tôi phải đáp lại một tấm.

Còn rời đi như vậy cũng là chuyện nằm trong kế hoạch.

Hơn một tháng tiếp theo không nhận được bất cứ tin tức nào của em. Tôi đặc biệt lái xe tới khách sạn thành phố tìm bạn cũ hỏi thăm gần đây bọn họ có vụ tự sát nào không. Thấy vẻ mặt như sắp làm thịt tôi của bạn cũ tôi cảm thấy yên tâm hơn không ít. Tôi nghĩ em sẽ không đến mức tự sát. Cũng chẳng phải lần đầu tiên. Nghĩ như vậy, trong lòng tôi thoáng chút khó chịu, nhưng lại cảm thấy khó chịu như vậy là rất kỳ quái. Trước đây ra ngoài chơi bởi sợ nhất những ai dùng lần đầu tiên để đánh bạc mà tới hiến thân. Nhưng nay chỉ cần nghĩ tới chuyện một người đàn ông khác đã ở trên người em tôi lại có chút không vui.

Cuối cùng tôi cũng nhận được điện thoại của em. Em thương lượng với tôi, về mặt căng thẳng bất an. Dù sao tôi đã sống ba mươi bảy năm, biết cách giả vờ. Tôi nói năng vừa khắc nghiệt vừa lạnh lùng, em dần có chút không chống đỡ được. Khi em kể chuyện trong nhà tôi ngược lại có chút khó xử.

Tôi có thể không trả thù, nhưng điều đó không chứng tỏ tôi có thể tha thứ đến mức dùng tiền để cứu giúp bọn họ. Em gái tôi chết trên tay bọn họ, nay bố em tới bước như vậy là ông trời có mắt.

Vì vậy tôi quanh co một vòng, cho bố em ít tiền nhưng muốn em dùng thân thể tới đổi. Tôi nghĩ như vậy vừa không thiệt thòi Lộ Lộ vừa không đến mức thấy chết không cứu. Nhưng những điều kiện kèm theo mà em nói khiến tôi buồn bực. Gương mặt như em không thích hợp để nói những từ ô uế như thế, em vờ như có kinh nghiệm, muốn thắng được chút cảm giác lão thành trước mặt tôi, nhưng lại bị đánh bại chỉ bởi một câu “tấm xong rồi theo tôi” của tôi.

Tôi vuốt mái tóc ngắn mềm mại của em, em cứ nhìn tôi. Tôi phiền muộn không thôi, nghĩ thầm vì sao lại đồng ý điều kiện như vậy. Tuy cuộc sống của tôi buồn chán cũng không cần tăng thêm phiền phức

cho bản thân như thế. Nhưng đôi mắt em giống như đang dầu độc tôi. Tôi bất chấp kết quả, chỉ hành động theo bản tính. Không ngờ tôi vừa cao hứng thì em nôn ra người tôi.

Khi chơi người khác mới chỉ có chuyện tôi bắn người ta. Giờ thì hay thật, bị một cô nhóc ỨC HIẾP. Tôi nén giận, bảo em đi tắm, chính tôi cũng chạy vào nhà tắm một chập. Em vì dè nén sự tự tôn của mình mà nôn ra tôi, tôi muốn dè bẹp tính tình đáng ghét này của em.

Tôi ra lệnh cho em ngồi bên trên, hiển nhiên em rất xa lạ với chuyện này, những thứ như kỹ thuật thì không cần nói nữa, có vài lần trúng ngay chỗ yếu hại của tôi, suýt chút nữa tôi đã hất em xuống. Không hiểu sao tôi vẫn nhện xuống. Nhưng em thì không, em lại nôn ra, lần này còn dính cả lên mặt tôi. Tôi cảm tức đến mức không bình tĩnh nổi, vung tay lên theo thói quen, hất em xuống đất.

Sau khi tắm gội đi ra mới nhìn thấy trán em chảy máu, đang ngẩn người nằm trên mặt đất, ngay cả một tiếng kêu đau cũng không có. Tôi cảm thấy đầu mình to ra gấp mấy lần. Kiếp trước đúng là oan gia mới có một buổi tối thế này.

Tuy em là thuốc ngủ hữu hiệu nhưng giá thì quá đắt, nếu lần nào cũng bị em nôn ra người mới được ôm em đi ngủ thì quên đi. Vốn là một vụ giao dịch nay lại như tôi ép buộc người ta. Vì vậy tôi cũng lười đi tìm em, tiếp tục qua lại giữa ba điểm của con đường cuộc sống: công ty, club, nơi ở. Tôi không thích tham gia những buổi tiệc chiêu đãi, những chuyện quá phô trương thanh thế tôi đều không có hứng thú.

Đại học A gửi thiệp mời cho tôi theo thường lệ, mời tôi đi làm khách quý tham gia hội diễn đón tân sinh viên. Tôi vốn rất ít hứng thú, định quỳen chút tiền biểu đạt tấm lòng như trước kia là xong. Nhưng nghĩ tới mình không liên lạc cũng không thấy cô nhóc kia liên lạc với tôi, trong lòng cảm thấy thất bại liên tới dự. Lần tham dự này khiến tôi mở mang kiến thức, bản lĩnh của cô nhóc kia không phải tầm thường, trong một đám tân sinh viên nhỏ hơn em mười tuổi trên sân khấu vẫn có thể thấy được bóng dáng em. Mặc một bộ quần áo cổ quái, loay hoay những động tác càn cổ quái hơn, có điều biểu hiện của em khiến tôi nhớ đến cô gái mặc áo len trắng ngồi xổm trước quầy hàng trong bãi đỗ xe bảy năm trước, chân thành chất phác, đơn giản đến đáng yêu.

Cậu trai phía sau thường thường vô ý liếc nhìn em. Cô nàng được lắm, già đầu rồi còn gặm cỏ non, tân sinh viên vừa vào trường cũng không tha.

Tôi viện cớ ra khỏi lễ đường, gọi điện cho em. Tôi chưa nghĩ ra gọi em tới làm gì, tâm sự chẳng, hay ngắm trăng? Đường như không có khả năng, em gái tôi cũng sẽ bị ông anh không biết xấu hổ này chọc giận đến phát khóc.

Tôi còn đang nghĩ phải làm gì thì em đã mất kiên nhẫn nhìn đồng hồ. Tôi lại kích động, ép em dưới cơ thể mình. Tóc em còn chưa khô, trên người tỏa ra mùi sữa tắm thơm mát, thanh nhã khiến tôi có chút hưng phấn. Đang định làm việc lại phát hiện cô nàng này có chuẩn bị rồi mới tới, thất lạng vô cùng phức tạp. Tôi biết tính em quật cường nhưng không ngờ quật cường tới mức này, tôi nghĩ hôm nay không sửa tính này của em tôi không mang họ Tần. Tôi ra lệnh cho em không được nôn, em lại đáp lại tôi một câu “Khiếu Thiên cứu em”.

Giờ tôi mới biết em còn chưa quên cậu ta. Tôi cho rằng Khiếu Thiên biến mất lâu như vậy em đã quên cậu ta từ lâu. Tình yêu của thanh niên thời nay giống như thức ăn nhanh, mấy ai có thể kéo dài được mười năm?

Sau đó, dường như em mất đi ý thức, ôm tôi vừa khóc vừa làm loạn, coi tôi là Ôn Khiếu Thiên, dịu dàng tình cảm hôn tôi. Tôi đẩy tay em ra nhưng em lại hôn càng mãnh liệt. Tôi sống nhiều năm như vậy còn chưa từng làm cái bóng của ai bao giờ. Tôi liên tục hất tay em ra nhưng giống như một con gấu túi bám chặt lấy người ta, còn lộ ra má lúm đồng tiền mê người.

Tôi vừa nhìn thấy má lúm đồng tiền đó đã đầu hàng. Em thích thế nào thì làm thế đi. Chờ em mệt rồi tự nhiên sẽ ngủ.

Tôi bảo em tới biệt thự vào thứ bảy hàng tuần, thứ nhất vì muốn mỗi tuần được ngủ một giấc yên ổn, thứ hai là... tôi cũng rất nhớ nụ cười của em. Lớn tuổi rồi, ngày càng thích nụ cười vô tư ấy. Khi em cười, không chỉ trái tim mà toàn thân tôi đều rung động. Nếu nói thần hồn điên đảo có phải không thích hợp với tuổi này của tôi không? Nhưng tôi vẫn thua trong tay cô nàng này, cô nàng này không chỉ là kẻ thù của tôi,

trong lòng còn có em rể hờ của tôi, nghĩ tới mà không cam lòng. Tôi đương nhiên phải làm một số chuyện khiến tôi thoải mái, tôi xóa hình xăm chường mắt kia, còn dẫn em đi gặp hai con sói tôi nuôi. Em yên lặng hơn không ít, còn tôi cũng không làm gì quá phận. Mỗi lần em đến tôi chỉ bắt em nằm cùng tôi trên giường mà thôi. Nói ra thật sự có chút mất mặt nhưng tôi vẫn làm như vậy. Tôi còn đặc biệt mua cho em sữa tắm mà em thích. Tôi nhớ mang máng lần đầu tiên gặp em bảy năm trước cũng là hương vị này, có thể thấy rằng em rất thích.

Ngày đêm cứ thế trôi qua, lỗ hổng trong lòng tôi dần dần được bù đắp. Vì mỗi tuần có thể ngủ ngon một ngày nên tinh thần cũng tốt hơn nhiều, thành tích đánh golf ngày thứ bảy cũng tăng cao. Nhiều người cười nói tôi ngày càng trẻ ra, đương nhiên phần lớn chỉ là nịnh nọt, nhưng vừa nghĩ tới buổi tối có một chiếc gối ôm ấm áp tâm trạng tôi lại có chút hứng khởi. Mấy lời nịnh nọt này cũng nhận hết. Có một lần khi đang vùng vẫy thì nhân viên bên cạnh đưa điện thoại tới, nói chú Minh có việc gấp tìm tôi. Chú Minh nhìn tôi lớn lên, tâm sự gì cũng không thể giấu được chú, một cú điện thoại khẩn nói cô nhóc kia chạy tới chỗ tôi nấu cháo, hại tôi ném cả gậy golf chạy về nhà như bay.

Sắp bốn mươi tuổi rồi còn bỉ ổi chạy về như thế chỉ để ăn một bát cháo rau cùng thịt hun khói. Không có dinh dưỡng cũng chẳng có sáng tạo, vậy mà tôi còn ăn thật mỹ mãn. Thói đời bây giờ bao nuôi một tình nhân cũng không dễ dàng, tôi xem xung quanh không một ai sống uất ức như tôi.

45. Ngoại Truyện 03

Nhưng tôi không ngu ngốc, biết rằng cô nàng kia đang yên đang lành sẽ không tới nấu cháo cho tôi. Tôi điều tra một chút, vừa điều tra là cảm thấy giận muốn ngất đi. Đầu tiên cô nàng này mua cháo cho thằng nhóc lấm la lấm lét đầy ý đồ trên sân khấu lần trước, sau đó còn đi ăn lẩu với Ôn Khiếu Thiên, ngay cả báo danh buổi tối cũng hoàn toàn quên bống. Tôi còn nhớ mong chúc mừng sinh nhật cho em thế nào, cô nàng này cả trái tim đã nhào lên người người khác rồi, loại người cho ít tiền đồ em vui vẻ như tôi em không thêm.

Tôi cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, nhìn thấy gương mặt em tôi cũng thường xuyên nhớ tới em gái không nhắm mắt dưới suối vàng, trong lòng không phải không có mâu thuẫn. Nay em không coi tôi ra gì, tôi cũng có bản lĩnh khiến em sống không vui. Tôi tổ chức một cuộc Hồng Môn yến, nhìn em hoảng hốt lo sợ trước mặt Khiếu Thiên và Shelly. Tôi vốn muốn để Khiếu Thiên biết quan hệ giữa tôi và em, không ngờ chính em tự mình đa tình trước, bảo vệ Khiếu Thiên chu toàn, lại ngốc nghếch bị Khiếu Thiên nhục nhã một phen, khi trở về nhà vẻ mặt như muốn chết đi.

Tôi nhìn em như vậy nghĩ đến Lộ Lộ ngày đó vốn yêu đời lại bị cả gia đình em ép tới bước đường cùng, nay em yêu cầu được chết chẳng lẽ tôi còn phải từ chối? Tôi thật sự muốn bóp chết em, thế nhưng khi đôi mắt em vừa nhắm lại, dáng vẻ quyết liệt khiến tôi có cảm giác bất lực, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Thằng nhóc Khiếu Thiên kia có gì tốt? Em gái tôi như vậy, em cũng như vậy. Trước đây tôi cũng yêu thương Khiếu Thiên, sau này thấy cậu ta xuất ngoại né tránh nhiều năm cũng khinh thường. Sau khi trở về ngay cả một tiếng xin lỗi bạn gái cũng không có đừng khí nói, mượn cớ sức khỏe suy yếu, không giống một người đàn ông.

Cuối cùng em cầu xin tôi tha thứ em. Câu chuyện em kể cho tôi có chút lung tung, nhưng có vẻ như là một câu chuyện rất đẹp, sau đó tôi mua sách đọc, cảm thấy còn có chút ý tứ. Đại khái là em không còn trông cậy gì vào Khiếu Thiên nữa, ngày ngày ở cùng tôi không quay về trường. Xem ra em đã hạ quyết tâm sống ở chỗ tôi.

Ngoài miệng tôi không nói gì, trong lòng lại vùng trộm vui vẻ. Cảm thấy như mình là một người tàn tật ở nơi hẻo lánh chó ăn đá gà ăn sỏi mua được một người vợ từ tay bọn buôn người, nhìn tính cách em biến đổi

từ mãnh liệt ương bướng sang yên ổn, cảm giác vui mừng như vậy còn mang theo chút thấp thỏm bất an.

Em là người thích làm âm ỉ, ngồi chưa ấm chỗ đã muốn trang trí lại nhà cửa, thiếu chút nữa phá tan cả căn phòng, còn dám cầm máy khoan đứng chênh vênh trên ghế, tôi nhìn mà bắt cả tim ra ngoài. Trang trí phòng ở xong lại muốn nuôi chó, tôi chưa bao giờ thích động vật, nhất là chó mèo. Tôi không cho em nuôi, nhưng khi ánh mắt mong chờ của em nhìn tôi, tôi lại có chút mềm lòng. Tôi thầm hạ quyết tâm không thể để cô nàng này dắt mũi được. Không ngờ hôm đó lái xe ra ngoài gặp một con chó lạc đường đầy bùn và máu, ánh mắt trông chờ nhìn người đi đường, có chút giống ánh mắt của em. Tôi đã lái xe đi rất xa rồi lại quay trở về, ném con chó lên ghế sau.

Từ đó về sau, trong nhà tôi không chỉ có một cô nàng phiền phức còn có thêm một con chó phiền phức. Chỉ là từ lúc có con chó em vui vẻ hơn không ít, mỗi khi bị con chó đùa ngay cả ở trên tầng hai cũng nghe được tiếng cười của em. Vì em, tôi có thể không ra ngoài sẽ không ra ngoài, thường xuyên ở trong nhà làm việc. Khi em cười, tôi ra ngoài lén chụp vài tấm ảnh làm hình nền máy tính. Trước đây tôi luôn cười Lộ Lộ để màn hình máy tính và điện thoại là ảnh của Khiếu Thiên, không ngờ chính mình cũng ngốc như vậy. Tôi nhìn nụ cười sáng khoáy của cô nàng ích kỷ trên màn hình, không dám lộ ra vẻ thỏa mãn, sợ Lộ Lộ nhìn thấy sẽ trách tôi.

Tôi sống ba mươi bảy năm, thật sự chưa từng thương một ai như thương em. Ở độ tuổi dự vọng như sói đói như tôi ở trên giường cũng phải bận tâm tới tâm trạng của em. Em vui vẻ tôi sẽ muốn thêm vài lần, em không có hứng tôi lập tức nện vũ khí đầu hàng.

Tôi rất rõ địa vị của mình trong lòng em, vì vậy trước giờ không dám cho em nhiều tiền, tôi sợ em cầm tiền rồi chạy mất; cũng chưa từng dùng tiền uy hiếp em, làm vậy tổn thương lòng tự tôn của tôi, giống như giữa hai chúng tôi thật sự chỉ có giao dịch tiền bạc. Để che giấu sự yếu đuối trong lòng, tôi làm bộ hung dữ trước mặt em. Biểu hiện của em rất ngoan, đôi khi còn nghịch ngợm nhưng không ảnh hưởng đến toàn cục. Có một lần tôi thật sự không nhịn được mà muốn em trong phòng bếp, em dùng thức ăn trên bàn trêu đùa tôi, nói canh củ từ có thêm nguyên liệu bí mật, tôi ở một bên không ngừng ho khan, cô nàng kia lại cười đến nghiêng trước nghiêng sau. Tôi chiều em chiều đến vô biên, trước đây luôn nói người có thể chơi tôi còn chưa sinh ra, lời còn chưa dứt miệng thì yêu tinh này đã xuất hiện. Đôi khi tôi lo lắng mình nguy trạng không tốt, nếu em biết chân tướng còn không đùa chết tôi?

Giáng Sinh năm đó, tôi đưa em tới gặp Lộ Lộ. Tôi đã suy nghĩ cẩn thận, Lộ Lộ đã chết, mà tôi còn sống, nếu muốn đuổi tên lừa đảo này ra khỏi cuộc sống của tôi, mấy tháng trước còn có thể, hiện giờ tuyệt đối không được. Một gã đàn ông già như tôi cây khô gặp mưa xuân cũng không dễ dàng. Gia đình em giờ vô cùng khó khăn, Lộ Lộ trước giờ thiện lương, trời phạt đến mức độ này nhất định con bé cũng không đành lòng, càng không cần bù cả hạnh phúc của anh trai vào. Tôi an ủi chính mình như vậy, trên mặt lại rất khó coi. Cô nàng kia nói vài lời an ủi trước mặt tôi cũng không cho em về mặt hòa nhã. Dù đã quyết định như vậy tôi vẫn không thể vui vẻ sung sướng nắm tay em đi ăn mừng được.

Trở về nhà, thấy em chuẩn bị quà Giáng Sinh cho tôi tôi mới cảm thấy khá hơn một chút. Nghĩ thầm cuối cùng cũng không thương em vô ích bất kể mối thù em gái, còn biết dỗ tôi vui vẻ nữa.

Một chút an ủi tâm lý của tôi còn chưa hạ nhiệt đã nhận được tin em cầm súng tôi. Trong lòng tôi chỉ một chữ hận, nghĩ mình nhân nhượng nuốt xuống nhiều thù hận như vậy, em chỉ biết vung tay, nói mặc kệ là mặc kệ, mẹ nói, ngay cả cái rắm tôi cũng không bằng. Tôi ở nhà đợi em vài ngày, vô số lần kiểm tra tín hiệu điện thoại đều đầy ắp sóng, chỉ không thấy em gửi cho tôi một chút tin tức, ngay cả “tạm biệt, bảo trọng” cũng không. Tôi vác cái mặt già này mỗi tối gọi điện cho em, em tắt máy. Cuối cùng tôi gửi cho em một tin nhắn, nói Nhiên Nhiên bị bệnh, vài ngày sau em mới trả lời, chỉ để nhờ tôi chăm sóc nó, em sẽ không trở về.

Nuôi con chó tặng người còn biết quay đầu sữa một tiếng, nuôi một người phụ nữ đến lúc tạm biệt ngay cả bóng lưng cũng đóng thành băng.

Tôi nghĩ quên đi, yêu đương thế này không hợp với tôi. Tôi đã cả một bó tuổi rồi còn chơi trò tình yêu trong sáng nổi gì, nên ra ngoài đi săn thì đi săn, tình qua đường là hợp với tôi nhất. Nhưng tôi thật sự không ngờ Lục Khinh Thiên gọi điện tới, nói cô ta có thai. Cái sừng vừa bị cắm trên đầu chưa kịp tháo xuống Lục Khinh Thiên đã nóng lòng cắm cho tôi cái khác. Đương nhiên tôi cũng không ngại. Hôn nhân của chúng tôi chỉ là diễn trò cho người khác xem, là trên danh nghĩa. Mấy năm nay cô ta bao nuôi không ít trai bao.

Tôi lười hỏi đến, trong công ty đã chia thành hai phe phái đấu đá cần gì quan tâm đến sinh hoạt cá nhân của cô ta. Không ngờ không ăn ốc lại phải đổ vỏ. Vì một cú điện thoại của Lục Khinh Thiên, tôi đành bấm bụng cùng cô ta đi phá thai. Nếu sinh đứa trẻ ra, tôi sẽ phải mang cặp sừng này rất nhiều năm.

Không ngờ trong bệnh viện đông đúc còn gặp được Lô Hân Nhiên sắc mặt trắng bệch. Khi nhìn thấy bóng em, tôi còn có chút không tin, gọi điện kiểm tra, người quen ở bệnh viện nói cho tôi biết người đăng ký tên Lô Hân Nhiên, thai nhi sáu tuần. Tôi thật sự nổi giận. Cô nàng kia có đứa thế nào cũng không thể đùa như thế, có cần đứa bé hay không cũng phải thương lượng với tôi đã chứ. Mẹ nó, tôi chịu tiếng xấu thay người khác cũng phải cùng Lục Khinh Thiên đi phá thai, còn con tôi lại không được đưa ra chút ý kiến!

Tôi chiều em không có nghĩa tôi là quả hồng mềm mặc người ta xoa nắn. Tôi đưa Lục Khinh Thiên về chỗ của cô ta, không nói hai lời liền nhốt cô nàng kia vào ổ sói. Ngồi bên ngoài phòng khách, ngay cả ngón tay kẹp điều thuốc của tôi cũng run run. Thật sự đáng giận, đã từng này tuổi tôi cũng muốn có con, phụ nữ muốn sinh con cho tôi rất nhiều, chỉ mình người phụ nữ tôi muốn là không muốn làm mẹ của con tôi. Chuyện làm ăn tôi làm được lớn như vậy mà cảm giác thất bại lại mãnh liệt vô cùng tận.

Tuy tức giận nhưng sâu trong lòng lại không nở. Về mặt sợ đến ngăn người của em lần trước tôi còn nhớ rõ mồn một. Lần này tỉnh dậy thấy ở cùng hai con sói còn không sợ đến ngắt đi. Tôi ở bên ngoài chờ em kêu cứu, nếu em mở lời nhận sai trước chuyện này coi như có thể cứu vãn được.

Tôi không hề nghe thấy tiếng kêu cứu, trong lòng ngày càng hoảng sợ, nghĩ sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ, vừa mở cửa ra lại thấy cô nàng kia đang cuộn trong góc phòng ngủ. Tôi dở khóc dở cười, lá gan này còn to hơn cả Võ Tòng rồi, người ta uống mấy vò rượu trắng mới đánh được hổ, em giỏi lắm, ôm bình nước thần nhiên ngủ ngon lành.

Khi em tỉnh lại, tôi bị em đánh úp. Dù có chút mất mặt nhưng lời em nói khiến tôi thật vui vẻ. Một tràng hiểu lầm, tôi còn tưởng em thật sự bạc tình bạc nghĩa. Nghe em tuân lời thô tục lộ ra ý nghĩ chân thực trong lòng, tôi thật ra đang hài lòng tới chết được. Đáng về thế này có lẽ ngay cả Ôn Khiếu Thiên cũng chưa từng thấy. Cô nàng này bị ép nóng nảy vẫn có chút bản lĩnh khiến người ta kinh sợ, thật hợp với Tần Thiệu đây.

Đã lâu không gặp tôi mới biết tôi nhớ em tới mức nào. Những lời này nói nghe buồn nôn nhưng chân thực không gì sánh được. Em là trái tim tôi, chỉ cần nhìn tôi đã thấy quý giá.

Tôi bất giác muốn thân thiết với em, còn cố ý cảm ơn món quà Giáng Sinh của em. Trí tưởng tượng của em thật phong phú, cho rằng tôi có cuộn phim đen nào đấy. Tôi tương kế tựu kế khiến em trở về bên tôi trong bảy ngày. Tôi chơi chiến thuật tâm lý, cược rằng em sẽ thua không dậy nổi. Thật ra trên tay tôi không có bất cứ lợi thế nào.

Sự thực chứng minh em trúng kế trở về. Chỉ tiếc rằng phương thức vô cùng bạo lực. Trước đây ở trước mặt em ngay cả thuốc tôi cũng không dám hút, chỉ sợ em hút phải khói sẽ không tốt. Em giỏi lắm, tự mình hút thuốc không nói, còn cắt cổ tay, lại không chịu để tôi đưa đi bệnh viện. Tôi tát em một cái, đánh trên người em, đau trong lòng tôi. Cô bé này, tính bướng đến mức chín con trâu cũng kéo không lại, chỉ biết nghĩ tới Khiếu Thiên. Em khẳng khái như vậy là giẫm lên vết thương của tôi, không thể nghi ngờ. Tôi vẫn hy vọng xa vời rằng từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, từ tâm hồn đến thể xác em đều chỉ thuộc về tôi, sự thực chứng minh đây quả nhiên là một giấc mộng xa vời.

Em là sự uy hiếp của tôi, chỉ cần em tự tổn thương bản thân tôi sẽ giơ tay đầu hàng. Em lại không yên phận, nói với tôi kỹ thuật cắt cổ tay, còn chia sẻ với tôi chuyện tự ngược đãi trước đây. Tôi nghe mà trái tim như bị đào khoét. Con gái nhà người ta được tiêu từng xấp tiền làm đẹp, dù em không thể chống đỡ nữa cũng không thể tự tổn thương bản thân vậy chứ.

May mà tới bệnh viện không xảy ra chuyện gì. Nhưng trong bệnh viện em cũng gây không ít phiền phức cho tôi. Tôi đã nhìn ra em hận tôi đến tận xương. Tôi thành công trên thương trường như vậy, ngày ngày lãnh đạo công ty mấy chục nghìn người, cả đời mới chỉ hầu hạ một cô bé còn bị người ta ghi hận.

Em hận tôi, tôi sẽ làm loạn cùng em. Rách trời tôi sẽ phụ trách vá lại. Dường như em muốn khiêu chiến với giới hạn của tôi, chuyện sau quá đáng hơn chuyện trước. Còn tôi chỉ nhắm mắt làm ngơ. Em làm loạn trước mặt tôi vẫn tốt hơn im lặng trốn tới một nơi tôi không nhìn thấy.

Có một lần nghịch quá trớn, tôi nhìn em ướt đầm chơi cùng Nhiên Nhiên, không, phải gọi là con chó kia, chơi với nó không biết trời đất gì nữa. Tôi không bao giờ thích gọi cái tên “Nhiên Nhiên” này. Mấy hôm trước, trong lúc vô tình tôi biết Khiếu Thiên luôn gọi em bằng cái tên này. Trong phòng làm việc của Khiếu Thiên lần đó, tôi nghe Khiếu Thiên hoảng loạn hô lên với điện thoại “Nhiên Nhiên, anh yêu em”, tôi vừa ghen tị vừa cảm hận. Đời này tôi chưa từng nói những câu như “Anh yêu em”, loại lời nói này quá buồn nôn, chỉ thích hợp với thanh niên đang thời thanh xuân. Nhưng khi Khiếu Thiên hô lên câu này, tôi lại cảm thấy lớn tiếng biểu lộ tình yêu là một chuyện thật vĩ đại. Dù sao tôi luôn che giấu cảm giác đó với em, nhìn tình địch nói lời yêu với trái tim tôi tôi còn phải làm bộ thoải mái.

Lần này, em cùng con chó chơi vui vẻ, tôi nhìn cũng thấy vui. Nhìn em toàn thân ướt đầm, tôi sợ em cảm lạnh liền kéo em lên lầu, kéo qua kéo lại, một vài ý nghĩ trong đầu không hiểu sao không khống chế được mà nói ra. Tôi nói với em tôi muốn em sinh con cho tôi. Đã tuổi này rồi, tính cách cũng cứng nhắc, khi biểu đạt tình yêu chỉ biết dùng phương pháp chất phác nhất. Một người đàn ông muốn một người phụ nữ sinh con cho anh ta chẳng phải càng bùi tai hơn “Anh yêu em” hay sao?

Tôi không ngờ cô bé này một lát sau mới phản ứng lại, còn là phương pháp tôi không cách nào tưởng tượng được. Em lớn tiếng mắng chửi tôi, mắng chửi con tôi, nói rằng em thà vô sinh còn hơn sinh con cho tôi. Em còn cầm dao chĩa vào tôi, như muốn lấy mạng tôi. Tôi nghĩ con dao trên tay em đã là gì, câu nói kia của em mới là thứ vũ khí sắc bén nhất khiến người ta bị thương, từng dao đâm vào trái tim tôi. Tôi muốn đánh em, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ. Tôi làm mình bị thương cũng không lẽ làm em đau, cô bé này lại nhìn không ra. Trong mắt em chỉ có người bị hại gây yếu Ôn Khiếu Thiên kia, còn tôi là một đại quái thú toàn thân đầy nọc độc mà thôi.

Cuối cùng, tôi què chân, đau tay. Khi đang làm loạn cô bé kia nói vài câu khiến tôi lưu ý. Em nói gì mà “cha nợ con trả, nhúng chàm cả đời cháu” thật khó hiểu. Tôi gọi người đi điều tra một chút, bên Lục Khinh Thiên nói cho tôi biết cô ta từng tới đại học A gặp một nữ sinh viên, cụ thể nói gì không rõ. Tôi hiểu Lục Khinh Thiên, cô ta tìm Lô Hân Nhiên chỉ vì muốn trộm một ít tư liệu của tôi, ngáng chân tôi một cái. Tôi cài đặt hai hệ thống song song trong máy tính, những tài liệu trong hệ thống thứ hai đều là giả, chỉ để để phòng chiêu thức không ra gì này của cô ta. Tôi không biết hai người bọn họ có đàm phán thành công hay không, nhìn em vô tư làm phiền cũng không giống đang định trộm thứ gì đó.

Cô bé thấy tôi tàn tật cũng yên lặng hơn không ít, không nhảy lên nhảy xuống nữa, ngoại trừ đấu võ mồm với tôi, còn xốc ngược mặt cổ trồng rau cho tôi. Tôi ngoài mặt thì lạnh, trong lòng đã có chút an ủi, cuối cùng cũng không gây ra chuyện lớn nữa, chứng tỏ đã hơi nguôi giận rồi.

Sau đó khi nhắc tới hôn lễ của bạn thân, tôi thấy em có chút để ý thân phận tình nhân. Tôi suy nghĩ có nên ly hôn hay không, Lục Khinh Thiên không để đối phó, là kẻ ăn tươi nuốt sống người khác. Việc này cần bàn bạc kỹ hơn.

Ngày em đi tham gia hôn lễ, tôi vô cùng hài lòng. Em mặc trang phục tôi mua cho em, đeo chiếc vòng cổ tôi tặng em. Yêu cầu của tôi đối với em thật ra rất thấp, nhìn thế này đã đủ khiến tôi cảm thấy mỹ mãn, đủ để tôi mong nhớ thật lâu. Em bị người ta chuốc rượu trên bàn tiệc, tôi có lòng hỗ trợ lại phiền lòng thân phận, đành phải mang em về. Cô bé này tuy gia cảnh nhấp nhô nhưng dù sao luôn ở trong trường, trải đời chưa sâu, dễ bị người ta lừa, gốc gác thay người ta uống nhiều rượu như vậy còn ra về ta đây. Tôi sai người đi điều tra hai phù dâu kia, thì ra bọn họ ở trong danh sách tuyển nhận sinh viên tốt nghiệp khóa này của công ty. Tôi bảo bọn họ xóa tên khỏi danh sách. Tuổi còn nhỏ đã nhiều tâm tư, đẩy đàn chị ra chặn rượu ỉnh, không có ý tốt. Đẩy cô bé của tôi ra chặn rượu đúng là không muốn sống nữa.

Một đêm trước khi về quê, thái độ của em thay đổi 180 độ, tâm sự với tôi, còn không biết xấu hổ mà nói sẽ nhớ tôi. Điều càng khiến tôi ngạc nhiên là em chủ động hôn tôi. Tuy sau đó biểu hiện của em vô cùng mất tự nhiên nhưng tôi cảm thấy đáng yêu chết được. Lúc nên xấu hổ thì xấu hổ, lúc nên to gan thì to gan, lúc nên vờ ngớ ngẩn thì vờ ngớ ngẩn. Trái tim này của tôi bị em biến thành mềm yếu, ngay cả buổi tối nằm mơ cũng mơ thấy chúng tôi nắm tay đi dạo.

Kết quả là em vừa lên máy bay, tôi cũng lười đi tham dự mấy loại tiệc thăm hỏi nhân viên đêm 30. Năm nay lợi nhuận tốt, tôi bảo bọn họ chuẩn bị tiền lì xì cho nhân viên nhiều hơn một chút, như vậy thực tế hơn gặp mặt tôi. Dọn dẹp mọi chuyện xong, tôi lái xe thẳng tới Hoàng thành.

Một thị trấn nhỏ như vậy lại biến thành thời gian hạnh phúc nhất trong hồi ức của tôi. Cô bé nói năng chua ngoa nhưng dễ mềm lòng, thật ra em rất giống tôi. Em đưa tôi đi khám bệnh, giúp tôi cãi nhau với bác sĩ, còn thần nhiên thừa nhận tôi là người yêu em, trong lòng tôi nở ra những bông hoa rực rỡ. Tôi luôn cho rằng cô bé kia không có tình cảm với tôi, nể mặt đồng tiền mới ở cùng tôi, không ngờ khi thật sự xảy ra chuyện lại một ngày vợ chồng trăm ngày ân, chịu ra mặt vì tôi, che chở cho tôi.

Tôi nghĩ lần này tới Hoàng thành thật sự đúng lắm.

Vì vậy tôi ngoan ngoãn nghe lời em, em nói muốn ở quê thêm vài ngày, muốn tôi nhanh chóng quay về thành phố A, tôi đều lập tức đồng ý. Tôi nghĩ sau này chúng tôi sẽ bắt đầu lại lần nữa.

Không ngờ quay về thành phố A chưa lâu thì xảy ra chuyện. Chẳng trách cô bé kia đột nhiên tốt với tôi, không ngờ đã lấy được chứng cứ giả tới tay rồi, cho rằng tôi sẽ nghèo túng nên mới thương hại tôi. Vừa lúc, tôi nhân cơ hội lợi dụng việc này muốn ly hôn với Lục Kinh Thiên. Giữa tôi và cô bé kia là mâu thuẫn nội bộ, với Lục Kinh Thiên là mâu thuẫn ngoại bộ. Tôi dập đám lửa bên ngoài trước rồi về xử lý cô nàng kia. Không ngờ Lục Kinh Thiên khôn khéo hơn tôi tưởng, rất nhanh đã phát hiện tư liệu là giả. Chuyện ly hôn không giải quyết được. Cô nàng không rõ tình hình kia lại bị tôi bắt được. Tôi vốn định bình tĩnh chờ em hối lỗi, không ngờ em nói năng ác độc, tôi vô tình không để ý đã nói ra toàn bộ chuyện của Khiếu Thiên.

Tôi vẫn không nói chân tướng của Khiếu Thiên cho cô bé kia vì sợ em sẽ biến thành điên điên khùng khùng. Em quả nhiên điên lên, chạy đi cãi vã với Khiếu Thiên, sau khi trở về không thích nói chuyện, nằm trong nhà không nhúc nhích, chỉ chờ tiền thưởng sáu tháng của tôi.

Tôi thật sự không còn cách nào nữa, chỉ cần em vui vẻ thì thế nào cũng được. Không thích ở đây nữa thì đi thật xa đi, chạy tới nơi tôi không tìm thấy được, nếu em vui vẻ tôi cũng không sao. Không ngờ em cầm tiền của tôi vì muốn đi quỳn thẹn. Sao tôi có thể đồng ý? Tôi lập tức gọi người hỏi thăm thẹn phù hợp.

Không ngờ nửa đường thì hai người nhà họ Lô đồng thời gặp chuyện không may. Nơi gửi gắm cuối cùng của em không còn. Tới bệnh viện, em không rơi một giọt nước mắt, chỉ lo âm ỉ với tôi, em muốn âm ỉ rồi khóc cho hết đi cũng được. Nhưng tính tình quật cường lại bốc lên, em nghẹn một hơi rồi ngất đi. Lúc này tôi mới biết em đã có thai. Một thời gian trước em hay nôn, tôi cho rằng em khó chịu vì chuyện Khiếu Thiên. Trước giờ em dễ dàng vì chuyện của Khiếu Thiên mà như vậy nên tôi cũng không để tâm.

Ngoại trừ mừng rỡ, quan trọng hơn là tôi cảm thấy may mắn. Có con rồi em sẽ có chỗ dựa, có lẽ sẽ vượt qua chuyện của bố mẹ, vì con mà sống tiếp. Tôi sợ em nhất thời kích động sẽ không cần con nữa, luôn nhìn sắc mặt em, làm chuyện gì cũng phải ở cạnh em. Cuối cùng cô bé nằm trong lòng tôi khóc, khi đó tôi như trút được gánh nặng, rốt cuộc em cũng bước qua một nấc thang này.

Tôi ở lại Hoàng thành, cùng em đi kiểm tra. Trên người em luôn có một số chuyện khó đoán trước xảy ra, tôi thấy cũng không thể làm gì. May mắn là cả hai mẹ con đều khỏe mạnh. Tôi cùng em ở lại Hoàng thành hơn một tháng, cảm thấy chúng tôi bắt đầu đi theo hướng của một đôi vợ chồng bình thường, trong lòng kiên định hơn không ít. Nói thật ra tôi đang lén thương nghị chuyện ly hôn bên thành phố A.

Sau khi ly hôn bất kể trả giá trở về lại phát hiện người đi nhà trống.

Em không cho tôi tìm em, tôi sẽ không tìm. Lúc này tôi không muốn giam cầm em như trước nữa. Nếu em thật sự để ý đến tôi tự em sẽ trở về. Nếu em mang theo đứa con của tôi cũng không muốn ở bên tôi, duyên phận giữa chúng tôi thật sự đã hết.

Tuy tôi hiểu rõ ràng như vậy nhưng trong lòng không có gì ngoài cay đắng. Mỗi một ngày chờ đợi là một ngày dài đằng đẳng không gì sánh được. Tôi dành vui mình vào công việc, sự trống rỗng rồi đi đã lâu nay lại chậm rãi trở về.

Cuối cùng cũng đợi được ngày em trở về lại không ngờ em dẫn theo một người đàn ông. Tôi nghĩ em tới để chào tạm biệt, trái tim lạnh đến mức ngay cả nói cũng phải dùng hết sức lực mới phát được thành lời. Mặt mũi tôi đã bị em ném vào bồn cầu giặt nước từ lâu rồi nhưng tự tôn của tôi vẫn còn. Tôi chúc phúc em, hy vọng em sống thật hạnh phúc. Không ngờ lời chúc của tôi cũng giống như lời chúc của em năm đó, lập tức hóa thành tai nạn.

Sau khi đưa em tới bệnh viện, tôi nhìn rõ đáy lòng mình. Trước mặt tình yêu, những thứ như tự tôn chỉ

có thể hóa thành hư ảo. Tôi bất kể phía sau em có người đàn ông khác hay không, đối thủ mạnh như Ôn Khiếu Thiên còn bị tôi đánh bại, sao có thể thất bại vì loại đàn ông mất kính ra đường tùy tiện chụp một cái là được cả đồng này?

May mà tôi khẳng khái một mực, cô bé lại cuống cuống thổ lộ. Tôi vốn định lạnh mặt một phen, chứng tỏ sự chững trạc tuổi này nên có, nhưng dường như tôi biểu hiện quá ngu ngốc, đại khái là không bằng mấy người đi đường tùy tiện chụp một cái cũng được một mớ. Nhưng thế thì sao? Người tôi quý trọng nhất đang ở ngay bên tôi, tôi vươn tay là có thể chạm tới.

Em là số kiếp tôi không hóa giải được, tôi thua bởi kiếp này, cam tâm tình nguyện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuan-duong>